Λίγα λεπτα ευθυμίας!

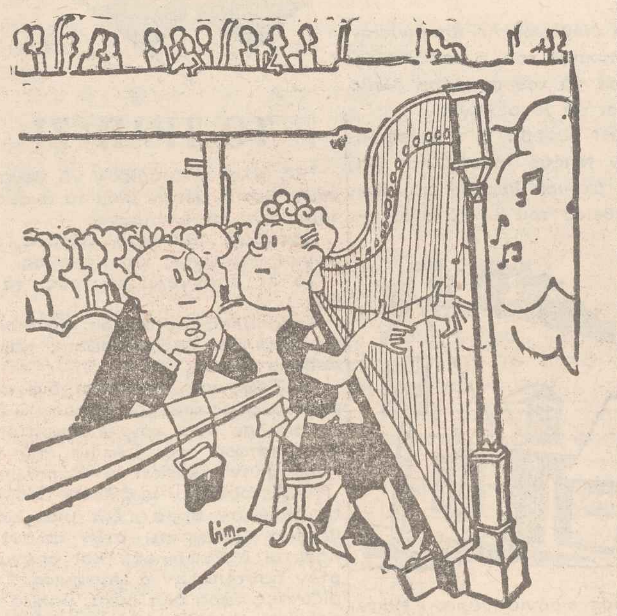

Πρακτικὸς ἄνθρωπος

— Στὴ θέσι σας, δεσποινίς, ἀντὶ νὰ κάθωμαι νὰ παιδεύωμαι τόση ὥρα, θἄκοβα τὰ τέλια μ' ἕνα ψαλίδι.

Γραφειοκρατία

— Ἐπάγγελμα;

— Κάνω τὸ νούμερο τοῦ γίγαντος σ' ἕνα ἱπποδρόμιο.

— Καὶ πῶς θέλετε νὰ σᾶς πιστέψουμε ἀφοῦ δὲν μᾶς φέρατε πιστοποιητικό;

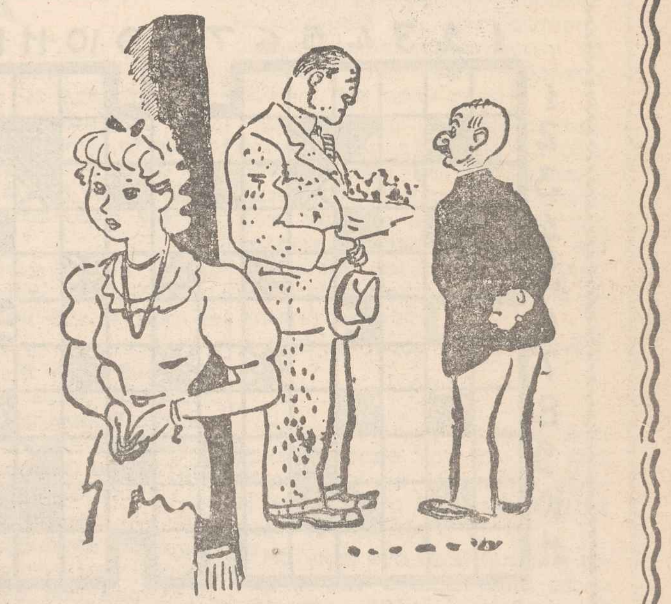

Τὰ μεγάλα μέσα

— Ἂν δὲν μοῦ δώσετε τὴν κόρη σας, θὰ κάνω καμμιὰ ἀνοησία.

— Τί μοῦ λέτε!... Θὰ πᾶτε λοιπὸν ν' αὐτοκτονήσετε;

— Ὄχι, θὰ σᾶς σπάσω τὰ μοῦτρα

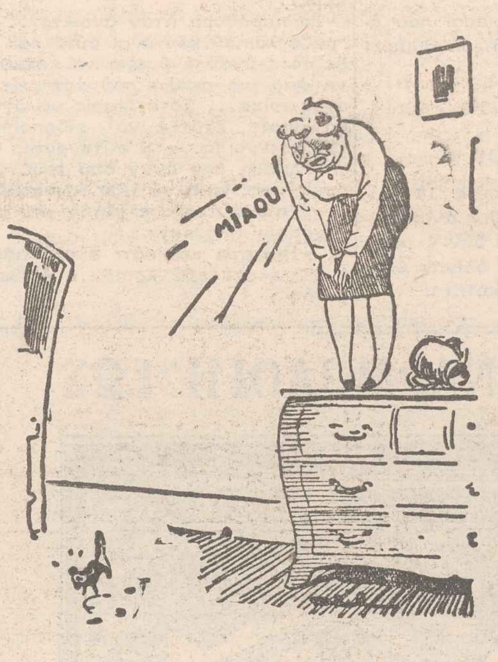

Ἀντεπίθεσις

— Καὶ τώρα πρέπει νὰ προσποιηθῶ τὴ γάτα γιὰ νὰ φύγη...

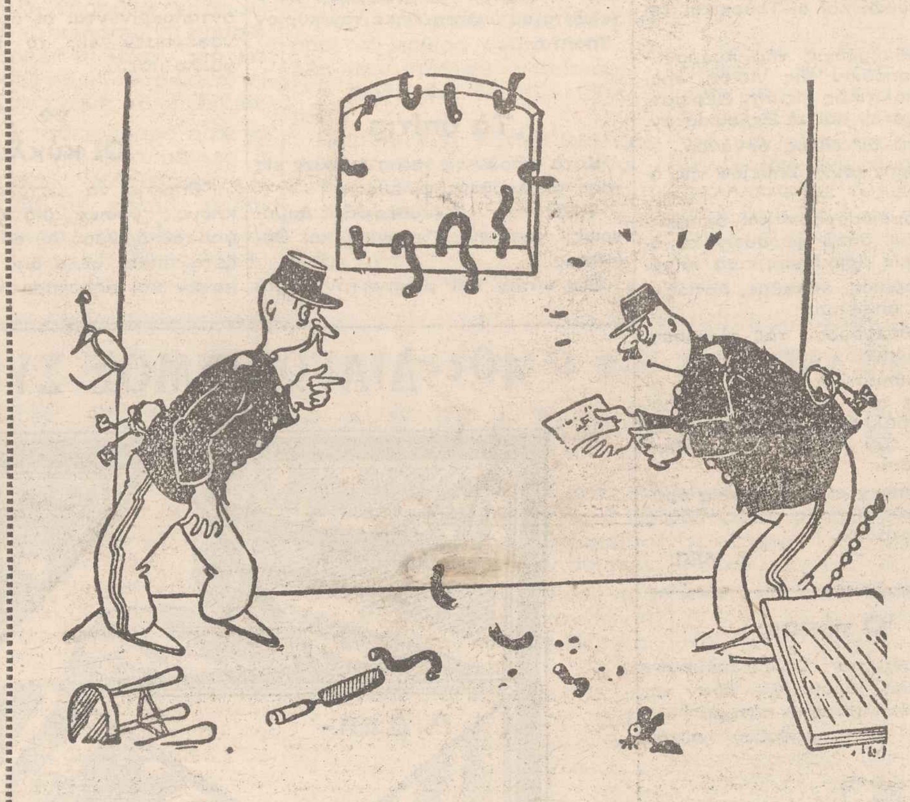

Μεγάλη γκίνια

— Κι' ἐγὼ ἦρθα νὰ τοῦ ἀναγγείλω πῶς κέρδισε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου...

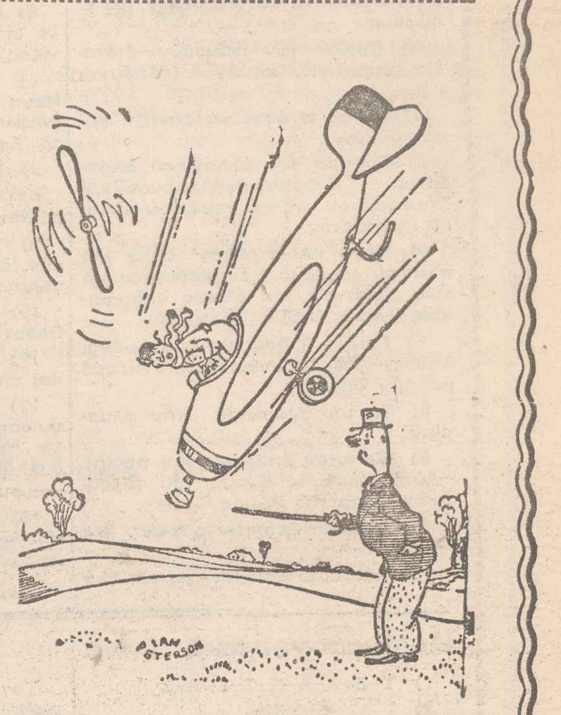

Περιττὴ πληροφορία

— Λάθος κάνατε, κ. ἀεροπόρε. Τὸ ἀεροδρόμιο βρίσκεται παρακάτω.

Σ' ἕνα κατάστημα πολυτελείας

Ὁ Καθηγητής: — Συγγνώμην, δεσποινίς, μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀλλάξετε αὐτὴ τὴ γραβάτα ποὺ μοῦ δώρησαν μ' ἕναν πίνακα λογαρίθμων;

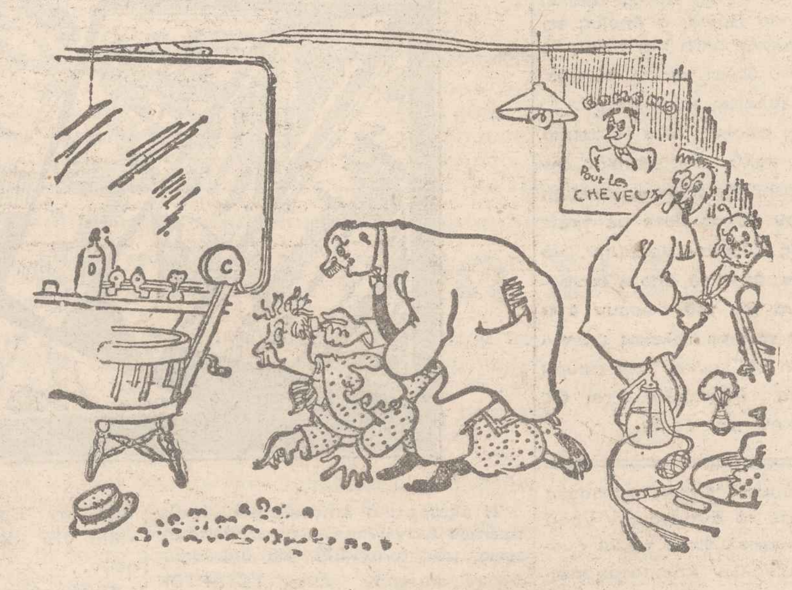

Ἐπαγγελματικὰ λάθη

— Μάλιστα, κύριε... ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια ἐκούρευα πρόβατα.

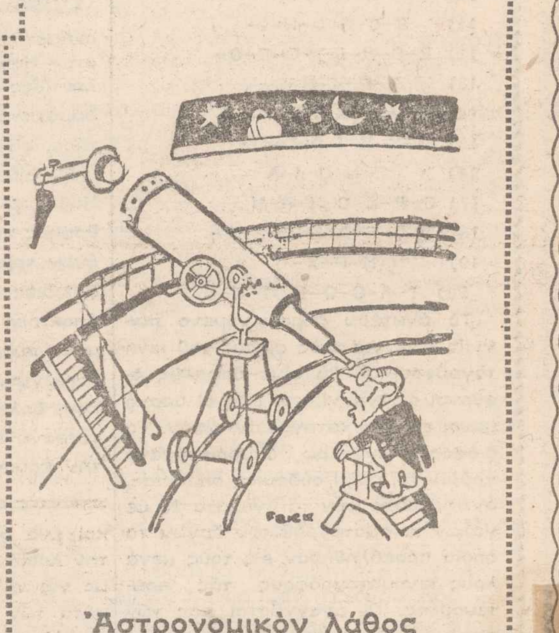

Ἀστρονομικὸν λάθος

— Ὢ, διάβολε! Φαίνεται πῶς ἀνεκάλυψα ἕναν καινούργιο πλανήτη.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 4

Ἀθῆναι
11 Μαρτίου 1939
Ἔτος Γ΄ Ἀρ. φύλλου 129

▲

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οἱ ἀεροπορικὲς ἀκροβασίες καὶ ὁ ρόλος των εἰς τὶς σύγχρονες μάχες

●

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΑΓΚΟΡ

Τὰ ἐρείπια μιᾶς ἱερᾶς πόλεως μέσα στὴ ζούγκλα

●

ΟΜΙΛΕΙ ΜΙΑ ΑΚΤΙΣ ΦΩΤΟΣ

Τὸ περιπετειῶδες ταξίδι της διὰ μέσου τοῦ ἀπείρου

●

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μία ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα εἰδικοῦ συνεργάτου μας

▼

Διηγήματα, ἔρευνες πρωτότυπες σελίδες, χιοῦμορ, ἀνέκδοτα, παιχνίδια, εὔθυμα καὶ πλουσιωτάτη εἰκονογράφησις

Π
Ε64

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ νοικάρης: Γιατὶ μοῦ αὐξάνεις τὸ ἐνοίκιο ἀφοῦ κρατῶ ἕνα ἄθλιο καὶ μικρὸ δωμάτιο τῆς σοφίτας;

Ὁ ἰδιοκτήτης: Γιατὶ ἐσὺ χρησιμοποιεῖς τὶς σκάλες περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐνοίκους!

◆◆

— Ὢ! θεία Ἀγάθη! Πόσο ἄσχημη εἴσαστε! εἶπε ἡ μικρὴ Ἀλίκη στὴ θεία της.

— Ἀλίκη τὴν παρετήρησε ἡ μητέρα της πῶς λὲς τέτοια λόγια;

— Τὰ εἶπα στ' ἀστεία, μαμᾶ.

— Ἀφοῦ τὰ εἶπες στ' ἀστεία θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ τῆς ἔλεγες: «Ὢ! θεία πόσο ὡραία εἶσαι!...».

◆◆

Ἕνας διάσημος ἠθοποιὸς ἀπὸ τὴν Σκωτία ἔδωσε μιὰ συνέντευξι στὸν ἐκδότη μιᾶς ἐφημερίδος τοῦ Λονδίνου, καὶ καταλήγοντας ἔκανε τὴν ἑξῆς παρατήρησι:

Τώρα ποὺ πήρατε τὴν συνέντευξί μου, προσέξτε! Ἂν γράφετε καὶ τὸν παραμικρὸ ὑπαινιγμὸ εἰς βάρος μου νὰ ξέρετε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ δανεισθῶ ἀπὸ τὸν γείτονά του τὴν ἐφημερίδα σας γιὰ νὰ τὴν διαβάσω.

◆◆

— Πῶς διάβολο, ὁ Τζίμ κέρδισε αὐτὸν τὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου; Ἐγὼ ποὺ τὸν συνάντησα νὰ τρέχῃ στὸ δρόμο τὸν εἶδα πεθαμένο στὴ κούρασι.

— Κάθησε, κατὰ σύμπτωσιν, νὰ ξεκουραστῇ σὲ μιὰ σφιγγοφωλιά.

◆◆

— Τἄμαθες; Ἡ Ἰωάννα παντρεύτηκε τὸ Γιῶργο.

— Τὸ Γιῶργο! Μὴ μοῦ τὸ λές! Μὰ καλὰ αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε ἀρραβωνιαστῇ!

◆◆

Ἕνας φίλος τῶν ἱπποδρομιῶν ἀγόρασε ἕνα ἄλογο μὲ δόσεις. Καὶ ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες συνάντησε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ πούλησε τὸ ἄλογο τοὔκαμε παράπονα ὅτι στάθηκε ἄτυχος στὴν ἀγορά του.

— Δὲν εἶμαι ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ ἄλογο ποὺ μοὔδωσες, τοῦ εἶπε.

— Γιατί, τί ἔχει; τὸν ρώτησε ὁ πωλητής.

— Εἶνε κακομοίρικο. Δὲν κρατάει τὸ κεφάλι του ψηλά, τοῦ ἐξήγησε ὁ σπόρτμαν.

— Ἀ! Μὰ εἶνε ὑπερήφανο τὸ καϋμένο τὸ ζῶο, ἔκανε ὁ ἄλλος. Περιμένει ὥσπου νὰ τὸ ξεπληρώσῃς!

◆◆

Ἡ κοικοκυρά: Ἂν σοῦ δώσω μιὰ δραχμὴ θὰ τὴν πιῇς κρασί;

Ὁ ἀλήτης: Ἄν... ἐπιμένετε...

◆◆

Ἕνα παιδάκι ποὔκλαιγε στὸν δρόμο πλησίασε ἕναν διαβάτη καὶ τοῦ παραπονέθηκε πῶς ἔχασε μιὰ δραχμή.

Ὁ ἄνθρωπος προσεφέρθη νὰ ψάξῃ γιὰ νὰ τὴν βροῦν. Ὅλες ὅμως οἱ ἀναζητήσεις γιὰ τὸ χαμένο νόμισμα ἀπέβησαν ἄκαρπες καὶ ὁ διαβάτης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἔδωσε στὸ παιδάκι μιὰν ἄλλη δραχμή.

— Ἀ! ἔκανε τὸ παιδάκι μὲ ἀνακούφισι, ἀλλὰ καὶ θυμό. Ἐσεῖς μοῦ εἴχατε πάρει τὴ δραχμή μου καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε τόσην ὥρα:...

„ΤΟ ΕΡΓΟΝ"

Ἀθῆναι

11

Μαρτίου 1939

Ἀριθμὸς φύλλου 129

7 Ἡμέρες 7 Νύκτες

Οἱ καϋμένοι οἱ ἐλβετομανεῖς Ἕλληνες! Δὲν ἐπρόλαβαν νὰ χαροῦν τὸ χιόνι. Μόλις ὁ Μάρτης τὸ ἔστρωσε μὲ τὸν ἀπροσδόκητον χιονιᾶ του, εἶχαν ξεκινήσει μὲ τὰ σκὶ καὶ τὰ ἄλπενστοκ γιὰ τὴν Πάρνηθα, διὰ νὰ χρησιμοποιήσουν —ἐπὶ τέλους!— τὰ χιονοδρομικὰ σύνεργα ποὺ τόσον καιρὸν ἐσκέβρωναν ἀπὸ τὴ ζέστη τῆς καλοκαιρίας. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβαν νὰ πάρουν σχεδὸν οὔτε μίαν τοῦμπαν. Σὲ λίγο ὁ ἥλιος ἐπρόβαλεν ἀμείλικτος καὶ ἔλυωσεν ἀσπλάχνως τὸ λίγο χιόνι. Καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξαφνικὴν αὐτὴν καὶ λαμπρὰν ἄνοιξιν, οἱ χιονοδρόμοι, ποὺ ἐπιμένουν νὰ μεταβάλουν τὰς Ἀθήνας εἰς πρωτεύουσαν τῆς Νορβηγίας, ἐπέστρεψαν κατησχυμένοι οἴκαδε.

Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ληφθῇ ἕνα μέτρον γιὰ τὶς καϋμένες τὶς ἀμυγδαλιὲς καὶ τὶς ροδακινιές; Οἱ φιλανθεῖς Ἀθηναῖοι τὶς ρημάζουν. Στὶς ἐξοχὲς τῆς Ἀττικῆς πολλὰ ἀπὸ τὰ ὡραῖα αὐτὰ δένδρα ἔχουν μείνει μόνον μὲ τὸν κορμόν, οἰκτρῶς ἀκρωτηριασμένα. Καλὸς βέβαια εἶνε ὁ στολισμὸς τῶν σαλονιῶν. Ἀλλὰ γιὰ ὅσους δὲν διαθέτουν σαλόνια, δὲν θὰ ἦτο τάχα δίκαιον νὰ μείνῃ στολισμένη κάπως καὶ ἡ φύσις;

Τὰ ἐμάθατε; Τὰ χελιδόνια ἦλθαν πρῶτα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Οἱ ἀνταποκριταὶ μάλιστα τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων εἶχαν τὴν ποιητικὴν ἔμπνευσιν νὰ τὸ τηλεγραφήσουν: «Ἔφθασαν τὰ χελιδόνια». Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἐχάρησαν καὶ τὰ ἴδια διὰ τὸ μήνυμα, ποὺ θὰ τὸ ἐδιάβασαν ἐνῷ περνοῦσε ἀπὸ τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα, γύρω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν νὰ φτερουγίζουν.

Ο κ. Ἀρτὶν Ἀρκαβακιάν, ὁ γνωστὸς πενθεροφάγος, συνελήφθη ἐκ νέου. «Ἔδειρε τὴν γυναῖκα του ἀγρίως», διαβεβαιοῦν οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται. Δύο φορὰς ὁ εὐλογημένος προσεπάθησε νὰ βγάλῃ τὰ μάτια τῆς πενθερᾶς του —τὴν μίαν φορὰν μὲ πηροῦνι καὶ τὴν ἄλλην μὲ μαχαιροπήρουνον— καὶ δὲν τὰ ἐκατάφερε. Τώρα, ἀφεθεὶς ἐκ νέου ἐλεύθερος, ἐξέσπασεν εἰς τὴν γυναῖκα του. Κύριε Ἀρτὶν Ἀρκαβακιάν, δὲν εἶσθε ἐν τάξει. Δὲν μπορούσατε νὰ δείρετε τὸν γάϊδαρον καὶ ἐδείρατε τὸ σαμάρι;

Αὐτὸ πάλιν εἶνε ἀπὸ τὰ ἄγραφα! Ἡ κ. Ντόλλυ συμβουλεύει εἰς μίαν νέαν: «Πανδρευθῆτε τον ἀφοῦ τὸν θέλουν οἱ γονεῖς σας. Μὲ τὸν καιρὸν κανεὶς συνηθίζει καὶ κατόπιν ἀγαπᾷ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ λογική». Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ γράφετε, κυρία Ντόλλυ; Περὶ λογικῆς ὁμιλεῖτε; Καὶ δὲν φοβεῖσθε μήπως εἰσακούσῃ τὴν συμβουλήν σας ἡ ἐφημερὶς καὶ καταργήσῃ τὴν στήλην σας;

Οἱ Ἄγγλοι ἔχουν δίκαιον νὰ πιστεύουν ὅτι καὶ τὰ ὀνόματα ἔχουν χιοῦμορ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα μάλιστα συμβαίνει νὰ κάνουν καλαμπούρια: Εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα, ποὺ φέρει τὸν τίτλον «Φῶς», εἴδαμεν ἀρθρογραφοῦντα τόν... κ. Σβύνον! Ἡ ἴδια ἐφημερὶς ἔχει διευθυντὴν τὸν κ. Στασινόπουλον καὶ ἀρχισυντάκτην τὸν κ. Σούσταν!

Εἰς κομψὸν τεῦχος ἐξεδόθησαν τὰ πεπραγμένα τοῦ «Ἐθνικοῦ Συνδέσμου», ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς δεκαετηρίδος του. Εἰς τὸ βιβλίον περιλαμβάνεται ἡ δρᾶσις τοῦ σωματείου, αἱ ἐνέργειαί του ἐπὶ ἐθνικῶν ζητημάτων, ἡ κίνησις τῶν νυκτερινῶν αὐτοῦ σχολῶν ἀνηλίκων βιοπαλαιστῶν, αἱ ὁμιλίαι κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς δεκαετηρίδος καὶ πίνακες μελῶν, διαλέξεων, δωρεῶν καὶ δημοσιευμάτων. Πρόκειται περὶ τῶν πεπραγμένων ἑνὸς ἐκ τῶν ὀργανισμῶν ἐκείνων ποὺ προσφέρουν εἰς τὸ ἐθνικὸν σύνολον σπουδαίας ὑπηρεσίας. Ἀξίζει λοιπὸν ὅλοι νὰ διαβάσουν τὴν ἔκθεσιν καὶ νὰ ἐκτιμήσουν τὴν κοινωφελῆ δρᾶσιν τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ σωματείου.

«**Α**πὸ τὴν οἰκίαν τῆς πρεσβυτέρας Παρασκευῆς ὁ κ. Χ. Χρόνης ἔκλεψεν ἕνα ὡρολόγιον», γράφουν αἱ ἐφημερίδες. Ὁ κ. Χρόνης συνελήφθη, ἀλλὰ ὑποθέτομεν ὅτι θὰ κριθῇ ἐπιεικῶς ἂν ἐπικαλεσθῇ τὸ λογικὸν ἐπιχείρημα ὅτι Χρόνης αὐτὸς ἤθελε νὰ μετρᾷ τόν... χρόνον. Περίπτωσις βέβαια ἐλαφρυντική. Δι' ἕνα μόνον πρᾶγμα εἶνε ἀσυγχώρητος ὁ κ. Χρόνης. Ὅτι ἐξέλεξεν ὡς θῦμα τὴν Παρασκευήν. Δὲν ἐγνώριζεν ὁ χριστιανὸς ὅτι εἶνε... ἀποφρὰς ἡμέρα;

Μετὰ τὴν προχθεσινὴν «σύρραξιν» τοῦ Ὀλυμπιακοῦ καὶ τοῦ Παναθηναϊκοῦ, οἱ συντάκται τῶν ἀθλητικῶν φύλλων, ἀφηνιάσαντες, εἰσῆλθον καλπάζοντες εἰς τὰ περιβόλια τῆς φιλολογίας: «Ὁ ἥλιος χρυσοκόκκινος φωτίζει τὴν θριαμβεύτριαν ἑνδεκάδα, βάφων αὐτὴν μὲ τὰ χρώματα τοῦ ἐμβλήματός της. Οἱ Παναθηναϊκοὶ εἶνε πράσινοι ἀπὸ τὸ κακόν τους. Ἀλλὰ μήπως πράσινον δὲν εἶνε καὶ τὸ γλυκὺ χρῶμα τῆς ἐλπίδος; Ἂς ἐλπίζουν, λοιπὸν, διότι τώρα ποὺ ἡ φύσις ντύνεται καταπράσινα καὶ τὰ λιβάδια εἶνε στρωμένα μὲ χόρτον, ὅλα εἶνε ὑπὲρ αὐτῶν. Ἡ φύσις εἶνε ...παναθηναϊκή!» Συμφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὸν συμβολισμὸν τοῦ πρασίνου, ἂν καὶ δὲν λησμονοῦμεν ὅτι πλὴν τῆς ἐλπίδος εἶνε συχνὰ πράσινα καὶ τὰ ἄλογα. Ὅσον διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ χόρτου, ὁμολογοῦμεν ὅτι καὶ αὐτὸ εἶνε πράσινον. Θὰ ἐπεριμέναμεν ὅμως νὰ μάθωμεν ἀπὸ τὸν συντάκτην τῆς περιγραφῆς ἂν εἶνε ἐξ ἴσου πράσινον καὶ τὸ κουτόχορτον.

Οἱ ἀράχνες ὡς φάρμακο!

Ὅλοι μας γνωρίζουμε ὅτι οἱ ἀράχνες συλλαμβάνουν καὶ σκοτώνουν τὶς μυῖγες. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι τὰ συχαμερὰ αὐτὰ ἔντομα σκοτώνουν ἀποτελεσματικὰ καὶ τὰ μικρόβια. Ἔτσι πολλοὶ λαοὶ τῆς ἀνατολῆς τρώγοντας ἀράχνες, πιστεύουν ὅτι θὰ γιατρευθοῦν ἀπὸ τοὺς ἑλώδεις πυρετοὺς καὶ ἄλλες ἐπιδημικὲς ἀρρώστειες. Ἐπωφελούμενοι ἀπ' αὐτὴ τὴν πρωτόγονη ἀντίληψι πολλοὶ χημικοί, προσπαθοῦν νὰ βροῦν μιὰ μέθοδο γιὰ νὰ διατηροῦν ἀράχνες σὲ δοχεῖα καὶ νὰ ἐξάγουν στὴν Ἀνατολὴ ὡς σπεσιαλιτέ.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα οἱ ἄνθρωποι πίστευαν ὅτι ἂν κρεμοῦσαν ἀπὸ τὸ λαιμὸ μιὰ ἀράχνη μέσα σ' ἕνα κούφιο καρῦδι, θὰ ἐθεραπεύοντο ἀπὸ τὸν ἑλώδη πυρετό. Ἐπίσης ἐθεωρεῖτο ἁμαρτία τὸ σκότωμα τῆς ἀράχνης.

— Εἶνε ἡ πρώτη φορά, ποὺ κυνηγᾶτε;
— Ὄχι εἶνε ἡ πρώτη φορά, ποὺ σκοτώνω κάτι.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Ἡ γραφομηχανή, τοῦ γενικοῦ γραμματέως κάνει φοβερὸ θόρυβο.

— Δὲν εἶνε ἡ γραφομηχανή, ἀλλὰ τὰ δόντια τοῦ διευθυντοῦ. Οἱ ἐλεγκταὶ ἐξετάζουν τὰ βιβλία.

◆◆

Ὅταν ἡ νεαρὰ ντιζὲζ τελείωσε τὸ δεύτερο τραγοῦδι της ἡ ἡλικιωμένη οἰκοδέσποινα τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ τραγούδια σας, ἀγαπητή μου. Μ' ἔφεραν νοερὰ πίσω στὰ παιδικά μου χρόνια δὰν ζοῦσα στὸ κτῆμα τοῦ πατέρα μου: Μπόρεσα κλείνοντας τὰ μάτια μου ν' ἀκούσω πάλι τὴν μεγάλη σιδερένια ἐξώπορτα τοῦ κτήματος νὰ τρίζῃ ἀπὸ τὸν δυνατὸ ἀέρα!

◆◆

—Πόσο στοιχίζει αὐτὸς ὁ σκύλος; ρώτησε ὁ μίστερ Μπράουν τὸν πλανόδιο πωλητὴ σκύλων.

— Πέντε λίρες.

— Κι' αὐτὸς ὁ μικρός;

—Δέκα λίρες.

—Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος ὁ πιὸ μικρός;

— Δεκαπέντε λίρες.

— Καὶ τί θὰ μοῦ κοστίσῃ ἂν δὲν ἀγοράσω κανέναν σκύλο;

◆◆

Ἐπέστρεψε σπίτι ἀργὰ καὶ τρικλίζοντας, καὶ μόλις μπῆκε στὴν κρεββατοκάμαρα ἄρχισε νὰ στριφογυρίζῃ. Ξαφνικὰ στὸ μισοσκόταδο εἶδε τὴ γυναῖκα του νὰ κάθεται στὸ κρεββάτι καὶ μὲ τὰ χέρια της νὰ κρατᾷ τὸ κεφάλι της.

— Νὰ μὲ συγχωρῇς, ἀγάπη μου τῆς εἶπε. Νὰ μὲ συγχωρῇς ποὺ σὲ κάνω καὶ... ζαλίζεσαι!

◆◆

Ἂν βρισκόμουν στὴ θέσι σου δὲν θὰ ἐπισκεπτόμουν αὐτὸ τὸ κακόφημο ὑπόγειο κέντρο. Δὲν ξέρεις, ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ τὸ λυμαίνονται οἱ ἐξυπνότεροι λωποδῦτες;

— Μὴν τὸ λὲς αὐτό!

—Μάλιστα! Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ πῆγα ἐκεῖ ὄχι μόνον μοὔκλεψαν τὸ πανταλόνι ποὺ φοροῦσα, ἀλλὰ μοῦ κρέμασαν καὶ βαρύδια στὶς τιράντες ἔτσι ποὺ δὲν πῆρα εἴδησι ὅτι μοῦ τὤκλεψαν!

◆◆

Ὁ νειόπαντρος ὑπερηφανευόταν γιὰ τὴ νεαρὴ γυναῖκα του.

—Ξέρετε, ἔλεγε μεαξὺ τῶν ἄλλων σὲ μερικοὺς φίλους του.

»Ἡ γυναῖκα μου εἶνε τόσο οἰκονόμος ὥστε μὲ τὸ νερὸ ποὺ ἀλλάζει ἀπὸ τὴν γιάλα μὲ τὰ χρυσόψαρα κάνουμε σοῦπα γιὰ δυὸ μέρες!

◆◆

Ἕνας καλλιτέχνης εἶχε τελειώσει τὴν συγγραφὴ ἑνὸς μυθιστορήματός του κι' ἐπρόκειτο νὰ τὸ εἰκονογραφήσῃ ὁ ἴδιος.

— Ἡ ὑπόθεσις τοῦ μυθιστορήματος ὑποτίθεται ὅτι συνέβη τὸ 1934, γύρισε καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα του. Πές μου λοιπὸν τώρα τί φορέματα φοροῦσαν οἱ γυναῖκες πρὶν τέσσερα χρόνια;

Ἡ γυναῖκα του τοὔρριξε μιὰ πικρὴ ματιά:

— Σὰν τὰ δικά μου! τοῦ ἀπάντησε.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ

Ἀρχισυντάκτης:
Μάνος Σαφαρίκας
Ἁγίων Πάντων, 57, Καλλιθέα

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ
Ἐριμάνθου 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23
Γραφεία: Σταδίου 23
Ἀριθ. Τηλ. 31-909

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
11
ΜΑΡΤΙΟΥ
Ἀριθμὸς φύλλου 129
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 4
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

Ἐφήμεροι στοχασμοί

ΜΑΡΤΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Τοῦ κ. Σκίπη

Μόλις τελείωσα τὶς βαρειὲς δουλειὲς τῆς πόλεως, ἔμπηκα στὸ αὐτοκίνητο ἑνὸς φίλου μου ποὺ μ' ἔφερε στὸ ἐξοχικό του σπιτάκι. Ἔτσι μὲ βρῆκετὸ ξημέρωμα μιᾶς ἡλιόλουσμένης μέρας μακρυὰ ἀπ' τὸ θόρυβο καὶ τὴν πικρία τῆς Ἀθήνας. Λίγη ἐπιστροφὴ στὴ φύση, ἔστω καὶ σύντομη, εἶνε σωστὸ ξαναγέννημα. Μόνο ἐκεῖ μπορεῖ νὰ νοιώσῃ κανεὶς τὸ Σολωμό, ὅταν λέει πῶς: «Ζῇ τοῦ νεροῦ κι' ἡ στάλα στὸ ποτῆρι!...» Ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ φίλου μου εἶδα κάποια χειρόγραφα. Τὰ ξεφύλλισα κι' ἀνέγραψα πρόχειρα μερικὰ ἀπ' αὐτά. Εἶνε χρονολογημένα ἀπὸ τὸ Μάρτη τοῦ περασμένου ἔτους.

«Στὴν ἐξοχή, λέει, δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὰ ζητήματα ποὺ βασανίζουν τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων καὶ προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ σὲ ὅλα τὸν ingenu τοῦ Βολταίρου. Ἔξω χαρὰ Θεοῦ. Ἕνα λεπτὸ ἀγεράκι φυσάει μόλις. Νά! στοὺς κάμπους τὰ νιόβγαλτα στάχυα κάνουν κι' ὅλας κύματα. Στὴ ρογδιὰ ποὺ εἶνε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό μου στάθηκε ἕνα πουλάκι. Ἐκελάδησε ὅλες οἱ ἀνοίξεις τῆς ζωῆς μου ὥρμησαν στὴν ψυχή μου. Κι' ἔνοιωσα τὸ ρίγος ἐκεῖνο ποὺ νόμιζα πῶς δὲν θὰ ξανανοιώσω πιά. Ἤπια τὴ μετάληψι τῆς φύσεως».

Καὶ παρακάτω:

«Εἶνε μέρες ποὺ ἡ λύπη μου γιατὶ δὲν ξέρω νὰ ζωγραφίζω εἶνε διπλῆ. Ὁ κῆπος σήμερα ἔχει καλεσμένους. Ποιὸς νὰ τοῦ μιλήσῃ πιά. Στὶς φτωχιὲς βιολέττες ποὺ ἀπὸ μέρες ἦρθαν ν' ἀραδιάσουν στὶς γωνιὲς ἐκεῖ τὸ βαθυκίτρινο χρῶμα τους, ὕστερα ἀπὸ τοὺς εὐγενικοὺς κι' εὐωδιασμένους ὑακίνθους μὲ τἄστρα τους καὶ τὰ μαβιά τους λούλουδα, ποὺ ἀρχίζουν νὰ μαδοῦνε πιά.

Νά! σήμερα καὶ τὰ σπαθόκρινα ἀνοιχτά! Σὰ γραμμὲς στρατοῦ χωρίζουν τὰ παρτέρια ἀπ' τὶς μικρὲς ἀλλέες. Ὅμως τὸν τόνο τῆς γιορτῆς τὸν δίνουν οἱ λαλέδες, τ' ἀνθισμένα λουλούδια τοῦ Χάφιζ, μὲ τὰ κόκκινα φέσιά τους.

Ἀνάμεσα ἀπὸ ἄλλα φυτὰ μοιάζουν νὰ προβάλουν τὰ κεφαλάκια τους σὰν ἀπὸ πράσινα κατώφλια. Στὴν ἀνάλαφρη πνοὴ τοῦ ἀγεριοῦ. Θαρρεῖς πῶς κάνουν τὴν κίνησι νὰ βγάλουν τὰ φέσια τους, γιὰ νὰ χαιρετίσουν τὸν ἥλιο, τὸ φῶς, τὴ ζωή. Μιὰ ἄσπρη πεταλοῦδα περνάει ἀπὸ πάνω τους σὰ μικροσκοπικὸ ἀεροπλάνο καὶ λαβαίνει μέρος στὴν πρώτη τελετὴ τῶν λουλουδιῶν».

Κι' ἐξακολουθεῖ στὸν ἴδιο τόνο:

«Ἡ μέρα εἶνε ὁλωσδιόλου ἀνοιξιάτικη.

Ἀκούω τὸ λιγωμένο τραγοῦδι τῶν πουλιῶν ποὺ εἶνε σὰν τὸ γέλιο τὸ κρυστάλλινο ὄμορφης κοπέλλας. Ἀκούω τὸ σεμνό, τὸ δροσερὸ κελάϊδημα τῆς ποταμίδας. Ὁ κῆπος, ὕστερα ἀπὸ τὶς βροχές, μὲ τἄνθισμένα καρποφόρα δέντρα του καὶ τὶς μπουμπουκιασμένες λουλουδιές του, μοιάζει μὲ νέα ὄμορφη γυναῖκα ποῦ, ἀφοῦ λούστηκε κ' ἀρωματίστηκε, χτενίζεται τώρα καὶ στολίζεται, μπροστὰ στὸ μεγάλο καθρέφτη της τὸν ἥλιο, γιὰ νὰ πάῃ σὲ λίγο σὲ κάποια γιορτή, σὲ κάποιο γάμο, ὅπου εἶνε προσκαλεσμένη.

Γυρίζοντας στὸ γραφεῖο βρῆκα στ' ἀνθογυάλι μου ἕνα κλωνάρι ἀνθισμένης λευκάκανθας καὶ συλλογίστηκα ἄθελα τοὺς συνανθρώπους τῶν πόλεων.

Κ' ἔκλαψα γιὰ τὴ ζωή τους γιὰ τὴ ζωή μας ποὺ ἐσπαταλήσαμε καὶ θὰ σπαταλήσουμε σ' αὐτὲς ποὺ θὰ τὴν προσφέρουμε ὁλόκληρη σ' αὐτές, χωρὶς κομμιὰ ἀπ' τὶς γλυκὲς ἐκεῖνες ἀνταποδόσεις ποὺ δίνουν τὰ χωριὰ ποὺ δίνουν οἱ ἐξοχές....».

ΣΚΙΠΗΣ

Τὰ Χελιδόνια

Μὲ καταδιωκτικὰ ἀποσπάσματα ἐμπνεύσεων ἐκυνηγούσαμε ἕνα θέμα κάπως ἐπίκαιρο γι' αὐτὴν τὴν σελίδα. Τὴν δύσκολη ἐκείνη ὥρα ἀνέκραξε ὁ συνάδελφος τὸ «εὕρηκα».

— Νὰ θέμα.

Καὶ διάβασε στὴν τελευταία σελίδα τῆς ἐφημερίδος:

«Θεσσαλονίκη. Σήμερον ἐθεάθησαν εἰς τὴν πόλιν μας τὰ πρῶτα χελιδόνια».

— Δυὸ γραμμές... ξάναεἶπε ὁ συνάδελφος. Ἀλλὰ πόσο συγκινητικές!...

Τὸν συνεκίνησε ἕνα τιποτένιο εἰδησάριο. Ὅπως θὰ συγκινήσῃ καὶ ἀρκετοὺς ἄλλους. Διατηροῦνται καὶ στὴν ἐποχή μας σπάνια δείγματα ἀνθρώπων ποὺ μέσα στὸν σάλον τῶν συνταρακτικῶν γεγονότων βρίσκουν δυὸ γραμμὲς καλωσύνης καὶ ἁπλότητος γιὰ νὰ συγκινηθοῦν.

Δὲν σᾶς φαίνονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι σὰν τὰ πρῶτα χελιδόνια, ποὺ προοιωνίζουν μιὰ μελλοντικὴ ἄνοιξι γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα; Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἐκείνη ἡ ἐποχή, ὅλα θὰ εἶναι εἰρήνη, φῶς, εἰδύλλιον καὶ χαρά. Οἱ τελευταῖες σελίδες τῶν ἐφημερίδων θὰ καταργηθοῦν. Δὲν θὰ ἔχουν νὰ γράψουν γιὰ ἐξοπλισμούς, πολέμους, διεκδικήσεις, ἀπειλές. Καὶ τὸ γεγονός, ποὺ θὰ συγκινήσῃ ὅλους, θὰ εἶναι ὁ ἐρχομὸς τῶν χελιδονιῶν...

Πότε θὰ ἔλθῃ αὐτὴ ἡ Ἄνοιξις! Ἴσως εἶναι πολὺ μακρυὰ ἀκόμη. Ἴσως καὶ νὰ εἶναι μιὰ μεγάλη χίμαιρα. Καὶ νὰ μὴν ἔλθῃ ποτέ. Καὶ θὰ μείνουν, ἀδιόρθωτοι αἰσθηματίαι κάθε ἐποχῆς, οἱ ἄνθρωποι, ποὺ θὰ διαβάζουν, ὅτι ἔρχονται τὰ χελιδόνια καὶ θὰ συγκινοῦνται.

◆◆

Ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει πράγματι σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἀποδημητικῶν αὐτῶν πτηνῶν εἶναι ἡ συγκίνησις, ποὺ δοκιμάζουν μερικοί, ὅταν τὰ ἰδοῦν νὰ σχίζουν ξανὰ τὸ ἀτλάζι τοῦ αἰθέρος μὲ τὴν μαύρη αἰχμὴ τοῦ φτεροῦ των. Τὸ τιτίβισμά των εἶναι τὸ ψέλλισμα τῆς χαρᾶς ἀφελῶν καρδιῶν.

Τὰ χελιδόνια ἔχουν τὴν ἀξίαν τοῦ συμβόλου. Βλέπουμε μὲ τὴν συμβολιστικήν μας διάθεσι — βαθύτατα ἀνθρώπινη διάθεσι — ἕναν ὡραιότατον καὶ ποιητικὸν σκοπὸν στὸ πολύμηνον ταξεῖδι των. Πιστεύουμε, ὅτι ἐπῆγαν στοὺς μακρυνούς, θερμοὺς τόπους, γιὰ νὰ μᾶς φέρουν πίσω τὴν Ἄνοιξι. Καὶ νὰ ποὺ τὴν φέρνουν. Κρατοῦν μὲ τὶς μυτίτσες των τὰ πέπλα της καὶ τὴν βοηθοῦν στὸ ἀνάλαφρο περπάτημά της.

Αὐτὸ φανταζόμαστε. Ἡ ἀλήθεια ὅμως δὲν εἶναι αὐτή. Δὲν φέρνουν τὰ χελιδόνια τὴν Ἄνοιξι. Τουναντίον: Ἡ Ἄνοιξις φέρνει τὰ χελιδόνια. Μὲ ἄλλα λόγια τὰ πουλιὰ αὐτὰ εἶνε οἱ πιὸ ἐλεεινοὶ καιροσκόποι. Εἶνε ἀπογοητευτικὰ ὠφελιμισταί. Κυττάζουν τὸ συμφέρον τους καὶ τίποτε ἄλλο. Ὅταν μυριστοῦν, ὅτι ἐδῶ ξεσκλαβώθηκε ἡ φύσις ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ οἱ νέοι χυμοὶ πρασινίζουν τὰ δένδρα, ξεκινᾶν κι' ἔρχονται.

Καλῶς τα! Ποῦ ἤσασταν τόσον καιρό; Ἔτσι κάνει ὁ κόσμος; Ὅλο τὸν χειμῶνα, ποὺ ἐμεῖς ἐσαβανωθήκαμε κάτω ἀπὸ τὶς παγερότητες τῶν χιόνων καὶ τοῦ βορηᾶ, ἐσεῖς μᾶς ἀφήσατε μόνους. Τὸ ἐσκάσατε ἐγκαίρως. Δὲν καθήσατε νὰ ἀγωνισθῆτε μαζύ μας κατὰ τοῦ ψύχους. Ἐλιποτακτήσατε. Ἐπήγατε τοῦ λόγου σας στὶς θερμὲς χῶρες καὶ ἐκεῖ περάσατε περίφημα. Καὶ ἀσφαλῶς οὔτε θὰ μᾶς σκεφθήκατε κἂν σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Δὲν θὰ εἴπατε οὔτε μιὰ φορά:

—Τί νὰ κάνουν ἐκεῖνοι οἱ δόλιοι οἱ φίλοι μας; Πῶς νὰ τὰ πηγαίνουν μὲ τὸν Χειμῶνα;

Μᾶς θυμηθήκατε μονάχα τώρα ποὺ ξεσκλαβωθήκαμε ἀπὸ τὴν κακοκαιρία καὶ ποὺ δεχόμαστε τὰ πρῶτα δειλὰ χάδια τῆς Ἀνοίξεως. Τώρα μάλιστα! Ἤλθατε καὶ ἐσεῖς πετῶντας, νὰ χαρῆτε τὴν καλὴ ἐποχὴ τοῦ τόπου μας. Ἔ, λοιπὸν εἶσθε πολὺ συμφεροντολόγα, ἀγενῆ, ἐγωϊστικὰ πουλιά.

◆◆

Ἔτσι θὰ ἔπρεπε νὰ μιλήσουμε στὰ χελιδόνια. Κι' ὄχι νὰ τοὺς τονίζουμε διθυράμβους θερμῆς ὑποδοχῆς. Μιὰ τέτοια συμπεριφορά μας εἶνε σαν νὰ δικαιολογῇ καὶ νὰ ἐπαινῇ τὴν λιποταξίαν καὶ τὸν συμφεροντολογισμόν.

Ταπεινώνουμε τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν, ὅταν περιποιούμαστε τὰ χελιδόνια. Προσβάλλουμε τὰ ἄλλα πουλιά, ποὺ δὲν ἐγκατέλειψαν τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς των οὔτε κατὰ τὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς χειμωνιάτικης κακοκαιρίας. Ὁ σπουργίτης, αἴφνης, γιὰ νὰ φέρουμε ἕνα πρόχειρο παράδειγμα, ὑπέφερε μαζύ μας, ἐπούντιασε, ἐπείνασε, ἐδυστύχησε. Ἔδειξε αὐτοθυσίαν καὶ ἡρωϊσμόν. Κανεὶς ὅμως δὲν τοῦ τὸ ἀναγνωρίζει. Μένουν ἀβράβευτες οἱ ἀρετές του. Αὐτὴ εἶνε ἡ Μοῖρα τῶν ἀρετῶν, τόσον τῶν ἀνθρώπων, ὅσον καὶ τῶν πουλιῶν..

Ὁ θεατρινισμὸς ὅμως τῶν χελιδονιῶν μᾶς προκαλεῖ δάκρυα συγκινήσεως. Τὰ πουλιὰ αὐτὰ ὑποκρίνονται, ὅτι μᾶς ἐπιθύμησαν τάχα καὶ ὅτι ἔρχονται ἀπὸ τόσο μακρυά, γιὰ νὰ μᾶς ἰδοῦν. Τί ὑποκρισία! Ἡ ἀνθρωπίνη ὅμως καρδιὰ εἶνε πάντοτε εὔπιστη. Τὴν συγκινοῦν οἱ μεγάλες χειρονομίες, ἔστω κι' ἂν εἶνε θεατρινίστικες. Ἡ ἀνοιξιάτικη ἐπιστροφὴ τῶν χελιδονιῶν, τὰ ὁποῖα περνοῦν θάλασσες καὶ βουνὰ γιὰ νάρθουν στὶς παληὲς φωλιές των, μᾶς ἀνεβάζει δάκρυα στὰ μάτια.

Ἀλλὰ πιὸ πολὺ μᾶς συγκινεῖ ἡ συμβολιστικὴ ἔννοια αὐτῆς τῆς ἐπιστροφῆς. Στὸν ἐρχομὸ τῶν χελιδονιῶν βλέπουμε τὸν ἐρχομὸ τῆς Ἀνοίξεως. Ἂς ἀρκεσθοῦμε σ' αὐτὸ καὶ ἂς μὴν ἐπιχειροῦμε βαθύτερες ἀναλύσεις μὲ τὰ νιστέρια τῆς ψυχρῆς λογικῆς. Εἶνε ἐπικίνδυνο ν' ἀναλύῃ κανεὶς τὰ ὡραῖα σύμβολα. Εἶνε ἐγκληματικὸ νὰ ζητᾷ νὰ διεισδύσῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων τῆς ζωῆς μας. Διότι ἔται τὴν καταστρέφει. Καὶ ἡ ζωή μας ἔχει τόσο λίγες καλλιτεχνικὲς εἰκόνες!

Μία ἀπ' αὐτὲς τὶς λίγες εἶνε τὸ χαρούμενο ψαλίδισμα τῆς ἀτμοσφαίρας ἀπὸ τὸ ράμφος τῶν πρώτων χελιδονιῶν. Ἦλθαν πάλι νὰ μᾶς προσφέρουν τὴν ἁγίαν αἰσιοδοξίαν τοῦ ἀπαρασαλεύτου τῶν νόμων τῆς Φύσεως. Τὸ θαῦμα θὰ ἐπαναληφθῇ μὲ μιὰ βεβαιότητα ποὺ δένει ἐκ τῶν προτέρων τὶς γλῶσσες τῶν ἀπίστων καὶ τῶν ὀλιγοπίστων: Ἡ μαραμένη πλάσις θὰ ξανανθήσῃ. Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας, πρὸς τὸν βαθύ, μακάριον οὐρανὸν τῆς Ἀνοίξεως, ποὺ τὸν διασχίζουν, ἀστραπὲς χαρᾶς, τὰ πετάγματα τῶν χελιδονιῶν..

Σκέψεις = τῆς ἡμέρας

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΕΒΑΣΜΙΟΥ

Τοῦ κ. Λαύρα

Ὑπάρχει γνωστὸς συμπολίτης, ὁ ὁποῖος γίνεται ἔξω φρενῶν ὅταν τοῦ ἀποτείνουν προφορικῶς ἢ ἐγγράφως μίαν ἀπὸ τὰς τετριμμένας ἐκείνας φράσεις τὰς ἐνδεικτικὰς σεβασμοῦ, ἐκτιμήσεως ἢ ἄκρας ὑπολήψεως, τὰς ὁποίας ἡ νεωτέρα γλῶσσα μας ἐδανείσθη δουλικώτατα ἀπὸ τὴν Γαλλικήν, δεδομένου ὅτι εἰς τὴν ἀρχαίαν ἢ καὶ τὴν Ἑλληνιστικὴν περίοδον δὲν ὑπῆρχαν καθόλου οὔτε εἰς τὸν γραπτὸν οὔτε εἰς τὸν προφορικὸν λόγον.

— Δὲν τὰ θέλω τὰ σέβη του βρὲ ἀδερφέ! ἔλεγε διαμαρτυρόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους διὰ κάποιον, ὁ ὁποῖος χαιρετήσας ὑποκλινέστατα, μὲ καπελαδοῦραν μεγαλοπρεπῆ προσέθεσεν εἰς τὸν χαιρετισμόν του ἕνα βροντερὸν «τὰ σέβη μου!»

»Γιατί νὰ μοῦ προσφέρῃ τὸ σέβας του; ἐξηκολούθησεν. «Ἐν πρώτοις δὲν σέβεται τὸν ἑαυτόν του διότι βάφεται καὶ ἀπατᾷ τὸν κόσμον· δεύτερον εἶνε πλέον ἡλικιωμένος ἀπὸ μένα· τρίτον παραδέχομαι ὅτι καὶ ἡ ἀξία του εἶνε μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴ δική μου καὶ αἱ θέσεις, ποὺ κατέλαβεν ἦσαν ἀνώτεραι. Δὲν τὰ θέλω τὰ σέβη του. Τοῦ τὰ χαρίζω!...

Ὁ ὀργιζόμενος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πιθανὸν νὰ εἶνε καὶ ὀλίγον ἰδιότροπος καὶ παράξενος. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι αἱ προσφωνήσεις αὐταὶ καθὼς καὶ τὰ γραφόμενα πρὸ τῆς ὑπογραφῆς εἰς τὰς ἐπιστολὰς καταντοῦν ἐνοχλητικώτατα. Αἱ κτητικαὶ ἰδίως ἀντωνυμίαι αἱ ὁποῖαι γεμίζουν τελευταίως καὶ τὰ σταυρόλεξα, εἶνε ἀνυπόφοροι.

Μανθάνετε, λόγου χάριν ὅτι ὁ ὑπογραφόμενος ἄγνωστος—ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ δυσανάγνωστος—εἶνε σός, ὑμέτερος, δοῦλος σας καὶ προσκυνητής σας, χωρὶς νὰ σᾶς ἐρωτήσῃ ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ τὸν ἔχετε τοιοῦτον. Ἄλλοι πάλιν, ἐννοοῦν νὰ διατελοῦν μετὰ τιμῆς, τὴν ὁποίαν δὲν τοὺς ἐζητήσατε ποτέ, καθὼς οὔτε καὶ τὴν ἐκτίμησίν των τὴν βαθυτάτην...

Ἐχάθηκεν ἐπὶ τέλους ἕνας χαιρετισμὸς εἰλικρινὴς καὶ ἀνδρικός; Τὸ ἑλληνικώτατον καὶ σημαντικώτατον «Χαίρεται» καὶ τὸ «Ὑγιαίνετε», τὰ ὁποῖα οἱ ἀρχαῖοι εἶχον καὶ οἱ παλαιότεροι μετεχειρίζοντο, ἦσαν ἀρκετὰ καὶ διὰ τοὺς χαιρετισμούς μας καὶ διὰ τὰς ἐγγράφους σχέσεις μας καὶ προτιμότερα ἀπὸ τοὺς ἀηδεῖς καὶ ψευτικοὺς γαλλισμούς.

— Ὁρίστε—ἔλεγεν ἄλλος δεικνύων ἐπιστολὴν ἡ ὁποία ἐτερματίζετο μὲ ἕνα «δοῦλος σας ταπεινότατος» —τί νὰ τοῦ πῇς αὐτοῦ τοῦ δούλου μου; Αὐθαδέστερον καὶ ἀσεβέστερον ἄνθρωπον δὲν ἐγνώρισα ποτέ μου εἰς τὰς σχέσεις μου, κατὰ τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ δημοσίου βίου μου. Μὲ εἶχεν ἐξυβρίσει πέντε φορὰς καὶ ἄλλας τόσας ἐγὼ αὐτόν. Καὶ μόνον ὡς εἰρωνείαν καὶ νέαν αὐθάδειαν θὰ ἔπρεπε νὰ δεχθῶ ἐκ μέρους του τὴν περίκομψον αὐτὴν ἔκφρασιν. Ἀλλὰ ἐὰν τὸν βρίσω τώρα, θὰ εἶνε αὐτὸς ἐν τάξει, ἐνῷ ἐγὼ θὰ θεωροῦμαι καυγαντζῆς.

ΛΑΥΡΑΣ

Ἀνέκδοτα

Ὁ γνωστότατος Ἰταλὸς κριτικὸς Οὔγκο Ὀζέτι δέχθηκε μιὰ μέρα τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς ζωγράφου, τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε περιποιηθῆ καὶ τόσο σὲ μιὰ κριτική του.

Ὁ ζωγράφος ἄρχισε νὰ τοῦ παραπονιέται καὶ τέλος κατέληξε στὸ ἑξῆς συμπέρασμα:

— Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κρίνῃ κανεὶς ὅπως πρέπει ἕνα ζωγραφικὸ ἔργο, πρέπει νἆνε ὁ ἴδιος ζωγράφος. Καὶ σεῖς δὲν εἶσθε ζωγράφος, ἐφόσον τουλάχιστον γνωρίζω...

— Πιθανόν, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπήντησε μὲ μιὰ λεπτὴ εἰρωνεία ὁ Ὀζέτι, ἀλλὰ ἂν καὶ δὲν ὑπῆρξα ποτέ μου ἐπίσης κόττα, μπορῶ ἐν τούτοις νὰ κρίνω ἂν μιὰ ὀμελέττα εἶνε καλὴ ἢ κακή!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Πόπα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39045

ὁ κόσμος σὲ 7 ἡμέρες

Θάλασσες ἀνάλατες

Ἡ Νεκρὰ Θάλασσα εἶνε ἡ ἁλμυρώτερη θάλασσα τῆς Ὑδρογείου. Σὲ διάλυσι, τὸ νερό της περιέχει 22 τοῖς ἑκατὸ ἁλάτι. Ἀπὸ μιὰ σχετικὴ ἔκθεσι τοῦ Κρατικοῦ Ἐργαστηρίου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας πληροφορούμεθα ὅτι ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανὸς εἶνε ἁλμυρότερος ἀπὸ τὴν Βόρειο Θάλασσα.

Ὁ σκοπὸς ποὺ γίνονται τὰ πειράματα τοῦ καθορισμοῦ τῆς συστάσεως τῶν διαφόρων θαλασσῶν σὲ ἁλάτι, εἶνε νὰ ἐξακριβωθῆ τί ρόλο παίζει ἡ ἀναλογία τοῦ ἁλατιοῦ στὴ ζωὴ τῶν ψαριῶν.

Ἀπὸ τὰ δείγματα τῆς θαλάσσης ποῦ παίρνονται κατὰ περιόδους γιὰ νὰ δοκιμαστῆ ἡ ἁλμυρότης τους, μπορεῖ νὰ παρακολουθηθῆ ἡ κίνησις τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Ἐπίσης παρακολουθεῖται καὶ ἡ κίνησις τῶν ψαριῶν. Καὶ τοῦτο γιατὶ, ὅπως παραδέχονται, τὰ ψάρια τὰ συνηθισμένα σὲ νερὸ ποὺ περιέχει μιὰν ὡρσμένη ποσότητα ἁλατιοῦ ἀκολουθοῦν τὰ ρεύματα ποὺ περιέχουν τὴν ἴδια ἀναλογία ἁλατιοῦ.

Ἡ Μεσόγειος περιέχει 3—8 τοῖς ἑκατὸν ἁλάτι. Ὁ Ἀτλαντικὸς 3—6 τοῖς ἑκατόν. Δηλαδὴ ἡ Μεσόγειος εἶνε κατά τι ἁλμυροτέρα ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικό.

Ἡ Βαλτικὴ Θάλασσα, ἀντιθέτως, περιέχει 0.5 τοῖς ἑκατὸν ἁλάτι. Ἡ μικρὴ αὐτὴ περιεκτικότης σὲ ἁλάτι ὀφείλεται ἴσως στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ θάλασσα αὐτὴ δέχεται ποσότητες νεροῦ ποὺ κατέρχονται ἀπὸ τὶς βόρειες θάλασσες καὶ ποὺ προέρχονται ἀπὸ λυωμένα χιόνια, τῶν ὁποίων τὸ νερὸ εἶνε γλυκό.

Ἠλεκτρικὸ κάπνισμα

Τὸ ἠλεκτρικό... κάπνισμα εἶνε τὸ τελευταῖο δῶρο τῆς ἐπιστήμης στὴν ἀνθρώπινη εὐχαρίστησι. Ὁ πρόδρομός του εἶνε ὁ δόκτωρ Ο. Ζ. Μάκομικ τοῦ Πολυτεχνείου τοῦ Τορόντο, τοῦ ὁποίου τὸ ἐφευρετικὸ μυαλὸ πρῶτο εἶδε τὴν δυνατότητα τῆς μετατροπῆς τοῦ καπνοῦ σέ... καπνὸ χωρὶς νὰ τὸν ἀναφλέξῃ κανείς. Αὐτὸ κατορθώθηκε γιατὶ ἡ θερμοκρασία στὴν ὁποία ἡ νικοτίνη καὶ τ' ἀρωματικά της συστατικὰ διαλύονται σὲ καπνὸ εἶνε χαμηλώτερη ἀπ' αὐτὴ τοῦ καπνοῦ ὅταν καίγεται. Τώρα ὁ Ο. Ζ. Μάκομικ ἐφεῦρε μιὰ μικροσκοπικὴ ἠλεκτρικὴ θερμάστρα, τὴν ὁποίαν ἐγκαθιστᾷ στὴν τρύπα τῆς πίπας καὶ τοῦ τσιμπουκιοῦ, ἐγκαινιάζοντας ἔτσι τὸ ἄφλογο κάπνισμα.

Τὰ προτερήματα αὐτοῦ τοῦ ἠλεκτρικοῦ καπνίσματος —λέγει ὁ δόκτωρ Μάκομικ— εἶνε πρῶτον ὅτι καθίσταται ἀβλαβές, λόγῳ τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας ποὺ προκαλεῖ τὴν καῦσι κι' ἐξουδετερώνει τὰ συστατικὰ τῆς νικοτίνης καὶ δεύτερον ὅτι ὁ καπνὸς εἶνε γλυκὸς καὶ ἄνοστος. Φυσικὰ τὸ δεύτερο δὲν ἐνθουσιάζει τοὺς μανιώδεις καπνιστάς, τοὺς διατηρεῖ ὅμως τὴν ὑγεία. Ἐπίσης τὸ ἠλεκτρικὸ αὐτὸ κάπνισμα ἐξυπηρετεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ τούς... ἀφηρημένους, γιατὶ κι' ἂν ξεχάσουν ν' ἀγοράσουν σπίρτα, τὸ κάπνισμά τους εἶνε ἐξασφαλισμένο, ἐφ' ὅσον εἶνε ἐφωδιασμένοι μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ πίπα τους.

Ο ΠΙΟ ΚΟΣΜΟΓΥΡΙΣΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ... ΚΟΣΜΟΥ!

Πρὸ τριῶν ἑβδομάδων ἀφίκετο εἰς τὸ Φόλκεστον, ἐπιστρέψας ἐκ νοτίου Ἀφρικῆς ὁ κ. Κῶρλ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὅτι εἶναι ὁ πιὸ κοσμογυρισμένος ἄνθρωπος, ἀφοῦ τὰ ταξείδια ποὺ ἔκαμε μέχρι τοῦδε ὑπερβαίνουν, κατὰ πολὺ, τὰ δυόμισυ ἑκατομμύρια χιλιόμετρα!!

Ὁ κ. Κῶρλ εἶναι μηχανικὸς μεταλλείων καὶ γνωστότατος εἰς τοὺς κύκλους τῶν μεταλλειολόγων διὰ τὴν εὐχέρειαν μὲ τὴν ὁποίαν ὑπολογίζει, ἐκ πρώτης ὄψεως, τὴν περιεκτικότητα τῶν μετάλλων καὶ ἰδία ὅσα ἐξ αὐτῶν περιέχουν ψήγματα χρυσοῦ. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τὴν εἰδικότητά του ταύτην καλεῖται διαρκῶς εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ τὴν Νέαν Ὑόρκην ἵνα δίδη ὑπευθύνους γνωματεύσεις. Ἕνεκα τούτου κυρίως ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς ἀενάου μετατοπίσεως ἡ ὁποία τὸν κατέχει, εὑρίσκεται εἰς διαρκῆ, σχεδὸν, κίνησιν χωρὶς ποτὲ νὰ παύσῃ νὰ διευθύνη τεχνικῶς τὰ μεγαλείτερα Ἀγγλικὰ μεταλλωρυχεῖα τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς.

Ὁ κ. Κῶρλ ταξειδεύει ἀπὸ 15 ἐτῶν παιδὶ ὅταν πρωτοπῆγε εἰς τὴν Ν. Ἀφρικὴν πρὸς εὕρεσιν τύχης καὶ ἐργασίας. Εἶναι σήμερον 77 ἐτῶν καὶ εἶναι ἀκόμη ἀρκετὰ θαλερὸς καὶ ἀκμαῖος. Διευθύνει τὰ νοτιοαφρικανικὰ μεταλλεῖα ἐπὶ 55 συνεχῆ ἔτη. Ἔκαμε δώδεκα φορὰς τὸν γῦρον τοῦ κόσμου. Καὶ 90 ταξείδια ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ τὴν Νέαν Ὑόρκην. Τὸ σύνολον τῆς διανυθείσης, ὑπ' αὐτοῦ, ἀποστάσεως, μέχρι σήμερον, ἀνέρχεται εἰς 2.736.000 χιλιόμετρα!

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ζωηραὶ συζητήσεις γίνονται κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Λονδῖνον γύρω ἀπὸ τὴν ἰδέαν ποὺ ἔρριψαν δύο μεγάλα σωματεῖα: 1ον) τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς τῶν Παίδων καὶ 2ον) τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ. Τὴν ἰδέαν αὐτὴν ὑπεστήριξεν ὁ Ἐπίσκοπος Σούθαμπτων καὶ ἡ ἐφημερὶς «Νταίηλυ — Μίρορ» ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ὁποίας διεξήχθησαν μακραὶ συζητήσεις.

Πρόκειται περὶ τοῦ τρόπου «ἀναμνηστικοῦ» ἑορτασμοῦ ἑνὸς χαρμοσύνου γεγονότος ὅπως εἶναι ἡ γέννησις τοῦ πρώτου παιδιοῦ. Ὅπως οἱ δύο δακτύλιοι τοῦ ἀρραβῶνος εἶναι τὸ σύμβολον τῆς μνηστείας καὶ, κατόπιν, τῆς ἑνώσεως κάθε ζεύγους, ἔτσι καὶ, κατὰ τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ γεννήσῃ ἡ μητέρα τὸ πρῶτον παιδί της πρέπει νὰ τῆς προσφέρεται ἐκ μέρους τοῦ συζύγου της ἕνα νέο δακτυλίδι — τὸ ὁποῖον, τὴν φορὰν αὐτὴν, θὰ εἶναι εἰς ἀνάμνησιν τοῦ εὐτυχοῦς γεγονότος τῆς τεκνοποιΐας.

Αἱ διεξαχθεῖσαι μακραὶ συζητήσεις φαίνεται ὅτι καταλήγουν εἰς ὁριστικὰ συμπεράσματα καὶ, τόσον ἡ Κυβέρνησις ὅσον καὶ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐδήλωσαν ὅτι προθύμως θὰ υἱοθετήσουν τὸ μέτρον καὶ θὰ ἐπιβάλουν τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ. Τὸ δακτυλίδι ποὺ θὰ προσφέρεται εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πρὸς τὴν σύζυγον δὲν θὰ εἶναι ἁπλοῦν ὅπως ὁ ἀρραβὼν (ἡ βέρα) ἀλλὰ θὰ στολίζεται μὲ ἕνα πολύτιμον λίθον. Καὶ ἂν μὲν τὸ πρῶτον παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῆ, εἶναι ἀγόρι, ὁ πολύτιμος αὐτὸς λίθος θὰ εἶναι ρουμπίνι, ἐὰν δὲ, κορίτσι, θὰ εἶναι σάπφειρος. Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ θὰ τὸ φορῇ ἡ σύζυγος εἰς τὸ δεύτερον εἴτε τὸ τρίτον δάκτυλον τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ της.

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΗΣ ΜΥΩΠΙΑΣ

Ὅταν ἡ μυωπία συνοδεύεται μὲ τὴν ἐσφαλμένην ὑπερηφάνεια μερικῶν ποὺ ἀρνοῦνται νὰ φορέσουν γυαλιὰ καὶ μερικῶν ἄλλων ποὺ τὰ ξεχνοῦν στὸ σπίτι τους, τότε γίνεται δεινὴ συμφορά.

Στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Καίμπριτζ ἕνας καθηγητὴς γνωστὸς γιὰ τὴν μυωπία του, ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι του, ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰ ἀγελάδα ποὺ τὴν ὡδηγοῦσε κάποιος στὸν δρόμο. Νομίζοντας ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀδεξιότητός ἦταν μία κυρία, ὁ καθηγητὴς πρόθυμα καὶ ταπεινὰ ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν ἀγελάδα. Φαντασθῆτε ὅμως τὰ νεῦρα ποὺ τὸν ἔπιασαν, ὅταν ἀντελήφθη τὸ λάθος του ἀπὸ τ' ἀκράτητα γέλια ποὺ ἔμπηξε ὁ ὁδηγὸς τῆς ἀγελάδας.

Λίγες ὧρες ἀργότερα, ὁ ἴδιος καθηγητὴς καὶ στὸ ἴδιο μέρος συνεκρούσθη μὲ τὴν κόρη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

—Ἆ! Ἐσὺ εἶσαι παληοαγελάδα! τῆς φώναξε νευριασμένος κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τὴν κτυπήσῃ μὲ τὸν μπαστοῦνι του.

Ἡ κοπέλα ἔβαλε τὶς φωνὲς καὶ ὁ καθηγητὴς ποὺ ἀντελήφθη τὸ λάθος του παρὰ λίγο νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν στενοχώρια του.

Ἡ μυωπία πολλὲς φορὲς γίνεται αἰτία πολλῶν δυστυχημάτων. Κάποτε σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν, στὸ Παρίσι, ἕνας νέος — μύωψ φυσικὰ — τραυματίστηκε σοβαρά, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τόν... καθρέφτη γιὰ νὰ πάῃ νὰ πληρώσῃ στὸ ταμεῖο.

Ἕνα μυωπικὸ κορίτσι σὲ μιὰ βορεινὴ καὶ ὁμιχλώδη πόλι τῆς Ἀγγλίας, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ στὸ ξενοδοχεῖο της, κατελήφθηκε στὸ δρόμο ἀπὸ καταιγίδα. Ξάφνου ἀντελήφθη νὰ τὴν πλησιάζῃ ἕνα τροχοφόρο.

—Ἔχεις καμμιὰ θέσι; φώναξε στὸν ἁμαξᾶ. Ὁ ἁμαξᾶς σταμάτησε καὶ τὴν ρώτησε μὲ ἔκπληξι.

— Θέσι, εἴπατε;

Ἡ κοπέλλα, ἐπειδὴ βρεχόταν, πλησίασε τὸ ἁμάξι κι' ἔψαχνε νὰ βρῇ τὴν πόρτα.

—Κοπέλλα μου, στάσου. Τὸ ἁμάξι εἶνε νεκροφόρα. Μήπως θέλεις νὰ κάμῃς παρέα μὲ τὸν πεθαμένο;

Καὶ ἐκείνη, ποὺ ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ἔμεινε καρφωμένη στὴ θέσι της.

Ὑπόγειες παλίρροιες

Οἱ ἐπιστήμονες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἔχουν ἀναστατωθῆ ἀπὸ ἕνα καταπληκτικὸ φαινόμενο. Σὲ ὅλη τὴ χώρα τὸ νερὸ τῶν πηγαδιῶν μεταβάλλει τὴ στάθμη του σύμφωνα μὲ τὶς παλίρροιες τοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ μηχανικὸς τοῦ Ὑδρογραφικοῦ τμήματος τοῦ Λὸς Ἄντζελες μίστερ Ν. Α. Λέϊν ἐτοποθέτησε σὲ πηγάδια τῆς περιοχῆς του ἕναν ἀριθμὸ εὐαισθήτων καὶ αὐτομάτων καταμετρητῶν καὶ ἐν συνεννοήσει μὲ τὶς ναυτικὲς ἀρχὲς ἔκαμεν ὥστε νὰ τοποθετηθοῦν παρόμοιοι καταμετρηταὶ μακρυὰ στὴ θάλασσα. Ἔτσι ἐλέγχοντας τὸν χρόνο τῆς πτώσεως καὶ τοῦ ὑψωμοῦ τῶν νερῶν καὶ στὰ πηγάδια καὶ στὴ θάλασσα, διεπίστωσεν ὅτι οἱ ὑπόγειες παλίρροιες συμβαίνουν εὐθὺς μετὰ τὶς παλίρροιες τῆς θαλάσσας. Τί σχέσις μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν δυὸ ὑγρῶν αὐτῶν στοιχείων τῆς φύσεως, κανεὶς δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ τὸ ξέρῃ. Ὡστόσο ὁ μηχανικὸς Λέϊν ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ στάθμη τοῦ νεροῦ στὰ πηγάδια ἐπηρεάζεται ἀπὸ σεισμοὺς ποὺ συμβαίνουν χιλιάδες μίλλια μακρυά. Ἀπόδειξις, κατὰ τὴν διάρκεια καὶ τῶν ἐλαχίστων σεισμικῶν δονήσεων ποὺ συμβαίνουν στὴν Ἰαπωνία, ἡ ἔκτασις τοῦ κάθε σεισμοῦ καταγραφόταν ἐπακριβῶς ἀπὸ τοὺς καταμετρητὰς τῶν πηγαδιῶν.

Τὸ μεγαλείτερον τοῦνελ

Τὸ μεγαλύτερο σιδηροδρομικὸ τοῦνελ τοῦ κόσμου καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες διατρητικὲς ἐπιχειρήσεις ὅλων τῶν ἐποχῶν εἶνε ἡ ὑπόγειος σῆραγξ τοῦ Σεμπλόν, ποὺ ἑνώνει τὴν Ἑλβετία καὶ τὴν Ἰταλία διὰ μέσου τῶν Ἄλπεων. Εἶνε κατὰ προσέγγισιν 12½ μίλλια μῆκος καὶ τὸ ὅλον ἔργον ἐπερατώθη τὸ 1905, ἔπειτα ἀπὸ 6½ ἐτῶν ἐργασία καὶ δαπάνη 3.100.000 λιρῶν. Τὸ τοῦνελ σύγκειται ἀπὸ δυὸ παραλλήλους διαστάσεις 5 μέτρων πλάτους ἡ καθεμιὰ καὶ βρίσκεται σ' ἕνα βάθος 5—7 χιλιάδων ποδῶν ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Οἱ δυὸ ὑπόγειες διαβάσεις συγκοινωνοῦν μ' ὡρισμένες γαλαρίες ποὺ ἔχουν ἀνοιχθῆ σὲ διαστήματα 600 ποδῶν μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ἐπιτυγχάνεται ὁ κατάλληλος ἀερισμὸς καὶ νὰ γίνωνται οἱ τυχὸν μεταφορές.

Οἱ κυριώτερες δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίσθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τρύπησαν τὸ βράχο ἦταν ἡ ἔντονη ζέστη, ἡ ὁποία συνήθως ἔφθανε σὲ 110 βαθμοὺς Φερενάϊτ, καὶ ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν ὑπογείων πηγῶν, οἱ περισσότερες τῶν ὁποίων ἀνέβλυζαν ζεστὸ νερὸ καὶ ποὺ μετέβαλον τὸ τοῦνελ σὲ πραγματικὸ κανάλι, διακόπτοντας τὶς ἐργασίες ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες. Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν καυτερὴ ἀτμόσφαιρα διοχέτευαν παγωμένο νερὸ μὲ σωλῆνες ποὺ σκορπιζόταν στὸ τοίχωμα τοῦ τοῦνελ καὶ δροσίζονταν ὁπωσδήποτε οἱ ἐργαζόμενοι.

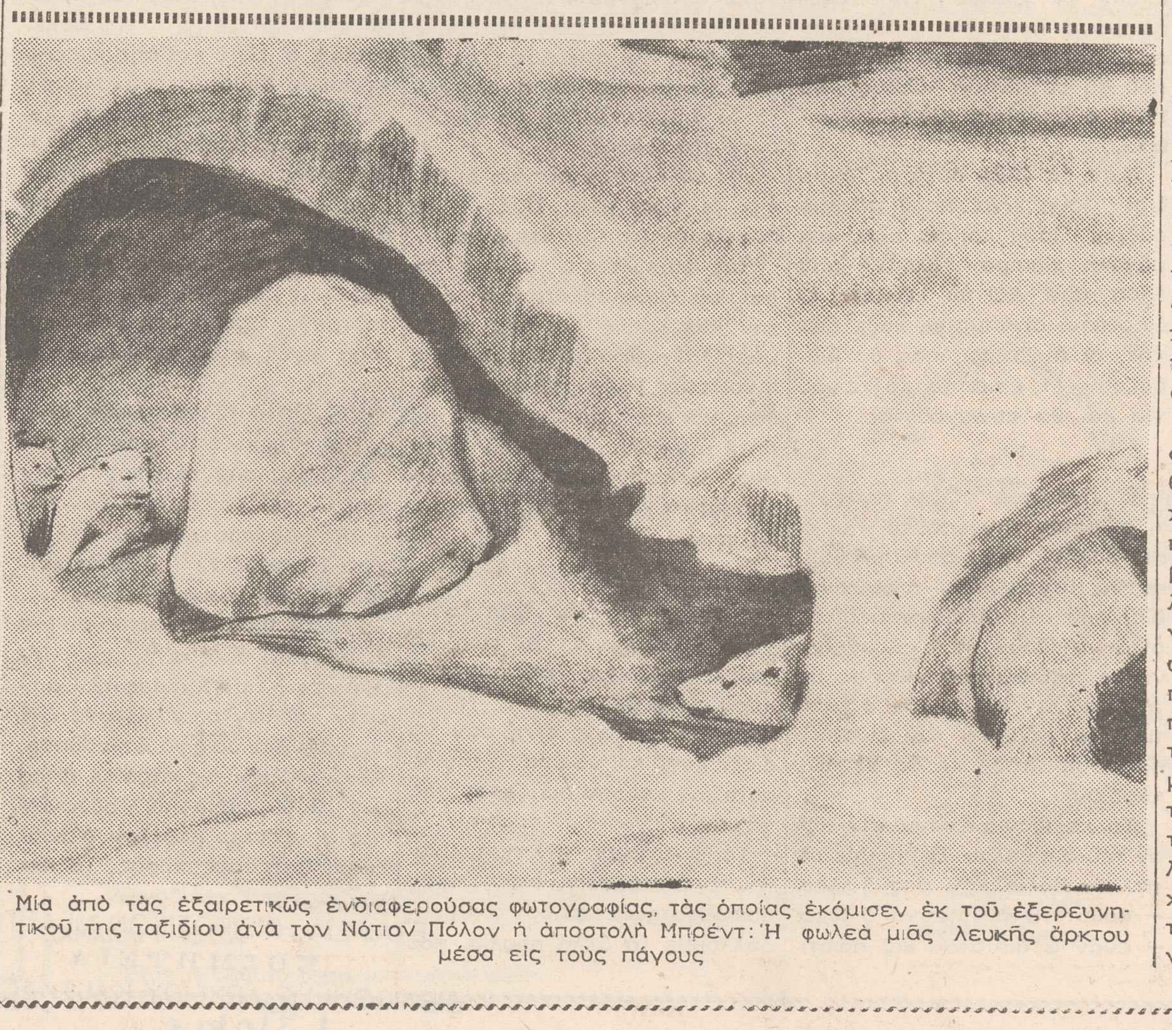

Μία ἀπὸ τὰς ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφερούσας φωτογραφίας, τὰς ὁποίας ἐκόμισεν ἐκ τοῦ ἐξερευνητικοῦ της ταξιδίου ἀνὰ τὸν Νότιον Πόλον ἡ ἀποστολὴ Μπρέντ: Ἡ φωλεὰ μιᾶς λευκῆς ἄρκτου μέσα εἰς τοὺς πάγους

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΟΙ ΔΕΞΙΟΤΕΧΝΙΕΣ ΤΩΝ ΠΤΗΣΕΩΝ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ ΣΤΙΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ.

Πόσες φορές, παρακολουθῶντας τὶς ἀκροβασίες ποὺ κάνουν οἱ ἀεροπόροι στὸν οὐρανό, δὲν ἀπορήσαμε διερωτώμενοι: «Μὰ τέλος πάντων, εἶνε ἀνάγκη νὰ κάνουν τέτοιες τρέλλες ἐκεῖ ψηλά, ἀπὸ ὅπου κάθε στιγμὴ κινδυνεύουν νὰ τσακιστοῦν;»

Μάλιστα, εἶνε ἀνάγκη. Οἱ ἀκροβασίες αὐτὲς εἶνε ἀπαραίτητες, πρέπει νὰ τὶς ξέρῃ κάθε καλὸς ἀεροπόρος. Καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε ἀμέσως γιατί.

Ὅσοι ταξιδεύουν μὲ ἀεροπλάνο δὲν ἔχουν βέβαια τὴν τύχη ἢ τὴν ἀτυχία νὰ ὑποστοῦν τέτοιου εἴδους ἀκροβασίες, τὶς ὁποίες καμμιὰ φορὰ μποροῦν νὰ πληρώσουν μὲ τὴ ζωή τους. Τέτοιου εἴδους ἀσκήσεις γίνονται μόνον ἀπὸ στρατιωτικοὺς ἀεροπόρους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν πιθανότητα νὰ τὶς χρησιμοποιήσουν ἐν περιπτώσει πολέμου.

Καὶ ὅμως, πόσον ὠφελημένοι θὰ ἦσαν οἱ πιλότοι τῶν ἐπιβατικῶν ἀεροπλάνων, ἂν ἐμάθαιναν καὶ αὐτοὶ ἀκροβασίες τοῦ ἀέρος, ὅσοι δὲν τὶς ξέρουν δηλαδὴ καὶ δὲν εἶνε ἀρκετὰ ἐξησκημένοι. Γιατὶ σὲ μιὰ στιγμὴ μεγάλου κινδύνου, γιὰ ἕναν οἱονδήποτε λόγο, θὰ μποροῦσαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα περίφημα, χωρὶς νὰ κινδυνεύσουν οὔτε αὐτοὶ οὔτε οἱ ἐπιβάται.

Γιὰ τοὺς στρατιωτικοὺς ἀεροπόρους τὸ πρᾶγμα εἶνε βεβαίως κάπως διαφορετικό. Αὐτοὶ πρέπει νὰ μάθουν πῶς νὰ προσφέρουν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀσταθέστερον στόχον εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ πῶς νὰ τὸν κάμουν νὰ πιστέψῃ ὅτι τὸ ἀεροπλάνο ἔμεινε ἀκυβέρνητον, εἴτε ἀπὸ φόβον τοῦ πιλότου, εἴτε ἀπὸ βλάβην τῆς μηχανῆς, καὶ νὰ στρέψῃ ἔτσι ἀλλοῦ τὴν προσοχήν του.

Στὴν ἀρχή, ὅταν ὁ πρῶτος ἀεροπόρος ἔκαμε μιὰν ἀκροβασία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μάλιστα ἐκινδύνευσε νὰ τσακιστῇ, κανεὶς δὲν ἔδωσε σημασία στὸ τόλμημα αὐτό. Πολλοὶ μάλιστα τὸ ἐθεώρησαν ὡς ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο καὶ τὸ κατέκριναν.

Ἔπειτα ὅμως καὶ ἀκριβῶς ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, ἕνας ἄλλος ἀεροπόρος ἐσκέφθηκε κάπως διαφορετικὰ ἐκινήθηκε ἀπὸ τὴν περιέργεια νὰ ἰδῇ τί θὰ ἔκανε ἕνα ἀκυβέρνητο ἀεροπλάνο. Τὸ πείραμα ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο καὶ παρ' ὀλίγον νὸ τοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωή.

Ἀφοῦ ἀνέβηκε σὲ ἀρκετὸ ὕψος, ὁ ἀεροπόρος αὐτός, ἐφοδιασμένος μὲ ἀρκετὴ ψυχραιμίαν καὶ ἀποφασιστικότητα τὸ ἄφησε ἀκυβέρνητο.

Τότε, τὸ ἀεροπλάνο ἄρχισε νὰ κάνῃ τὶς μεγαλείτερες τρέλλες ποὺ μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανείς. Πρῶτα ἀνέβηκε κατακορύφως, σχεδὸν καθέτως, μετὰ ἔγειρε στὰ πλάγια, ἐξηκολούθησε τὴν πτῆσι του σ' αὐτὴ τὴ στάσι γιὰ ν' ἀναποδογυρίσῃ σὲ λιγάκι ἐντελῶς. Ἀλλὰ ἐξηκολούθησε νὰ πετάῃ καὶ ὁ ἀεροπόρος νὰ βρίσκεται μέσα χωρὶς νὰ φοβᾶται καθόλου.

Ὁ φόβος ἄρχισε ὅταν τὸ ἀεροπλάνο ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ σὰν μεθυσμένο, νὰ ταλαντεύεται δηλαδή, καὶ τέλος νὰ κατεβαίνῃ μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Αὐτὴ εἶνε ἡ χειρότερη στάσις, ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη, τὴν ὁποίαν δύσκολα ὁ πιλότος μπορεῖ νὰ διορθώσῃ καὶ ὅταν εἶνε πολὺ πεπειραμένος.

Μονάχα λοιπὸν ὅταν τὸ ἀεροπλάνο τελείως ἀκυβέρνητο πλέον, ἄρχισε νὰ κατρακυλᾷ ἀπὸ τὸ ὕψος ὅπου εἶχε κάμει τόσες ἀκροβασίες ἐντελῶς μόνο του, μονάχα τότε ὁ πιλότος ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ ὁριστικὰ καὶ νὰ πέσῃ μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο. Καὶ ὁ μὲν πιλότος ἐσώθηκε, ἀλλὰ τὸ ἀεροπλάνον ἔγινε κομμάτια. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως πόσα πράγματα εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν περιπετειώδη καὶ ἐπικίνδυνη αὐτὴν πτῆσι!...

Ἡ πεῖρα μᾶς ἐπιτρέπει τώρα νὰ ξέρουμε τί ἀκριβῶς θὰ κάμῃ ἕνα ἀεροπλάνο ἂν μείνῃ ἀκυβέρνητο. Γιατὶ ὑπάρχουν περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ πιλότος μπορεῖ νὰ ξαναπάρῃ τὴν διακυβέρνησι τοῦ σκάφους, μετὰ τὴν ἐπιδιόρθωσι μιᾶς βλάβης ἢ ἀφοῦ συνέλθῃ ἀπὸ μία στιγμιαίαν ἀδιαθεσίαν. Τότε καὶ αὐτὸς σώζεται καὶ οἱ ἐπιβάται, ποὺ ἔχει μαζύ του.

Ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια ὅμως τὰ πράγματα ἦταν πολὺ διαφορετικά. Ἀρκοῦσε ἡ παραμικρὴ βλάβη τοῦ μοτὲρ ἢ μιὰ σκοτιδίνη τοῦ πιλότου γιὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ καταστροφή. Ἐνῷ τώρα, σὲ παρόμοιες περιστάσεις ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε τόσον ἄμεσος.

Οἱ πρῶτοι ἀκροβάται τοῦ ἀέρος ἀσχολήθηκαν εἰς τὸ νὰ εὕρουν τί χειρισμοὺς ἔπρεπε νὰ κάμουν γιὰ νὰ ξαναφέρουν τὴν ἰσορροπίαν εἰς ἕνα ἀντεστραμένο ἀεροπλάνο ἢ ποὺ εἶχε μιὰ στάσι ἀκανόνιστη. Τὰ πειράματα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ γίνουν, φυσικά, σὲ πολὺ μεγάλο ὕψος, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσίν τους τὸ ἀεροπλάνο ἐκατέβαινε πολύ, καὶ διέτρεχε πάντα τὸν κίνδυνον νὰ μὴν ἔχῃ τὸν ἀπαιτούμενον χῶρον γιὰ ν' ἀνέβῃ πάλι εἰς τὰ ὕψη.

Χάρις λοιπὸν στὴν τόλμη καὶ στὴν αὐτοθυσία τῶν πρωτοπόρων αὐτῶν τοῦ ἀέρος ἔχουν καθορισθῆ ὡρισμένες κλασσικές, ἂς ποῦμε, «φιγοῦρες», ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὶς σπουδαιότερες ἀκροβασίες, ἀπὸ ὅσες μπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας πιλότος, χωρὶς νὰ διατρέξῃ μεγάλον κίνδυνον.

Ἡ κυριώτερη ἀπὸ τὶς ἀκροβασίες αὐτὲς εἶνε ἡ πτῆσις μὲ ἀνεστραμμένο τὸ ἀεροπλάνο, πρᾶγμα ὅμως ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ πάντα.

Γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀκροβασία αὐτὴ ἀπαιτεῖται μία εἰδικὴ συσκευὴ τροφοδοτήσεως βενζίνης καὶ ἕνα εἰδικὸ καρμπορατὲρ ποὺ νὰ λειτουργῇ σὲ ὅλες τὶς στάσεις. Ἔπειτα ὁ ἀεροπόρος πρέπει νὰ εἶνε καλὰ δεμένος στὴ θέσι του γιὰ νὰ μὴ πέσῃ μὲ τὸ γύρισμα τοῦ ἀεροπλάνου.

Γιὰ τοὺς στρατιωτικοὺς ἀεροπόρους οἱ ἀκροβασίες αὐτὲς εἶνε ἀπαραίτητες. Γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ σώσουν μονάχα τὴν ζωήν τους σὲ μιὰ στιγμὴ κινδύνου, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ δώσουν ὅσον τὸ δυνατὸν καλύτερον ἀποτέλεσμα σὲ μιὰ μάχη.

Πραγματικά, ὁ ἀεροπόρος, εἰς τὸν πόλεμο, δὲν ἐπιτίθεται μονάχα μὲ τὸ πολυβόλο του, ἀλλὰ καὶ μὲ ὁλόκληρο τὸ ἀεροπλάνο του, ποὺ μεταβάλλεται ἔτσι σὲ ὅπλο ἐπιθετικὸ καὶ ἀμυντικό.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ πιλότος εἶνε πληγωμένος ἢ τοῦ τελείωσαν τὰ πυρομαχικά, πρέπει νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἐχθρό. Πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃ; Ἐκμεταλλευόμενος ὅσον μπορεῖ καλύτερα τὶς δυνατότητες ποὺ ἔχει γιὰ νὰ βρεθῇ ἔξω ἀπὸ τὴν βολήν του ἢ νὰ πετάξῃ κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴν ἀποτελέσῃ σταθερὸν στόχον.

Εἶνε 87 οἱ «φιγοῦρες», ἀπὸ τὴν ἁπλούστερη ἕως τὴν πιὸ πολύπλοκη, ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας πιλότος μὲ τὸ ἀεροπλάνο του. Ὀγδόντα ἑπτὰ ἀκροβασίες ποὺ προκαλοῦν τὴν κατάπληξιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ κοινοῦ, ποὺ παρακολουθεῖ ἀπὸ κάτω. Πολλὲς φορὲς ἀποτελοῦν καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ πιλότου, καθὼς καὶ τῶν συνεπιβατῶν του, ὅταν τὸ ἀεροπλάνον βρεθῇ σὲ μίαν ἐξαιρετικὰ δύσκολη θέσι.

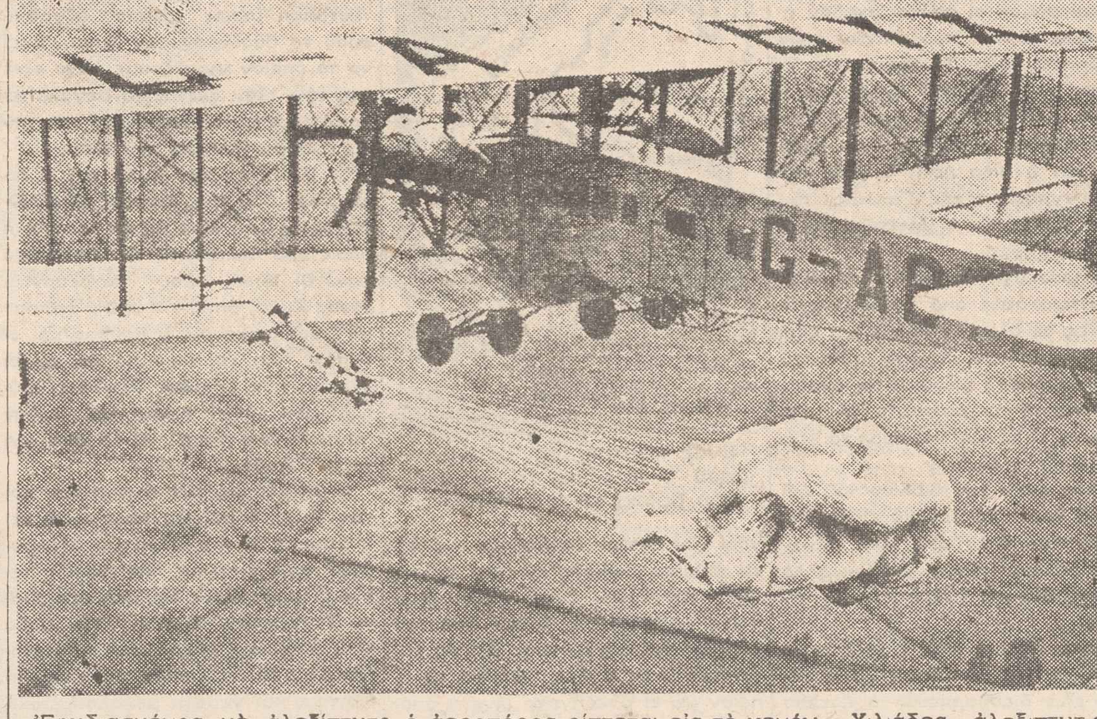

Ἐφωδιασμένος μὲ ἀλεξίπτωτο ὁ ἀεροπόρος ρίπτεται εἰς τὸ κενόν. Χιλιάδες ἀλεξιπτωτιστῶν στρατιωτῶν ἠμπορεῖ ἐν καιρῷ πολέμου νὰ εὑρεθοῦν μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν εἰς τὰ μετόπισθεν τοῦ ἐχθροῦ

ΟΙ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἔγινε στὸ Παρίσι καὶ ἄλλη—δόξα τῷ Θεῷ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν παράπονον ἡ κοκέττες μας!— ἐπίδειξις τῶν τελευταίων γυναικείων κομμώσεων. Οἱ Παρισινοὶ κομμωταὶ τὰ κατάφεραν καὶ πάλι μ' ὅλη τὴ φινέτσα καὶ τὴν εὐσυνειδησία ποὺ τοὺς διακρίνει νὰ δημιουργήσουν χάριν τῶν ἀτιθάσσων γυναικείων βοστρύχων, ἀπειρίαν ἐξωφρενικῶν, χαριτωμένων, γοητευτικῶν, ἀναλόγως τῆς κριτικῆς τοῦ καθενὸς, χτενισμάτων. Ἀνάμεσα ὅμως στὰ χτενίσματα τοῦ μοντέρνου στύλ, ἐπεδείχθησαν «μοντέλλα», ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ προοδευτικὸν 1939 κι' ὅπως φαίνεται ἤδη, σὲ λίγον καιρὸ, τὰ γυναικεῖα κεφάλια θὰ ἀποτελοῦν... ἀναμνηστικὰ τοῦ 1800 καὶ ... ἐκεῖθεν! Καὶ ἡ προτίμησις τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ὡραίου φύλου, πρὸς τὰ παλαιὰ χτενίσματα ποὺ ἐπαναφέρει ἡ μόδα, εἶνε ἀρκετὰ σκανδαλιστική. Πολλὲς ἀπὸ τὶς κομψευόμενές μας, ὅπως θὰ παρατηρήσατε, ἀνασήκωσαν τὶς χαμηλὲς μποῦκλες τους πρὸς τὴν κορυφὴ καὶ ἐτοποθέτησαν γιὰ στήριγμα τὴν ἐγκαταλελειμμένη χτένα. Μὲ τὸ καλὸ λοιπόν, ξαναγυρίσαμε στὰ 1900. Κι' ὅσο γιὰ τὸν μεσαίωνα δέν... εἴμαστε καὶ πολύ... μακρυά!

Κι' ἂν θέλετε καὶ γιὰ νὰ δῆτε μὲ τί ἐκπλήξεις καὶ... καταπλήξεις μᾶς ἀπειλεῖ ἡ κυρία Μόδα μὲ τὶς ἀναδρομικὲς διαθέσεις της, μποροῦμε νὰ κάνουμε μίαν ἀνασκόπησι τῶν περασμένων αἰώνων. Εἶνε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἱστορία καὶ ἡ ἐξέλιξις τῶν κομμώσεων, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Κλεοπάτρας μέχρι σήμερα. Ἐπάνω στὰ σκαλιστὰ ἀρχαῖα μνημεῖα τῶν Αἰγυπτίων, ὑπάρχουν χαραγμένες εἰκόνες γυναικῶν, ποὺ ὅλες ἔχουν τὸ ἴδιο χτένισμα ποὺ ἐπικρατοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν χώρα ποὺ παρουσιάζουν οἱ Σφίγγες τῆς Αἰγύπτου, καὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἡ διάφορες ἱστορικὲς εἰκονογραφήσεις παρουσιάζουν τὴν Κλεοπάτρα. Δηλαδὴ μὲ μαλλιὰ χωρισμένα στὴν μέση, καὶ κατερχόμενα ἐλεύθερα ὡς τὴν μέση τοῦ αὐχένος. Ὡς στόλισμα δὲ, χρησιμοποιοῦσαν μιὰ στενὴ μαύρη κορδέλλα ποὺ περιέβαλλε σὰν στεφάνι τὸ κεφάλι.

Μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ἐχτενίζοντο καὶ οἱ ἄνδρες Αἰγύπτιοι. Ἡ Ἑλληνίδες τῆς ἰδίας ἐποχῆς στόλιζαν τὸ κεφάλι τους μὲ μιὰ στενὴ ἐσάρπα, τὴν ὁποίαν ἔδεναν πίσω ἀφοῦ προηγουμένως περνοῦσαν διὰ μέσου τῆς θηλιᾶς της τὸν πελώριο «κότσο» τους, ὁ ὁποῖος ἔτσι εἶχε ἕνα περίφημο στήριγμα ποὺ τὸν ὑποβοηθοῦσε νὰ στέκεται ὁριζοντίως σὰν πελώριο χωνί...

Τὸ 1300, οἱ γυναῖκες τῆς Γερμανίας ,ἀφοῦ ἐχώριζαν τὰ μαλλιά τους στὴ μέση, ἔπλεκαν μία χονδρὴ κοτσίδα ἀπὸ κάθε πλάϊ καὶ τὶς ἐστήριζαν στὰ μαλλιὰ τοῦ κροτάφου. Ἔτσι εἶχαν ἕνα ἰδιότροπο χτένισμα, καὶ τὶς κοτσίδες ἐκεῖνες, θὰ μπορούσαμε σήμερα νὰ τὶς παρομοιάσουμε μὲ τὶς κρεμασμένες τσαπέλες σῦκα...

Οἱ ἄνδρες τῆς ἰδίας ἐποχῆς στὴν Γερμανία ἄφηναν τὰ μαλλιά τους μακρυά, κατόπιν τὰ ἔκοβαν «πόλκα» κι' ἐπάνω στὸ μέτωπο ἔφτειαχναν μιὰ μπούκλα σὰν τόξο...

Μετά, τὴν ἐποχὴ τῶν σταυροφοριῶν τὰ μαλλιὰ μάκρυναν πρὸς τὰ πίσω ἐνῷ ἡ ἀφέλειες κόντιναν.

Ἀλλὰ τὰ 1490 παρουσιάζεται τὸ ἐκκεντρικώτερο καὶ κωμικώτερο χτένισμα ποὺ ἐπέβαλλε ἡ μόδα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Οἱ κομψὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔπρεπε νὰ φοροῦν... κέρατα, τοποθετημένα στὸ μέτωπο, στὸ σημεῖο ποὺ ἀρχίζουν τὰ μαλλιά. Ἦσαν δὲ τόσον ὑπερμεγέθη τὰ κέρατα αὐτά, κι' εἶχαν τόσην ἐπέκτασιν πλαγίως ποὺ ἂν ἤθελαν νὰ περάσουν μέσ ἀπὸ μιὰ στενὴ πόρτα, ἔπρεπε νὰ μποῦν λοξά!...

Κατὰ τὸν 15ον ὅμως αἰῶνα τὸ χτένισμα εἶνε ὁπωσδήποτε... ἰσορροπημένο.

Τὰ μαλλιὰ χτενίζονται πρὸς τὰ ἐπάνω φουσκωτά, εἰς τρόπον ὥστε μαζὺ μὲ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου νὰ σχηματίζουν μιὰ καρδιά...

Κατόπιν τὰ 1700 ἄρχεται ἡ βασιλεία τῆς περρούκας, ἡ ὁποία διετήρησε τὸν θρόνον της εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν κομψευομένων, ἐπὶ ἕναν ὁλόκληρον αἰῶνα. Ὑπέστη ὅμως τοὺς πιὸ παράδοξους μετασχηματισμοὺς καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1780 δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ ἂν λέγαμε πὼς ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς τρέλλας...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ κυρίες στόλιζαν τὶς περροῦκες τους μὲ τὸν ἐξωφρενικώτερο τρόπο ποὺ μποροῦσαν νὰ ἐφεύρουν γιὰ νὰ κάνουν μεγαλείτερη ἐντύπωσι. Κι' ἔτσι ἐπάνω στὰ γυναικεῖα κεφάλια φιγουράριζαν πουλιὰ ψεύτικα, καὶ πολλὲς φορὲς ἀληθινὰ κλεισμένα μέσα σὲ κλουβιά... Φρεγάτες ποὺ ἀρμένιζαν, θηρία, πῦργοι μὲ ἐπάλξεις κι' ὅ,τι ἄλλο μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὸ μυαλό σας, κι' ὅ,τι ἀκόμη δὲν μπορεῖ...

Τὸ βάδισμα δὲ τῶν γυναικῶν αὐτῶν ἦταν σωστὸ δρᾶμα. Γιὰ νὰ μποροῦν νὰ διατηροῦν ἐπάνω στὸ κεφάλι τους ὅλα αὐτὰ τὰ κατασκευάσματα τῶν ὁποίων τὸ ὕψος πολλὲς φορὲς ὑπερέβαινε τὸ ἕνα μέτρο, ἔπρεπε νὰ... γονατίζουν γιὰ νὰ περνοῦν τὶς πόρτες, καὶ νὰ προσπαθοῦν μὲ βάδισμα λικνιστὸ νὰ κρατοῦν ἰσορροπία σὰν ἀκροβάτες.

Εὐτυχῶς τὸ 1800 ἁπλοποιεῖται ἐπὶ τέλους αἰσθητὰ ἡ γυναικεία κόμμωσις. Θριαμβεύει πάλι ὁ μεγάλος «κότσος», στολισμένος μὲ μιὰ ὄμορφη χτένα, καὶ τὸ 1840 ἡ βασίλισσα Βικτωρία τῆς Ἀγγλίας λανσάρει τὶς φαρδειὲς μύτες ποὺ καλύπτουν, πλαγίως τὸ μισὸ σχεδὸν πρόσωπο σχηματίζοντας ἕνα κενὸν σὰν μισὸ φέγγαρο, τὸ ὁποῖον ἀφίνει ἀκάλυπτο τὸ αὐτί.

Τὸ 1810 γίνεται ἀθρόα κατάχρησις ξένου μαλλιοῦ γιὰ νὰ σχηματισθῇ τὸ περίφημο «μπουμπάρι» ποὺ κάνει τὰ μαλλιὰ φουσκωτὰ σὰν μαξιλάρια...

Κι' ὡς τὰ 1910 ὑφίσταται τὸ «μπουμπάρι» διάφορες μεταθέσεις ἐπὶ τῶν γυναικείων κεφαλῶν.

1929...Τὴν θυμᾶστε τὴν γυναῖκα; Κόβει τὰ μαλλιά της ὅλα «ἀλὰ Γκαρσόν» καὶ χτενίζεται ὅμοια μὲ τὸν σύζυγό της...

Σᾶς ἀναφέραμε τὶς πιὸ περίεργες φάσεις τῶν κομμώσεων τῶν διαφόρων ἐποχῶν.

Ὅσο γιὰ τὸ 1939 νομίζομε πὼς δὲν ἔχετε ἀνάγκην τῶν ἱστορικῶν μας γνώσεων...

ΕΥΑ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΑΓΚΟΡ

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΜΙΑΣ ΙΕΡΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΠΑΡΘΕΝΟ ΔΑΣΟΣ

Τὸ ἄγαλμα μιᾶς ἐξωτικῆς θεᾶς εἰς ἕνα ναὸν τοῦ Ἀγκόρ.

Μία ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες ἐκπλήξεις τῶν ἀρχαιολόγων κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα εἶνε ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἀπεράντων ἐρειπείων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Καμπότζ, εἰς τὸ κέντρον σχεδὸν τῆς σημερινῆς γαλλικῆς ἀποικίας τῆς Ἰνδοκίνας. Ἐνῷ ὅμως τὰ ἐρείπεια τῆς Τροίας, τῆς Βαβυλῶνος καὶ τῆς Περσεπόλεως διήγειραν τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου, τὰ ἐρείπια τοῦ Καμπότζ ἔμειναν σχεδὸν ἄγνωστα καὶ μόνον οἱ εἰδικοὶ σχεδὸν ἐγνώριζαν μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὴν ὕπαρξί τους. Τὸ θαῦμα τῶν ἐρειπίων τοῦ Ἄγκορ ἔγινε περισσότερο γνωστὸ ἀπὸ τὸ ὡραῖο βιβλίο ποὺ ἐδημοσίευσε πρὸ τριάντα περίπου ἐτῶν ὁ Πιὲρ Λοτί, ὁ γόης αὐτὸς συγγραφεὺς τῆς Γαλλίας, τὸν ὁποῖον ἐμάγευαν ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ ἐξωτικὲς χῶρες.

«Ὁ προσκυνητὴς τοῦ Ἄγκορ» ἐδιαβάστηκε τότε ἀπὸ χιλιάδες ἀναγνῶστες σὲ ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἐκεῖναι ποὺ ἀγαποῦν τὶς ὡραῖες ποιητικὲς περιγραφὲς μέσα στὶς ὁποῖες ἐκδηλώνεται ἡ νοσταλγία τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ τέλειο καὶ πρὸς τὸ θεῖο τὸ διαβάζουν ἀκόμη.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ βιβλίου τοῦ Λοτὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ ἐρείπια εἶνε ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστερα ὄχι μόνον τοῦ παρελθόντος τῶν Ἰνδιῶν, ἀλλὰ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει.

Ὁ ταξειδιώτης ποὺ ἐπισκέπτεται τὶς ἀπέραντες ἐκτάσεις στὶς ὁποῖες εἶνε διεσπαρμένα τὰ ἐρείπια ἀπεράντων ἱερῶν καὶ πλουσιωτάτων πόλεων, νομίζει πὼς γίγαντες ἔσπειραν ὁλόκληρα βουνὰ ἀπὸ τεράστιες πέτρες μέσα στὰ παρθένα δάση. Ἡ ζούγκλα κατέκτησε πάλι ὅλη τὴν περιοχὴ καὶ ἐκάλυψε τὶς αὐλὲς τῶν ναῶν καὶ τὰ κελλιὰ τῶν μοναστηρίων.

Οἱ ρίζες τῶν δένδρων διέρηξαν τοὺς τοίχους, μετετόπισαν τὶς πέτρες καὶ ἔρριξαν κατὰ γῆς πύργους καὶ ἀγάλματα.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐρείπια αὐτὰ ἔχουν ἐν τῷ μεταξὺ μελετηθῆ καὶ ταξινομηθῆ. Ἄλλα ὅμως ἀναμφιβόλως παραμένουν κρυμμένα στὰ ἑλώδη ἐδάφη τὰ γεμάτα πυρετοὺς καὶ στὰ ἀδιαπέραστα γύρω δάση.

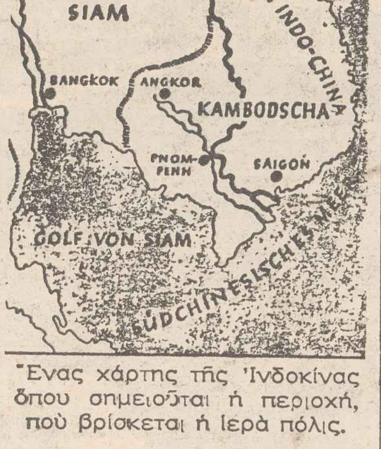

Ἕνας χάρτης τῆς Ἰνδοκίνας ὅπου σημειοῦται ἡ περιοχή, ποὺ βρίσκεται ἡ ἱερὰ πόλις.

Οἱ πόλεις αὐτὲς καὶ οἱ τεράστιοι ναοὶ τῶν ὁποίων θαυμάζομε σήμερα τὰ ἐρείπια ἀνῆκαν εἰς τὸν πολιτισμὸν τῶν Κμέρ, ἑνὸς λαοῦ, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἦρθε ἀπὸ τὸν βορρᾶν καὶ συγγένευε μὲ τὶς νοτιο—κινεζικὲς φυλές. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μένει ἀνεξήγητο εἶνε ἡ ἀπότομη ἐμφάνισις ἐν πλήρει ἀκμῇ τοῦ βασιλείου τῶν Κμὲρ εἰς τὴν ἱστορία καὶ ἡ ἀπότομη ἐξαφάνισίς του. Ἀπὸ τὸ ἔνδοξο καὶ πλούσιο μεγαλεῖο του, ἀπὸ τὴν θαυμασία ἄνθησι τοῦ πολιτισμοῦ του, στὸ ὁποῖον ὀφείλονται τὰ μεγαλοπρεπέστατα κτίσματα ἀπὸ τὶς πολυάνθρωπες καὶ πλούσιες πόλεις, δὲν ἔμεινε τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ ἐρείπια.

Ἡ μεγαλοπρέπεια, ὁ πλοῦτος, ἡ δύναμις ἐξηφανίσθησαν. Ἡ κυριαρχία τῶν Κμὲρ εἰς τὴν χώραν αὐτὴν δὲν ἐκράτησε παρὰ λίγους αἰῶνες. Οἱ παλαιότερες ἐπιγραφὲς δὲν φθάνουν πέραν ἀπὸ τὸν 7ον αἰῶνα μ.Χ. καὶ τὰ ἀρχαιότερα κτίρια δὲν εἶνε οὔτε τόσον παλαιά.

Τὸν 12ον αἰῶνα δὲ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει τὸ τέλος. Ἄγνωστον πῶς κατεστράφη μέχρι τελείου ἐξαφανισμοῦ τὸ βασίλειον τῶν Κμέρ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζουμε μόνο εἶνε ὅτι, τὸν 13ον αἰῶνα, τὸ μεγαλείτερον μέρος αὐτοῦ εὑρίσκετο ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν θεῖ τοῦ Σιάμ.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Κμὲρ καὶ οἱ ἱερεῖς των δὲν εἶνε Κινέζοι. Εἶνε Ἰνδοὶ καὶ ἰνδικὴ εἶνε ὡς ἐκ τούτου, ἡ βάσις τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ βασιλείου των. Οἱ ἴδιοι θεοί, λατρεύονται στοὺς Κμέρ, ὅπως καὶ στὰς Ἰνδίας: Ὁ Σίβα, ὁ Βισνοῦ, ὁ Βούδας καὶ οἱ βοηθοί του. Τὰ πρόσωπα δὲ καὶ οἱ σκηνὲς τῶν ἰνδικῶν, ἡρωϊκῶν θρύλων εἶνε τόσον οἰκεῖα καὶ τόσον ζωντανὰ γιὰ τοὺς Κμὲρ ὅσο γιὰ τοὺς Ἰνδούς.

Οἱ οἰκοδομὲς τῶν ἀνακτόρων καὶ τῶν ναῶν, ὁ ρυθμός τους καὶ ἡ τεχνοτροπία τῶν ἀγαλμάτων ἀκολουθοῦν τοὺς κανόνες τῆς ἰνδικῆς τέχνης, χωρὶς ὅμως δουλικὴ ἀπομίμησι. Τοὐναντίον. Ἡ τέχνη τῶν Κμὲρ εἶνε θαυμασία καὶ γεμάτη πρωτοτυπία στὶς λεπτομέρειές της καὶ ἐπιβλητικὴ καὶ γεμάτη μεγαλοπρέπεια εἰς τὸ σύνολον.

Τὸ τελευταῖο καὶ τὸ σπουδαιότερο ἀπὸ τὰ κτίρια αὐτὰ εἶνε ὁ ναὸς Ἀγκὸρ Βάτ, ὁ ὁποῖος ἐκτίσθηκε ἐνῷ ἦτο εἰς τὸν θρόνο τῶν Κμὲρ ὁ βασιλεὺς Σουρκβαρμάν, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσε ἀπὸ τὸ 1112 μέχρι τοῦ 1152.

Ὁ τεράστιος αὐτὸς ναὸς δὲν εὑρίσκεται ὅπως ὅλοι οἱ ναοὶ τῶν Κμὲρ εἰς τὸ κέντρον μιᾶς πόλεως, ἀλλὰ μόνος του ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν Ἀνγκκὸρ Τόμ. Πέντε κυκλικὰ τείχη σὲ ὡρισμένη ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο περιβάλλουν τὸ κέντρον τοῦ ναοῦ, ἀνυψούμενα ὅσο πλησιάζουν πρὸς τὸ κέντρο εἰς σχῆμα ταράτσας. Στὶς γωνίες ὑπάρχουν μεγάλες καλλιτεχνικὲς πόρτες καὶ πύργοι ποὺ ὅλοι μαζί, σχηματίζουν ἕνα ἁρμονικὸ πλαίσιο στὸν μεγάλο κεντρικὸ πύργο, ὅπου τὸ ἱερόν.

Τὰ τείχη σχηματίζουν πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν πλευρὰ θολωτοὺς διαδρόμους τῶν ὁποίων ἡ στέγη στηρίζεται ἐπάνω σὲ πέτρινους στύλους.

Στὸ ἐσωτερικὸ ὅλοι οἱ τοῖχοι εἶνε γεμάτοι ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα, σὲ μιὰ ἀφάνταστη ἀφθονία, καὶ μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς σπατάλη. Μόνον ὁ δρόμος ποὺ φέρνει στὴν μεγαλοπρεπεστάτη εἴσοδο τοῦ ναοῦ πλαισιώνεται ἀπὸ 160 τεράστια πέτρινα ἀγάλματα ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους τὸ συμβολικὸ φεῖδι ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸν κόσμο. Οἱ «Ἀνζαρά», οἱ οὐράνιες νύμφες ποὺ στολίζουν παντοῦ τοὺς τοίχους καὶ τοὺς στύλους τοῦ ναοῦ, εἶνε ἀναρίθμητες. Ὅμοιες δὲ ἀπολύτως πρὸς τὶς ἀρχαῖες ἱέρειες τοῦ ναοῦ, ποὺ θὰ ἐχρησίμευσαν ὡς μοντέλλα στὰ ἀγάλματα αὐτά, εἶνε οἱ σημερινὲς χορεύτριες τῆς Αὐλῆς τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν ναῶν τοῦ Σιάμ.

Ἂν καὶ ἀπὸ τὸν παλαιὸν πολιτισμὸν τῆς χώρας αὐτῆς δὲν ἔμεινε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια τῶν διαφόρων πόλεων καὶ ναῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ξεχωρίζουν ἐκεῖνα τῆς Ἀγκὸρ Τὸμ καὶ τοῦ Ἀνγκκὸρ Βάτ, ἐν τούτοις στὴν Ἰνδοκίνα καὶ στὸ Σιὰμ ἡ παράδοσις τῶν χιλιετηρίδων συνεχίζεται μὲ τὴν αὐτὴν θρησκευτικότητα καὶ μὲ εἰς αὐτὲς τελετὲς ἀκόμη καὶ σήμερον.

ΠΩΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ

ΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΚΡΟΖΙΕΡ

Καὶ τὴν πίττα σωστὴ καὶ τὸν σκύλο χορτάτο, λέγει μιὰ παροιμία Τὸ σχεδὸν ἀκατόρθωτο αὐτὸ τὸ κατάφερε ὁ Ἀγάπιος Μπονμαρσέλ

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς εὔθυμους τύπους ποὺ δὲν παίρνουν τὴν ζωὴ στὰ σοβαρὰ καὶ ποὺ δὲν βάζουν ποτέ τους τὸ κεφάλι κάτω. Γύριζε ἀπὸ τὴν μιὰ λαϊκὴ ἀγορὰ στὴν ἄλλη, φορτωμένος μὲ τὸ καλάθι του, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν τὰ πιὸ διαφορετικὰ ἐμπορεύματα. Τὰ ἄπλωνε ὅλα κατάχαμα, φύρδην—μίγδην καὶ ἄρχιζε τὸ διαλάλημα :

—Ἄλλος, κύριοι, περᾶστε. Εἶνε ὅλα ὀκκαζιόν, εἶνε ἀπὸ διάλυση. Πάρτε, κύριοι, πάρτε. Τὰ δίνουμε ὅλα κάτω τοῦ κόστους. Ἕναν καραγκιόζη γιὰ τὸ παιδάκι, ἕναν ἀναπτῆρα γιὰ τὸν κύριο, ἕνα βραχιολάκι γιὰ τὴν κυρία. Περᾶστε, κύριοι. Διαλέξτε.

Καὶ ὁ κόσμος μαζευόταν περισσότερο γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ διαλάλημα τοῦ Μπονμαρσέλ, παρὰ γιὰ νὰ ψωνίσῃ:

— Διάλυση σὲ ὅλα τὰ τμήματα, κύριοι. Περᾶστε. Μοναδικὴ εὐκαιρία. Δὲν κάνουμε πίστωση, σᾶς χαρίζουμε τὸ ἐμπόρευμα. Ἄλλος στὸν Μπονμαρσέλ. Καρφίτσες, κορδόνια, ἁλατιέρες, μολύβια, σουγιάδες, δεσίματα παπουτσιῶν, τασάκια, χτένες, χτενάκια, τσιμπιδάκια γιὰ τὰ μαλλιά, φουρκέτες γιὰ τὶς μπούκλες, μοσχοσάπουνα, ξυλάκια γιὰ τὴν μπουγάδα, εἶνε ὅλα ἀπὸ διάλυση. Περᾶστε σὲ ὅλα τὰ πατώματα καὶ σὲ ὅλα τὰ διαμερίσματα τῶν καταστημάτων μας.

Πολλοὶ περαστικοὶ ψωνίζανε κανένα μικροπραγματάκι γιὰ ν' ἀκούσουν τὸν Μπονμαρσὲλ νὰ λέῃ καθὼς τσέπωνε τὰ λεπτὰ καὶ τύλιγε τὸ ἐμπόρευμα στὸ χαρτί:

— Περᾶστε ἀπὸ τὸ ταμεῖο νὰ πληρώσετε. Τὸ ἐμπόρευμα θὰ τὸ παραλάβετε ἀπὸ τὸ «Τμῆμα παραλαβῆς» στὸ ἰσόγειο. Ἄλλος κύριοι, ἄλλος στὸν Μπονμαρσέλ. Προφθάσατε πρὶν μετανοήσουμε καὶ ἀνεβάσουμε τὶς τιμές.

Δίπλα στὸν Μπονμαρσὲλ ἦταν θρονιασμένος, ἥσυχος καὶ ἀπαθής, ὁ σκύλος του ὁ «Ἀπόρτ». Τὸ ἐξωτερικό του πρόδινε ὅτι δὲν τρεφόταν ἀπὸ μπριζόλες καὶ φιλέτο. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε καθόλου νὰ ἔχῃ πάντοτε μιὰ εὔθυμη ἔκφραση στὸ μοῦτρο του, σὰν νὰ γελοῦσε κι' αὐτὸς μὲ τὰ ἀστεῖα τοῦ ἀφεντικοῦ του. Κάποια μέρα, ἐκεῖ ποὺ διαλαλοῦσε ὁ Μπονμαρσὲλ πάλι τὸ ἐμπόρευμά του σὲ κάποια λαϊκὴ ἀγορά, πλησίασε ἕνας πολὺ καλοντυμένος κύριος καὶ στάθηκε δίπλα του. Ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι κάτι ἤθελε νὰ ψωνίσῃ, ἀλλὰ ἦταν διστακτικός. Ὁ Μπονμαρσὲλ ἄρχισε τότε νὰ διαλαλῇ μὲ ἀκόμη μεγαλείτερο ζῆλο γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο :

— Περᾶστε, κύριοι, περᾶστε. Ἐπισκεφθῆτε ὅλα μας τὰ τμήματα. Ὅ,τι ἔχουμε γιὰ πούλημα εἶνε...

— Τὸ σκυλὶ τὸ πουλᾶς; εἶπε τότε ξαφνικὰ ὁ πελάτης.

Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ ποτέ του ὡς τὴν στιγμὴ αὐτὴ ὁ Μπονμαρσέλ. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ μὴν τὸ πουλήσῃ; Πρῶτον, θὰ εἶχε ὅλη τὴν εἴσπραξη καθαρὸ κέρδος, ἐπειδὴ ὁ «Ἀπόρτ» δὲν τοῦ εἶχε στοιχίσει οὔτε μιὰ πεντάρα. Τὸν εἶχε ἀκολουθήσει, χωρὶς οὔτε κι' ὁ ἴδιος νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, κάποιο βραδάκι καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔμεινε πιστὰ κοντά του. Γιὰ τὸ φαΐ του φρόντιζε πάντοτε μόνος του ὁ «Ἀπόρτ», ἐπειδὴ ὁ ἀφεντικός του ἦταν ἐξ ἀνάγκης μᾶλλον χορτοφάγος. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως ὁ Μπονμαρσὲλ ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ πιστός του σύντροφος θὰ περνοῦσε πολὺ πιὸ καλὰ κοντὰ στὸν καινούργιο του ἀφεντικό, ποὺ, καθὼς πρόδινε τὸ ἐξωτερικό του, θὰ τοῦ ἔδινε ποὺ καὶ ποὺ καὶ κανένα κομμάτι κρέας ἢ κανένα κόκκαλο ποὺ δὲν θὰ ἦταν ἐντελῶς γλυμμένο. Γιατὶ νὰ μὴ τὸν πουλήσῃ, λοιπόν;

—Τὸν πουλάω, εἶπε ἀποφασιστικά.

— Πόσο;

—Εἴκοσι πέντε φράγκα.

— Εἴκοσι, τὰ ἔχεις ἀμέσως, εἶπε ὁ πελάτης.

— Ὄχι, κύριε, δὲν κάνει. Μὴν κυττᾶτε ποὺ εἶνε λίγο ἀδύνατος, ἐπειδὴ ἐπιμένει νὰ ἔχῃ καλὴ σιλουέττα. Εἶνε σκυλὶ ἐξαιρετικῆς ράτσας, μὲ πολὺ καλὴ ἀνατροφὴ καὶ πρὸ πάντων εἶνε πρώτης τάξεως φύλακας.

— Προσέχει; ρώτησε πάλι ὁ πελάτης.

— Ἂν προσέχῃ, λέει. Μυῖγα νὰ περάσῃ ἀπὸ κοντά του, θὰ χυμήξῃ νὰ τὴν φάῃ.

— Πολὺ καλά. Εἴκοσι φράγκα. Δέχεσαι;

Γιατὶ νὰ μὴ δεχθῇ; Τί εἶχε, τί ἔχασε.

— Μόνον ἐπειδὴ καταλαβαίνω ὅτι θὰ περάσῃ καλὰ στὰ χέρια σας, δέχομαι. Περᾶστε ἀπὸ τὸ ταμεῖο νὰ πληρώσετε. Τὸ ἐμπόρευμα θὰ τὸ παραλάβετε ἀπὸ τὸ «Τμῆμα παραλαβῆς». Μήπως θέλετε νὰ σᾶς τὸ βάλουμε στὸ χαρτί.

Ὁ πελάτης γέλασε, πλήρωσε τὰ εἴκοσι φράγκα καὶ ὕστερα πῆρε τὴν ἄκρη ἑνὸς βρώμικου σχοινιοῦ ποὺ χρησίμευε γιὰ λουρὶ τοῦ σκυλιοῦ καὶ ξεκίνησε. Ὁ «Ἀπόρτ» γύρισε κάνα—δυὸ φορὲς καὶ ἔρριξε μιὰ μελαγχολικὴ ματιὰ στὸν ἀφεντικό του. Ἐκεῖνος ὅμως προσπάθησε νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο, λέγοντάς του:

— Σύρε στὸ καλό, «Ἀπόρτ». Θὰ περάσῃς χρυσὴ ζωή. Τί κατάλαβες κοντά μου;

Ὁ πελάτης καὶ τὸ σκυλὶ ἔστριψαν στὴν πρώτη γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ χάθηκαν. Ὁ Μπονμαρσὲλ ἄρχισε πάλι τὸ διαλάλημά του, ἀλλὰ τὰ ἀστεῖα του δὲν ἔβγαιναν πιὰ μὲ κέφι ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Ὢ! διάβολε, συλλογίστηκε. Ἔχει γοῦστο νὰ μελαγχολήσω τώρα γιὰ χάρι τοῦ «Ἀπόρτ».

Καὶ μελαγχόλησε στ' ἀληθινά. Μελαγχόλησε σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε δυὸ ἡμέρες ἀργότερα ἀποφάσισε νὰ πάρῃ τὸ σκυλί του πίσω. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ σκέφθηκε τὸ ἑξῆς κόλπο : Μαθαίνοντας τὸ σπίτι τοῦ ἀγοραστοῦ τοῦ «Ἀπόρτ», πηγαίνει καὶ χτυπᾶ τὸ κουδοῦνι. Ἀπὸ μέσα ἀκούστηκαν βήματα καὶ τὸ γαύγισμα τοῦ «Ἀπόρτ». Ἀντὶ ὅμως νὰ περιμένῃ νὰ ἀνοίξουν τὴν πόρτα, ὁ Μπονμαρσὲλ ἔφυγε μισοτρεχάτος. Αὐτὸ ἔγινε ἐγκαίρως, ἕως ὅτου ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σκυλιοῦ ἀναγκάσθηκε νὰ ἀμολύσῃ ἔξω τὸν σκύλο του.

—«Ἀπόρτ», πιάστονε, δάγκωσέ τον, νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ παίζῃ μὲ τὰ κουδούνια τοῦ κόσμου!

Ὁ Μπονμαρσὲλ ἔτρεξε ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν «Ἀπόρτ» ποὺ ἔτρεχε κοντά του, κουνῶντας τὴν οὐρά του καὶ γαυγίζοντας χαρούμενα. Μόλις ἔστριψαν ὅμως στὴν γωνιά, ἔσκυψε καὶ τὸν χάϊδεψε, λέγοντας:

— Μὴ φοβᾶσαι. Τώρα πιὰ δὲν θὰ χωρίσουμε ποτέ.

Α. ΚΡΟΖΙΕΡ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ετησία .... Λίρ. 1
Εξάμηνος .... » ½
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ετησία .... Δραχ. 200
Εξάμηνος .... » 100

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Εμπορικαὶ ἀγγελίαι Δραχ. 12

Ο ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ

Ἡ ἐπανάστασις εἰς τὴν κυβερνητικὴν Ἰσπανίαν καταστέλλεται

Ἡ ἀποτυχίες πάντοτε συνεπιφέρουν ἔριδας. Φυσικὸν ἦτο μετὰ τὴν ἧτταν τῆς Βαρκελώνης καὶ τὴν κατάρρευσιν τοῦ μετώπου ἐκείνου, εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἰσπανίαν ν' ἀρχίσῃ ἡ διαμάχη. Ἀποτέλεσμα ἡ ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως Νεγκρὶν καὶ ἡ ἐγκατάστασις τῆς στρατιωτικῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ ἀντίστασις τῶν κομμουνιστῶν ὑπῆρξεν ἀσθενής, ἀλλὰ ἡ νέα Κυβέρνησις, κατὰ τὰ τηλεγραφήματα τὰ ληφθέντα τὴν ὥραν καθ' ἣν γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταὶ γίνεται κυρία τῆς καταστάσεως.

Κύριος ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς Κυβερνήσεως τοῦ στρατηγοῦ Μιάχα, εἶνε ἡ συνομολόγησις ἐντίμου εἰρήνης διὰ νὰ παύσῃ ἡ αἱματοχυσία.

Τί θὰ κάμῃ ὅμως ὁ στρατηγὸς Φράνκο;
Θὰ δεχθῇ τοὺς ὑποβληθέντας ὅρους;

Αἱ τελευταῖαι πληροφορίαι ἀναφέρουν, ὅτι ὁ στρατηγὸς Φράνκο, εἶνε ἀποφασισμένος νὰ τερματίσῃ τὸν πόλεμον διὰ τῶν ὅπλων. Οὗτος ἐπωμελούμενος τῆς ἀναρχίας ἥτις ἐπικρατεῖ εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἰσπανίαν καὶ τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ τῶν κυβερνητικῶν, θὰ ἐξαπολύσῃ μεγάλην ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Μαδρίτης, ἐκβιάζων τὴν παράδοσίν της.

◆

Ἀλλ' ἂς παρακολουθήσωμεν τὴν τύχην τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐρυθρῶν καὶ τὰς κομμουνιστικὰς ἐνεργείας μετὰ τὸ στρατιωτικὸν κίνημα.

Ἐκ τῶν τελευταίων τηλεγραφημάτων πληροφορούμεθα τὰ ἑξῆς:

«Ἔφθασε χθὲς εἰς Τουλούζην ὁ συνταγματάρχης Λίστερ, ὁ διοικητὴς τῆς ὁμωνύμου μεραρχίας, ἥτις ἠγωνίσθη εἰς τὸν Ἔβρον. Οὗτος ἔφθασεν ἐξ Ἰσπανίας ἀεροπορικῶς, τὴν 11.20 μ.μ. δὲ ἀνεχώρησε σιδηροδρομικῶς διὰ Παρισίους

Ἀφ' ἑτέρου ἀνεχώρησεν ἐξ Ὀρὰν ἡ γνωστὴ Ἰσπανὶς κομμουνίστρια Πασιονάρια διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Πόλις τοῦ Ἀλγερίου» μεταβαίνουσα εἰς Μασσαλίαν.

Εἰς τὸ Ὀρὰν ἔφθασαν ἀφ' ἑτέρου τρία ἀεροπλάνα, μεταφέροντα πολλοὺς Ἰσπανοὺς καὶ Ρώσσους.

◆

Κατ' ἄλλα τηλεγραφήματα, ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις κατὰ τῆς νέας στρατιωτικῆς «Χούντας» τοῦ στρατηγοῦ Μιάχα εἶνε σοβαρωτέρα παρ' ὅσον παρεστάθη ἀπὸ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀμύνης. Σφοδραὶ μάχαι διεξάγονται ἤδη εἰς τὰ νότια προάστεια τῆς Μαδρίτης, ὅπου ἐπεκράτησαν τὰ κομμουνιστικὰ στοιχεῖα. Οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν ἀνεγείρει ὀχυρώματα καὶ κατέλαβον δημόσιά τινα κτίρια, ἐνῷ τὰ στρατεύματα τοῦ Μιάχα ἔχουν καταλάβει τὰ στρατηγικὰ σημεῖα τῆς πόλεως. Ὁ στρατηγὸς Μιάχα ἐλπίζει νὰ καταστείλῃ τὴν κομμουνιστικὴν ἐπανάστασιν ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

◆

Ἄλλαι πληροφορίαι ἐκ Μπιλμπάο ἀναφέρουν ὅτι κομμουνιστικαὶ ἐπαναστάσεις ἐσημειώθησαν ὄχι μόνον εἰς τὴν Μαδρίτην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Γουαδαλαχάραν, τὴν Ἀλμπαθέτε καὶ τὴν Γουέντα. Εἴς τινα μέρη, ὡς λέγεται, οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των τὰς ἀποθήκας πυρομαχικῶν. Ἂν κρίνῃ τις ἐκ τῶν εἰδήσεων, τὰς ὁποίας μεταδίδει ὁ ἀσύρματος τῆς Μαδρίτης, σφοδραὶ μάχαι διεξάγονται ἀκόμη εἰς τὴν πόλιν ταύτην παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ στρατεύματα τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀμύνης κατώρθωσαν νὰ κυκλώσουν κομμουνιστικὰ τινὰ σώματα καὶ νὰ τουφεκίσουν δέκα ἐκ τῶν συλληφθέντων κομμουνιστῶν ἡγετῶν. Φαίνεται ὅτι οἱ κομμουνισταὶ διεξάγουν μάχας εἰς τὰς ὁδοὺς χρησιμοποιοῦντες καὶ τεθωρακισμένα αὐτοκίνητα.

Ἐπ' ἀρκετὰς ὥρας τὴν πρωΐαν τῆς Τρίτης ἡ Μαδρίτη εἶχε παύσει νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν ἔξω κόσμον. Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀμύνης εὑρίσκετο ἐν διαρκεῖ συνεδριάσει καὶ ἔλαβε μέτρα ὅπως συντρίψῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπήκουσαν εἰς τὰς διαταγάς του. Ὁ Ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Μαδρίτης, ὁ ὁποῖος μετέδωσε ἀργὰ τὴν νύκτα τῆς Τρίτης τὴν πληροφορίαν αὐτήν, λέγει, ὅτι ἐξαιρέσει πέντε ὁδηγῶν ἀεροπλάνων, οἱ ὁποῖοι ἐτάχθησαν μὲ τοὺς κομμουνιστάς, ὅλοι οἱ ἄλλοι παρέμειναν πιστοὶ εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀμύνης.

Πιστεύεται ὅτι αἱ μάχαι αἱ ὁποῖοι διεξήχθησαν τὴν Τρίτην μεταξὺ τῶν κομμουνιστῶν καὶ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀμύνης ὑπῆρξαν πολύνεκροι.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ἀνηγγέλθη ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ θάνατος τοῦ Πατριάρχου Φωτίου.

Ὁ θάνατος τοῦ πρωθιεράρχου ἐβύθισε εἰς πένθος τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ὁ μεταστὰς ὑπῆρξε στοργικὸς πνευματικὸς ἡγέτης.

◆

Ἀφίκοντο σιδηροδρομικῶς αἱ Α.Α. Β.Β.Υ.Υ. ὁ πρίγκηψ Χριστόφορος καὶ καὶ ἡ πριγκήπισσα Εἰρήνη, τοὺς ὁποίους ὑπεδέχθη εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεύς.

◆

Ἡ ληφθεῖσα παρὰ τοῦ ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ ταινία τῆς ὑποδοχῆς εἰς Ἀθήνας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶ μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας κ. Σαράτσογλου ἀρχίζει προβαλλομένη ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς κινηματογράφους «Ἀττικὸν», «Κρόνος» «Πάλλας» καὶ «Σπλέντιτ».

Ἐπίσης ἀπὸ τῆς ἑσπέρας σήμερον ἄρχεται ἡ προβολὴ τῆς ταινίας τῆς ληφθείσης ὑπὸ τοῦ ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς κυβερνήσεως κ. Μεταξᾶ εἰς τὸ Κιλκὶς εἰς τοὺς κινηματογράφους «Ρέξ», «Πάνθεον», «Τιτάνια» καὶ «Ὀρφεύς».

◆

Ἐπέστρεψαν ἐκ τοῦ εἰς Πύργον καὶ Πάτρας ταξειδίου των οἱ ὑπουργοὶ Σιδηροδρόμων καὶ Τ.Τ.Τ. Ὁ κ. Πολυζωγόπουλος ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἔμεινεν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν τριατατικῶν γραφείων ὡς καὶ ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν τῆς ὁποίας ἔτυχεν. Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Σιδηροδρόμων, ἀνεκοίνωσεν ὅτι εἰς Πάτρας προήδρευσεν συσκέψεως κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξητάσθη τὸ ζήτημα τοῦ νέου σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Πατρῶν. Ὁ κ. ὑπουργὸς ἐτόνισεν ὅτι ὡς ἐλπίζει συντόμως θὰ ἀναγγείλῃ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ὡς ἄνω ἔργου.

◆

Καθ' ἁρμοδίαν ἀνακοίνωσιν, η ἀξιοποίησις τῶν γαιῶν τῆς Μακεδονίας συνεχίζεται μὲ ταχὺν ρυθμόν. Αἱ μέχρι τοῦδε ἀξιοποιηθεῖσαι γαῖαι ἑκατοντάδων χιλιάδων στρεμμάτων, διενεμήθησαν εἰς τοὺς ἀναποκαταστάτους ἢ ἔχοντας ἐλλιπῆ κλῆρον ἀγρότας τῆς Μακεδονίας. Διὰ τὴν ἀκόμη ταχυτέραν ἐκχέρσωσιν τὸ ταμεῖον ὑδραυλικῶν ἔργων προβαίνει ἤδη εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἄλλων μηχανημάτων. Ὡς ἀνεκοινώθη ἤδη αἱ ἁρμόδιαι ὑπηρεσίαι συναντοῦν μεγάλας δυσχερείας εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀξιοποιήσεως, διότι λόγῳ ἐλλείψεως ἀποχετευτικῶν χανδάκων καὶ συνεπῶς λόγῳ στασιμότητος τῶν ὑδάτων μεγάλαι ἐκτάσεις ἐκαλύφθησαν ἀπὸ ὑδροχαρῆ φυτά, θάμνους καὶ δένδρα, ἡ ἐκρίζωσις τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέρας προσπαθείας. Τὰ ἐκτελούμενα ὅμως ἔργα διασφαλίζουν ἀπολύτως τὰς ἐκτάσεις ταύτας διὰ τὸ μέλλον.

◆

Μετὰ τριήμερον ἐν Ἀθήναις παραμονήν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἔγιναν ἀντικείμενον ἐκδηλώσεων συμπαθείας ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων συναδέλφων των, ὁ πρόεδρος τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν τῆς Γαλλίας κ. Πισσὼ καὶ πρόεδρος τῆς διεθνοῦς συνομοσπονδίας κ. Νετλαός, ἀνεχώρησαν τὴν ἑσπέραν τῆς προχθὲς Κυριακῆς διὰ Σόφιαν. Οἱ ἐν Ἀθήναις Γάλλοι παλαιοὶ πολεμισταὶ παρέθεσαν τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας» γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν ξένων των, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κ. Μωγκρά, ὁ στρατηγὸς κ. Παπανικολάου ἐκπροσωπῶν τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, καὶ πολλοὶ Ἕλληνες καὶ Γάλλοι παλαιοὶ πολεμισταί. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ κ. Πισσώ, ἀπαντῶν εἰς τὰς προπόσεις τοῦ κ. Ζαρντανώ, προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Γάλλων παλαιῶν πολεμιστῶν καὶ τοῦ προέδρου τῶν Ἑλλήνων παλαιῶν πολεμιστῶν ὡμίλησε δι' ὀλίγων, ἀναμνησθεὶς τῆς κοινῆς δράσεως τοῦ γαλλικοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τονίσας ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ὁ γαλλικὸς λαὸς διαθέτει ἀρκετὴν διαύγειαν καὶ θάρρος. «Δὲν θὰ ἀφήσωμεν κανένα νὰ θέσῃ χεῖρα ἐπὶ τῆς Γαλλίας—προθέσε. Κάθε ἐπίθεσις θὰ μᾶς εὕρῃ ἀποφασιστικοὺς καὶ βεβαίους περὶ τῆς δυνάμεως τῆς Γαλλίας».

Τέλος ὁ κ. Πισσὼ προέπιεν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Πάπα ἀπετέλεσε ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα διεθνῆ γεγονότα τῆς τελευταίας ἑβδομάδος.

Ὁ καρδινάλιος Πατσέλι, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη ὡς Πίος 12ος διετέλεσε ἐπὶ μακρὸν γραμματεὺς τῆς Παπικῆς Ἐπικρατείας.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Πάπα εἶχε διεθνῆ ἀντίκτυπον, δεδομένου ὅτι οὗτος ἐδήλωσε ὅτι θὰ συνεχίσῃ τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τοῦ προκατόχου του, ἡ ὁποία ὡς γνωστόν, ἐτείνε εἰς τὴν εἰρήνευσιν τοῦ κόσμου.

◆

Ἀνηγγέλθη ἐκ Καννῶν, ὅπου ἀνεπαύετο, ὁ θάνατος τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ρουμανίας καὶ Πατριάρχου Μύρωνος Κριστέα, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καιροῦ ἦτο βαρέως ἀσθενής.

Πρωθυπουργὸς ὡρκίσθη προχθὲς ὁ Ἀρμάνδος Καλινέσκο, ὅστις ἦτο ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως.

◆

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Βαρσοβίας, αἱ συνομιλίαι τῶν κ.κ. Μπὲκ καὶ Γκαφένκο ἔληξαν, ὁ δὲ Ρουμᾶνος ὑπουργὸς ἀνεχώρησεν ἤδη ἐπιστρέφων εἰς Ρουμανίαν. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ κ. Γκαφένκο παρεκάθησεν εἰς πρόγευμα δοθὲν ἐν στενῷ κύκλῳ ὑπὸ τοῦ κ. Μπέκ. Χθὲς τὴν μεσημβρίαν ὁ κ. Γκαφένκο ἔγινε δεκτὸς ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ὁ ὁποῖος παρέθεσε πρόγευμα πρὸς τιμὴν τοῦ Ρουμάνου ὑπουργοῦ, τὴν δὲ ἑσπέραν παρετέθη δεῖπνον εἰς τὴν ρουμανικὴν πρεσβείαν καὶ ἐπηκολούθησε δεξίωσις. Πρὸ τῶν συνομιλιῶν ἐξεδόθη ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν ἐπιλέγον: «Κατὰ τὴν ἐν Βαρσοβίᾳ ἐπίσκεψίν του ὁ Ρουμᾶνος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Γκαφένκο ἔσχεν ἐπανειλημμένας συνομιλίας μετὰ τοῦ κ. Μπὲκ κατὰ τὰς ὁποίας οἱ δύο ὑπουργοὶ ἐζήτησαν ἐν ἀτμοσφαίρᾳ μεγάλης ἐγκαρδιότητος ὅλα τὰ προβλήματα τὰ ἀπορρέοντα ἐκ τῆς πολωνορουμανικῆς συμμαχίας καὶ τῆς ὁμοιότητος τῆς γεωγραφικῆς καὶ πολιτικῆς θέσεως τῶν δύο χωρῶν. Οἱ δύο ὑπουργοὶ διεπίστωσαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὴν πλήρη αὐτῶν συμφωνίαν καὶ συνηρμόνισαν τὴν δρᾶσιν των εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν τὰς δύο συμμάχους χώρας».

◆

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν ἐθνικιστῶν Γκάντι ἤρχισε τὴν νηστείαν του, ἡ ὁποία διαρκεῖ ἤδη ἀπὸ τριημέρου, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν μεταρρυθμίσεων εἰς τὸ κράτος τοῦ Ραΐγκοτ. Ὁ Γκάντι ἀπέστειλε τὴν 2αν Μαρτίου τελεσίγραφον πρὸς τὸν μονάρχην τοῦ κράτους τοῦ Ραΐγκοτ, ζητῶν ὅπως συγκροτηθῇ διὰ τὸν καταρτισμὸν συντάγματος τοῦ κράτους ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἀφ' ἑνὸς ἐκ τεσσάρων μελῶν, ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κράτους, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ πέντε μελῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ ἦτο καὶ ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς, ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Γκάντι. Ἐπίσης θὰ ἠδύνατο—ἀνέφερεν εἰς τὸ τελεσίγραφόν του ὁ Γκάντι—νὰ ὁρισθοῦν ὑπὸ τοῦ ἰδίου τρεῖς κρατικοὶ ὑπάλληλοι ὡς σύμβουλοι τῆς ἐπιτροπῆς ἄνευ ὅμως δικαιώματος ψήφου. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Γκάντι ἐζήτησεν ὅπως ἡ ἐν λόγῳ ἐπιτροπὴ ἀρχίσῃ τὸ ἔργον της τὴν 7ην Μαρτίου καὶ ὑποβάλῃ μέχρι τῆς 22ας ἰδίου τὰ πορίσματά της πρὸς ἐξέτασιν εἰς τὸν Γκάντι ἢ τὸν Βαλαμπχάϊ. Ἀφ' ἑτέρου ὁ κ. Γκάντι ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως εἰς τὰς ὑποδείξεις τῆς ἐπιτροπῆς μὴ συμπεριληφθῇ οὐδεμία πρότασις διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ θιγῇ τὸ γόητρον τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κράτους τοῦ Ραΐγκοτ ἢ τῶν ὑπηκόων του.

Ὁ Γκάντι παρουσιάζει σημεῖα μεγάλης ἐξαντλήσεως μὲ στομαχικὰς διαταράξεις.

ΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΕΝΤΕΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐνισχύονται αἱ στρατιωτικαὶ δυνάμεις καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν

Ἕνα ἐκ τῶν ζητημάτων ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν κόσμον τὰς τελευταίας ἡμέρας, εἶνε τὸ ζήτημα τῶν ἐξοπλισμῶν.

Πανταχόθεν λαμβάνονται εἰδήσεις περὶ ἐντάσεώς των.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀμερικὴ ἀκολουθεῖ ἢ μᾶλλον πρωτοστατεῖ εἰς τὴν ἔντασιν τῶν ἐξοπλισμῶν. Ἀφορμὴ καὶ ἡ εὐρωπαϊκὴ κατάστασις, ἀλλὰ καὶ ἡ κατάστασις τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.

Συνοψίζομεν τὰς τελευταίας εἰδήσεις, τὰς ληφθείσας μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ γράφεται ἡ στήλη αὐτή.

◆

Οἱ «Τάϊμς», ἀσχολούμενοι μὲ τὸ ζήτημα τοῦ γενικοῦ ἐξοπλισμοῦ, γράφουν τὰ ἑξῆς:

—Εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν ἐξοπλισμῶν, ὅπως γίνεται τὴν στιγμὴν ταύτην, θὰ δημιουργήσῃ οἰκονομικὰς συνθήκας παρομοίας πρὸς τὴν ἐμπόλεμον κατάστασιν καὶ θὰ φέρῃ εἰς ἀδιέξοδον.

Ἡ μεγάλη ἀγγλικὴ ἐφημερὶς κηρύσσεται ὑπὲρ μιᾶς διεθνοῦς συμφωνίας πρὸς κατάπαυσιν τῶν ἐξοπλισμῶν, προσθέτει ὅμως ὅτι δὲν πρέπει νὰ νομισθῇ ἐν τούτοις ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ ὑποκύψῃ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν δαπανῶν, τὰς ὁποίας συνεπάγεται τὸ πρόγραμμα τοῦ ἐπανεξοπλισμοῦ της. Ἀντιθέτως — συνεχίζουν οἱ «Τάϊμς» — ἡ θέλησις τῆς Ἀγγλίας νὰ συμπληρώσῃ τελείως τὴν ἐθνικήν της ἄμυναν, ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει ἄκαμπτος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει—καταλήγει ἡ ἐφημερὶς — τὰ δαπανώμενα σήμερον διὰ τοὺς ἐξοπλισμοὺς ποσὰ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ διατίθενται δι' ἄλλας μᾶλλον ἐπωφελεῖς ἀνάγκας τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν, παρὰ διὰ φονικὰ ὄργανα, προοριζόμενα διὰ τὴν ἐξόντωσιν ἀλλήλων.

◆

Ἐξ ἄλλου οἱ ἐν Οὐάσιγκτῶνι ἀνταποκριταὶ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων τονίζουν ὅτι ἡ ἄνευ σοβαρῶν τροποποιήσεων ἐπιψήφισις ὑπὸ τῆς μεγίστης πλειοψηφίας τῆς Γερουσίας τοῦ νόμου περὶ ἐναερίων ἐξοπλισμῶν, ἀποτελεῖ ἐπιτυχία τῆς Κυβερνήσεως Ροῦσβελτ. Ἐντύπωσιν ἐπίσης προκαλεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ πολλοὶ Ρεμπουπλικάνοι ὑπερημύνθησαν τῆς πολιτικῆς τῶν ἐξοπλισμῶν, φρονοῦντες ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη ἰσχύσῃ τὸ δόγμα τοῦ Μονρόε, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι δέον νὰ εἶνε προπαρασκευασμέναι διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν οἱονδήποτε ἐνδεχόμενον. Οἱ αὐτοὶ ἀνταποκριταὶ δίδουν εὐρυτάτην περίληψιν τοῦ λόγου, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Γερουσίας ὁ ἡγέτης τῶν δημοκρατικῶν κ. Μπάρκλεϋ, ὅστις ὑπερημύνθη θερμότατα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ Ροῦζβελτ. «Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ — εἶπεν ὁ κ. Μπάρκλεϋ — καθωρίσθη κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν ὁ πρόεδρος εἰς τὸ Σικάγον τῷ 1937, εἰς τὸν λόγον του τῆς 4ης Ἰανουαρίου 1939 εἰς τὸ Κογκρέσσον καὶ εἰς τὰς τελευταίας δηλώσεις του πρὸς τὸν Τύπον».

Ὁ κ. Μπάρκλεϋ ὑπέμνησεν ἐν συνεχείᾳ τοὺς λόγους τοῦ Ἀλεξάνδρου Χάμιλτων, ἐκ τῶν ὁποίων διαφαίνεται ὅτι πρὸ ἑκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν οἱ κυβερνῶντες τὴν Ἀμερικὴν ἐπίστευον ὅτι ἡ χώρα των δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραμείνῃ μακρὰν τῶν κινδύνων ἑνὸς πανευρωπαϊκοῦ πολέμου. Ἀκολούθως ὁ κ. Μπάρκλεϋ ἀνέφερε τὰς προόδους, τὰς ὁποίας ἐσημείωσαν αἱ ἐμπορικαὶ συναλλαγαὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χάμιλτων καὶ ἐξῆρε τὴν ἀνάγκην ὅπως ἐνισχυθοῦν οἱ ἀμερικανικοὶ ἐξοπλισμοὶ πρὸς κατοχύρωσιν αὐτῶν τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων τῆς χώρας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν παροχὴν βοηθείας εἰς τὰς Δυτικὰς Δυνάμεις, ὁ κ. Μπάρκλεϋ ἐτόνισεν ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ὀφείλουν νὰ ἐνισχύσουν τὰ Κράτη ταῦτα μὲ ὅλα τὰ οἰκονομικὰ μέσα, διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ συμπληρώσουν τὴν ἄμυνάν των.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ γερουσιαστὴς κ. Μπόρα ἠρώτησε τὸν κ Μπάρκλεϋ νὰ δηλώσῃ ἂν νομίζῃ ὅτι εἰς περίπτωσιν συρράξεως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Τύνιδος, ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς ὀφείλει νὰ ἀναμιχθῇ εἰς αὐτήν. Ὁ κ Μπάρκλεϋ ἀπήντησεν ἀρνητικῶς, εἶπεν ὅμως ὅτι ἐὰν ἤθελε βομβαρδισθῇ ἐναερίως τὸ Λονδῖνον καὶ οἱ Παρίσιοι, τὸ πρᾶγμα θὰ ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ ἐπέμβασιν καὶ νὰ ὡδηγεῖ εἰς πόλεμον κατὰ τῶν δραστῶν αὐτοῦ

Ἡ δήλωσις αὐτὴ τοῦ ἡγέτου τῶν δημοκρατικῶν εἰς τὴν γερουσίαν ἐνεποίησε βαθυτάτην αἴσθησιν, διότι ἑρμηνεύει τὰς πραγματικὰς διαθέσεις τοῦ κ. Ροῦζβελτ.

Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ

Μεταξὺ τῆς βρεττανικῆς ἀποικίας τῆς Ἀφρικῆς, Κένυα, τῆς Οὐγκάντα καὶ τῆς Ἀβησσυνίας, ὑπάρχει ἕνα ὀροπέδιον πολὺ ἐκτεταμένον, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «ὀροπέδιον τοῦ Ρίφτ», τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει μέγαν ἀριθμὸν ἐδαφικῶν ἀνωμαλιῶν, ἢ μᾶλλον ἀποτόμων κοιλοτήτων, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν μικραὶ καὶ μεγάλαι ὁπωσδήποτε λίμναι μὴ συνεχόμεναι ἀναμεταξύ των ἀλλ' οὔτε καὶ μὲ ρύακας ἢ ποταμίσκους ἔχοντας διέξοδον πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἡ μεγαλυτέρα καὶ ἡ πλέον γνωστὴ ἀπὸ τὰς λίμνας αὐτὰς τοῦ λεκανοπεδίου τοῦ Ρίφτ εἶνε ἡ λίμνη Ροδόλφου, τῆς ὁποίας ἡ πρασίνη καὶ νοσηρὰ ὑδατίνη ἐπιφάνεια καταλαμβάνει ἔκτασιν ὀκτὼ χιλιάδων καὶ πεντακοσίων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Τὴν περιφέρειαν δὲ αὐτήν, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὰς ἀγριωτέρας καὶ τὰ πλέον ἀπροσίτους τῆς Ἀφρικῆς, ἀνέλαβε νὰ ἐξερευνήσῃ μία μεγάλη εἰδικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κ. Φοὺχ, καθηγητοῦ τοῦ Κολλεγίου Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καίμπριτζ.

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἤδη ἀπὸ τόσον μακροῦ χρόνου ὁ «βασιλεὺς» τῆς δημιουργίας, ὥστε δυσκόλως ἀναμιμνήσκεται τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μεγάλοι ἀγῶνες δὲν διεξήγοντο μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν βαρέων ἑρπετῶν καὶ τῶν εὐκινήτων ὄφεων. Ἡ ἐποχή, ὅμως, αὐτὴ ἐπέρασε πρὸ πολλῶν χιλιετηρίδων καί, μαζὶ μὲ αὐτὴν ἐξηφανίσθησαν τελείως ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς τὰ βαρύτερα τῶν ἑρπετῶν καὶ οἱ ποικιλλόμορφοι ὄφεις, ἀλλ' ὑπάρχουν, ἐν τούτοις, περιφέρειαι ἀπρόσιτοι καὶ ἀνεξιχνίαστοι εἰς τὰς ὁποίας ὑποτίθετα ὅτι συνεχίζεται ἡ βασιλεία τῶν ἑρπετῶν, ἡ δὲ σπουδαιοτέρα ἐκ τῶν περιφερειῶν αὐτῶν θεωρεῖται σήμερον ὅτι εἶνε ἡ ἐν τῷ μέσῳ περίπου τῆς λίμνης Ροδόλφου εὑρισκομένη νησὶς, τὴν ὁποίαν περιβάλλουν 4—5 ἄλλαι μικρότεραι.

Ἡ νησὶς αὕτη εἶνε ἡφαιστειογενὴς μὲ κρατῆρας ποὺ μόλις ἔσβυσαν, ἂν καί, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἀναδίδονται τολῦπαι καπνοῦ ἐκ τοῦ ἐδάφους της μαζὶ μὲ ἀποπνικτικὴν ὀσμὴν θείου. Φωτογραφίαι ληφθεῖσαι ἀπὸ ἀεροπλάνου καὶ ἐπίμονοι παρατηρήσεις γενόμεναι ὑπὸ διαφόρων κατὰ διαστήματα ἐξερευνητῶν, ἀναφέρουν ὅτι ἐπὶ τῆς κεντρικῆς αὐτῆς νησῖδος τῆς λίμνης Ροδόλφου ὑπάρχουν δεκατέσσαρες ἐσβεσμένοι κρατῆρες ἡφαιστείου, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ τρεῖς ἔχουν μεταβληθῆ σήμερον εἰς μικροσκοπικὰς λίμνας. Αἱ λίμναι αὐταὶ εἶνε ὄντως πολυάριθμοι, ἡ δὲ μεγαλυτέρα ἐξ ὅλων ἔχει μῆκος μόλις δύο χιλιομέτρων, σχηματίζουν δὲ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ὀχθῶν τῆς μεγάλης λίμνης Ροδόλφου, εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁποίας εὑρίσκεται ἡ ὑπὸ ἐξερεύνησιν αὕτη νησὶς, στενὰς λωρίδας γῆς, τὰς ὁποίας διασταυρώνουν ἀκαταπαύστως κροκόδειλοι τόσον πολυάριθμοι ὡσὰν λαγοί.

Ἐὰν ζήσῃ κανεὶς ἐπὶ μικρὸν ἔστω χρόνον ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν ἀπαισίαν νησῖδα καὶ πίῃ ἀπὸ τὸ νερό της ποὺ εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ, θεωρεῖται εὐτυχὴς μόλις ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γειτονικὴν της ἀφρικανικὴν περιοχὴν τῆς Τοράνα, ὅπου, παρὰ τὴν μοναξιὰν καὶ τὴν ἀγριότητά της, ἔχει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ξαναγυρίζῃ εἰς τὸν κόσμον μας καὶ εἰς τὸν αἰῶνα μας.

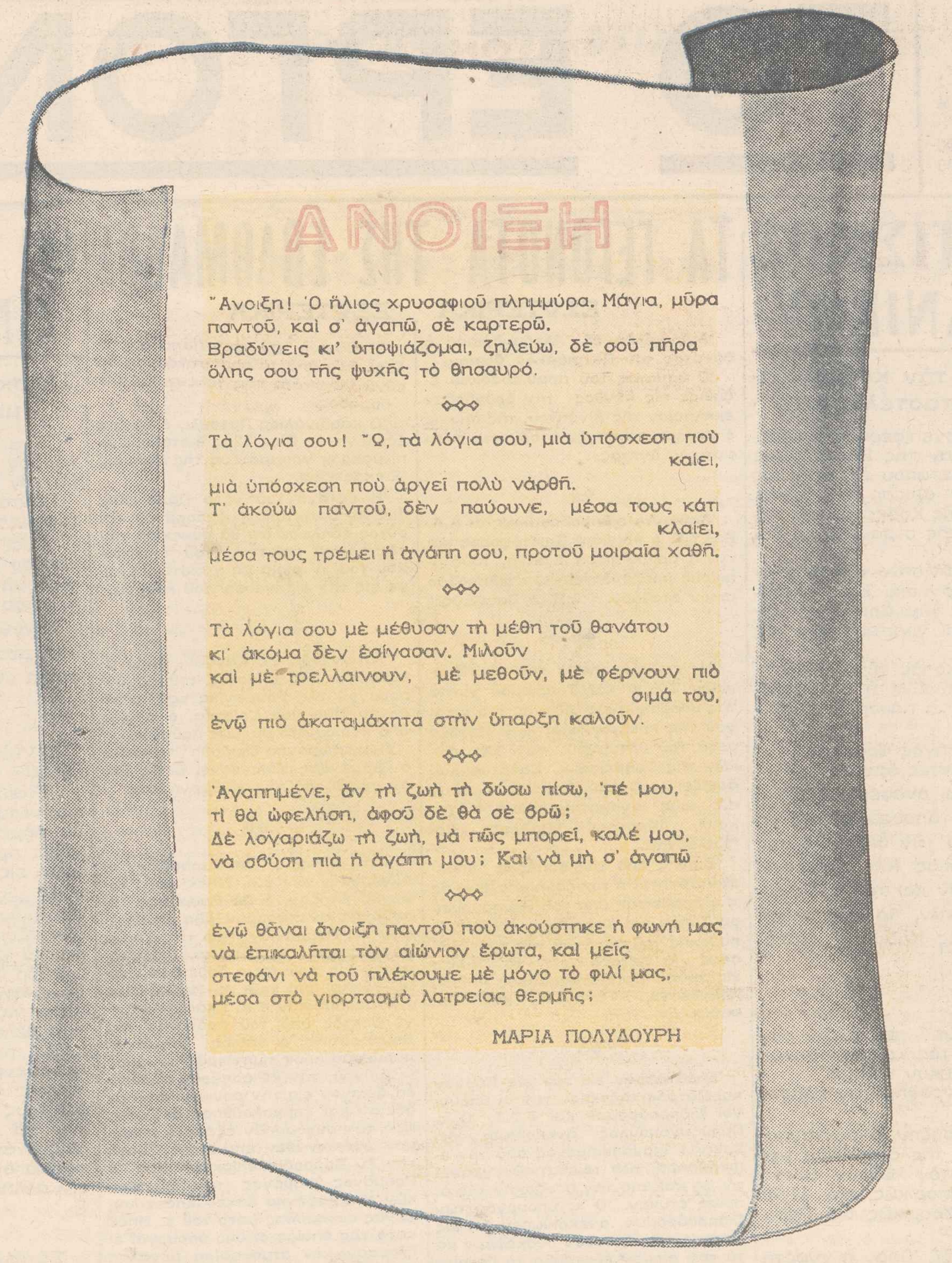

ΑΝΟΙΞΗ

Ἄνοιξη! Ὁ ἥλιος χρυσαφιοῦ πλημμύρα. Μάγια, μῦρα
παντοῦ, καὶ σ' ἀγαπῶ, σὲ καρτερῶ.
Βραδύνεις κι' ὑποψιάζομαι, ζηλεύω, δὲ σοῦ πῆρα
ὅλης σου τῆς ψυχῆς τὸ θησαυρό.

◆

Τὰ λόγια σου! Ὦ, τὰ λόγια σου, μιὰ ὑπόσχεση ποὺ καίει,
μιὰ ὑπόσχεση ποὺ ἀργεῖ πολὺ νἄρθῆ.
Τ' ἀκούω παντοῦ, δὲν παύουνε, μέσα τους κάτι κλαίει,
μέσα τους τρέμει ἡ ἀγάπη σου, προτοῦ μοιραία χαθῆ.

◆

Τὰ λόγια σου μὲ μέθυσαν τὴ μέθη τοῦ θανάτου
κι' ἀκόμα δὲν ἐσίγασαν. Μιλοῦν
καὶ μὲ τρελλαίνουν, μὲ μεθοῦν, μὲ φέρνουν πιὸ σιμά του,
ἐνῷ πιὸ ἀκαταμάχητα στὴν ὕπαρξη καλοῦν.

◆

Ἀγαπημένε, ἂν τὴ ζωὴ τὴ δώσω πίσω, 'πέ μου,
τί θὰ ὠφελήσῃ, ἀφοῦ δὲ θὰ σὲ βρῶ;
Δὲ λογαριάζω τὴ ζωή, μὰ πῶς μπορεῖ, καλέ μου,
νὰ σβύσῃ πιὰ ἡ ἀγάπη μου; Καὶ νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ

◆

ἐνῷ θἆναι ἄνοιξη παντοῦ ποὺ ἀκούστηκε ἡ φωνή μας
νὰ ἐπικαλῆται τὸν αἰώνιον ἔρωτα, καὶ μεῖς
στεφάνι νὰ τοῦ πλέκουμε μὲ μόνο τὸ φιλί μας,
μέσα στὸ γιορτασμὸ λατρείας θερμῆς;

ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ:

Ο ΔΟΚΙΜΑΣΤΗΣ ΤΩΝ... ΦΙΛΙΩΝ!

Ὁ Ρόμπερ Λάουερυ, θυμίζει λιγάκι τὶς νέες ἐκεῖνες ποὺ εἶνε παράνυμφες σὲ ὅλους τοὺς γάμους καί... δὲν παντρεύονται ποτὲ οἱ ἴδιες. Ὁ Ρόμπερ Λάουερυ λαβαίνει, σὰν κι' αὐτές, μέρος σ' ὅλες τὶς ἐρωτικὲς σκηνὲς μιᾶς μεγάλης κινηματογραφικῆς ἑταιρείας τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ὅμως εἶνε ἄγνωστος ὡς «ἰδεώδης ἐραστής». Δίνει σὲ μιὰ βδομάδα μέσα περισσότερα φιλιὰ ἀπ' ὅσα δίνει ὁ Γκάρυ Κοῦπερ σ' ἕνα χρόνο καὶ ἀλλάζει παρτεναὶρ κάθε ὀχτὼ μέρες.

Εἶνε σπεσιαλίστας στὰ φιλιὰ καὶ ὅμως τὸ κοινὸ δὲν τὸν ἔχει θαυμάσει ποτέ.

Γιὰ νἆμαστε εἰλικρινεῖς, ὁ Ρόμπερ Λάουερυ θυσιάζεται, ἀλλά... μὲ τὸ ἀζημίωτο φυσικά. Αὐτὸς εἶνε ποὺ «δοκιμάζει» τὰ φιλιὰ ποὺ ἡ πρωταγωνίστρια ἑνὸς φίλμ θὰ ἀλλάξῃ ἀργότερα μὲ τὸν ἀληθινὸ ζὲν-πρεμιέ. Δὲν παραπονεῖται ὅμως. Ἴσα-ἴσα, βρίσκει πὼς τὸ ἐπάγγελμά του εἶνε περίφημο.

Ὁ Ρὸζ δὲν γυρίζει ποτὲ δοκιμαστικὴ ταινία καμμιᾶς καινούργιας στὰρ, χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθεια τοῦ Ρόμπερ.

Μήπως μπορεῖ νὰ τραβηχτῇ ταινία χωρὶς φιλί;... Ἡ αἰσθηματικὴ σκηνὴ εἶνε ἐκείνη ποὺ δίνει ἀφορμὴ στοὺς στὰρ νὰ ἀποδείξουν ἂν εἶνε ἱκανοί. Καὶ ἕνας παρτεναὶρ πεπειραμένος (ὅπως ὁ Ρόμπερ Λάουερυ) εἶνε μεγάλο ἀτοὺ στὶς δοκιμὲς τῶν ὑποψηφίων βεντεττῶν.

Ὁ Ρόμπερ Λάουερυ «δοκιμάζει» ἄλλωστε καὶ τὰ φιλιὰ ποὺ δίδονται στὸ μέτωπο «ἀπὸ τὶς μητέρες ποὺ βρίσκουν τὸ γυιό τους ποὺ τὸν ἐνόμιζαν χαμένον» (αὐτὸς κάνει τὸ γυιὸ στὶς περιπτώσεις αὐτὲς) καθὼς καὶ τὸ γιομᾶτο σεβασμὸ φιλὶ ποὺ δίνει ἕνα παιδὶ σὲ κάποιον ποὺ τὸν σώζει ἀπὸ μιὰ πυρκαϊὰ ἢ ἀπὸ ἕνα ναυάγιο (αὐτὸς κάνει τὸν σωτῆρα).

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ σκηνή, ἡ ὑποψηφία φυσικὰ ἔχει καὶ σὲ ἄλλα πράγματα νὰ δοκιμαστῇ (ἀπαγγελία, μακιγιάζ, ντύσιμο, χορὸς, τραγούδια). Ἀλλὰ χρειάζεται ἀπαραιτήτως νὰ περάσῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ σκηνὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ρόμπερ.

Οἱ περισσότερες (ἄ! εἰλικρίνεια πρὸ παντὸς) εἶνε ἥρωες. Ὑφίστανται τὸ μαρτύριο μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Τὸ «μαρτύριο» αὐτὸ τὸ ὑφίστανται ἄλλωστε καὶ ὅσες στὰρ ἔρχονται ἀπὸ ἄλλο στούντιο. Πρέπει νὰ δῇ ὁ «καμερὰ» ἀπὸ ποῦ θὰ τὴν τραβάῃ.

Ἀλλὰ γιὰ τὶς πρωτοεμφανιζόμενες ἡ δοκιμὴ ἔχει πολλὴ σημασία. Ἀπ' αὐτὴ ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἡ ἐπιτυχία της. Ἂν ἡ σκηνὴ τοῦ φιλιοῦ εἶνε καλή, τὴν δέχονται, ἀλλοιῶς...

Μεταξὺ αὐτῶν ποὺ τὰ κατάφεραν καλὰ στὸ φίλμ —ἀφοῦ ὑπέγραψαν ἐνδιαφέροντα συμβόλαια ἐντὸς τοῦ 1938— περιλαμβάνονται ἡ Ἀντρὲ Λήντις, ἡ Ἄρλεν Βέλαν, ἡ Μάρτζορυ Βέβερ, ἠθοποιοὶ ποὺ ἔχουν γίνει γνωστὲς κιόλας στὴν Εὐρώπη... κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες ποὺ ἡ φήμη τους δὲν διέσχισεν ἀκόμα τὸν Ἀτλαντικό.

Ἀρχίζουμε νὰ καταλαβαίνουμε πειὰ γιατί ὁ Ρόμπερ δὲν παραπονεῖται γιὰ τὸ ρόλο του, παρ' ὅλο ποὺ εἶνε, ἀπὸ ἀπόψεως καλλιτεχνικοῦ μέλλοντος, ἕνα μεγάλο θῦμα.

«Εἶνε γεγονὸς, ἐδήλωσεν, ὅτι ἔχω τοὺς συχνότερα φωτογραφουμένους ὤμους καὶ κεφάλι. Μόνο τὸ ἀριστερό μου προφὶλ ἔχει παράπονα. Γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν ἔχει ἐνδιαφερθῇ ποτέ. Εἶνε φυσικὸν ἄλλωστε. Ἡ παρτεναίρ μου εἶνε ἐκείνη ποὺ γυρίζει δοκιμαστικὴ ταινία καὶ ὄχι ἐγώ. Τὸ σωστὸ εἶνε νὰ βάζω ὅλα μου τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ τὴν ἀναδείξω, γιὰ νὰ παρθῇ καλύτερα ἀπὸ τὸν καμερά. Τὸ βρίσκετε ἱπποτικὸ αὐτό; (Καὶ σκάει στὰ γέλια). Εἶνε ἱπποτικότης ὑποχρεωτική, μὴν τὸ ξεχνᾶτε. Ἂν δὲν φερνόμουνα ἔτσι, δὲν θὰ ἀνταποκρινόμουνα στὶς ἀνάγκες τῆς δουλειᾶς μου καὶ θὰ ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ μοῦ ποῦν ὅτι δὲν τοὺς χρειάζονται οἱ ὑπηρεσίες μου.

»Ἔπειτα, ἐλπίζω νὰ μὲ «ἀνακαλύψουν» κάποτε καὶ νὰ γυρίσω καὶ γιὰ δικό μου λογαριασμό... γιατὶ ἀρχίζω νὰ ἀποκτῶ μεγάλη πεῖρα τῆς δουλειᾶς καὶ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἱκανὸ νὰ παίξῃ ρόλους εἴτε ἥρωος, εἴτε ἀπάχη. Στηρίζομαι πολὺ στὸ ὅτι ὅλοι οἱ σκηνοθέτες βλέπουν αὐτὲς τὶς δοκιμαστικὲς ταινίες. Κι' ἔτσι, ἐλπίζω. Κάποτε θὰ τύχῃ... δὲν μπορεῖ...»

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 13

Ὁ ἀριθμὸς 13 δὲν εἶνε πάντοτε ὀλέθριος ἢ ἁπλῶς γουρσούζικος, ὅπως τὸν φαντάζονται συνήθως πολλοὶ ἄνθρωποι. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὁ ἀριθμὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο τυχεροὺς καὶ εὐοιώνους ἀριθμούς: τὸν 1, τὴν μονάδα ποὺ ἐνσαρκώνει τὴν ἰδέαν τῆς μοναδικῆς τοῦ κόσμου Θεότητος καὶ τὸν ἀριθμὸν 3, ὁ ὁποῖος συμβολίζει τὴν γέννησιν καὶ τὴν ἀναπαραγωγὴν ἐξ ἴσου μὲ τὴν τριπλῆν ὑπόστασιν τῆς αἰωνίου Θεότητος.

Ὁ ἀριθμὸς 13 ἔφερε πάντοτε εὐτυχίαν εἰς τὸν μέγαν Γάλλον θεατρικὸν συγγραφέα καὶ ποιητὴν Ἐντμὸν Ροστάν, διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ὀνοματεπώνυμόν του, εἰς τὴν Γαλλικὴν, ἀπετελεῖτο ἀπὸ 13 γράμματα, ὑπῆρξεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ὁ 13ος ἀξιωματοῦχος αὐτῆς, καθήμενος εἰς τὴν 13ην κατὰ σειρὰν ἕδραν καὶ 13 γράμματα ἀποτελοῦν τὰ δύο παγκοσμίως γνωστὰ θεατρικά του ἀριστουργήματα: Cyrano καὶ L'Aiglon.

Ὁ ἀριθμὸς 13 δὲν ἐτρόμαζεν οὔτε τὸν Μολιέρον τοῦ ὁποίου ὁ «Ἀμφιτρύων» ἓν ἀπὸ τὰ θεατρικά του ἀριστουργήματα ἀνεβιβάσθη τὴν 13ην Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 668 καὶ ἐσημείωσεν ἕνα πραγματικὸν θρίαμβον.

Ἡ Μιτσιγκὲτ εἶνε ἀπολύτως πεπεισμένη ὅτι ὁ ἀριθμὸς 13 τῆς φέρει παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν εὐτυχίαν καὶ ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος δι' αὐτὴν εἶνε τὸ καλλίτερον φυλαχτὸ καὶ ἡ καλλιτέρα «μασκώτ». Φέρει πάντοτε κρεμασμένο στὸ λαιμὸ ἢ ψηλὰ στὸ στῆθος ἢ στὴ ζώνη της ἕνα χρυσὸ «μπρελὸκ» μὲ τὸν ἀριθμὸν 13 — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ἐπιδεικτικῶς τὴν ἀκλόνητον καὶ οἱονεὶ θρησκευτικήν της πίστιν εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτόν! Τῷ 1918 εὑρίσκετο εἰς τὸ Λονδῖνον ὅταν μία βόμβα ἐξερράγη ἐπὶ τοῦ ξενοδοχείου, εἰς τὸ ὁποῖον διέμενε. Παρὰ τὴν προξενηθεῖσαν καταστροφήν, ἡ Μιστεγκὲτ ἐξῆλθε σῶα καὶ ἀβλαβὴς ἀπὸ ἐκεῖ καὶ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Ἄπειρες φορὲς ὁ ἀριθμὸς 13 εὐνόησε μὲ τρόπον ἐντελῶς ἐξαιρετικὸν καὶ πλουσιοπάροχον τοὺς τυχηροὺς τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου τῆς Γαλλίας. Κατὰ δὲ τὴν Παρασκευὴν 13 Νοεμβρίου τοῦ 1936, τὴν 13ην ὥραν (1 μ.μ.) καὶ 13' λεπτὰ ὁ κ. ΛουΐΠεζέ, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Λωριστὸν ἀριθ. 31 (13 ἀντίστροφον) ἔλαβεν ἕνα χαρούμενον σημείωμα ἀπὸ τὴν κόρην του, ἡ ὁποία διὰ τοῦ λαχνοῦ 203.719 εἶχε κερδίσει τρία ὁλόκληρα ἑκατομμύρια γαλλικῶν φράγκων.

Ἡ εὐεργετικὴ ἐπήρεια τοῦ ἀριθμοῦ 13 εἶνε ἀδιαμφισβήτητος εἰς τὴν ζωὴν πολλῶν διασήμων ἀνδρῶν τοῦ κόσμου, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρομεν τὸν πρόεδρον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, Οὐΐλσωνα, τὸν τέως πρωθυπουργὸν τῆς Γαλλίας Πὼλ Ντεσσανέλ, τὸν πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας Ντουμὲργκ καὶ τὸν Πάπαν Λέοντα 13ον, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτο 13ος ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ ὀνόματός του εἶνε καὶ ὁ κατὰ σειρὰν 13ος Πάπας ποὺ ἑώρτασεν ἐπὶ τοῦ Θρόνου τοῦ Ποντίφηκος τὸ ἐπισκοπικόν του ἰωβιλαῖον.

Ὅσον διὰ τὸν προαναφερθέντα Πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Γκαστὸν Ντουμὲργκ, εἶνε γνωστὸν ὅτι οὗτος ὑπῆρξεν ὁ 13ος Πρόεδρος τῆς 13ης νομοθετικῆς Συνελεύσεως. Ἐξελέγη δὲ τοιοῦτος μίαν Παρασκευὴν 13 τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ βουλευταὶ εἶχον συνέλθει εἰς τὴν 13ην τακτικὴν συνεδρίασίν των, ἡ δὲ ἀνωτάτη ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἐδόθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποτελουμένου ἐκ 13 ὑπουργῶν!

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΠΡΟΣΟΝ: Η ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΣ

ΚΥΤΤΑΤΕ ΓΥΡΩ ΣΑΣ;

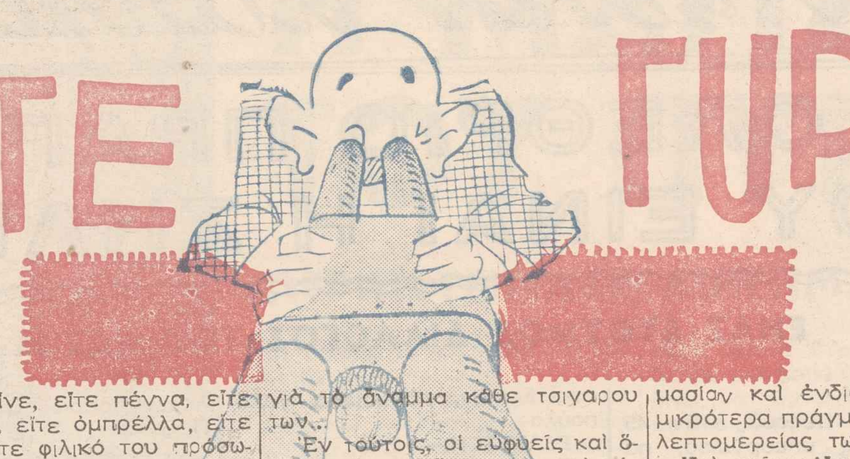

Παρισινὸν περιοδικόν, εἰς ἓν ἀπὸ τὰ τελευταῖα τεύχη του, θίγει ἕνα ἀπὸ τὰ ἁπλούστερα ζητήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ὑποπίπτῃ εἰς τὴν ἄμεσον ἀντίληψίν του καὶ ὅμως ὅταν τύχῃ περίπτωσις καὶ ἀνάγκη ξεχνᾷ τὰς κυριωτέρας λεπτομερείας του, λησμονεῖ τὰ χαρακτηριστικά του, δὲν ἐνθυμεῖται οὔτε κἂν τὸ μέρος ὅπου τὸ ἄφησεν ὁ ἴδιος ἢ τὴν πλευρὰν, εἰς τὴν ὁποίαν φέρει τὴν ἐπιγραφήν του, τὰ σημάδια του, τὸ ὄνομα ἢ τὰ χαρακτηριστικά του. Καί, ὅμως, τὸ πρᾶγμα αὐτό, εἴτε μολύβι εἶνε, εἴτε πέννα, εἴτε μπαστοῦνι, εἴτε ὀμπρέλλα, εἴτε ρολόγι, εἴτε φιλικό του πρόσωπο ἢ συγγενικὸ σπίτι, εἶνε τὸ συχνότερον πρᾶγμα ποὺ πιάνει, ποὺ χρησιμοποιεῖ, ποὺ βλέπει, ποὺ ἐπισκέπτεται...

«Ἔχουν ὦτα διὰ νὰ μὴ ἀκούουν καὶ μάτια διὰ νὰ μὴ βλέπουν...», λέγει ἕνα γνωστὸν ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀναφερόμενο εἰς τοὺς διωχθέντας ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους. Καὶ τὸ ρητὸν αὐτὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς μπορεῖ κάλλιστα νὰ λεχθῇ διὰ πλείστους ὅσους συγχρόνους μας, οἱ ὁποῖοι, μολονότι, εἶνε εὐφυέστατοι εἰς ὅλα στεροῦνται τῆς ἀπαιτουμένης παρατηρητικότητος διὰ πράγματα συχνοτάτης χρήσεώς των ἐπαφῆς καὶ ἐπικοινωνίας.

Οἱ «εὐφυέστατοι» αὐτοὶ φίλοι ἢ γνώριμοί μας, μποροῦν θαυμάσια νὰ λύσουν τὸ δυσκολώτερον σταυρόλεξον ἢ ἕνα ἀλγεβρικὸν πρόβλημα, γιὰ τὸ ὁποῖον ἡμεῖς οἱ ἄλλοι ἔχομε, κυριολεκτικῶς, μεσάνυχτα καί, ὅμως, ὅταν τοὺς ρωτήσῃς τί μάρκα εἶνε ὁ στυλογράφος των ἢ τί χρῶμα εἶνε ὁ ἀναπτήρ των, θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ βγάλουν ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸν ἀναπτῆρα ἢ τὸν στυλογράφον διὰ νὰ πιστοποιήσουν τὴν μάρκα καὶ τὸ χρῶμα. Ἀδιάφορον ἐὰν μῆνες ὁλοκλήρους ἔχουν τὸν ἕνα στὴν τσέπη των καὶ χρησιμοποιοῦν τὸν ἄλλον γιὰ τὸ ἄναμμα κάθε τσιγάρου των..

Ἐν τούτοις, οἱ εὐφυεῖς καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζουμε μὲ τὴν ἔκφρασι «γερὸ μυαλό», ἔπρεπε νὰ διακρίνωνται ἀπὸ τὴν παρατηρητικότητα τῶν λεπτομερειῶν, αἱ ὁποῖαι ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἄχρηστοι ἢ ἀσήμαντοι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ τοὺς κάμνουν τόσην ἐντύπωσιν, ὥστε νὰ τὶς ἐνθυμοῦνται εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ποὺ θὰ τοὺς κάμωμε μίαν σχετικὴν ἐρώτησιν. Ὁ Νεύτων καὶ τὸ μῆλο του, ὁ Σολομὼν ντὲ Κάους καὶ τὸ βραστῆρι του, ὁ Παστὲρ καὶ ἡ ζύμωσις, δίδουν τὴν πλέον ἐντυπωτικὴν εἰκόνα τῆς παρατηρητικότητος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπήγασαν μεγάλοι νόμοι τῆς φύσεως καὶ ἐλύθησαν ζητήματα ὑψίστης σπουδαιότητος διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν βίο του καὶ τὴ πραγματικὴν ἄνεσιν καὶ εὐτυχίαν του, ἐνῷ ἐν τῇ πραγματικότητι, ἦσαν ἁπλούστατα καὶ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποπέσουν εἰς τὴν ἀντίληψιν ἑκατοντάδων ἄλλων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς θὰ ἐζήτουν, ἐξ ἴσου, τὴν ἐξήγησίν των καὶ ἠσχολοῦντο περὶ αὐτὴν μὲ εἰδικὰς καὶ ἐπιμόνους ἐπιστημονικὰς μελέτας.

Κατὰ γενικὸν κανόνα, κάθε ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ πραγματοποιήσῃ μεγάλα ἔργα ἐὰν δὲν ἀποδίδῃ ἀνάλογον σημασίαν καὶ ἐνδιαφέρον εἰς τὰ μικρότερα πράγματα καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας των.

Καὶ σεῖς; Ἀνοῖξτε τὰ μάτια σας! Προσέξατε! Ξέρετε νὰ βλέπετε καὶ νὰ παρατηρῆτε;

Ἔχετε, ἆρά γε, γερὸ μυαλὸ μαζὺ μὲ τὴν μνήμην τοῦ ματιοῦ σας;

Θὰ μπορούσατε, ἐπὶ παραδείγματι, νὰ μοῦ ἀπαντήσετε, ἀμέσως καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸ ὅτι ἡ ἀπάντησίς σας θὰ εἶνε ἀκριβὴς καὶ ἀλάνθαστη σὲ ἐρωτήσεις σὰν κι' αὐτές:

—Ποιὲς ἀπὸ τὶς φιληνάδες σας καὶ ποιοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους σας ἔχουν χρυσᾶ δόντια; καὶ πόσα; καὶ πρὸς ποῖον μέρος τοῦ στόματός των;

—Τί χρῶμα ἔχει ἡ τσόχα τῆς γραφομηχανῆς σας;

—Τὰ παράθυρα τοῦ θυρωρείου τῆς πολυκατοικίας, ὅπου μένετε ἀνοίγουν ἀπὸ μέσα ἢ ἀπ' ἔξω;

—Πῶς εἶνε τὸ «χέρι» τῆς ὀμπρέλλας τῆς πεθερᾶς σας καὶ τί χρῶμα ἔχει;

—Ξέρετε τὰ ὀνόματα τῶν συνεργατῶν τῆς ἐφημερίδος ποὺ διαβάζετε, κατὰ προτίμησιν, κάθε μέρα;

—Ἡ πόρτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐνορίας σας εἶνε σκέτη ξύλινη ἢ ὑελόφρακτος; Τετράγωνη ἢ καμπυλωτή;

Καί, γιὰ περισσότερη εὐκολία σας, κάμετε μίαν προσπάθειαν νὰ ἀπαντήσετε ἀμέσως καὶ χωρὶς δισταγμὸν εἰς τὰς ἐννέα περιπτώσεις τῶν εἰκόνων, ποὺ παραθέτομεν εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν σελίδα...

Ἐὰν ἀπαντήσητε καλῶς, δηλαδὴ ἀμέσως καὶ ἀδιστάκτως, εἰς μίαν ἐρώτησιν, βαθμολογήσατε, τότε, τὸν ἑαυτόν σας μὲ τὸν βαθμὸν 3.

Ἐὰν γίνῃ ἀνάγκη νὰ σκεφθῆτε μερικὰ δευτερόλεπτα διὰ νὰ δώσητε τὴν σαφῆ καὶ «ὀρθὴν» ἀπάντησιν, τότε, βαθμολογηθῆτε μὲ τὸν βαθμὸν 2.

Ἐὰν δὲν μπορέσεαε νὰ ἀπαντήσητε, εἴτε ἐὰν ἡ ἀπάντησίς ποὺ θὰ δώσητε εἶνε ἐσφαλμένη

(Συνέχεια στὴν 30ὴ σελίδα)

Τί χρῶμα εἶχε ἡ γραβάτα ποὺ φοροῦσε προχθὲς ὁ σύζυγός σας, ὁ ἀδελφός σας, ὁ φίλος σας;

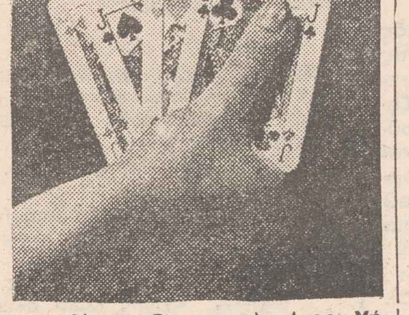

Προχθὲς κερδίσατε στὸ πόκερ. Μήπως θυμόσαστε τί χαρτὶ εἴχατε ὅταν ἔγινε ἡ μεγαλύτερη «ρανκόντρ»;

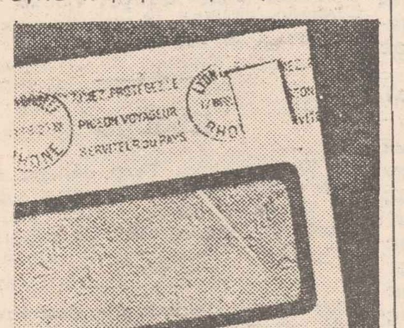

Λάβατε προχθὲς μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Γιὰ προσπαθῆστε νὰ θυμηθῆτε τί χρώματος ἦταν τὸ γραμματόσημο ποὺ ὑπῆρχε στὸ φάκελλο

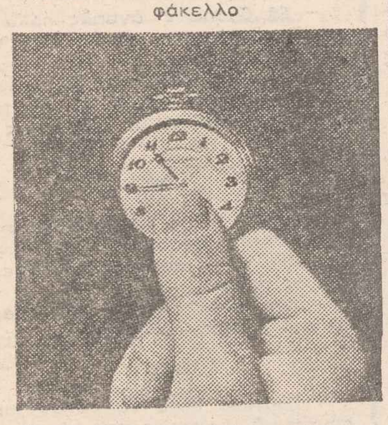

Εἶναι περίεργο καὶ ὅμως οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δὲν τὸ ξαίρουν: Ἐσεῖς μήπως θυμόσαστε ἂν τὸ ρολόϊ σας ἔχει λατινικοὺς ἀριθμοὺς ἢ κοινοὺς ἀριθμούς;

Μήπως θυμόσαστε τί χρῶμα ἔχουν τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης σας;

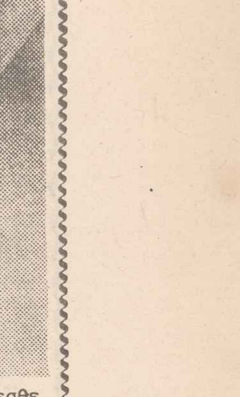

Τὸ στυλό σας τὸ μεταχειρίζεσθε βέβαια καθημερινῶς. Παρατηρήσατε ὅμως ἢ θυμόσαστε τί μάρκας εἶναι;

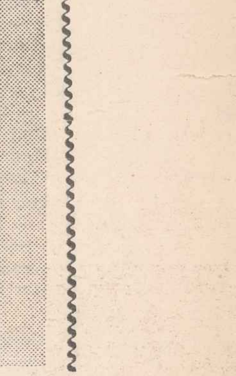

Τί χρωμα εἶχε καὶ τί εἴδους ηταν τὸ φόρεμα ποὺ φοροῦσε προχθὲς ἡ γυναῖκα σας, ἡ ἀδελφή σας, ἡ φίλη σας;

Ἐπισκέπτεσθε τακτικὰ ἕνα φιλικό σας σπίτι. Μήπως θυμᾶσθε ἂν τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας εἶναι ἀριστερὰ ἢ δεξιά;

Μπορεῖτε νὰ περιγράψετε λεπτομερῶς πῶς καὶ ἀπὸ τί εἶναι ἡ λαβὴ τῆς ὀμπρέλλας σας;

Εὔθυμες Ἱστορίες

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Μεσάνυχτα. Μιὰ σιλουέττα κόβει βόλτες σ' ἕνα πεζοδρόμιο τῆς ἐρημικῆς συνοικίας. Στὸ τέλος στέκεται. Παίρνει τὴν ἀπόφασι καὶ χτυπᾶ τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας ποὺ βρίσκεται ἐμπρός του.

Καμμιὰ ἀπάντησις. Ἐπαναλαμβάνει τὶς νευρικὲς βόλτες καὶ ἐπανέρχεται δριμύτερος.

— Ντριν! Ντρίν! Ντρίν!

῎Εξαφνα ἐπακολουθεῖ ἕνα τρίξιμο καὶ ἀνοίγει τὸ ἀποπάνω παράθυρο.

—Ποιὸς εἶνε; ἀκούγεται μιὰ γυναικεία φωνή.

—Κάποιος, ἀπαντᾶ δειλὰ ὁ ἄγνωστος στὸν λευκὸ σκοῦφο ποὺ προβάλλει στὸ ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου.

— Ποιός; ρωτᾶ ξανὰ τὸ γεροντικὸ κεφάλι.

—Ρέπορτερ, τῆς ἐφημερίδος. «Ἐνημερότης». ῎Εγινε καμμιὰ διάρρηξις ἐδῶ;

— ῎Αχ! Θεέ μου, ἔκαμε ἡ γυναίκα. Μὴ μοῦ τὴ θυμίζετε...

— Καὶ τὸν πιάσατε τὸν διαρρήκτη;

— Μὰ τί πάθατε νὰ θέλετε ἐξηγήσεις αὐτὴ τὴν ὥρα;

— Μὲ συγχωρεῖτε κυρία μου. Αὐτά, ὅμως τὰ πράγματα τότε ἔχουν ἀξία ὅταν γράφονται ἀμέσως. Ξέρετε εἶμαι νέος στὴ δουλειὰ καὶ θέλω νὰ δημιουργήσω μερικὲς ἐπιτυχίες. ῎Αλλως τε τὰ πιεστήρια τῆς ἐφημερίδος μου δὲν περιμένουν πολύ...

Ὁ νέος βγάζει ἕνα καρνὲ καὶ μολύβι καὶ συνεχίζει:

— Μοῦ λέτε τὰ χαρακτηριστικά του: ῏Ηταν ἀπαίσιος; Κρατοῦσε μαχαίρι;

— Μὰ ποῦ μάθατε αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες;

— Στὸ γωνιακὸ καφενεῖο. Τὶς συζητοῦσαν δυὸ ἄγνωστοί μου θαμῶνες.

—Καὶ βέβαια κρατοῦσε μαχαίρι, τοῦ ἀπάντησε μὲ κομπασμὸ ἡ φλύαρη νεράϊδα τῆς νύχτας, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τρομοκρατήθηκα: Μόλις τὸν εἶδα νὰ δρασκελίζη τὸ παράθυρο...

— ῎Ε!

— ῞Αρπαξα τὸ τσεκοῦρι...

— Τί λέτε... Μὰ εἶνε ἐνδιαφέρον! Μεγάλη ἐπιτυχία!

— ῞Αρπαξα τὸ τσεκοῦρι καὶ τοὔδωσα μιὰ στὸ χέρι καὶ τοὔκοψα τὸ ἕνα δάκτυλο!

— Καταπληκτικό! Τὸ δάχτυλο! Τὸ δάχτυλο! Ποῦ εἶνε νὰ τὸ φωτογραφίσω;

—Τὸ πέταξα στὰ σκουπίδια.

—Τὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν! Ποῦ εἶνε. Γρήγορα σᾶς παρακαλῶ. Πρέπει νὰ προλάβω τὸ πιεστήριο.

— Τὰ σκουπίδια ; ρώτησε γελῶντας ἡ νεράϊδα. Νᾶταν κι' ἄλλα!

— Δηλαδή;

— Τὰ πῆρε ὁ σκουπιδιάρης.

— Μὰ πότε ἔγινε ἡ διάρρησις;

— Ἐδῶ κι' ἔντεκα χρόνια!!

ΤΖΩΝ ΣΜΙΘ

◆

Εὔθυμα

Τὸ ἀνδρόγυνο εἶχε μαλώσει πρὶν πέση στὸ κρεββάτι νὰ κοιμηθῆ καὶ ὁ σύζυγος ἐνοχλήθηκε ἀρκετὰ ὅταν, τὰ μεσάνυκτα, ξύπνησε ἀπὸ τὰ βίαια σκουντήματα τῆς γυναίκας του.

— Τί συμβαίνει; βρυχήθηκε.

— ῎Ακουσε: τοῦ ψιθύρισε ἐκείνη. ῎Ακουσε! Μοῦ φαίνεται πὼς ἀκούω κάποιον λωποδύτη ν' ἀνοίγη τὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας.

Ὁ σύζυγος κάτι μουρμούρισε καὶ σκέπασε τὸ κεφάλι μὲ τὶς κουβέρτες.

—Ἀναίσθητε, ἄνανδρε! τοῦ φώναξε. Δὲν πηγαίνεις νὰ προλάβης τὸ κακό;

— ῎Οχι! ἔκαμε ὁ σύζυγος. ῎Αφησέ τον νὰ τὸ ἀνοίξη τὸ παράθυρο. Γιατὶ ἐγὼ προσπαθῶ τώρα τρεῖς μέρες νὰ τὸ ἀνοίξω καὶ δὲν μπορῶ. ῎Εχει φουσκώσει ἀπὸ τὴν ὑγρασία.

◆

῞Οταν ἡ οἰκονομικὴ κρίσις τῆς χώρας βρισκόταν στὸ μάξιμουμ, ὁ διευθυντὴς ἑνὸς ἐργοστασίου συνεκέντρωσε ὅλο τὸ προσωπικὸ καὶ ἐξέθεσε σὲ ὅλους τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρές: τὴν γενικὴ καὶ τὴν ἀτομική.

Στὸ τέλος εἶπε:

— Τώρα... μήπως εἶνε κανεὶς ποὺ θέλει νὰ μοῦ ὑποβάλη κανένα ἐρώτημα:

῞Ενας μικρὸς ὑπάλληλος κάτι ἤθελε νὰ πῆ ἀλλὰ δίσταζε.

— ῎Ελα, παιδί μου, τὸ ἐνεθάρρυνε ὁ διευθυντής. ῎Εχεις νὰ μοῦ ζητήσης τίποτε;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ὁ μικρός. Μπορεῖτε νὰ μοῦ αὐξήσετε τὸ μεροκάματο;

Τό ξένον χιούμορ

ΤΙ ΟΛΕΘΡΙΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΖΗΛΕΙΑ

ΕΝΑΣ ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Σελεστὲν Πεζουᾶ, ἐτῶν 45, τμηματάρχης ὑπουργείου, παχουλός, ροδαλὸς καὶ ἀνοιχτόκαρδος.

Ἀρθοῦρος Μουσέν, ἐτῶν 40, ἄμεσος ὑφιστάμενος τοῦ Σελεστέν, λεπτὸς κομψός, πολὺ περιποιημένος.

Βαλεντίνη Πεζουᾶ, ἐτῶν 35, λεπτή, ξανθή, κομψή, μὲ μάτια γεμᾶτα τσαχπινιά.

Λουσιὲν Βερνὺ τῆς ἰδίας ἡλικίας μὲ τὴ Βαλεντίνη, ἀρκετὰ κομψὴ καὶ προκλητική.

Ἡ σκηνὴ στὸ σπίτι τῶν Πεζουᾶ.

ΣΕΛΕΣΤΕΝ (σηκώνεται ἀπὸ τὸ τραπέζι).— Ἡ συνείδησίς μου μοῦ λέγει ὅτι ἀργήσαμε.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (κυττάζοντας τὸ ρολόγι του).— ῎Ε; ἔ; δυόμισυ κιόλας ἡ ὥρα!

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Καὶ στὶς δύο ἀκριβῶς ἔπρεπε νἆμαστε στὸ ὑπουργεῖο!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ (σηκώνοντας τοὺς ὤμους).— Γιατί τόση ὑπερευσυνειδησία; ῎Αλλοτε δὲν πηγαίνατε ποτὲ στὴν ὥρα σας.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ.— Μὰ ὁ νέος ὑπουργὸς δὲν ἀστειεύεται.

ΣΕΛΕΣΤΕΝ (βγαίνοντας ἀπὸ τὴν τραπεζαρία).— Θέλεις νὰ πλύνης τὰ χέρια σου, Μουσέν;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (κυττάζοντας τὰ χέρια του).— ῎Οχι... Εὐχαριστῶ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ (πρὸς τὸν Σελεστέν).— Πήγαινε νὰ πλυθῆς καὶ νὰ μοσχομυρισθῆς, φίλε μου! Σαπουνίσου καλά... γιὰ ν' ἀρέσης στὶς ὄμορφες κοπέλλες τοῦ γραφείου σου!

ΣΕΛΕΣΤΕΝ (διαμαρτυρόμενος).— ῏Ω!... Μὰ ξέρεις πολὺ καλά, ἀγαπητή μου...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Πήγαινε... Πήγαινε... Μὴ ξεχνᾶς καὶ τὴν κολώνια...

(Ὁ Σελεστὲν βγαίνει).

ΛΟΥΣΙΕΝ (πρὸς τὸν Ἀρθοῦρο).— Τὰ κορίτσια τοῦ ὑπουργείου εἶνε σοβαρά;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ.— Κάτι περισσότερο ἀπὸ σοβαρά... Δὲν σηκώνουν κεφάλι νὰ κυττάξουν ἄντρα!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ (ξεροβήχοντας). —Καλόγρηες σωστές!

ΛΟΥΣΙΕΝ (στὸν Ἀρθοῦρο).— Ἡ κυρία Πεζουᾶ δὲν φαίνεται νὰ συμφωνῆ μαζί σας...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Πῶς!... Σᾶς παρακαλῶ!... Δὲν εἶπα τίποτε!... Μονάχα ποὺ εἶμαι ἀναγκασμένη νἄχω τὰ μάτια μου δεκατέσσερα.

ΛΟΥΣΙΕΝ (ἔκπληκτη).— Ζηλεύεις, λοιπόν, ἀγαπητή μου,

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Πῶς νὰ μὴ ζηλεύω, ὅταν ἔχω λόγους;

ΣΕΛΕΣΤΕΝ (ἐπιστρέφων).— ῎Ελα, φίλε μου, Μουσέν... Σήκω νὰ πηγαίνουμε... Τὸ παραγλεντήσαμε.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ (συνωφρυωμένη). — Τί σᾶς ἔλεγα; Νάτος ὁ κανακάρης μου! Εἴδατε μὲ τί λεβεντιὰ ἔστριψε τὸ μουστάκι του; Σωστὸς κόκκορας!

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Τὰ παραλές, Βαλεντίνη μου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ (παίρνοντας γλυκὸ ὕφος).— Σὲ πειράζω, καλέ!.. ῎Ελα... ῎Ελα κοντά μου... (Ὁ Πεζουᾶ ὑπακούει). ῎Ε; ἔ; (Ἡ Βαλεντίνη τὸν μυρίζει). Πῆρες ἀπὸ τὴ μυρουδιά μου; Τὴ βιολέττα τῆς Πάρμας;'.. Ὁ κύριος παρφουμάρισε, λοιπόν, τὸ μουστάκι του;... Καὶ τὰ μαλλιά του; (Τοῦ βγάζει τὸ μαντῆλι ἀπὸ τὴν τσέπη). ῎Εβαλε καὶ μυρουδιὰ στὸ μαντηλάκι του, ὁ χρυσούλης μου; (Χωρὶς νὰ ὑψώση τὴ φωνή της). Μὰ δὲν μοῦ λές, ἀγαπητέ μου, τόσο κουτὴ μὲ νομίζεις, λοιπόν;

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Ἐγώ;... Πῶς σοῦ φάνηκε;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ (ὑψώνοντας τὴ φωνή της).— Γιὰ χήνα μὲ πέρασες λοιπόν, γιὰ καμμιὰ γαλοπούλα;

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Μά...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Γιατί ἔβαλες μυρουδιά; Γιὰ ν' ἀρέσης στὸν ὑπουργό σου; ῎Ε; Μίλα, λοιπόν; Πές μου κάτι, δῶσε μου μιὰ ἀπάντησι, γιὰ νὰ δῶ μέχρι ποιοῦ σημείου φθάνει ὁ κυνισμός σου!

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Μά...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ (κλαίοντας ἀπὸ τὸ θυμό της).— Φθάνει, ἄπιστε! Νὰ μοῦ βγάλης ἀμέσως αὐτὲς τὶς μυρουδιὲς ἀπὸ πάνω σου! Τώρα! Ἐδῶ μπροστά μου. (Ἁρπάζει ἀπὸ τὸ τραπέζι μιὰ καράφα μὲ νερὸ καὶ μιὰ πετσέτα). Γιὰ τόσο κουτή, λοιπόν, μὲ πέρασες; (Τοῦ τρίβει μὲ τὴ βρεγμένη πετσέτα τὰ μουστάκια καὶ τὰ μαλλιά). Νὰ πᾶς νὰ μοσχομυρισθῆς μὲ νερὸ τοῦ Σηκουάνα, γερο-κορτάκια!

ΣΕΛΕΣΤΕΝ (προσπαθῶντας ν' ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὰ χέρια της). —Εἶσαι ὑπερβολική, Βαλεντίνη! ῎Αφησέ με, λοιπόν!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ (τὸν τσιμπάει στὸ χέρι).— Νὰ σ' ἀφήσω, ἔ; Θὰ σοῦ μελανιάσω ὅλο τὸ κορμί! Κι' ἂν ἡ φιλενάδα σου δὲν σὲ βρῆ τοῦ γούστου της, τότε ἂς σὲ στείλη ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθες! Κατάλαβες;

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Μὰ τρελλάθηκες, λοιπόν; Ἀφοῦ ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Πάψε! Λὲς ψέμματα!

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Μὰ δὲν εἶπα τίποτε ἀκόμη!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— ῎Οχι! Ἀλλ' ἑτοιμάζεσαι νὰ πῆς! Εἶσαι ἕτοιμος νὰ μοῦ ὁρκισθῆς ὅτι δὲν ἔχεις φιλενάδα.

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Μὲ θεωρεῖς, λοιπόν, ἱκανὸν γιὰ ψεύτικους ὅρκους;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Ναί. ῞Οπως ὅλους τοὺς ἄνδρες, σὲ παρόμοιες περιπτώσεις!

ΑΡΘΟΥΡΟΣ.— ῏Α! Ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς πῶ κάτι, ἀγαπητή μου κυρία Πεζουᾶ;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Τί θέλετε νὰ πῆτε; Μήπως ἔχετε τὴν τόλμη ν' ἀναλάβετε τὴν ὑπεράσπισι τῆς ἀνδρικῆς ἀρετῆς;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ.— ῎Οχι!... ῎Οχι!... Ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ λέτε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες ὁρκίζονται ψέμματα.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Πάψτε! Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν εἶσθε καθόλου καλύτερος ἀπὸ τὸν Σελεστέν! Ἀπὸ τὴν ἴδια πάστα εἶσθε καὶ σεῖς πλασμένος!

ΑΡΘΟΥΡΟΣ.— Ἀλλά...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Διαμαρτύρεσθε;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ.— Μά...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Σᾶς σώζει μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι εἶσθε ἀνύπαντρος... ῎Ετσι, μπορεῖτε νὰ τσιλιμπουρδίζετε... Ἐνῷ ὁ Σελεστὲν δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τρέχη ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ μὲ διάφορες γυναῖκες!

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Μὰ πῶς σοῦ καρφώθηκε αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἀγαπητή μου;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Σκασμός!

ΣΕΛΕΣΤΕΝ (ἀγριεύοντας).— ῎Ακουσ' ἐδῶ! Παραπῆρες ἀέρα! Δὲν μπορεῖς νὰ λὲς ὅ,τι σοῦ κατεβαίνει. Μ' ἔπιασες ποτὲ ἐπ' αὐτοφώρῳ;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Τί θέλεις νὰ πῆς; ῞Οτι ἐπειδὴ δὲν σὲ συνέλαβα ἐπ' αὐτοφώρῳ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν μὲ ἀπατᾶς;... Κάθε ἄλλο!... Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι εἶσαι πολὺ πονηρὸς καὶ τίποτε ἄλλο! Νὰ εἶσαι ὅμως βέβαιος, ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ σὲ πιάσω. Καὶ τότε ἀλλοίμονό σου, δυστυχισμένε!

ΣΕΛΕΣΤΕΝ (πρὸς τὸν Ἀρθοῦρο).— Θὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλὴ ἀγαπητέ μου. Νὰ μὴ παντρευτῆς! Βλέπεις τί τραβάω!

ΛΟΥΣΙΕΝ (συμβιβαστικά).— Ζηλεύουν ὅποιοι ἀγαποῦν, κύριε Πεζουᾶ.

ΣΕΛΕΣΤΕΝ (κολακευμένος κατὰ βάθος).— Ναί, ἀλλ' ἡ ἀγάπη αὐτὴ καταντάει μαρτυρική.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Τὸν καϋμένον! Θ' ἁγιάση!

ΣΕΛΕΣΤΕΝ (ξαναχτενίζεται). —Αὐτὰ δὲν τελειώνουν ποτέ. Πᾶμε, Μουσέν, νὰ φύγουμε.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Τὸ βράδυ θὰ σὲ περιμένω στὴν πόρτα τοῦ ὑπουργείου.

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— ῞Οπως θέλεις! (Σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς Λουσιέν). Ἀγαπητή μου, κυρία... (Φιλῶντας τὴ γυναῖκα του). Σ' ἀφήνω, θηλυκέ μου Ὀθέλλε!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— ῏Α! Ξέχασα! Τώρα τὸ θυμήθηκα...

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Τί συμβαίνει;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Ὑποσχέθηκα στὴ θεία μου Ροβέρτα νὰ φᾶμε μαζὶ ἀπόψε.

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Πάλι;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Τί θὰ πῆ «πάλι»; Μήπως φαντάζεσαι ὅτι ἡ θεία μου μοῦ βάζει ψύλλους στ' αὐτιά, γιὰ τὴν ὡραία διαγωγή σου;

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— ῏Ω, ὄχι! Δὲν εἶνε γι' αὐτό. Μονάχα ποὺ θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ φάω μόνος μου τὸ βράδυ, ἀφοῦ εἶμαι ψυχραμένος μὲ τὴ θειά σου.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ.— Δὲν θὰ φᾶς μόνος σου, ἀγαπητέ μου. Θὰ φᾶμε μαζί.

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Τότε...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ.— Στὶς δέκα, ὅμως, θὰ σ' ἀφήσω.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— ῏Α! ῏Α! Σᾶς περιμένει ἐκείνη, λοιπόν, στὶς δέκα; (Ὁ Ἀρθοῦρος χαμογελάει). ῎Ας εἶνε. (Πρὸς τὸν Σελεστέν). Ἐσύ, κύριε, ὑποχρεοῦσαι νὰ βρίσκεσαι στὶς ἕνδεκα καὶ μισὴ ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς θείας μου... Δὲν μπορῶ νὰ ἐπιστρέψω μόνη μου τέτοια ὥρα στὸ σπίτι.

ΣΕΛΕΣΤΕΝ.— Σύμφωνοι!

(Χειραψίες, ἀποχαιρετισμοί, φιλοφρονήσεις. Ὁ Πεζουᾶ καὶ ὁ Μουσὲν φεύγουν).

ΛΟΥΣΙΕΝ.— Θέλεις νὰ σοῦ πῶ κάτι, Βαλεντίνη; ῎Αλλαξες τελείως. Μὲ κατέπληξες. Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ (μὲ φιλαρέσκεια) —Ἀλήθεια;

ΛΟΥΣΙΕΝ.— Καὶ βέβαια! Γιατί κάνεις τέτοιες σκηνὲς σ' αὐτὸν τὸν ἅγιο ἄνθρωπο; Ὁ ἄνδρας σου εἶνε ἕνα κομμάτι μάλαμα! ῍Η μήπως γελιέμαι; Σοὔδωσε ποτὲ ἀφορμὴ γιὰ ν' ἀμφιβάλλης;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Αὐτός; Μὰ εἶνε τελείως ἀνίκανος ὁ καϋμένος γιὰ νὰ μ' ἀπατήση!

ΛΟΥΣΙΕΝ.— Ἀλλὰ τότε; Πρὸς τί αὐτὴ ἡ ζήλεια;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν; (Σηκώνει τοὺς ὤμους). Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι ὅλα αὐτὰ τοῦ τὰ κάνω, γιὰ νὰ μὴ μοῦ κάνη κι' αὐτὸς τὰ ἴδια; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι ἔχω ἐραστὴ καὶ ὅτι ὁ ἐραστὴς αὐτὸς εἶνε ὁ Ἀρθοῦρος Μουσέν;

ΛΟΥΣΙΕΝ (ἐμβρόντητη).— ῏Α!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι ὁ Ἀρθοῦρος νοίκιασε μιὰ γκαρσονιέρα μὲ ψεύτικο ὄνομα, στὸ ἴδιο ἀκίνητο, ὅπου μένει καὶ ἡ θεία μου Ροβέρτα; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι ἀπόψε στὰς δέκα θὰ φύγω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς θείας μου καὶ θὰ χωθῶ στὴν γκαρσονιέρα τοῦ Ἀρθούρου, ποὺ θὰ μείνω μέχρι τὰς ἑνδεκάμισυ;

ΛΟΥΣΙΕΝ.— ῏Ω!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ.— Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι χάρις στὶς σκηνές μου αὐτές, δὲν θὰ ὑποπτευθῆ ποτὲ ὁ βλάκας ὁ ἄνδρας μου τὸ παραμικρό; Μὰ τόσο ἀθώα εἶσαι, λοιπόν; Πῶς φαίνεσαι ὅτι εἶσαι ἐπαρχιώτισσα!

ΜΑΞΙΜ

Εὔθυμες Ἱστορίες

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΕΝΟΧΛΟΥΝ!

Ὁ κύριος λοχαγὸς ἦταν ἀμίλητος ἐκεῖνο τὸ πρωΐ. Καὶ δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο. Ὁ συνταγματάρχης τὸν εἶχε καλέσει καὶ τοῦ εἶχε κάνει δριμυτάτας παρατηρήσεις, ἐπειδὴ ἔδινε ἄδεια σὲ ὅλους τοὺς τεμπέληδες ποὺ ἔκαναν τὸν ἄρρωστο γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ γυμνάσια.

— Αὐτὸ τὸ σύστημα πρέπει ν' ἀλλάξη, εἶχε εἰπῆ ἔξω φρενῶν ὁ συνταγματάρχης.

Καὶ ὁ λοχαγὸς τὸ εἶχε πάρει ἀπόφαση ν' ἀλλάξη τὸ σύστημα καὶ μάλιστα μὲ ριζικὸ τρόπο.

— Θὰ τοὺς κάνω ἐγὼ νὰ μὴν τολμᾶνε νὰ ἀρρωστήσουν οὔτε στὰ ἀληθινά. Θὰ μάθουνε ποιὸς εἶμαι.

Τὴν ἄλλη μέρα, παρουσιάσθηκε πρωΐ - πρωΐ στὴν ἀναφορὰ ὁ στρατιώτης Λουλουδάκης.

— Λουλουδάκης!

— Παρών!

— Τί σοῦ λείπει;

— Δὲν ξέρω, κύριε λοχαγέ. Κάτι πόνοι, πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ.

— Πολὺ καλά. Μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας κινίνο. Σκόνη.

— Μά...

— Σιωπή, πήγαινε.

Σὲ ἄλλους διέταξε ρετσινόλαδο, σὲ ἄλλους κοφτὲς βεντοῦζες καὶ γενικὰ δὲν ἄφισε ἀχρησιμοποίητο κανένα ἀπὸ τὰ δυσάρεστα θεραπευτικὰ μέσα. Τὸ σύστημα ἀποδείχθηκε πραγματικὰ σωτήριο. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα δὲν τολμοῦσε νὰ βγῆ κανεὶς στὴν ἀναφορὰ γιὰ ἄδεια διὰ λόγους ὑγείας.

῎Αξαφνα ὅμως παρουσιάσθηκε κάποιο πρωΐ ἕνας στρατιώτης, θηρίο ἴσα μ' ἐκεῖ πάνω, φρέσκος - φρέσκος καὶ ροδοκόκκινος.

— Τί σοῦ λείπει; τὸν κατεκεραύνωσε ὁ λοχαγός.

— Δὲν μπορῶ νὰ κλείσω μάτι ὅλη νύχτα, κύριε λοχαγέ.

— Πολὺ καλά, μιὰ κουταλιὰ κινίνο. Σκόνη.

— Μά...

— Σιωπή, πήγαινε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ παρουσιάσθηκε πάλι ὁ ἴδιος στρατιώτης στὴν ἀναφορά.

— Δὲν σοῦ πέρασε;

— ῎Οχι, κύριε λοχαγέ.

— Πολὺ καλά. ῞Ενα ποτῆρι τοῦ νεροῦ ρετσινόλαδο.

— Μά...

— Σιωπή.

Τὴν τρίτη μέρα πάλι τὰ ἴδια. «῎Εχεις κι' ἐσὺ ὑπομονή, συλλογίσθηκε ὁ λοχαγός, ἀλλὰ θὰ βαρεθῆς πρὶν ἀπὸ ἐμένα».

— Κοφτὲς βεντοῦζες διέταξε.

— Μά...

Ὁ στρατιώτης δὲν ξαναφάνηκε. Κάποτε τὸν ἀντίκρυσε κατὰ τύχην ὁ λοχαγὸς στὸν περίβολο τοῦ λόχου.

— Λοιπόν, ἔγινες καλὰ βλέπω. Ἀπὸ τί ὑπέφερες;

— Μήπως μ' ἄφισες ποτὲ νὰ τελειώσω κύριε λοχαγέ; Πάσχω ἀπὸ ἀϋπνία, ἐπειδὴ μὲ ταράζουν κάθε βράδυ... οἱ κορηοί.

◆

Εὔθυμα

Ὁ δάσκαλας: Γιατὶ σήμερα ὅλα τὰ γραπτά σου εἶνε γεμᾶτα λάθη;

Ὁ μικρὸς μαθητής: Γιατὶ ὁ μπαμπᾶς μου ἔφυγε χθὲς σὲ ταξίδι!

◆

— ῞Ενας κομήτης εἶνε ἕνα ἄστρο μὲ μιὰ οὐρά, εἶπε ὁ δάσκαλος στὸ μάθημα τῆς ἀστρονομίας. Μπορεῖ κανεὶς ἀπὸ σᾶς τώρα νὰ μοῦ ὀνομάση ἕνα κομήτη;

—Μάλιστα, κύριε, φώναξε ἕνα παιδάκι. Ὁ Μίκυ Μάους.

◆

— Σὲ βλέπω ν' ἀγαπᾶς πολὺ τὸ μικρὸ σκυλάκι σου, εἶπε ὁ θεῖος τοῦ Γιαννάκη.

—Ναί, θεῖε ,ἀπάντησε τὸ παιδάκι, τὸ ἀγαπῶ γιατὶ ἔφαγε τὶς παντοῦφλες τοῦ μπαμπᾶ μὲ τὶς ὁποῖες μ' ἔδερνε.

◆

— Αὐτὰ τ' αὐγὰ δὲν εἶνε φρέσκα.

— Δὲν εἶνε φρέσκα;... Περίεργο. Τὸ παιδὶ μόλις σήμερα μοῦ τἄφερε ἀπὸ τὸ χωριό.

— Δὲν ἀποκλείεται... Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ ποιᾶς...χώρας;

◆

— Σοὔτυχε ποτὲ νὰ συναντήσης συντροφιὰ γυναικῶν ποὺ νὰ μὴ μιλοῦν ;

— Ναί. ῏Ηταν μιὰ μεγάλη παρέα ἀπὸ γυναῖκες, καὶ κάποιος τὶς ρώτησε νὰ τοῦ ποῦν πόσο χρονῶν εἶνε ἡ καθεμιά.

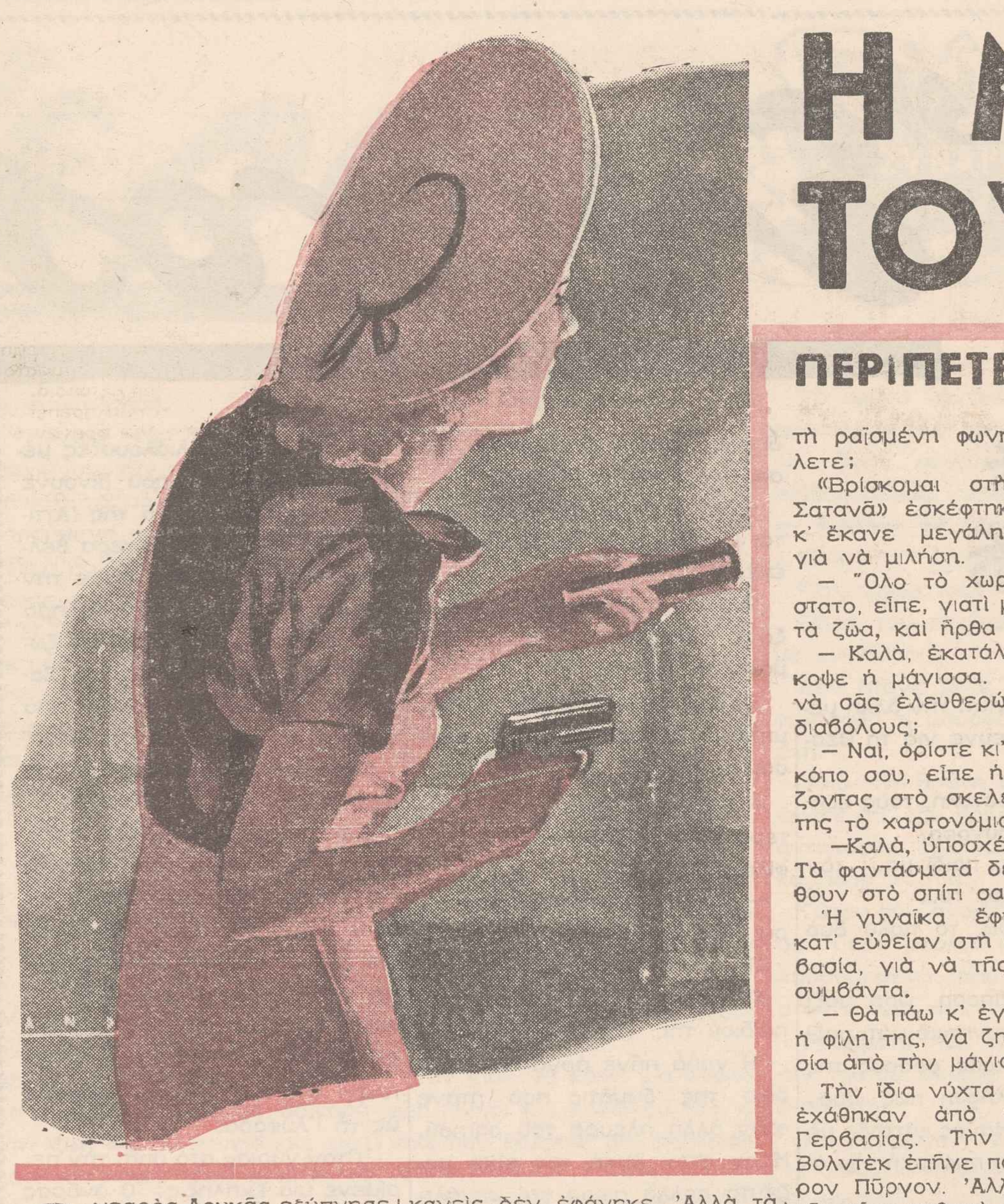

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΙΜΟΝ ΜΟ'Υ'

Ὁ νεαρὸς Λουκᾶς ἐξύπνησε ἀπότομα καὶ πετάχτηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του. Ἡ πόρτα τῆς μικρῆς ἀποθήκης ποὺ τοῦ εἶχαν παραχωρήσει γιὰ νὰ κοιμᾶται στὸ σπίτι τοῦ κτηματίου Βολντέκ, ἦταν ἀνοιχτὴ στὸ σκοτάδι καὶ μιὰ λευκὴ σιλουέττα στεκόνταν μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος. ῎Εξω, τὸ ποδοβολητὸ ἑνὸς ἀλόγου ἔσβυνε μακρυά...

Ὁ Λουκᾶς ἔκλεισε τὰ μάτια, τρομοκρατημένος... Ἡ ὀπτασία ἐχάθηκε καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε. Σιγή... Σκοτάδι... Ὁ νέος ἐπήδησε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι κ' ἔτρεξε στὴν αὐλή. Παντοῦ ἡσυχία. Κάποιο ρολόϊ χτυποῦσε τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὸ φεγγάρι, πίσω ἀπ' τὸν πυκνὸ πέπλο τῆς ὁμίχλης, ἔρριχνε ἕνα ἀβέβαιο φῶς.

Ἐμπῆκε στὸ σταῦλο γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν εἶχε ὀνειρευτῆ. Στὶς φάτνες ὅμως, εἶδε ἀμέσως ὅτι μιὰ θέσι ἦταν ἀδειανή. Τρομοκρατημένος τότε, ἔτρεξε στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη:

— Ξύπνα, ἀφεντικό! ῎Εκλεψαν ἕνα ἄλογο!...

῎Ανοιξε ἕνα παράθυρο καὶ παρουσιάστηκε ἡ σιλουέττα τοῦ Βολντέκ.

— Τί ἔπαθες καὶ ξεφωνίζεις ἔτσι; Ὀνειρεύεσαι; ῎Αντε νὰ κοιμηθῆς.

— ῏Ηρθε ἕνα φάντασμα, ἀφεντικό, σοῦ τ' ὁρκίζομαι!...

— Φάντασμα, εἶπες; ἔκανε ὁ Βολντὲκ κατεβαίνοντας στὴν αὐλή. Καὶ ἔκλεψε ἕνα ἄλογο;

῞Υστερα ἀπὸ λίγο ἐκατάλαβε ὅτι ὁ ὑπηρέτης του ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. ῞Ενα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἄλογά του, ὁ «Κεραυνός» εἶχε γίνει ἄφαντο. ῎Εγινε ἔξω φρενῶν, τἄβαλε μὲ τὸν Λουκᾶ, ἀπείλησε ὅτι θὰ τὸν ἀπολύση καὶ μετὰ ἐγύρισε τρέμοντας στὴ γυναῖκα του.

— Αὔριο πρέπει νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὸν ἐφημέριον, εἶπε αὐτὴ ὅταν ἔμαθε τὰ καθέκαστα. Αὐτὴ εἶνε σατανικὴ δουλειά.

Ξημέρωσε καὶ ὁ ἐφιάλτης διαλύθηκε. Σὲ λιγάκι ὅμως ὅλο τὸ χωριὸ ἔμαθε τὴν μυστηριώδη ἐπίσκεψι τῶν φαντασμάτων στὸ κτῆμα τοῦ Βολντέκ.

῞Οταν ἐνύχτωσε πάλι, ὁ κτηματίας ἐπῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ μόνος του σ' ἕνα δωμάτιο δίπλα στὸν σταῦλο, ὡπλισμένος μ' ἕνα μαστίγιο καὶ τὸ ντουφέκι του. ῎Ετσι ἐπέρασε ὅλη τὴ νύχτα καὶ κανεὶς δὲν ἐφάνηκε. Ἀλλὰ τὰ ξημερώματα ἦρθε στὸ σπίτι ὁ πάτερ Μαθουρῖνος, κατακόκκινος ἀπὸ τὴν στενοχώρια καὶ τὸ τρέξιμο, φωνάζοντας:

— ῏Ηρθανε σ' ἐμένα τὴ νύχτα... καὶ μοὔκλεψαν πέντε κόττες καὶ ἕναν πετεινό...

— Ποιοὶ ἤρθανε; ρώτησε ὁ κτηματίας. Οἱ κλέφτες;

— ῎Οχι, τὰ φαντάσματα. Τὰ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ποὺ ἐχόρευαν μέσα στὸ κοτέτσι.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ σταυροκοπήθηκε.

◆

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὅλο τὸ χωριὸ ἀναστατώθηκε. Κάθε νύχτα, πότε ὁ ἕνας καὶ πότε ὁ ἄλλος ἔχανε τὰ ζῶα του ἀπὸ τὸν σταῦλο ἢ ἀπὸ τὸ κοτέτσι καὶ πολλοὶ ὡρκίζοντο πὼς εἶδαν τὰ φαντάσματα νὰ χορεύουν κάτου ἀπ' τὸ φεγγάρι.

῎Επειτα οἱ παράξενοι ἐκεῖνοι ἐπισκέπται ἐπῆγαν πάλι στὸ κτῆμα τοῦ Βολντέκ. Στὴν ἀπόλυτη σιγὴ τῆς νύχτας μιὰ κραυγὴ ἀντήχησε. Ὁ κτηματίας ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Λουκᾶ. ῎Ετρεξε στὸ παράθυρο καὶ εἶδε τέσσαρες ἄσπρες μορφὲς νὰ φεύγουν ἀκολουθούμενες ἀπὸ μιὰν ἀγελάδα. ῞Αρπαξε τὸ ντουφέκι του καὶ ἔκανε νὰ βγῆ, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα του τὸν κράτησε μὲ κλάματα.

Τὸ πρωῒ βρῆκαν τὸν Λουκᾶ ξαπλωμένον στὸ κρεββάτι του, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα στυλωμένα στὴν πόρτα. Εἶχε τρελλαθῆ.

Ὁ δήμαρχος τοῦ χωριοῦ εἶπε νὰ στρατολογήσῃ ὅλους τοὺς ἄνδρες γιὰ νὰ κυνηγήσῃ τὰ φαντάσματα. Ἀλλὰ οἱ χωρικοὶ εἶνε προληπτικοὶ σὲ τέτοια ζητήματα καὶ τὸ σχέδιό του ἐναυάγησε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ γυναῖκα τοῦ Βολντὲκ ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ εἰδῆ τὴν μάγισσα τοῦ Μαύρου Πύργου, μιὰ κακὴ γρηὰ ποὺ, καθὼς ἔλεγαν, εἶχε τὴ δύναμι νὰ συνεννοεῖται μὲ τοὺς διαβόλους. Ἐπῆρε κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα της ἕνα ἑκατόφραγκο κ' ἐπῆγε μὲ καρδιοχτύπι στὰ ἐρείπια τοῦ πύργου ὅπου ἔμενε ἡ μέγαιρα.

῞Οταν ἐμπῆκε στὸ μόνο δωμάτιο ποὺ ἦταν ἀκόμη κατοικίσιμο ἀλλὰ ἐρειπωμένο καὶ βρωμερό, εἶδε τὴ γρηὰ ξαπλωμένην σ' ἕνα ἀχυρένιο στρῶμα, στὸ βάθος.

— Ὁρίστε, περάστε, εἶπε μὲ τὴ ραϊσμένη φωνή της. Τί θέλετε;

«Βρίσκομαι στὴ φωλιὰ τοῦ Σατανᾶ» ἐσκέφτηκε ἡ γυναῖκα κ' ἔκανε μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μιλήσῃ.

— ῞Ολο τὸ χωριὸ εἶνε ἀνάστατο, εἶπε, γιατὶ μᾶς κλέβουνε τὰ ζῶα, καὶ ἦρθα γιὰ νά...

— Καλά, ἐκατάλαβα, τὴν διέκοψε ἡ μάγισσα. ῏Ηρθατε γιὰ νὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπὸ τοὺς διαβόλους;

— Ναί, ὁρίστε κι' αὐτὸ γιὰ τὸν κόπο σου, εἶπε ἡ Βολντὲκ βάζοντας στὸ σκελετωμένο χέρι της τὸ χαρτονόμισμα.

—Καλά, ὑποσχέθηκε ἡ γρηά. Τὰ φαντάσματα δὲν θὰ ξανάρθουν στὸ σπίτι σας.

Ἡ γυναῖκα ἔφυγε κ' ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν στὴ φίλη της Γερβασία, γιὰ νὰ τῆς ἀφηγηθῆ τὰ συμβάντα.

— Θὰ πάω κ' ἐγώ, εἶπε τέλος ἡ φίλη της, νὰ ζητήσω προστασία ἀπὸ τὴν μάγισσα.

Τὴν ἴδια νύχτα τρία πρόβατα ἐχάθηκαν ἀπὸ τὴ στάνη τῆς Γερβασίας. Τὴν ἑπομένην ἡ Βολντὲκ ἐπῆγε πάλι στὸν Μαῦρον Πύργον. Ἀλλὰ ἡ μάγισσα τῆς εἶπε καθαρὰ ὅτι μὲ ἕνα ἑκατόφραγκο ἦτανε κάπως δύσκολο νὰ πεισθοῦν οἱ διαβόλοι ν' ἀφήσουν ἥσυχο ὅλο τὸ χωριό. Καὶ ὅταν ἡ Γερβασία τῆς ἔδοσε δύο ἑκατόφραγκα, ἡ μάγισσα ὑποσχέθηκε νὰ βάλη ὅλα τὰ δυνατά της.

◆

Μετὰ δύο μῆνες ἔγινε κάτι τὸ ἀπροσδόκητο. Βρῆκαν τὴν Γερβασίαν πεθαμένην ἀπὸ φόβο στὸ δωμάτιό της. Τὰ λεφτά της καὶ ὅ,τι μποροῦσε νὰ μετακινηθῆ ἀπὸ τὸ σπίτι, εἶχαν κάνει φτερά. Κάποιος εἶπε πὼς εἶδε φαντάσματα νὰ βγαίνουν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι της.

Ἡ Βολντὲκ ἀποφάσισε νὰ πάη πάλι νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν μάγισσα.

— Τοὺς ἐμπόδισα νὰ κλέβουν τὰ ζῶα, εἶπε ἡ γρηὰ κλαίγοντας, ἀλλ' αὐτοὶ ἐκδικοῦνται παίρνοντας ἀνθρώπινες ψυχές. Εἶδα τὴν ψυχὴ τῆς Γερβασίας νὰ περνάη ἀπόψε ἀπ' ἐδῶ...

Μιὰ νυχτερίδα ἐχτύπησε στὸ πρόσωπο τῆς Βολντὲκ ποὺ ἄρχισε νὰ τρέμη κι' ἔφυγε τρέχοντας ἀφοῦ ἄφησε ἕνα ἑκατόφραγκο ἀκόμα στὴ γρηὰ ποὺ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ συνεννοηθῆ καὶ πάλι μὲ τοὺς διαβόλους.

◆

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχή, ἡ φοιτήτρια Βαλεντίνη Βολντὲκ ἦρθε νὰ περάση τὶς διακοπὲς στὸ ἀγρόκτημα τοῦ πατέρα της. Βρῆκε τὸ χωριὸ ἀναστατωμένο ἀπὸ τὰ φαντάσματα, ἀλλὰ δὲν ἐπίστεψε τίποτε ἀπ' ὅσα τῆς εἶπαν.

— Ἐγὼ θὰ τὰ πιάσω τὰ φαντάσματα, ἐδήλωσε κατηγορηματικά, καὶ θὰ τὰ κλείσω στὴ φυλακή!

— Σῶπα, τῆς εἶπε ἡ μητέρα της μὲ δάκρυα. Θὰ πάθης κανένα κακό, θὰ σὲ χάσουμε!...

῎Αρχισε νὰ περιφέρεται ἔξω ἀργὰ τὴ νύχτα καὶ ἤθελε τὰ παράθυρα πάντα ἀνοιχτά. Σιγὰ σιγά, ἀκολουθῶντας τὸ παράδειγμά της, ὅλοι στὸ χωριὸ ἄρχισαν νὰ παίρνουν θάρρος, καὶ νὰ μὴ φοβοῦνται πιά, ὅπως πρῶτα.

Τέλος, μιὰ νύχτα, ἡ νέα ἄκουσε ἕναν ἐλαφρὸν θόρυβο στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. ῞Αρπαξε ἀμέσως ἕνα πιστόλι καὶ ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι ποὺ τἆχε πάντα πρόχειρα, κ' ἔτρεξε στὸ παράθυρο.

Ἀπ' ἐκεῖ εἶδε μερικὲς ἄσπρες σιλουέττες νὰ μπαίνουν στὸν σταῦλο. ῏Ηταν τὰ φαντάσματα! ῞Ενα ἀπ' αὐτὰ ἐβγῆκε τραβῶντας ἕνα ἄλογο. ῎Επειτα ὅλοι μαζὺ ἐπῆραν ἕνα ἔρημο μονοπάτι.

Ἡ Βαλεντίνη ἄφησε τὸ πιστόλι καὶ κατέβηκε στὴν αὐλὴ χωρὶς νὰ ξυπνήση κανέναν. Καί, ἀπὸ μακρυά, ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ τὰ φαντάσματα, ποὺ τραβοῦσαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Μαῦρον Πύργον. Χωρὶς νὰ τὴν καταλάβουν, ἐκοντοζύγωσε καὶ τ' ἄκουσε νὰ κουβεντιάζουν:

— Αὐτὰ τὰ κορόϊδα οἱ χωρικοὶ μᾶς φοβοῦνται διαρκῶς περισσότερο! ἔλεγε τὸ ἕνα φάντασμα. Κατάντησε δηλαδὴ παιγνίδι αὐτὸ ποὺ κάνουμε, ἀφοῦ δὲν διατρέχουμε τὸν παραμικρὸν κίνδυνο!...

Οἱ ἄλλοι ἄρχισαν νὰ γελᾶν δυνατά. ῎Ετσι ἔφθασαν μπροστὰ στὸν Μαῦρον Πύργον, ὅπου τοὺς ἐπερίμενε ἡ μάγισσα. Ἡ Βαλεντίνη ἀνατρίχιασε βλέποντας τὸ ἀπαίσιο πρόσωπό της νὰ φωτίζεται ἀπὸ ἕνα μικρὸ φανάρι ποὺ κρατοῦσε ἡ γρηά.

— Λοιπόν; ἐρώτησε τὰ φαντάσματα ὅταν ἐζύγωσαν.

— ῏Ηρθαμε, ἀπάντησε ὁ ἕνας, βγάζοντας τὸ σεντόνι ποὺ τὸν ἐσκέπαζε.

Οἱ ἄλλοι τὸν ἐμιμήθηκαν. Ἡ γρηὰ ἐπῆρε τότε τὰ σεντόνια κ' ἐπῆγε νὰ τὰ κρύψη στὴν τρώγλη της.

— Τὸ καμιόνι εἶνε ἕτοιμο, εἶπε ὁ μεγαλείτερος ἀπὸ τοὺς τέσσαρες ἄνδρες. Θὰ φύγουμε ἀμέσως μὲ τὸ ἄλογο κ' ἐλπίζω νὰ τὸ πουλήσουμε καλά.

Ἡ γρηά, ποὺ ἐρχόνταν μὲ τὸ φαναράκι της, ἐφώτισε ξαφνικὰ τὴν Βαλεντίνην Βολντέκ, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

— Τί κάνεις ἐσὺ ἐδῶ; τὴν ἐρώτησε ἕνας ἄντρας.

— Τίποτα! ἀπάντησε ἡ νέα τολμηρά. Παίρνω τὸν ἀέρα μου.

— Εἶνε ἐπικίνδυνο νὰ κάνης βόλτες τὴν ὥρα ποὺ βγαίνουν τὰ φαντάσματα!

— Πιάστε την! εἶπε ὁ ἀρχηγός. Θὰ τὴν πάρουμε μαζύ μας καὶ θὰ βροῦμε κάπου νὰ τὴν ἀφήσουμε.

Ἡ νέα ἐκατάλαβε πὼς ἦταν χαμένη. Τὴν ἀνέβασαν στὸ καμιόνι καὶ ἐξεκίνησαν ἀμέσως.

Μετὰ μίαν ὥρα ἐσταμάτησαν. Οἱ λησταὶ τῆς ἔδεσαν τὰ χέρια καὶ τὴν ἐκατέβασαν σ' ἕνα ποτάμι γιὰ νὰ τὴν πνίξουν. Ὁ ἀρχηγὸς ἐτράβηξε τὸ πιστόλι του. ῎Επρεπε νὰ τοὺς ἐξαπατήση, νὰ κάνη πὼς πνίγεται, ἄλλως θὰ τὴν πυροβολοῦσαν καὶ θὰ τὴν ἐσκότωναν.

Ἐγονάτισε στὸ ποτάμι καὶ τὸ νερὸ ἀνέβηκε ὡς τὸ κεφάλι της τῆς γέμισε τ' αὐτιὰ καὶ τὸ στόμα. Τότε ἄκουσε τοὺς κακούργους ν' ἀπομακρύνονται μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους. Καὶ αὐτή, τρομοκρατημένη ἀπὸ τὴν περιπέτεια, κατώρθωσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ νερό.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλα τὰ μέλη τῆς συμμορίας, μὲ τὴ γρηὰ μάγισσα ἐπὶ κεφαλῆς, ἦταν κλεισμένα στὰ κρατητήρια τοῦ χωριοῦ, ἀπ' ὅπου θὰ μετεφέροντο ὑπὸ αὐστηρὰν συνοδείαν στὴν πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας.

ΣΙΜΟΝ ΜΟ'Υ'

ΜΙΑ ΚΟΜΨΗ ΑΡΧΗΓΙΝΑ ΔΙΑΡΡΗΚΤΩΝ

Τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες, ἡ Σκώτλαντ Γυάρδ ἔχει στρέψει τὴν προσοχή της σὲ μιὰ χαριτωμένη, ἀλλὰ καὶ φοβερὴ Ἀγγλίδα, τὴν ὁποία ἔχει ἐπονομάσει «ἡ μαϊμοῦ μὲ τὴν πούδρα καὶ μὲ τὸ κραγιόν».

Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα, εἰκοσιδυὸ περίπου χρόνων, ὡραιοτάτη καὶ ὑπέρκομψη, ἡ ὁποία εἶνε οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ἀρχηγίνα μιᾶς σπείρας διαρρηκτῶν, ποὺ ἀπὸ μῆνες τώρα λυμαίνεται τὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα, κι' ἔχει λεηλατήσει πολλὲς δεκάδες καταστημάτων καὶ σπιτιῶν.

Τὴ νέα ἐκείνη τὴν ἔχουν συναντήσει πολλὲς φορές, ἀργὰ τὴ νύχτα, ἀστυφύλακες, ἐνῷ φρουροῦσαν σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ Λονδίνου, ἀλλὰ δὲν τοὺς κίνησε τὶς ὑποψίες. Οὔτε καὶ ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν ὑποπτευθοῦν. Γιατὶ τὴν ἔβλεπαν, καθισμένη σ' ἕνα αὐτοκίνητο, κούρσα, κατὰ τὸ πλεῖστον πολυτελῆ, δίπλα στὸ βολάν,

Μὲ ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἀναμμένα τὰ ἐξωτερικὰ καὶ τὰ ἐσωτερικὰ του φῶτα, ἡ νέα δὲν φαινόταν νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτε ἄλλο ἔξω ἀπ' τὸν καλλωπισμό της. Εἶχε ἀνοιγμένο τὸ τσαντάκι της καὶ πότε διώρθωνε μὲ μιὰ λαμίτσα τὰ νύχια της, πότε πουδραριζόταν, πότε ἔβαζε κραγιόν, στὰ χείλη της, ἢ κοκκινάδι στὰ μάγουλά της ἢ διώρθωνε τὰ ὡραῖα της μαλλιά.

Ὡστόσο, κατὰ γενικὸν κανόνα, τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας, ἡ ἀστυνομία ἐμάθαινε πὼς εἶχε γίνει, στὸ διάστημα τῆς νύχτας, διάρρηξις σ' ἕνα σπίτι ἢ σ' ἕνα κατάστημα, ἐνῷ ἀκριβῶς ἀπ' ἔξω εἶχε ἰδῆ ὁ φρουρὸς ἀστυφύλαξ τὴν ὡραία νέα ποὺ καλλωπιζόταν.

Συνήθως, ὁ φρουρὸς ἀστυφύλαξ εἶχε σημειώσει ἢ θυμότανε τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου της καὶ τὸ τμῆμα του τὸν ἔστελνε στὴν Τροχαία Κίνησι γιὰ νὰ βρεθῆ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ὁ ἰδιοκτήτης του, κι' ἔτσι ν' ἀνακαλυφθοῦν τὰ ἴχνη τῆς ὡραίας νέας.

Ἡ Τροχαία ὅμως ἀπαντοῦσε, ὅτι τῆς εἶχε καταγγελθῆ πὼς ἕνα αὐτοκίνητο μὲ τὸν ἀριθμὸ ἐκεῖνον ἀκριβῶς, εἶχε κλαπῆ τὴν ἴδια κείνη μέρα.

῞Οταν ἐπανελήφθη τὸ ἴδιο περιστατικὸ πολλὲς φορές, ἡ Σκώτλαντ Γυάρδ ἐμάντεψε τὴν ἀλήθεια. ῞Οτι δηλαδὴ ἡ κοπέλλα ἐκείνη ἦταν συνεργὸς τῆς σπείρας ποὺ εἶχε κάνει τὴν διάρρηξι καὶ ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς «καραοῦλι» τῶν διαρρηκτῶν. Ἐγκατεστημένη δηλαδὴ ἔξω ἀπ' τὸ κατάστημα ἢ ἀπ' τὸ σπίτι ὅπου θὰ γινόταν ἡ διάρρηξις, παρακολουθοῦσε τὴν κίνησι τοῦ δρόμου καὶ εἰδοποιοῦσε τοὺς συντρόφους της ἀναλόγως, μὲ κατάλληλα συνθηματικὰ σήματα. Τὸ πουδράρισμά της, λόγου χάριν, εἶχε γιὰ τοὺς συντρόφους της ὡρισμένη σημασία, ἄλλη σημασία τὸ μανικιοὺρ της κι' ἄλλη τὸ βάψιμο τῶν χειλέων.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι μιὰ νύχτα, κάποιος ἀστυφύλαξ ἀνεκάλυψε τὴν συμμορία, τὴν ὥρα ποὺ ἔκανε διάρρηξι. Σφύριξε ἀμέσως ζητῶντας τὴ βοήθεια τῶν συναδέλφων του καὶ συγχρόνως ὥρμησε ἐναντίον τῶν διαρρηκτῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ νέα, «ἡ μαϊμοῦ μὲ τὴν πούδρα καὶ μὲ τὸ κραγιόν», τοὺς εἰδοποίησε κι' ἐκεῖνοι βγῆκαν ἔξω, πήδηξαν στ' αὐτοκίνητο καὶ ἔγιναν ἄφαντοι.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ

Ὁ κολυμβητής: Γρήγορα!..Γρήγορα, κύριε πόλισμαν.Κλείδωσέ μεστὸ κρατητήριο. Ἔρριξα τὴν πεθερά μου στὸ νερό!

Ὁ πόλισμαν: Τὴν ἔπνιξες;

Ὁ κολυμβητής: Ὄχι. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ζητῶ νὰ μὲ κλειδώσης στὸ κρατητήριο!

◆

Ὁ Μπράουν ἔστειλε δυὸ ἄδειους παλποτενεκέδες στὸν διευθυντὴ ἑνὸς ἐργοστασίου αὐτοκινήτων, μὲ τὸ ἀκόλουθο σαρκαστικὸ σημείωμα: «Παρακαλῶ κατασκευάσατέ μου μὲ αὐτοὺς τοὺς τενεκέδες ἕνα ἀπὸ τὰ περίφημα αὐτοκίνητά σας».

Τὴν ἄλλη μέρα τοῦ παρεδόθη ἕνα αὐτοκίνητο μὲ τὴν ἑξῆς ἀπάντησι:

«Τί θέλετε νὰ σᾶς κατασκευάσουμε μὲ τὸν ἄλλο τενεκέ;»

◆

Μία ἡλικιωμένη Ἰρλανδή, ἐπιστρέφοντας στὸ Δουβλῖνο ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, βρέθηκε ὑποχρεωμένη νὰ ὑποστῆ τὸν ἔλεγχο τῶν ἀποσκευῶν της ἀπὸ τὸν ἁρμόδιο ὑπάλληλο τοῦ τελωνείου. Ὁ τελευταῖος ψάχνοντας σὲ μιὰ βαλίτσα βρῆκε μιὰ μποτίλλια τυλιγμένη σ' ἕνα ἐσώρρουχο.

— Τί ἔχει μέσα; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

— Μά... ἀθῷο νεράκι, εἶπε ἡ γυναίκα, κάνοντας νὰ τοῦ τὴν πάρη ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ ὑπάλληλος ὅμως διατηροῦσε ἀκόμη τὶς ὑποψίες του.

Ἔβγαλε, λοιπόν, τὸ φελλὸ καὶ ἔφερε τὴ μύτη του στὸ στόμιο τοῦ μπουκαλιοῦ.

— Αὐτὸ εἶνε οὐΐσκυ! τῆς εἶπε αὐστηρά.

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ἡ γυναίκα σήκωσε τὰ χέρια της πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε:

— Ὕψιστε Θεέ! Θαῦμα!

◆

— Γιαννάκη, εἶπε ὁ πατέρας στὴ γυιό του, ἀντιπαθῶ θανάσιμα τὸν σκύλο ποὺ μοῦ κουβάλησες σπίτι ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Γαυγίζει συνεχῶς ἀπαίσια καὶ δὲν μ' ἀφήνει ἥσυχο οὔτε στιγμή. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ δώσω ἑκατὸ δραχμὲς γιὰ ν' ἀπαλλαγῆς ἀπ' αὐτόν.

— Πολὺ καλά, μπαμπᾶ. Ἡ συμφωνία μας εἶνε συμφωνία.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γιαννάκης ζήτησε τοῦ πατέρα του τὶς ἑκατὸ δραχμές.

—Πάρε τις παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας. Ἀλήθεια, δὲν μοῦ εἶπες: Πῶς τὰ κατάφερες καὶ τὸν ξεφορτώθηκες;

— Τὸν ἄλλαξα, μπαμπᾶ, μὲ τρία σκυλάκια...

◆

Ἐκεῖνος.— Ποιὰ ἦταν ἡ πραγματικὴ αἰτία τοῦ διαζυγίου του;

Ἐκείνη.— Ὁ γάμος τους.

◆

Ἕνας ἐργάτης ποὺ ἐργαζόταν σὲ μιὰ σκαλωσιὰ ἔρριξε κάτω χωρὶς νὰ προσέξη ὅπως ἔπρεπε, ἕνα φόρτωμα τοῦβλα.

— Βλάκα! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ ἑνὸς διαβάτη. Ἕνα ἀπὸ τὰ τοῦβλα σου μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι!

— Εἶσαι ἀχάριστος! τοῦ φώναξε ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν σκαλωσιά. Κύττα πρῶτα νὰ δῆς πόσα τοῦβλα δὲν σὲ πέτυχαν στὸ κεφάλι!

◆

— Ἀδελφή, εἶπε ὁ διάκος αὐστηρά. Πρέπει ν' ἀποφεύγης ἀκόμα καὶ τὴν ἐμφάνισι τοῦ πονηροῦ.

— Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ γυναῖκα.

Ὁ διάκος τὴν κύτταξε μὲ αὐξανομένη αὐστηρότητα.

— Παρετήρησα, τῆς ἐξήγησε, ὅτι στὸ ράφι ἔχεις διάφορα μπουκάλια μισογεμᾶτα, ποὺ ἀπὸ τὸ σχῆμα τους καὶ τὸ χρῶμα τοῦ περιεχομένου τους, μαντεύει κανεὶς εὔκολα ὅτι περιέχουν οἰνοπνευματώδη ποτά.

— Ὄχι, δέσποτα, διεμαρτυρήθηκε ἡ γυναῖκα, δὲν περιέχουν οἰνοπνευματώδη ποτά. Τὰ ἐτοποθέτησα μὲ τὴ σειρά στὸ ράφι γιὰ νὰ μὴν φαίνεται ἄδειο. Ὅσο γιὰ τὸ περιεχόμενό τους, σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶνε νέφτι καὶ ἄλλα ἀπολυμαντικὰ μὲ τὰ ὁποῖα καθαρίζω τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ χαλκώματα.

— Μά, ἀκριβῶς γι' αὐτὸ σὲ καθιστῶ προσεκτική, ἀδελφή, εἶπε ὁ διάκος. Ἐπειδὴ ἔνοιωθα μιὰ μικρὴ ἀδιαθεσία καὶ ἤπια μιὰ γουλιὰ ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τοῦ μεγάλου μπουκαλιοῦ ποὺ εἶνε στὴ μέση τοῦ ραφιοῦ!

Ἔνοχος ἔρως

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗΣ ΠΛΟΚΗΣ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἕνα δειλινὸ στὶς «κούνιες» τῆς Κηφισιᾶς ἕνα παιδάκι ἔπεσε καὶ χτύπησε τόσο δυνατά, ὥστε ἔμεινε ἀναίσθητο. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ ἔτρεξε βρισκόταν κι' ἕνας νεαρὸς γιατρὸς ποὺ ἔσπευσε νὰ παράσχη τὶς πρῶτες βοήθειες. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ φθάνει ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, μιὰ νέα γυναίκα σύζυγος τραπεζίτου ποὺ μόλις ἀντικρύζει τὸ γιατρὸ χλωμιάζει γιατὶ ἀναγνωρίζει σ' αὐτὸν ἕνα παλαιὸν γνώριμό της. Τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ παιδάκι πηγαίνει στὸ σπίτι του μὲ τὴν πρόφασι νὰ ἰδῆ τὸ τραῦμά του.

Ἡ Ἔλσα—ἔτσι λεγόταν— ἦτανε κόρη ἑνὸς μεγαλογαιοκτήμονα μὲ πατριαρχικὲς ἀντιλήψεις.

Ὅταν σπούδαζε ἀκόμη σ' ἕνα παρθεναγωγεῖο τῶν Ἀθηνῶν, ὁ πατέρας της ἔλαβε αἰφνιδίως τὴν ἀπόφασι νὰ διακόψη τὶς σπουδές της καὶ νὰ ἔρθη στὸ κτῆμα τους. Ἐκεῖ τῆς δηλώνει τὴν ἀπόφασί του νὰ παντρευτῆ ἕναν παραλῆ μεσόκοπο, ποὺ ἡ παρθενικὴ ὀμορφιά της τὸν ἔκαμε νὰ τὴν ποθήση. Ἡ Ἔλσα ὑποκύπτει στὴ θέλησι τοῦ πατέρα της, ἂν καὶ ἀγαπᾶ τὸν νεαρὸ γιατρὸ Γιῶργο Σταμέλο. Ὁ γιατρὸς αὐτὸς εἶνε ὁ σωτήρας τῆς κόρης της ποὺ δὲν τὸν εἶχε δεῖ κἂν στὰ τρία χρόνια ποὺ ἦτανε παντρεμένη.

6ον

Στὸ κτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ, ἡ μητέρα της ἀνησύχησε ἐνῷ ἡ Ἔλσα ἔδειξε μιὰ χαρμόσυνη ἔκφρασι.

Ἡ καλοκάγαθη γυναίκα δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ἡ κόρη της εἶχε ἁμαρτήσει. Εἶχε τὴν ὑποψία καὶ κεῖνο τὸ βράδυ σχημάτισε τὴν πεποίθησι.

Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Μάνου τὴν ἐτάραξε περισσότερο. Οἱ φόβοι της ἦτανε μήπως εἶχε μάθει τίποτε καὶ ἡ ἀνησυχία της τότε μονάχα λιγόστεψε, ὅταν εἶδε τὸν Μάνο νὰ ἀγκαλιάζη καὶ νὰ φιλάη τρυφερὰ τὴν ἀδελφή του.

—Καλῶς τονε, καλῶς τονε... τοῦ φώναξε.

Ὁ Μάνος τῆς φίλησε τὸ χέρι μὲ σεβασμὸ καὶ τῆς χτύπησε ἐλαφρὰ καὶ προστατευτικὰ τὴν πλάτη.

—Λοιπόν, μητέρα, τῆς εἶπε, Ἀθηναία τώρα, ἔ; Ὡραῖα τὸ σκέφθηκες, θὰ κάνης συντροφιὰ τῆς Ἐλσούλας μας.

Καὶ στράφηκε στὴν ἀδελφή του.

—Δὲ μοῦ λὲς τὴ ρώτησε, ὁ ἄνδρας σου θὰ κάτση πολὺ ἔξω;

Ἡ γρηὰ περίμενε μὲ ἀνησυχία τὴν ἀπάντησι τῆς Ἔλσας Φοβήθηκε μήπως ἀπαντοῦσε στὸν ἀδελφό της μὲ λόγια διφορούμενα καὶ τὸν ἔβαζε σὲ ὑποψίες.

—Τὸν περιμένω, τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη, στὸ τελευταῖο γράμμα του μοὔλεγε πὼς ἔρχεται, ἀπὸ τότε δέκα μέρες δὲν ἔλαβα ἄλλο γράμμα του.

Ὁ Μάνος τῆς εἶπε πὼς ἦρθε τόσο ξαφνικά, γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἔφευγε γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη.

—Κάποια ἀποστολή, τοὺς ἐξήγησε, γιὰ τὰ σύνορα.

—Θ' ἀργήσης, παιδί μου; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του.

—Δὲν πιστεύω, τὸ πολὺ δυὸ ἑβδομάδες.

Ἔμεινε κάμποση ὥρα μαζί τους καὶ τὸ ἐρευνητικὸ μάτι μαζὶ μὲ τοὺς μυστικοὺς φόβους τῆς μητέρας ἀντελήφθη πὼς δυὸ-τρεῖς φορὲς ὁ Μάνος κύτταξε μὲ κάποια ἰδιαίτερη προσοχὴ τὴν ἀδελφή του.

—Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε. Εἶσαι ἄρρωστη;

—Ἐγώ; Ὄχι. Κουρασμένη εἶμαι λίγο.

Ἦτανε ἀργά, καὶ σὲ λίγο ἔφυγε. Φίλησε τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του.

—Γειά σας, τοὺς εἶπε, καὶ καλὴ ἀντάμωσι.

Ὥριμος ἄνδρας τώρα ὁ Μάνος, ὡς τριάντα χρόνων, ψηλός, εὐρύστερνος, σταράτος, ἔδειχνε τὴ ζωὴ καὶ τὸ σφρῖγος τῆς ὑγείας καὶ τῆς νειότης ποὺ ἔσφυζε στὸ αἷμα του.

—Ἔχουμε νὰ μιλήσουμε, παιδί μου; ρώτησε ἡ γρηὰ τὴν Ἔλσα, μόλις ἔφυγε ὁ Μάνος.

—Δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε τίποτα, μητέρα μου, τῆς ἀπάντησεν ἐκείνη.

Ἀλλὰ στὴ ματιὰ ποὺ ἀνταλλάξανε διάβασε πολλὰ ἡ μιὰ στὰ μάτια τῆς ἄλλης.

—Εἶμαι κουρασμένη ἀπόψε, μητέρα, ἄφησε αὔριο ἴσως μιλήσουμε.

—Ὄχι ἴσως, παιδί μου, ἡ μητέρα σου πάντοτε σοῦ στάθηκε φίλη πολύτιμη.

—Καλά, καλά, μητέρα, τὸ ξέρω, τὴν διέκοψε. Καληνύχτα.

Πῆγε στὴν κάμαρά της.

Πλάγι ἦτανε ἡ κάμαρα τοῦ παιδιοῦ της, τῆς Κίτσας.

Ἡ γρηὰ πῆγε ἀργὰ-ἀργὰ στὸ δικό της δωμάτιο ποὺ ἦτανε στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Μέσα στὴν ψυχή της εἶχε μαζευτῆ πολλὴ πίκρα καὶ μεγάλη ἔγνοια.

Δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ἡ Ἔλσα, τὸ μονάκριβο κορίτσι της εἶχε ἀγαπητικό.

Τί ντροπή! Τί ἁμαρτία!

Ἀπὸ τὰ λίγα λόγια ποὺ προφθάσανε νὰ ἀνταλλάξουνε, εἶχε ἀντιληφθῆ πὼς ἡ Ἔλσα ὑπέφερε ἐξ αἰτίας του ἀνδρός της. Εἶχε ἐντυπωθῆ στὸ νοῦ της μιὰ φράσις τῆς κόρης της:

«...Ὁ ἄνδρας μου ...Ὁ ἄνδρας ποὺ μοὔδωσε δίχως τὴ θέλησί μου ὁ πατέρας, ποτὲ δὲν βρέθηκε σιμά μου...»

Τὴν ἄλλη μέρα ξημέρωσε μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραῖες ἡλιόλουστες μέρες τοῦ χειμῶνα, ποὺ δίνουνε στὴν προνομιοῦχο γῆ τῆς Ἀττικῆς ἕνα ἀπὸ τὸ ὡραιότερα θέλγητρά της. Ἡ Ἔλσα πῆρε τὴν Κίτσα καὶ κατέβηκε στὸ Φάληρο γιὰ νὰ χορτάση τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς στὶς γαλάζιες ἀκτὲς τοῦ Σαρωνικοῦ, ποὺ λουζόντουσαν στὸ φῶς καὶ στὴ θαλπωρὴ τοῦ ἥλιου.

Τώρα κάμποσο καιρὸ δὲν ἔπαιρνε μαζί της τὸν σωφέρ.

Στὸ γκαρὰζ εἴχανε δυὸ αὐτοκίνητα δικά τους, ἕνα ἀνοικτὸ μὲ μπάντες καὶ ἕνα λαντολέ.

Ἡ Ἔλσα σωφάριζε πολὺ καλὰ καὶ εἶχε ἀναδειχθῆ πολὺ τολμηρὴ καὶ ἐπιτήδεια σωφερίνα. Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ πῆρε τὸ ἀνοιχτὸ ἁμάξι της, κάθησε τὴν Κίτσα πλάγι της καὶ τράβηξε μακρυὰ ὡς τὴ Γλυφάδα.

Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι τὴν περίμενε μιὰ ἔκπληξις: Ὁ ἄνδρας της εἶχεν ἐπιστρέψει.

Εἶχε φτάσει στὴν Ἀθήνα μὲ τὸ Σεμπλὸν καὶ βρισκότανε στὸ σπίτι ἀπὸ τὶς ἕνδεκα. Ἡ Ἔλσα γύρισε στὸ σπίτι μετὰ τὶς δυό.

Στὸ κεφαλόσκαλο τὴν περίμενε ἡ μητέρα της.

Τῆς εἶπε τὴν ἄφιξι τοῦ ἀνδρός της καὶ τῆς σύστησε προσοχή.

—Πρόσεξε, παιδί μου, τῆς εἶπε, γύρισε ἄρρωστος καὶ πολὺ ἀδυνατισμένος.

Ὁ Μίνως Παρσέντης εἶχε ξαπλώσει. Ἡ Ἔλσα τὸν βρῆκε καταβεβλημένο.

Δὲν χαιρετιστήκανε σὰν ἀνδρόγυνο ποὺ συναντιέται ἔπειτα ἀπὸ πολύμηνο χωρισμό, γιατὶ καὶ στῶν δυὸ τὶς ψυχὲς δὲν ὑπῆρχε ὄχι πόθος, ὄχι ἀγάπη, ἀλλ' οὔτε ἡ φιλία καὶ ἡ συμπάθεια ποὺ καταλήγουν τὰ μεγάλα αἰσθήματα ἔπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρό.

—Εἶχα ἀρρωστήσει, τῆς εἶπε ξηρὰ ἐκεῖνος, ὑπέφερα καὶ γι' αὐτὸ δὲν σοὔγραψα, οὔτε σοῦ τηλεγράφησα γιὰ τὸν ἐρχομό μου.

—Δὲν θὰ ἤθελες νὰ μὲ ἀνησυχήσης, τοῦ εἶπε κι' ἐκείνη μὲ ἕνα αἰνιγματῶδες χαμόγελο.

—Ἴσως κι' αὐτό, τῆς πρόσθεσε ὁ ἄνδρας της.

Μόνο στὴν Κίτσα τὴν κόρη του, ἔδειξε κάποια στοργή.

Ἡ καρδιὰ καὶ τῶν δυὸ εἶχε κρυώσει μέχρι τοῦ σημείου ποὺ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κρυφτῆ ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἀδιαφορία ποὺ στὰ ἀνδρόγυνα σιγὰ-σιγὰ γίνεται ἀποστροφὴ καὶ φθάνει καὶ σὲ μῖσος, ποὺ καθιστᾷ πλέον ἀδύνατη τὴ συμβίωσι.

—Ἐπιθυμοῦσα νὰ μείνουμε μόνοι, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὁ Μίνως στὴ γυναῖκα του.

Στὰ χείλη τῆς Ἔλσας ἔφθασε κάποια πικρὴ ἀπάντησις, ἀλλὰ τὴ συγκράτησε.

Ἔβγαλε τὴν Κίτσα ἔξω. Ἡ γιαγιά της τὴν περίμενε ἀνήσυχη καὶ τὸ παιδὶ ἀπασχολήθηκε χαρούμενο μὲ ἕνα κιβώτιο παιγνίδια ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ὁ πατέρας του.

Ἡ Ἔλσα πίστεψε πὼς κάτι εἶχε μάθει. Πίστεψε πὼς ὁ ἄνδρας της βιαζότανε νὰ κόψη ὁλότελα τὸ σχοινί. Τὸν εἶδε ν' ἀνακάθεται στὸ κρεββάτι του καὶ νὰ τῆς ρίχνη μιὰ πονετικὴ ματιά.

Τῆς φάνηκε περίεργο.

Στὰ μάτια του, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ψυχρότητα τῆς πρώτης συναντήσεως, τώρα ἔβλεπε κάποια συγκινητικὴ ἔκφρασι, κάποιον πόνο.

—Ἄκουσε, Ἔλσα, ἄρχισε νὰ τῆς λέη, δὲν πρέπει νὰ στοῦ τὸ κρύψω, ἴσως βιάζομαι, ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ πῶ καὶ τίποτα, ἀλλὰ αἰσθάνομαι πὼς σὲ ἀδίκησα στὴ ζωὴ καὶ ἡ συνείδησίς μου κάμποσο καιρὸ τώρα ἀρχίζει νὰ μὲ τυραννῆ.

Μιλοῦσε κουρασμένα καὶ ὅσο προχωροῦσε τόσο ἡ κούρασίς του φαινότανε μεγαλύτερη.

Ἡ Ἔλσα τὸν κύτταζε μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὴν ἔκπληξι.

Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ὑποπτευθῆ οὔτε νὰ φαντασθῆ τὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγε καὶ ποὺ κτυποῦσαν στὴν ψυχή της τόσο αἰφνιδίως σὰν κάποια θλιβερὴ μετάνοια.

—Κάθησε, Ἔλσα, κάθησε κοντά μου, τῆς πρόσθεσε, καὶ μὴ τρομάζεις.

Καὶ ἐξηκολούθησε μὲ ἕνα ἀληθινὰ θλιβερὸ χαμόγελο:

—Οἱ πίκρες τῆς ζωῆς, Ἔλσα μου, εἶνε πολὺ πιὸ μεγάλες ἀπὸ τὶς χαρές.

Πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ τὴν ἔλεγε «Ἔλσα μου» καὶ πρώτη φορὰ τῆς μιλοῦσε τόσο πονετικὰ καὶ τόσο πένθιμα.

Πῆρε μιὰ καρέκλα ἡ Ἔλσα καὶ κάθησε σιμὰ στὸ κρεββάτι του.

—Εἶμαι ἄρρωστος, Ἔλσα μου, πολὺ ἄρρωστος, ἐξηκολούθησε, ὅταν ἔφυγα δὲν ἤθελα νὰ σὲ ἀνησυχήσω. Στὴν Εὐρώπη ἔγινα χειρότερα. Ἀναγκάσθηκα νὰ κάνω κάποια ἐγχείρησι. Μὴ θυμώνεις ποὺ δὲν σοῦ τὤγραψα. Τί λόγος ἦτανε νὰ σὲ ἀνησυχήσω, ἂν καὶ ἤξερα καλά, ἤμουνα βέβαιος, πὼς ἡ καρδιά σου εἶχε κρυώσει γιὰ μένα. Σ' αὐτὸ ἐγὼ φταίω, Ἔλσα, τὸ ἀναγνωρίζω. Τώρα αὐτὸ ἔχω νὰ σοῦ πῶ... ἡ ζωή μου εἶνε μετρημένη. Δὲν ξέρω πόσο θὰ ζήσω.

Ἡ Ἔλσα ἄκουγε σιωπηλή.

Στὴν ἀρχὴ τόση ἦταν ἡ δυσπιστία της ποὺ ἀμφέβαλε στὴν εἰλικρίνεια τῶν λόγων τοῦ ἀνδρός της. Ὅσο τὸν πρόσεχε ὅμως, τόσο σχημάτιζε τὴν πεποίθησι πὼς τῆς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

—Μὰ γιατί αὐτή σου ἡ ἐπιφύλαξις; τὸν ρώτησε μὲ κάποια ἔκφρασι ἐνδιαφέροντος, γιατί αὐτή σου ἡ σιγή;

—Ἤξερα πὼς ἡ καρδιά σου εἶχε κρυώσει ἐντελῶς γιὰ μένα, δὲν ἤθελα νὰ πιστέψης πὼς θὰ ἐπεδίωκα νὰ κινήσω τὸν οἶκτο σου, καὶ τώρα, Ἔλσα, ποὺ σοῦ ἐξομολογοῦμαι, δὲν θέλω τὴν ἐλεημοσύνη τῆς ἀγάπης σου, ἀλλ' οὔτε τῆς συμπόνοιας σου. Σοῦ τὰ λέω αὐτὰ γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸ ἀθῷο αὐτὸ πλάσμα, τὴν Κίτσα μας...

Καὶ τῆς προσέθεσε κουρασμένα:

—Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἄλλο, Ἔλσα, ἴσως πολὺ γρήγορα κανονίσης μόνη καὶ ἐλεύθερα τὴν τύχη σου.

—Γιατί ἡ τόση ἀπελπισία σου; τὸν ρώτησε ἐκείνη.

Τὸν εἶδε νὰ κάνη μιὰ ἀνάλαφρη κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ του, κίνησι ποὺ ἔδειχνε τὴν ἀπελπισία του.

—Στὸ μικρὸ βαλιτσάκι ποὺ θὰ βρῆς στὴν κάμαρά σου —ἐκεῖ διέταξα νὰ τὸ βάλουν— ἔχω κάτι χαρτιὰ μέσα· πάρε τὸ κλειδί, εἶνε δικά σου πλέον, σὲ παρακαλῶ πρόσεξέ τα. Ἄφησέ με τώρα, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῶ...

Τῆς ἔδωσε ἕνα κλειδάκι καὶ ἔγειρε στὸ κρεββάτι του,

Ἐκείνη πῆρε τὸ κλειδί, δὲν εἶπε λέξι καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἄνοιξε τὸ μικρὸ βαλιτσάκι ποὺ βρῆκε στὸ δωμάτιό της.

Τὸ πρῶτο ἀντικείμενο ποὺ προκάλεσε τὴν προσοχή της ἦταν ἕνας μεγάλος φάκελλος σφραγισμένος, πάνω στὸν ὁποῖον διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Γιὰ τὴν Ἔλσα»

«Στὰ χέρια της»

Πῆρε τὸν περίεργο φάκελλο μὲ συγκίνησι.

Δὲν ἦτανε ποτὲ δυνατὸν νὰ φαντασθῆ τί μποροῦσε νὰ περιέχη.

Ἀπὸ τὴν πρώτη ψηλάφισι ποὺ ἔκανε ἀπ' ἔξω πρὶν τὸν ἀνοίξη, ἀντελήφθη πὼς ἔκλεινε μέσα κάμποσα χαρτιά.

Ὅταν τὸν ἄνοιξε εἶδε πὼς ἦσαν μέσα μερικὰ γράμματα ταχυδρομημένα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸν ἄνδρα της.

Γράμματα ποὺ εἶχαν ἀνοιχτῆ ἀπ' αὐτὸν βέβαια καὶ εἴχανε διαβαστῆ.

Μὲ τὸ πρῶτο ποὺ ἀνέσυρε ἀπ' τὸ φάκελλο ἀντελήφθη ἀμέσως τί περιεῖχαν καὶ τὰ ἄλλα.

Διάβασε αὐτὲς τὶς λίγες λέξεις:

«Ἐντιμότατε κύριε,

»Σᾶς συγχαίρω, ἡ γυναίκα σας ὀργιάζει μὲ τὸν ἐραστή της».

Μιὰ ἀηδία, ἕνας ἀποτροπιασμὸς πλημμύρισε τὴν ψυχή της.

Τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ φαρμακερὸ ἦταν ἀνώνυμο, ὅπως ἀνώνυμοι κατὰ κανόνα εἶνε ὅλοι οἱ δηλητηριασταὶ καὶ οἱ φαρμακεύτρες.

Τί ἄλλο μποροῦσαν νὰ γράφουν καὶ τὰ ὑπόλοιπα γράμματα;

Ἡ Ἔλσα ᾐσθάνθη μιὰ ἀκουσία ναυτία. Τῆς ἦρθε νὰ σχίση, νὰ κομματιάση τὸν φάκελλο μὲ τὰ δηλητήρια ἐκεῖνα, ἀλλὰ κάποιο ἔνστικτο τὴν συγκράτησε.

Πρόσεξε περισσότερο τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ τυχαίως ἔσυρε. Ὁ χαρακτὴρ ἦτανε γυναικεῖος.

Κάποια γυναῖκα τὸ εἶχε γράψει. Ποιὸς ξέρει ποιὰ κακοήθης μὲ κρυφὸ μῖσος καὶ χαιρεκακία καὶ κακεντρέχεια στὴν ποταπὴ ψυχή της.

Ἀνέσυρε καὶ δεύτερο καὶ τρίτο γράμμα. Τὰ ἴδια δηλητήρια τῆς κακοήθους ἀνωνυμογραφίας.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ διάβασε ἄφθονο φαρμάκι.

Γυναικεῖος πάλι χαρακτὴρ ἔγραφε στὸν ἄνδρα της πὼς ἡ γυναῖκα του ἀπέκτησε κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε πόσους ἐραστάς!

Πῶς τὸ ὄνομά του στιγματίζεται καὶ ἡ κόρη του ἀτιμάζεται!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε μέσα ἡ Κίτσα καταχαρούμενη.

Κρατοῦσε στὰ δυό της χέρια δυὸ μεγάλες κοῦκλες.

Ἡ χαρὰ ξεχείλιζε στὸ φωτεινό της πρόσωπο.

—Μαμά, μαμά, φώναξε, κύτταξε τὶς κοῦκλες, τί ὡραῖες κοῦκλες μοὔφερε ὁ μπαμπᾶς... κύτταξέ τις μαμά... ὁ καλὸς ὁ μπαμπᾶς...

Ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς ἀκίνητη. Τὰ μάτια της καρφώθηκαν ἀπάνω στὸ μικρὸ καὶ ἀθῷο πλάσμα ποὺ τὰ λόγια του τἄνοιωθε νὰ εἰσβάλουν ὡς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς της.

Ἡ Κίτσα μὲ τὴν ἀθωότητα τῆς ἡλικίας της καὶ τὴν ὁρμὴ τῆς χαρᾶς ἔπεσε ἀπάνω στὰ πόδια της.

—Μὰ κύτταξέ τις λοιπὸν μαμά, τῆς φώναξε, κύτταξέ τις.

Ἡ Ἔλσα σιωπηλὴ ἅπλωσε τὰ χέρια της, πῆρε τὴν ἀθῴα μικρὴ καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

Τὰ μάτια της ἦτανε γεμάτα δάκρυα.

—Κλαῖς, μαμά; τῆς φώναξε ἔκπληκτη ἡ Κίτσα.

—Ναί, παιδί μου, κλαίω ἀπὸ τὴ χαρά μου...

Στὰ χείλη τῆς πικραμένης τόσο νεαρᾶς καὶ τόσο ἀδικημένης γυναίκας φάνηκε ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο πόνο.

Ὁ γυρισμὸς τοῦ ἀνδρός της ἦτανε τόσο ξαφνικός, ἀλλὰ καὶ τόσο τραγικός.

Μπροστὰ στὴν ψυχή της τώρα τὰ ἐρωτηματικὰ χοροπηδοῦσαν σ' ἕνα στροβιλισμὸ τυραννικό, ἡ καρδιά της σφιγγότανε σὲ πόνο καὶ τὰ ἄθελα δάκρυα ποὺ πλημμύριζαν τὰ μάτια της ἀναβλύζανε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της.

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ἡ συνέχεια.

Ὕστερα ἀπὸ ἑνὸς ἔτους χωρισμόν, ἡ Τζόαν Κράουφορδ, ὅπως ἀναγγέλλουν τοὐλάχιστον οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες, πρόκειται νά... ξαναπαντρευτῆ τὸν σύζυγόν της Φράνσοτ Τόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε πάρει διαζύγιον ἐπὶ ἀσυμφωνίᾳ χαρακτήρων! Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως φαίνεται, ὅτι ἡ ὡραία βεντέττα μετενόησε καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χωρισμοῦ ἐσκέφθη ὅτι καλύτερα εἶνε νὰ ὑποφέρη κανεὶς κοντὰ στὸν ἀγαπημένο του, παρὰ μα κρυά του!

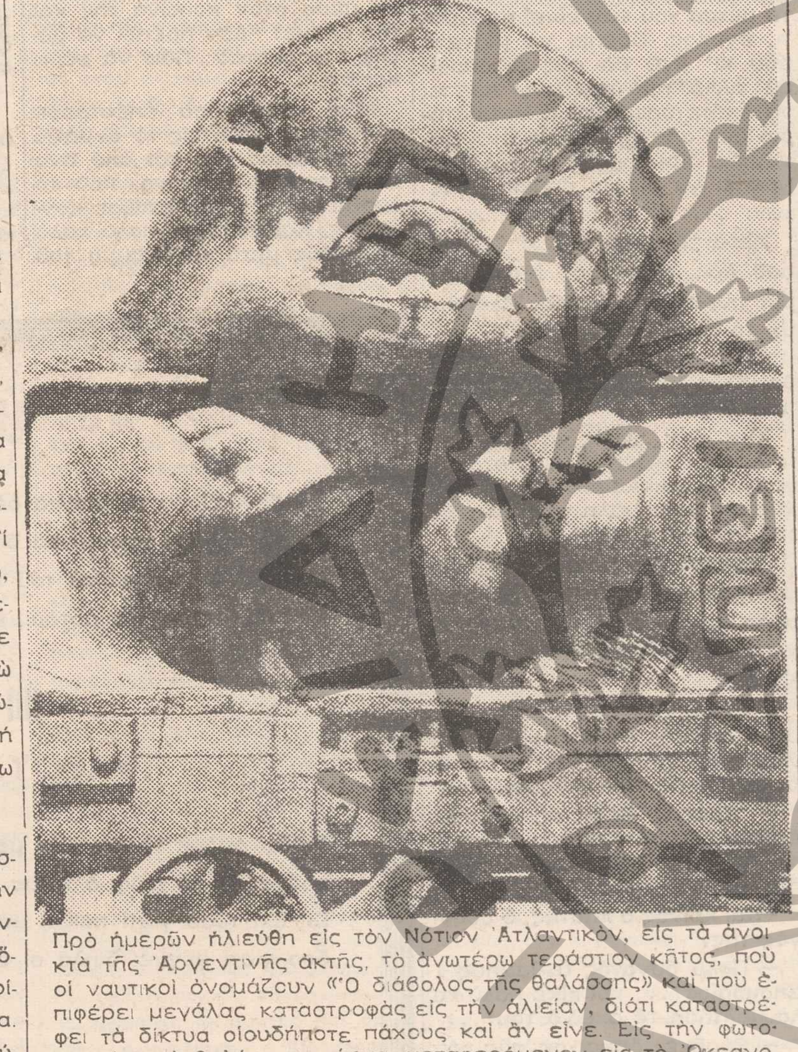

Πρὸ ἡμερῶν ἡλιεύθη εἰς τὸν Νότιον Ἀτλαντικόν, εἰς τὰ ἀνοικτὰ τῆς Ἀργεντινῆς ἀκτῆς, τὸ ἀνωτέρω τεράστιον κῆτος, ποὺ οἱ ναυτικοὶ ὀνομάζουν «Ὁ διάβολος τῆς θαλάσσης» καὶ ποὺ ἐπιφέρει μεγάλας καταστροφὰς εἰς τὴν ἁλιείαν, διότι καταστρέφει τὰ δίκτυα οἱουδήποτε πάχους καὶ ἂν εἶνε. Εἰς τὴν φωτογραφίαν τὸ θαλάσσιον τέρας, μεταφερόμενον εἰς τὸ Ὠκεανογραφικὸν Μουσεῖον τοῦ Μπουένος Ἄϋρες

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΡΟΜΠΟΤ

Σ' ἕνα παληὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἔζησε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ Ἀλφρὲ ντὲ Βινύ, εἶνε σήμερα ἐγκατεστημένο τὸ πιὸ καταπληκτικὸ ἐργοστάσιο αὐτομάτων.

Τὸ ἐπισκέφθηκα πρὶν λίγες μέρες καὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν συνῆλθα ἀκόμα ἀπὸ τὸν θαυμασμὸ μὰ καὶ τὸν ἐλαφρὸ τρόμο μου.

Μὲ ὑπεδέχθη ὁ ἀρχιεργάτης, ὁ ὁποῖος μὲ συνώδευσε σ' ὅλες τὶς αἴθουσες, ξηγῶντας μου λεπτομερῶς κάθε μηχανισμό, κάθε ἀπορία μου.

— Προσοχὴ στὸν ἠλεκτρικὸ γορίλλα, κύριε! μοῦ εἶπε εὐθὺς ὡς ἀρχίσαμε τὴν περιοδεία μας. Δὲν εἶνε κακός, μπορεῖ ὅμως ν' ἀσᾶς ἁρπάξη τὸ καπέλλο. Τὸ γουρουνάκι ποὺ στέκεται δίπλα του εἶνε ἀκίνδυνο, μὴν τὸ ἀγγίζετε ὅμως, γιατὶ θὰ σᾶς ἠλεκτρίση ἐλαφρά. Σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν αἴθουσα, κύριε, τρελλάθηκε κάποιος κλέφτης, ἀντικρύζοντας τὸ ψεύτικο αὐτὸ λεοντάρι. Γιὰ ἰδέτε τί ζωντανὸ ποὺ φαίνεται! Προσέξτε αὐτὴ τὴν ὀρχήστρα Νέγρων... Τί λεπτὲς καὶ ἁρμονικὲς ποὺ εἶνε οἱ κινήσεις τους. Μά, εἶνε μεγάλος καλλιτέχνης τὸ ἀφεντικό μας! Τελείωσε τὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν καὶ μελέτησε ἀνατομία. Γιὰ παρατηρῆστε τί φυσικὴ ποὺ εἶνε αὐτὴ ἡ καμήλα, οἱ μῦς της, οἱ κινήσεις της. Τὸ ζῶο αὐτὸ πρόκειται νὰ ἀπαθανατισθῆ. Μᾶς τὸ παρήγγειλε τὸ Μουσεῖο Τεχνῶν καὶ Ἐπαγγελμάτων, μαζὶ μὲ ἕναν ἐλέφαντα καὶ μιὰ τίγρι. Ὁ λαστιχένιος μας ἀράπης σᾶς χαμογελᾶ, ρυτιδώνοντας ὅλο τὸ πρόσωπό του. Πάρτε τὸ χαρτὶ ποὺ σᾶς τείνει: εἶνε κάποια ρεκλάμα. Ἡ λαστιχένια ἐπιδερμίδα εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς λεπτότητος τῶν γαλλικῶν μοντέλλων. Δέκα χρόνια δούλεψα στὴ Νυρεμβέργη καὶ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι τὰ γερμανικὰ αὐτόματα δὲν παραβάλλονται κἂν μὲ τὰ δικά μας. Παρατηρῆστε αὐτὸν κεῖ τὸν κύριο ποὺ γελᾷ δυνατά. Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν τοποθετήσει στὴν κοιλιά του μιὰ τρομπέτα, τὸ ἀφεντικό μας προτίμησε τὸ γραμμόφωνο, ποὺ δίνει πιὸ φυσικότητα στὸ γέλιο. Οἱ καλύτεροί μας πελάτες εἶνε οἱ Ἰνδοὶ μαχαραγιάδες, ποὺ εἶνε ἀληθινὰ παιδιά. Μετὰ ἔρχονται τὰ καταστήματα, ποὺ μᾶς παραγγέλνουν αὐτόματα, γιὰ ρεκλάμες στὶς βιτρίνες. Σημειῶστε δὲ ὅτι οἱ κοῦκλες μας εἶνε ἐγγυημένες γιὰ ἑκατὸ χρόνια. Τὸ ἀτσάλι, ποὺ μεταχειριζόμαστε, τὸ παραγγέλνουμε κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴ Σουηδία. Ἄ, ἐδῶ σταματῆστε καὶ θαυμάστε τὸ ἀριστούργημά μας. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως, μᾶς ἀπέφερε 14000 φράγκα σὲ διάστημα δύο μηνῶν. Ρίξτε ἕνα δίφραγκο στὴ σχισμάδα. Δέστε πῶς κουνάει παράξενα τὸ κεφάλι του, προσέχοντάς σας ὁ σοβαρὸς αὐτὸς κύριος. Παίρνει τώρα ἕνα φύλλο χαρτὶ καὶ ἀρχίζει νὰ γράφη μὲ στυλό. Κάθε κίνησι τοῦ χεριοῦ του ρυθμίζεται ἀπὸ ἀτσάλινα ἐλαστικὰ σύρματα, πάχους 46 χιλιοστομέτρων. Τέλειωσε τὸ γράψιμο καὶ σᾶς δίνει τὸ φύλλο, ὅπου ἔχει γράψει τὸ ὡροσκόπιό σας. Εἴκοσι διαφορετικὰ μπορεῖ νὰ γράψη. Τὸ ἀφεντικὸ σκέπτεται νὰ τὸν τελειοποιήση προσθέτοντάς του τὸ ἠλεκτρικὸ μάτι. Στὴν παραμικρὴ κίνησί σας, ὁ αὐτόματο θὰ στρέφεται πρὸς τὸ μέρος σας, θὰ σᾶς κυττᾶ, θὰ χαμογελᾷ καὶ θὰ συνεχίζη τὸ γράψιμό του. Ἠλεκτρικὰ μάτια εἶχε καὶ κάποιο ἀγριωπὸ μπουλντὸγκ ἑνὸς Ἀμερικανοῦ συναδέλφου μας. Κάποια μέρα ξέφυγε στὸ δρόμο, κι' ὅταν θέλησε νὰ τὸ σταματήση κάποιος πόλισμαν, τοῦ δάγκασε τὸ χέρι. Ὁ ἀστυνομικὸς τότε τὸ θρυμμάτισε μὲ κλωτσιές.

Φθάσαμε τώρα στὸ ἐργαστήριο συναρμολογήσεως. Ἐκεῖ εἶνε οἱ ἐργάτριες γιὰ τὰ κοστούμια, πιὸ πλάγια ὁ γλύπτης ποὺ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα... Τελείωσε ὁ περίπατός μας, ἀγαπητέ μου κύριε. Καὶ τώρα σᾶς ἀφήνω, συμβουλεύοντάς σας νὰ σκεφθῆτε ὅτι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ποὺ σήμερα βασιλεύει ὁ ἠλεκτρισμός, ἔζησε ὁ τρυφερὸς ποιητὴς τῆς «Ἔλσα».

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Η ΤΡΙΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

Κύριε Ὄουεν Νταίηβς, εἶσθε ὁ περιφημότερος ντέτεκτιβ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Μοῦ εἶπαν τὰ καλύτερα λόγια, τοὺς μεγαλειτέρους ἐπαίνους γιὰ σᾶς καὶ μοῦ ἐτόνισαν, ἰδιαιτέρως, ὅτι εἶσθε ἕνας ἄνθρωπος ὑπερβολικὰ εὐσυνείδητος. Θὰ σᾶς ἀναφέρω κάτι ποὺ τὸ βρίσκω πολὺ παράδοξον. Ἴσως σεῖς νὰ μὴ βρῆτε κανένα μυστήριο σ' αὐτό. Ἐγώ, ὅμως, ἐνόμισα ὅτι εἶχα καθῆκον νὰ σᾶς κάμω αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι.

Τὰς φράσεις αὐτὰς ἐπρόφερεν ὁ κ. Ἔντουαρδ Λόκ, ἕνας πλούσιος Ἀμερικανὸς εἰς τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἦτο χαραγμένη ἡ βαθύτερη θλίψις. Μόλις ἐτελείωσεν, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπεκλίθη καὶ τοῦ εἶπε:

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὰς φιλοφρονήσεις σας. Δὲν λύω ὅλα τὰ αἰνίγματα, ἀλλὰ κάμνω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ φθάσω εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας. Εἰπῆτε μου, χωρὶς ἔξαψι, χωρὶς πάθος, περὶ τίνος πρόκειται;

— Νά! Ἐπάντρεψα τὴν κόρη του, Τούντια, μὲ τὸν κ. Τζῶν Σκαρμπορόου, ὁ ὁποῖος εἶνε κάτοχος πολὺ μεγάλης περιουσίας καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἔπαυλις, εἰς τὸ Μαϊάμι εἶνε ξακουστὴ ὡς μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας.

— Τὴν ξέρω. Εἶνε πραγματικὰ λαμπρά.

— Ὁ κ. Τζῶν Σκαρμπορόου ἦταν ἄλλες δύο φορὲς ξαναπαντρεμένος καὶ οἱ δύο πρῶτες γυναῖκες του ἀπέθαναν. Εἰς τὸ γεγονός, ὅμως, αὐτὸ δὲν ἀπέδωσα ἰδιαιτέραν σημασίαν ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δώσω τὴν συγκατάθεσίν μου γιὰ τὸν γάμον τῆς Τούντια. Δὲν εἴμαστε κύριοι τοῦ πεπρωμένου μας καὶ οἱ ἀσθένειες προσβάλλουν, χωρὶς καμμίαν διάκρισιν, τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα. Φανταζόμουν, μάλιστα, ὅτι ὁ κ. Σκαρμπορόου ἦταν ἐξαιρετικὰ κακότυχος καὶ θὰ ἦταν πολὺ δυστυχὴς ἀφοῦ ἔγινεν ἀνάγκη νὰ κλάψῃ, διαδοχικῶς, τὸν θάνατον τῶν δύο πρώτων νεαρῶν, γυναικῶν του. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καταλογίσῃ εἰς αὐτὸν καμμίαν εὐθύνην. Καί, ἐξ ἄλλου, οἱ δύο προηγούμενες γυναῖκες τοῦ κ. Σκαρμπορόου ἦσαν πολὺ λεπτοκαμωμένες, ἀδύνατες καὶ σὰν ἀσθενικὲς πολὺ πρὸ τοῦ γάμου των. Ἐνῷ ἡ Τούντια! ἆ! ἡ Τούντια! Ξέρετε πόσον οἱ νεαρὲς Ἀμερικανίδες, ποὺ κάμνουν σπὸρ ἀπὸ μικρὰ κοριτσάκια, καὶ ποὺ περιποιοῦνται μὲ προσοχὴ τὸ σῶμά τους, γίνονται ὑποδείγματα ὄχι μόνον ὡραιότητος, ἀλλὰ καὶ ὑγείας. Ἡ Τούντια, πρὸ τοῦ γάμου της ἦταν ἕνα ζωντανό, ἕνα ἔμψυχο ἄγαλμα. Δὲν θυμοῦμαι ποτέ, ὅσα χρόνια ἔζησε κοντά μου, ν' ἀρρωστήσῃ, οὔτε καμμιὰ κακοδιαθεσία, οὔτε κἂν ἐκεῖνο τὸ γελοῖο πρᾶγμα ποὺ λέγεται ἀπὸ τοὺς γιατρούς: κρυολόγημα ἢ πονοκέφαλος. Εἶχε, πάντοτε, τὴν ὑγεία ἐπάνω της.. τὴν πιὸ ἀξιοθαύμαστη, τὴν πιὸ θεία, ὑγεία!... Αἴ, λοιπόν! Εἶνε ἕνας χρόνος ποὺ παντρεύθηκε. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα πῆγα στὸ Μαϊάμι καὶ τὴν εἶδα... Σᾶς βεβαιῶ, ἔμεινα κατάπληκτος ἀπὸ τὴν μεγάλη, τὴν τρομακτικὴ ἀλλαγή της. Ἡ Τούντια, ποὺ εἶχεν ἕνα χρῶμα ὁλόδροσο, ἕνα χρῶμα ποὺ μποροῦσε νὰ συγκριθῇ μόνον μὲ τὸ ἁρμονικώτερο μῖγμα τῶν τριαντάφυλλων καὶ τῶν κρίνων, ἔγινε, τώρα, κάτωχρη. Τὸ πρόσωπό της ἔχει διαρκῶς τὴν τρομακτικὴ ἐκείνη χλωμάδα ποὺ κυριεύει ὅσες γυναῖκες ὑποφέρουν ἀπὸ κάποια ἀρρώστεια κρυφὴ καὶ βαρειά, καὶ τὸ ἀσπράδι τῶν ματιῶν της ποὺ ἦταν, ἄλλοτε τόσο ἔντονο, ἄλλαξε κι' αὐτὸ χρῶμα κι' ἔγινε γαλανωπό—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον προδίδει τὴ μεγάλη ἀναιμία της. Μὲ λίγα λόγια, ἡ κόρη μου εἶνε, τώρα, ἐντελῶς ἀδιάφορη γιὰ τὰ σπόρ, τὰ ὁποῖα, ἄλλοτε, ἀποτελοῦσαν τὸν κύριον καὶ πρωταρχικὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς της καὶ εἶνε, πλέον, διαρκῶς μελαγχολικὴ καὶ νευρασθενική. Κατὰ τὴν γνώμη μου,— χωρὶς περιστροφάς,— πρέπει νὰ εἶνε θῦμα κάποιος δηλητηριάσεως. Ναί! ναί! δηλητηριάσεως! ἐπανέλαβε μὲ ἔντονον ὕφος ὁ ἀτυχὴς πατέρας.

Ὁ κ. Ὄουεν Νταίηβς ἤκουσε μὲ πολλὴ προσοχὴ τὸν κ. Ἔντουαρδ Λόκ.

— Δὲν εἶνε ἀπίθανον, εἶπεν, ὑπάρχουν οἱ δὲ προηγούμενες γυναῖκές του ποὺ πέθαναν στὰ χέρια του. Ἀλλά, ξεύρετε ἐὰν ἀπὸ τὶς πεθαμένες ἐκεῖνες εἶχε κανένα ὄφελος ὁ κ. Σκαρμπορόου;

— Βεβαιότατα καὶ τὸν ὠφέλησαν! Συμβόλαια ἀσφαλείας ζωῆς, τὰ ὁποῖα εἶχε συνάψη ἰδιαιτέρως γιὰ κάθε μίαν, τοῦ ἔδωσαν κολοσσιαῖα ποσά! Ἆ! σᾶς βεβαιώνω ὅτι ἂν τὸ ἤξευρα αὐτὸ πρὸ τοῦ γάμου τῆς Τούντια δὲν θὰ ἔδιδα ποτὲ τὴν συγκατάθεσί μου... Ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ περάσουν, τότε, ἀπὸ τὸ μυαλό μου τόσο κακὲς ὑποψίες ; Ὁ κ. Σκαρμπορόου φαίνεται τόσο τίμιος ἄνθρωπος. Περιποιεῖται τὴν Τούντια μὲ τόση στοργή, μὲ τόση ἀγάπη! Ἐν τούτοις τώρα πιά, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ βγάλῃ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ κόρη μου εἶνε θῦμα τῶν ἰδίων κακούργων ἐνεργειῶν του τὰς ὁποίας ἐφήρμοσε καὶ γιὰ τὰς δύο προηγουμένας γυναῖκας του.

— Δὲν ἔχω τίποτε συγκεκριμένον καί, κατὰ συνέπειαν, δὲν τολμῶ νὰ βγάλω, ἀπὸ τώρα, κανένα, συμπέρασμα. Ἴσως ἡ κυρία Σκαρμπορόου νὰ εἶχε μέσα της κάποιο δηλητηριῶδες σπέρμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐξεδηλώθη παρὰ μόνον μετὰ τὸν γάμον της! Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἀναφέρουν παρόμοιες περιπτώσεις : ἄνθρωποι σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι καὶ ὑγεία κατετρώγοντο σιγὰ—σιγὰ ἀπὸ κρυφὴ ἀρρώστεια ποὺ ὅταν τὴν ἀντελαμβάνοντο ἔμεναν κατάπληκτοι καὶ αὐτοὶ καὶ ὅλοι τριγύρω τους, ἀλλ' ἀπὸ κείνη πλέον τὴ στιγμὴ ἦτο πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ προλάβουν τὸν ὄλεθρο!... Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅμως, ἐκάματε πολὺ καλὰ νὰ ἀπευθυνθῆτε σὲ μένα. Ὁ ἐγκληματίας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μένῃ ἀτιμώρητος. Καί, ἂν ὁ κ. Σκαρμπορόου εἶνε ἔνοχος θὰ τιμωρηθῇ.

— Πρὸ πάντων, ὅμως, πρέπει νὰ ἀποσπάσωμε τὴν κόρη μου ἀπὸ τὰ χέρια του ἐφόσον εἶνε ἀκόμη καιρός!

— Βεβαίως θὰ ἔχω τὸ νοῦ μου καὶ θὰ στρέψω πρὸς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὅλη τὴν προσοχή μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶνε ἀρκετὰ περίεργη καὶ ὅτι πρόκειται νὰ σωθῇ μία ὕπαρξις... Θὰ τεθῆ ἀμέσως εἰς καταδίωξιν καὶ θὰ φύγω, ἀπόψε, γιὰ τὸ Μαϊάμι.

— Ἐὰν μοῦ τὸ ἐπιτρέψητε, θὰ σᾶς συνοδεύσω καὶ ἐγώ!

— Ὄχι! δὲν πρέπει νὰ ἔλθετε μαζί μου!... Ἐὰν ὁ γαμβρὸς σας πληροφορηθῇ ὅτι εὑρίσκεσθε στὸ Μαϊάμι εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ ὑποψιασθῇ καὶ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του ἐὰν εἶνε, πράγματι, ἔνοχος. Πρέπει νὰ μείνετε ἐδῶ κι' ἐγὼ θὰ σᾶς εἰδοποιήσω· ἀλλά, πρὸ πάντων, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονή: ἕνα μυστήριο δὲν ἀποκαλύπτεται ἔτσι μονομιᾶς. Καὶ πρὸ πάντων, δὲν πρέπει νὰ δίνετε σημεῖα ζωῆς.

……

Μετὰ ἓξ ἡμέρας, ὁ κ. Ἔντουαρδ Λόκ, ὁ ὁποῖος ἔζουσε σὲ μιὰ πυρετώδη ἀγωνία, ἐλάμβανε τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

«Ἡ κυρία Σκαρμπορόου ἐσώθη. Ὁ σύζυγός της συνελήφθη. Ἐλᾶτε».

Ὁ κ. Λόκ, χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε λεπτὸ ἐπήδησεν μέσα στὸ πιὸ γρήγορο αὐτοκίνητό του καὶ ἀνεχώρησε μὲ μεγάλη ταχύτητα γιὰ τὴν Φλωρίντα.

Ἔφθασε στὸ Μαϊάμι σὰν ἀνεμοστρόβιλος καὶ μπῆκε ἀμέσως μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἔμενεν ὁ Ὄουεν Νταίηβς.

— Αἴ λοιπόν; ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου; φώναξε μὲ καταφανῆ ἀγωνίαν, ἐνῷ, συνάμα, ἔτεινε τὸ χέρι του πρὸς τὸν ἀστυνομικόν.

— Ἐσώθη! Μέσα σὲ μερικὲς ἑβδομάδες θὰ εἶνε καὶ πάλιν ἡ περίλαμπρη Ἀμερικανίδα ὅπως ἦτο καὶ πρὸ τοῦ γάμου της

—Καὶ κεῖνος ὁ λῃστής, ὁ σύζυγός της;

— Πολὺ δυνατὸς ἄνθρωπος ! Σπουδαῖος!... καὶ εἶχε πολὺ καλὰ μελτήσῃ τὸ σχέδιό του!...

— Εὕρηκε, ὅμως, σὲ σᾶς τὸν δάσκαλό του. Πῆτέ μου, λοιπόν, γρήγορα τί ἔγινε; πῆτέ μου κάθε λεπτομέρεια. Ἦταν δηλητηρίασις;

— Ναὶ καὶ ὄχι! Ἐν πάσῃ περιπτώσει μία δηλητηρίασις...

— Καὶ τὴν ἀνεκαλύψατε;

— Ναί! Παντοῦ καὶ πάνοτε χρειάζεται ὀλίγη σκέψις.

— Ποιὸς σᾶς ἔβαλεν ἐπὶ τὰ ἴχνη;

—Ἡ κόρη σας! Ὤ, βέβαια, χωρὶς κἂν νὰ τὸ ὑποπτευθῇ, ἡ καϋμένη. Παρουσιάσθηκα ὡς ἰατρός. Μὲ τὴν φυσιογνωμία καὶ τὸ ντύσιμο ἑνὸς μεγάλου ἐπιστήμονος τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸν ὁποῖον ἐπιφορτίσατε, δῆθεν, ἐσεῖς νὰ ἐξετάσῃ τὴν κόρη σας. Εἶχα καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ τύχη, εὐθὺς ἀμέσως μὲ τὴν πρώτη ἐπίσκεψί μου, νὰ μείνω ἐπὶ πολλὴν ὥρα ὁλομόναχος μὲ τὴν κόρη σας καί, κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, τῆς ἔφερα, μὲ τὴ σειρά, στὸ νοῦ της ὅλα ὅσα συνέβησαν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφθασεν εἰς τὸ Μαϊάμι καὶ τὰ πιὸ μικροπράγματα καὶ τὰ πιὸ ἀσήμαντα ἀκόμη. Ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ μικρογεγονότα, μικροεπεισόδια καὶ μικροϊστορίες, ἡ σκέψις μου καρφώθηκε σὲ ἕνα ἐπεισόδιο ποὺ ἐπανελήφθη τρεῖς φορὲς καὶ πάντοτε μέσα στὴ νύχτα. Μιὰ «πάν», μιὰ ἀπότομη διακοπὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἀκριβῶς μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐκοιμᾶτο ἡ κόρη σας. Καὶ αὐτὸ ἔγινε τρεῖς φορές! Χαμογελῶντας μελαγχολικὰ μοῦ προσέθεσεν ὅτι χωρὶς νὰ εἶνε καθόλου προληπτική, παρετήρησεν ὅτι μετὰ τὸ τριπλὸ αὐτὸ ἐπεισόδιον, ἄρχισεν ἀμέσως νὰ αἰσθάνεται τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς μεγάλης ἀρρώστειας της... ποὺ ἀργότερα, ἔνοιωθε, νὰ τῆς κατατρώγῃ τὰ σωθικά. Μιὰ πολὺ παράξενη ἀρρώστεια. Τὴν ἀνάγκασα, μὲ τρόπο, νὰ μοῦ πῇ καὶ ἄλλες λεπτομέρειες καὶ μοῦ προσέθεσεν ὅτι, ὕστερα ἀπὸ κάθε διακοπὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ὁ σύζυγός της ἔμπαινε μέσα στὸν κοιτῶνα της καὶ τῆς ἔλεγε: «Δὲν πρέπει νὰ μένῃς στὸ σκοτάδι. Πάω νὰ φέρω κεριά».

»Καὶ κάθε φορὰ ἐπέστρεφε φέρνοντας μέσα εἰς τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του καὶ ἀπὸ ἕνα σπαρματσέτο πράσινο, ποὺ τὸ ἄναβε καὶ τὸ τοποθετοῦσε κοντά της. Καὶ θυμόταν πολὺ καλὰ ὅτι εὐθὺς μετὰ τὸ ἄναμμα τοῦ σπαρματσέτου, ἔπεφτε σ' ἕναν βαθὺν ὕπνο σὰν νὰ ἦταν ποτισμένη μὲ ναρκωτικό... Ἀπὸ περιέργεια, ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ μὴ μείνῃ ὁλομόναχη μέσα στὸ σκοτάδι, ὅταν συνέβη ἡ τρίτη ἀπότομη διακοπὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, πήδησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ περπάτησε ἕως τὸν κοιτῶνα τοῦ συζύγου της, ὅπου τὸν εἶδε νὰ βγάζῃ ἀπὸ ἕνα συρτάρι πράσινα σπαρματσέτα. Τότε παρετήρησε, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἐξαιρετικὴ σημασία, ὅτι ἡ διακοπὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἶχε γίνει μόνον μέσα στὸ δικό της δωμάτιο! Καὶ τότε, γελῶντας προσέθεσε: «Ἔχω κάτι ἐπάνω μου, φαίνεται, ποὺ διώχνει τὸν ἠλεκτρισμό». Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ξαναμπῆκε μέσα στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξύπνησε μὲ βαρύτερο κεφάλι, μὲ μεγαλύτερες ἀγωνίες καὶ πονοῦσε σὲ ὅλο τὸ σῶμα της περισσότερο παρ' ὅσον ὑπέφερε προηγουμένως.

—Τὰ κεριὰ ἦσαν δηλητηριασμένα;

—Μάλιστα. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ μπῆκα μέσα εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ γαμβροῦ σας καὶ πῆρα ἕνα μέσα ἀπὸ τὸ συρτάρι ποὺ μοῦ ὑπέδειξεν ἡ κυρία Σκαρμπορόου. Τὸ ἀνέλυσα... ἦταν δηλητηριῶδες. Δηλαδή, ὅταν ἦταν ἀναμμένο, σκορποῦσε τριγύρω του δηλητηριώδεις οὐσίες, ποὺ καταστρέφουν τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Εὐτύχημα εἶνε ὅτι ἡ ἀνησυχία σας ἐξεδηλώθη ἀρκετὰ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ προλάβωμεν τὴν τρομερωτέρα καταστροφή. Ἡ κόρη σας μετεφέρθη ἀπὸ προχθὲς εἰς μίαν κλινικὴν πρὸς θεραπείαν καί, καθὼς μὲ ἐβεβαίωσαν οἱ ἰατροὶ ποὺ τὴν ἐξήτασαν λεπτομερέστατα, ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων, ἡ ἀγαπητή σας Τούντια θὰ ξαναβρῇ τὰς δυνάμεις της ὅπως ἄλλοτε καὶ ὅλην τὴν ὑγείαν της.

—Εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ κ. Ἔντουαρδ Λόκ, δακρύζοντας. Ἡ κόρη μου σᾶς χρεωστεῖ τὴν ζωήν της!

—Εἶσθε πολὺ καλός!

—...καὶ ὅσον γιὰ κεῖνον τὸν ἄθλιον τὸν Σκαρμπορόου, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ γίνῃ καμμιὰ διακοπὴ τοῦ ρεύματος ὅταν θὰ τὸν καθήσουν ἐπάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

ΣΕΛΗΝΗ

Τὰ ξανθά σου τὰ μαλλιὰ δὲν τὰ χάϊδεψα ποτέ μου
τὸ χλωμό σου προσωπάκι δὲν τὸ χάϊδεψα καὶ κεῖνο
μοναχὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἐλαφρότατου ἀνέμου
σὰν διαβαίνεις τὸ ποτάμι, σκύβω καὶ σὲ πίνω.

* * *

—

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Παίζει ἀπόψε τὸ φεγγάρι μέσα στὴν κληματαριὰ
ποὖναι νὰ τὸ πιῇς, ἀλήθεια, στὸ ποτῆρι.
Κι' ὄχι τόσο γιατὶ παίζει μέσα στὴν κληματαριὰ
ὅσο γιατὶ φέγγει δίπλα σ' ἕνα παραθῦρι.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Γράμματα-τέχνη-θέατρον

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΝΕΑ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Εἰρήνης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ αὐτοῦ συνταγματάρχου ἱππικοῦ κ. Μαυροειδῆ, ἐπεσκέφθη τὴν ἔκθεσιν ζωγραφικῆς τῆς Στέγης Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν. Ἀκολούθως ἡ Α. Μ. ἐπεσκέφθη εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ «Παρνασσοῦ» τὴν ἔκθεσιν τοῦ ζωγράφου κ. Δούκα.

◇◇

Ἀνηγγέλθη εἰς τὸ ὑφυπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ ὅτι ἤνοιξε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας εἰς τὸ Λονδῖνον ἔκθεσις ζωγραφικῆς τῶν ἔργων τοῦ κ. Ριχάρδου Σήγουωλ. Ὁ Ἄγγλος καλλιτέχνης ἐκθέτει κατὰ τὸ πλεῖστον πίνακας ἑλληνικῶν τοπίων, οἱ ὁποῖοι προεκάλεσαν τὸν θαυμασμὸν τοῦ κοινοῦ καὶ εὐμενῆ σχόλια τῶν ἐφημερίδων. Μεταξὺ ἄλλων ἐκτίθενται τὰ ἔργα «Λευκὰ σπίτια τοῦ Πόρου» καὶ τὸ «Ἀγρόκτημα στὴν Αἴγινα», ὅπου ὁ κ. Σήγουωλ ἀποδίδει θαυμασίως τὴν ἑλληνικὴν φύσιν καὶ τὸ βαθυκύανον χρῶμα τῆς θαλάσσης.

◇◇

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Μιλάνου, αἱ ἐκεῖ ἐφημερίδες ὑπεδέχθησαν μὲ ἐνθουσιώδη σχόλια τὴν ἄφιξιν ἐξ Ἀμερικῆς τοῦ Ἕλληνος βαθυφώνου κ. Μοσχονᾶ, προκειμένου οὗτος νὰ τραγουδήσῃ εἰς τὸ θέατρον τῆς Σκάλας. Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ κ. Μοσχονᾶ εἶχεν ὁρισθῆ διὰ τὴν ἑσπέραν τῆς Τετάρτης ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ φημισμένου θεάτρου εἰς τὴν «Λορελάϊ» τοῦ Καταλάνι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μπερετόνι. Συμπράττει ὁ τενόρος Μπατάλια, ἡ Φραντζέσκα Σομίλι καὶ ἡ κοντράλτο Ἀλμπανέζε. Τὸ ἴδιον ἔργον θὰ ἐπαναληφθῇ εἰς τὰς 19 Μαρτίου. Ἐπίσης ὁ κ. Μοσχονᾶς θὰ τραγουδήσῃ εἰς τὸν «Φιντέλιο» τοῦ Μπετόβεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μαρινοῦτσι τὴν 22αν Μαρτίου καὶ εἰς τὰς 14 Ἀπριλίου «Φαβορίτα» τοῦ Ντονιζέττι μὲ τὴν Στινιάνι, τὸν Ταλιαμόνε καὶ τὸν Παζέρο.

Μετὰ τὰς παραστάσεις τῆς Σκάλας, ὁ κ. Μοσχονᾶς θὰ μεταβῇ εἰς Λονδῖνον, ὅπου θὰ τραγουδήσῃ τὴν 21ην Μαΐου εἰς τὴν «Μίσσα Σολέμνις» τοῦ Μπετόβεν ὑπὸ τὴν διεύθυνθιν τοῦ Τοσκανίνι.

◇◇

Μετ' ἐπιτυχίας συνεχίζεται ἡ ἔκθεσις τῆς ὁμάδος ζωγράφων «Συντροφιὰ Καλλιτεχνῶν» εἰς τὴν αἴθουσαν Στρατηγοπούλου (ξενοδοχεῖον «Κεντρικὸν» Σταδίου 26). Ὡς γνωστόν, ἐκθέτουν αἱ κυρίαι Σ. Παπαβασιλείου καὶ Ν. Γεωργιάδη— Μουσούρη, καὶ οἱ κ.κ. Μ. Πομόνης, Φ. Γιοφύλλης, Α. Παπαπλιόπουλος, Φ. Παλληκαρας Ν. Μαγιάσης, Ε. Τερζόπουλος, Δ. Καροῦσος, Π. Περεσιάδης, Ν. Βραντης, Σ. Καρτάκης καὶ Κ. Ἀναστασιάδης.

◇◇

Ἁρμοδίως ἀνακοινοῦται ὅτι ἡ προθεσμία παραδόσεως τῶν καλλιτεχνικῶν ἔργων εἰς τὴν Πανελλήνιον ἔκθεσιν παρετάθη μέχρι τῆς 9ης τρέχοντος. Ἄλλη παράτασις δὲν θὰ δοθῇ.

◇◇

Ἐνώπιον φιλομούσου καὶ πυκνοῦ ἀκροατηρίου ἐδόθη κατ' αὐτὰς εἰς τὰ «Ὀλύμπια» μία ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐπιτυχὴς ἐν συνόλῳ συναυλία τῆς πιανίστριας δος Λιλῆς Γεωργιάδου.

Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις κατὰ τὴν συναυλίαν αὐτὴν ἐξετέλεσεν ἕνα ὡραῖον καὶ πλούσιον πρόγραμμα συνθέσεων Φράγκ, Σοπέν, Σοῦμαν, Λίστ, [illegible], Σούλτς καὶ Στράους μὲ ἐξαιρετικὴν μουσικότητα καὶ ἄψογον τεχνικήν, λίαν εὐοίωνα διὰ τὴν ἐν γένει καλλιτεχνικήν της ἐξέλιξιν καὶ δρᾶσιν, καταχειροκροτηθεῖσα ἐπανειλημμένως ὑπὸ τοῦ κοινοῦ.

◇◇

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἀναμένεται τὸ διὰ τὴν 16ην Μαρτίου, 7 μ.μ., ἀναγγελθὲν ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ τῆς ἐκλεκτῆς ὑψιφώνου δίδος Διδ. Δραγάτση εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ». Εἰς τὸ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐξαιρετικὸν πρόγραμμά της, ἡ δὶς Δραγάτση περιλαμβάνει συνθέσεις τῶν Σοῦμπερτ, Πουτσίνι, Ντεμπυσσύ, Ραβέλ, Ρέγιερ, Λαυράγκα, Καλομοίρη, Πονηρίδη, Λαμπελὲτ κλπ.

Καὶ μία ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχὴς καινοτομία: ὅλα τὰ ξένα τραγούδια τοῦ προγράμματος θὰ ἀποδοθοῦν εἰς τὴν γλῶσσάν μας, κατὰ μετάφρασιν τῆς ἰδίας τῆς καλλιτέχνιδος.

Εἰς τὸ πιάνο θὰ συνοδεύσῃ ὁ μαέστρος κ. Στ. Βαλτετσιώτης.

◇◇

Ἀνηγγέλθη ἀπὸ ἡμερῶν διὰ τοῦ τύπου, ἡ ἵδρυσις μιᾶς νέας ὀργανώσεως Ὑπηρεσιῶν Τύπου, Γραμμάτων, Ἐπιστημῶν καὶ Τεχνῶν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πρακτορεῖον Πνευματικῆς Συνεργασίας». Ἡ ἵδρυσίς του σκοπὸν ἔχει νὰ πληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν ἑνὸς προμηθευτικοῦ γραφείου τῆς σφαίρας τῶν Γραμμάτων, τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Καλλιτεχνίας στὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ὁποίων θέτει τὰς δυνάμεις του. Ἡ ἔλλειψις ἑνὸς εἰδικοῦ γραφείου, ὅπως αὐτό, ἦτο φανερή. Οἱ διανοούμενοι τῆς Ἐπαρχίας καὶ τοῦ ἔξω ἑλληνισμοῦ ἦσαν σχεδὸν καταδικασμένοι σὲ ἄγνοια καὶ ἀφάνεια. Τὰ βιβλία των, ἡ γενικὴ ἐργασία των, οἱ ἀνάγκαι των, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν ἕναν φίλο ποὺ ἰδιαίτερα νὰ ἐνδιεφέρετο δι' αὐτά. Μὲ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Πρακτορείου τούτου τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Ἕνα βιβλίο, ἕνα περιοδικό, μία διάλεξις, μία ἑορτή, μία ἔκθεσις θὰ βρῇ τώρα τὸν εἰδικὸν νὰ τὴν γνωρίσῃ διὰ τοῦ τύπου τῆς πρωτευούσης καὶ νὰ τὰ διαφημίσουν.

Μὰ καὶ ὁ ἐπαρχιακὸς τύπος ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς ὡς καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ διὰ τοῦ γραφείου τούτου θὰ βρῇ ἕναν συνεργάτη προμηθευτὴ τῆς καλλιτέρας δι' αὐτὸν συνεργασίας, ἡ ὁποία θὰ τοῦ προσφέρεται μὲ ἀσήμαντον πληρωμήν. Εἰς τὸ «Πρακτορεῖον Πνευματικῆς Συνεργασίας» ἐδέχθησαν νὰ συνεργασθοῦν ἡ γνωστότερες καὶ μεγαλύτερες σὲ κυκλοφορία ὑπογραφὲς τοῦ τύπου καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, διαπρεπεῖς λογοτέχνες, δημοσιογράφοι, κοινωνιολόγοι, ἐπιστήμονες, συγγραφεῖς κ. ἄ. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας καὶ διὰ νὰ λάβετε γνῶσιν λεπτομερῶς τῶν σκοπῶν καὶ τῶν μέσων ποὺ θὰ ἐπιδιωχθοῦν αὐτά, γράψατε ζητοῦντες καὶ σχετικὰς ἐγκυκλίους: «Πρακτορεῖον Πνευματικῆς Συνεργασίας», Γραμματοθυρὶς 320, Ἀθήνας.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΣ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΣΚΗΝΗΣ

Ὁ ὑφυπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Ν. Σπέντζας προέβη εἰς τὰς ἀκολούθους δηλώσεις σχετικῶς μὲ τὸ εἰς Αἴγυπτον ταξίδιον τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου»:

«Ἡ ἀναγγελθεῖσα ἤδη μεγάλη καλλιτεχνικὴ περιοδεία τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου» εἰς Αἴγυπτον εἶνε ἕνα γεγονός, ποὺ χωρὶς ἀμφιβολίαν, δὲν θὰ ἀφήσῃ κανένα ἐκ τῶν πραγματικῶν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν Ἑλλήνων ἀσυγκίνητον. Εἶνε ἕνα γεγονὸς μὲ σημασίαν ἐθνικήν, ἀληθῶς κεφαλαιώδη καὶ μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας στιγμὰς εἰς τὴν ζωὴν τῆς τέχνης τῆς ἑλληνικῆς, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἤδη νὰ ὑπερπηδᾷ τὰ ὅρια τῆς ἰδιαιτέρας της πατρίδος. Ὄχι διότι κατὰ τὸ ἐγγὺς παρελθὸν ἑλληνικοὶ θίασοι δὲν ἐταξίδευσαν εἰς Αἴγυπτον. Ὄχι διότι ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, εἰς τὴν ὁποίαν μέχρι τῆς χθὲς ἡ νεοελληνικὴ τέχνη ὤφειλε τὸ πᾶν, δὲν ἐφρόντισε νὰ διατηρήσῃ τοὺς παλαιοὺς δεσμοὺς ποὺ συνδέουν πνευματικῶς τὰς δύο γειτονικὰς καὶ φίλας χώρας. Ἀλλὰ εἶνε ἡ πρώτη ἤδη φορὰ καθ' ἣν ὀργανισμὸς οἷος τὸ «Βασιλικὸν Θέατρον», ἐκπροσωπῶν ἐν ταὐτῷ τό τε ἑλληνικὸν κράτος καὶ τὴν ἑλληνικὴν τέχνην εἰς τὴν ἀρίστην της ἐκδήλωσιν, διαπεραιοῦαι εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τῆς Μεσογείου διὰ νὰ κομίσῃ τὸν ἐπίσημον χαιρετισμὸν τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς εἰς τοὺς πέραν τοῦ πόντου ἀδελφούς της.

Τὸ γεγονὸς ὅμως τῆς πρώτης ἐξόδου αὐτῆς τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου» ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς ἑλληνικῆς ἐπικρατείας δὲν εἶνε κάτι τὸ αὐθαίρετον, οὔτε τὸ ἐστερημένον συνειρμοῦ μὲ τὰς ἱστορικὰς στιγμὰς ποὺ ζῶμεν ἐπ' ἐσχάτων. Τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, ἡ ἑλληνικὴ τέχνη ποὺ, μετὰ κυοφορίαν μιᾶς ὅλης ἑκατονταετίας ἀνδροῦται σήμερον καὶ ἀνοίγει πλέον τὰ πτερά της μὲ τὸν σαφῆ σκοπὸν νὰ διεκδικήσῃ δικαιωματικῶς τὴν θέσιν της μέσα εἰς τὸ πνευματικὸν κλῖμα τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης, εἶνε τὸ φυσιολογικὸν φαινόμενον καὶ ἡ ἐκπόρευσις μιᾶς ὁλοκλήρου ἐποχῆς τοῦ ὀργανισμοῦ ἐκείνου ὁ ὁποῖος ζωογονεῖ τὴν κάθε ἔκφανσιν τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς ὑπὸ τὴν ἐντατικὴν ἀναδημιουργικὴν πνοὴν τοῦ συγχρόνου κράτους. Μέχρι τῆς χθὲς εἴχομεν ἱκανότητας ἀνεκμεταλλεύτους, ἀξίας στασίμους, μίαν ἰσχὺν ἐν δυνάμει, λαοῦ ὁ ὁποῖος ἔζουσε δίχως νὰ ἔχῃ ἐπίγνωσιν τῆς προσωπικότητός του. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐχρειάζετο ἦτο ἡ ἀνάκτησις τῆς φυλετικῆς ἀξιοπρεπείας, ἡ αὐτοπεποίθησις, ἡ ἀποβολὴ πάσης ἡττοπαθοῦς μεμψιμοιρίας. Μὲ μίαν λέξιν, μία ἐντατικὴ συνειδητοποίησις. Καὶ ἡ συνειδητοποίησις αὐτὴ τέλος ἐπετεύχθη...

Ἡ ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου δ)νὶς Ἑλένη Παπαδάκη.

Ἂν εἰς τὴν ἐθνικὴν τέχνην συσσωματοῦται ἡ συνείδησις ἑνὸς λαοῦ, τότε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐσήμανε καὶ ἡ ὥρα τῆς νεοελληνικῆς τέχνης. Ἡ ἄνθησις τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου», τὸ ὁσημέραι καὶ μὲ ἀλματώδη ρυθμὸν αὐξανόμενον πνευματικόν του κῦρος, ἡ ὀγκουμένη ἐπίδρασίς του ἐπὶ τοῦ κοινοῦ, ἀποτελοῦν σημεῖα ἐνδείξεως μιᾶς ἀναγεννήσεως ἡ ὁποία ἐπέρχεται. Ἡ ἐφηβικὴ ὁρμὴ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος ἀρχίζει νὰ ζητῇ πλαίσια εὐρύτερα ἀπὸ τὰ πλαίσια τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου. Καὶ τὸ «Βασιλικὸν Θέατρον», φορεὺς τῆς νεανικῆς αὐτῆς ὁρμῆς, ἐπίτιμος πνευματικὸς ἐκπρόσωπός της, ἀναχωρεῖ διὰ νὰ ἀρχίσῃ μὲ πρῶτον σταθμὸν τὴν Αἴγυπτον, κομίζον εἰς τοὺς πολιτισμένους λαοὺς τῆς ὑφηλίου τὸ μήνυμα μιᾶς Ἑλλάδος ἀναγεννωμένης».

Ο κ. ΜΠΟΥΣΤΙΝΤΟΥΪ ΚΑΙ Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΕΝΑ ΝΕΟ ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΤΟΥ κ. ΠΕΤΡΙΔΗ

ΤΟΥ κ. ΜΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

Ἐὰν δὲν εἶχε μεσολαβήσει τὸ διάστημα τῶν ἀπόκρεω θὰ ἐλέγαμεν ὅτι οἱ μουσόφιλοι εἶχαν πάθει ὑπερτροφίαν καὶ ὅτι ἀπεφάσισαν νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὰς συμφωνίας τῶν ἤχων. Ἔτσι μόνον θὰ ἐξηγεῖτο γιατὶ ἡ αἴθουσα τοῦ «Παλλάς» παρουσίαζε τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς τὸ θλιβερὸν θέαμα συνηγμένων συγγενῶν καὶ φίλων. Καὶ ὅμως, εἴχαμεν τόσον καιρὸν νὰ ἀκούσωμεν καλὴν κ' εὐχάριστον μουσικήν. Καὶ ἀναμφισβητήτως ὅταν εἰς ἕνα πρόγραμμα ὑπάρχει ἕνα κοντσέρτο Γκρόσσο τοῦ Κορέλλι, ἕνα νέο κοντσέρτο γιὰ πιάνο ὀρχήστρα Ἕλληνος συνθέτου μία συμφωνία τοῦ Φράνκ καὶ ἕνα συμφωνικὸ ποίημα τοῦ Σαὶν — Σάνς, δὲν δικαιοῦται κανεὶς ποὺ ἀγαπᾷ πραγματικὰ τὴν μουσικὴν νὰ πῇ: Δὲν βαρυέσαι, σήμερα θὰ προτιμήσω τὸ κρεββάτι μου ἢ τὴν ἐφημερίδα μου. Τὸ πρόγραμμα δὲν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον. Ἐκτὸς πειὰ ἂν τὴν μουσικὴ τὴν θεωροῦμεν ὡς πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀπόλαυσιν μόνον ὅταν διευθύνεται ἀπὸ τὸν Μπροῦνο Βάλτερ, τὸν Μητρόπουλο ἢ τὸν Ντομπρόβεν. Ἐλπίζω νὰ μὴ ἔχωμεν φθάσει στὸν ξεπεσμὸν αὐτόν, γιατὶ πραγματικὸς ξεπεσμὸς θὰ εἶνε, ὅταν μᾶς ἀπασχολοῦν τὰ πρόσωπα ποὺ ἐκτελοῦν τὴν μουσικὴν καὶ ὄχι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ ἡ μουσική. Βεβαίως ἐὰν ἐδίδοντο ταυτοχρόνως δύο συναυλίαι, διευθυνόμεναι ἡ μία ἀπὸ τὸν Βάλτερ καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὸν κ. Μπουστίντουϊ, ἀσφαλῶς τὸ κοινὸν ἐδικαιοῦτο νὰ σπεύσῃ καὶ νὰ ἀκούσῃ τὸν πρῶτον. Εἰς τὴν προκειμένην ὅμως περίπτωσιν δὲν συνέβαινε παρόμοιο πρᾶγμα. Μετὰ μηνιαίαν διακοπὴν ἀνηγγέλλετο ἕνα κοντσέρτο, καθ' ὅλα ἐνδιαφέρον, μοναδικὸν δέ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ἐφρόντισαν νὰ ἀπουσιάσουν ἐπιδεικτικώτατα καὶ προκλητικώτατα. Γιατὶ θὰ ἐρωτήσετε; Δὲν ὑπάρχει γιατὶ σοβαρόν. Ἁπλῶς ὑπάρχει σνομπισμὸς ἢ ἔλλειψις πραγματικῆς μουσικῆς συνειδήσεως. Διότι ἂν ὑπῆρχε ἔπρεπε νὰ εἶχε γεμίσει ἡ αἴθουσα καὶ νὰ ἐχειροκροτοῦντο μὲ κάθε στοργὴν καὶ ἐνδιαφέρον οἱ ἐκτελεσταί. Ὁ κ. Μπουστίντουϊ, ὁ κ. Πετρίδης, ἡ Δὶς Κωστάλα καὶ ἡ ὀρχήστρα.

Ὅλοι αὐτοὶ συνειργάσθησαν μὲ στοργὴν καὶ καλλιτεχνικὴν εὐσυνειδησίαν καὶ ἐγέμισαν δύο ὧρες μὲ καλὴν μουσικήν. Ἐὰν τὸ κοινὸν ἀπουσίασε τόσον τὸ χειρότερο γι' αὐτό.

Ματαιοπονῶ ὅμως, νομίζω, νὰ συνεχίσω τὴν κριτικὴν καὶ τὰς παρατηρήσεις εἰς τὸν ἴδιον τόνον διὰ τὸ κοινόν μας, διότι φεῦ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι νοσεῖ ἀθεραπεύτως. Ἂς προχωρήσωμεν, λοιπὸν εἰς τὸ πρόγραμμα καὶ ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ κοντσέρτο τοῦ Πετρίδη.

Εἶνε μία σύνθεσις ἀρτία, ἁδρᾶ μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς καλλιτεχνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς καταρτίσεως τοῦ συνθέτου.

Ἕνα κοντσέρτο ποὺ ἠμπορεῖ θαυμάσια νὰ πλουτίσῃ τὴν φιλολογίαν τοῦ πιάνου καὶ τῆς ὀρχήστρας. Ἁπλὸ σύντομο μὲ ποικιλίαν θεμάτων λαμπρὰ ἐπεξεργασμένον, μὲ ὀρχηστρικὰ ἐφφὲ ὡραιότατα καὶ ἐπιτυχῆ ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐργασίας τοῦ κ. Πετρίδη τοῦ ὁποίου ἡ ἐργατικότης καὶ τὸ σύστημα τῆς ἐργασίας ὁμολογοῦνται ἀπ' ὅλους.

Εἰς τὸ πιάνο ἦτο ἡ Δὶς Κωστάλα. Πρόκειται περὶ καλλιτέχνιδος μὲ ἀρτίαν μουσικότητα αἴσθημα καὶ ἄψογον μηχανισμόν. Θὰ ἐπιθυμούσαμεν νὰ τὴν ἀκούσωμεν εἰς ἕνα ὁλόκληρον πιανιστικὸν πρόγραμμα, δεδομένου ὅτι τὸ κοντσέρτο τοῦ Πετρίδη λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος του δὲν τῆς παρέχει πολλὰς εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὰ προσόντα της, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀναμφισβήτητα.

Ὁ κ. Πετρίδης ὁ ὁποῖος καὶ διηύθυνε τὸ ἔργον του ἐχειροκροτήθη θερμῶς. «Τὸ Κοντσέρτο Γκρόσσο» τοῦ Κορέλλι ἔτυχε ἐπιμελημένης ἐκτελέσεως ἀπὸ τὸν κ. Μπουστίντουϊ καὶ τὰ ἔγχορδά μας μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς κ.κ. Βολωνίνην, Παπόλαν καὶ Βουτσινᾶν ἤχησαν θαυμάσια.

Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ὁ μαέστρος ὑπῆρξε πολὺ καλὸς καὶ ἀπέσπασε τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ, ἦτο εἰς τὴν ἀριστουργηματικὴν συμφωνίαν τοῦ Σεζὰρ Φράνκ. Διερωτῶμαι ἀλήθεια πολλὲς φορὲς γιατὶ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ ἔργο εἰς χάριν, πλοῦτον καὶ ἔμπνευσιν τοῦ μεγάλου Γαλλοβέλγου συνθέτου, δὲν παίζεται συχνώτερα ἀπὸ τοὺς διαφόρους μαέστρους, ἐνῷ εἶνε γνωστόν, γνωστώτατον, ὅτι ἔχει καθιερωθῆ ὡς ἕνα ἀριστούργημα εἰς τὴν συμφωνικὴν μουσικήν.

Πάντως εἴμεθα εὐγνώμονες εἰς τὸν κ. Μπουστίντουϊ ποὺ μᾶς ἔδωκε τὴν συμφωνίαν αὐτήν.

«Ἡ νεότης τοῦ Ἡρακλέους» τοῦ Σαὶν—Σάνς συνεπλήρωσε τὸ ὡραῖον πρόγραμμα. Παρ' ὅλον ὅτι πρόκειται περὶ νεότητος καὶ μάλιστα τοῦ Ἡρακλέους, δὲν νομίζω ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ ἀνταποκρίνεται στὴν ἔμπνευσιν καὶ στὸν σκοπόν του.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΤΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΟΠΛΑ...

Το ρούζ

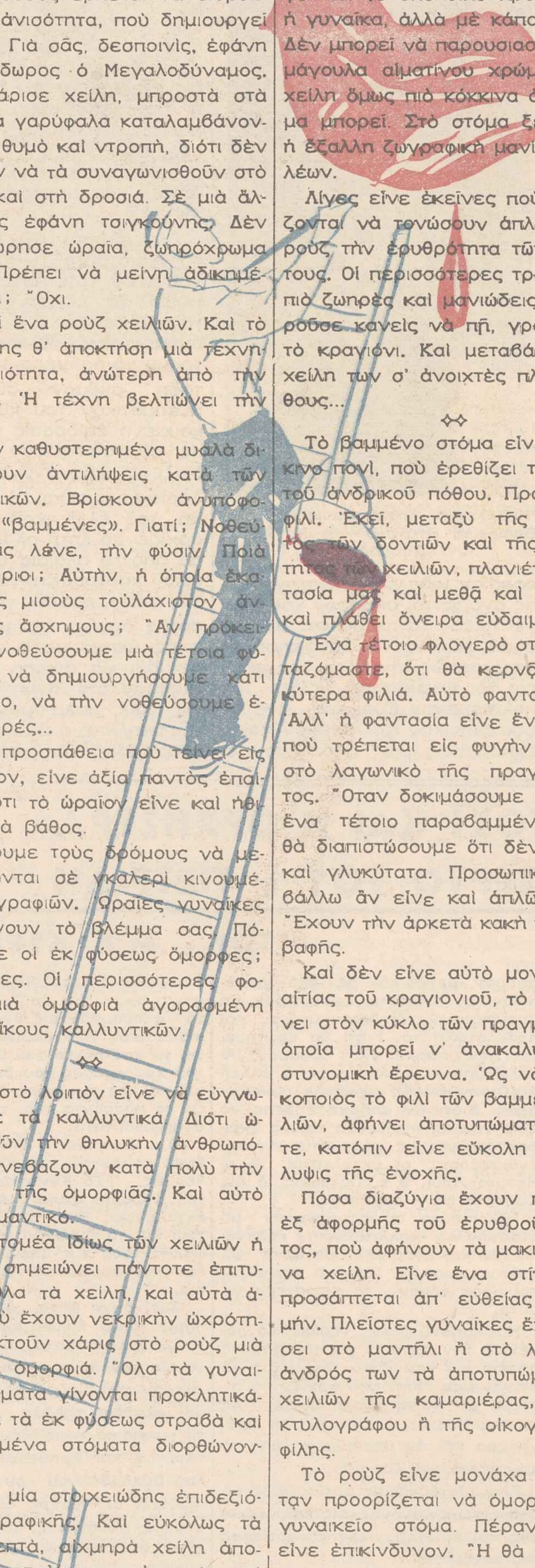

Τὰ «κοραλλένια» χείλη δὲν εἶνε πλέον δῶρον τῆς φύσεως. Εἶνε ἔργον τῶν προϊόντων τῆς χρωματουργίας. Μὲ λίγα χρώματα ἀποκτᾶ μιὰ γυναίκα τὰ ὡραιότερα καὶ ἡδυπαθέστερα χείλη.

Ἡ πρόοδος ἔρχεται νὰ διορθώση τὴν ἀνισότητα, ποὺ δημιουργεῖ ἡ φύσις. Γιὰ σᾶς, δεσποινίς, ἐφάνη γενναιόδωρος ὁ Μεγαλοδύναμος. Σᾶς ἐχάρισε χείλη, μπροστὰ στὰ ὁποῖα τὰ γαρύφαλα καταλαμβάνονται ἀπὸ θυμὸ καὶ ντροπή, διότι δὲν μποροῦν νὰ τὰ συναγωνισθοῦν στὸ χρῶμα καὶ στὴ δροσιά. Σὲ μιὰ ἄλλη ὅμως ἐφάνη τσιγκούνης. Δὲν τῆς ἐδώρησε ὡραῖα, ζωηρόχρωμα χείλη. Πρέπει νὰ μείνη ἀδικημένη αὐτή; Ὄχι.

Ἀρκεῖ ἕνα ρούζ χειλιῶν. Καὶ τὸ στόμα της θ' ἀποκτήση μιὰ τεχνητὴ ὡραιότητα, ἀνώτερη ἀπὸ τὴν φυσικήν. Ἡ τέχνη βελτιώνει τὴν φύσιν.

Μόνον καθυστερημένα μυαλὰ διατυπώνουν ἀντιλήψεις κατὰ τῶν καλλυντικῶν. Βρίσκουν ἀνυπόφορες τὶς «βαμμένες». Γιατί; Νοθεύουν, μᾶς λένε, τὴν φύσιν. Ποιὰ φύσι, κύριοι; Αὐτὴν, ἡ ὁποία ἔκαμε τοὺς μισοὺς τοὐλάχιστον ἀνθρώπους ἄσχημους; Ἂν πρόκειται νὰ νοθεύσουμε μιὰ τέτοια φύσι, γιὰ νὰ δημιουργήσουμε κάτι καλύτερο, νὰ τὴν νοθεύσουμε ἑκατὸ φορές...

Κάθε προσπάθεια ποὺ τείνει εἰς τὸ ὡραῖον, εἶνε ἀξία παντὸς ἐπαίνου. Διότι τὸ ὡραῖον εἶνε καὶ ἠθικὸν κατὰ βάθος.

Βλέπουμε τοὺς δρόμους νὰ μεταβάλλωνται σὲ γκαλερὶ κινουμένων ζωγραφιῶν. Ὡραῖες γυναῖκες σκλαβώνουν τὸ βλέμμα σας. Πόσες εἶνε οἱ ἐκ φύσεως ὄμορφες; Ἐλάχιστες. Οἱ περισσότερες φοροῦν μιὰ ὀμορφιὰ ἀγορασμένη στοὺς οἴκους καλλυντικῶν.

◆◆

Τὸ σωστὸ λοιπὸν εἶνε νὰ εὐγνωμονοῦμε τὰ καλλυντικά. Διότι ὡραιοποιοῦν τὴν θηλυκὴν ἀνθρωπότητα. Ἀνεβάζουν κατὰ πολὺ τὴν στάθμην τῆς ὀμορφιᾶς. Καὶ αὐτὸ εἶνε σημαντικό.

Στὸν τομέα ἰδίως τῶν χειλιῶν ἡ βαφικὴ σημειώνει πάντοτε ἐπιτυχίαν. Ὅλα τὰ χείλη, καὶ αὐτὰ ἀκόμη ποὺ ἔχουν νεκρικὴν ὠχρότητα, ἀποκτοῦν χάρις στὸ ρούζ μιὰ φλογερὴ ὀμορφιά. Ὅλα τὰ γυναικεῖα στόματα γίνονται προκλητικά. Καὶ αὐτὰ τὰ ἐκ φύσεως στραβὰ καὶ κακοκομμένα στόματα διορθώνονται.

Ἀρκεῖ μία στοιχειώδης ἐπιδεξιότης ζωγραφικῆς. Καὶ εὐκόλως τὰ πολὺ λεπτά, αἰχμηρὰ χείλη ἀποκτοῦν ἀνατολίτικην εὐσαρκία καὶ ἡδυπάθειαν. Ὅπως θέλει τὸ διαπλάσει τὸστόμα της μὲ τὸ κραγιόνι ἡ κάθε γυναίκα. Τοῦ δίνει μιὰ γραμμὴ ὑπερηφανείας ζωγραφίζοντας πολὺ κυρτωμένα τὰ τόξα τῶν χειλιῶν. Ἢ τὸ κάνει πηγὴ ἡδονῆς σχεδιάζοντας ἁπαλά, εὔγραμμα καὶ πύρινα τὰ χείλη.

Μπορεῖ μιὰ γυναίκα ν' ἀποκτήση τὰ χείλη τῆς Λουκρητίας Βοργία ἢ τῆς Πομπαδούρ. Τὸ στόμα τῆς Τζοκόντας ἢ Παναγίας τοῦ Ραφαέλου. Ἀρκεῖ νὰ κάμη κατάλληλη χρῆσι τοῦ ρούζ.

Τὸ βάψιμο τῶν χειλιῶν σηκώνει τὴν πιὸ κτυπητὴ ζωηρότητα. Βάφει καὶ τὸ ὑπόλοιπο πρόσωπό της ἡ γυναίκα, ἀλλὰ μὲ κάποιο μέτρο. Δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιασθῆ καὶ μὲ μάγουλα αἱματίνου χρώματος. Μὲ χείλη ὅμως πιὸ κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα μπορεῖ. Στὸ στόμα ξεσπᾶ ὅλη ἡ ἔξαλλη ζωγραφικὴ μανία τῶν θηλέων.

Λίγες εἶνε ἐκεῖνες ποὺ περιορίζονται νὰ τονώσουν ἁπλῶς μὲ τὸ ρούζ τὴν ἐρυθρότητα τῶν χειλιῶν τους. Οἱ περισσότερες τραβοῦν τὶς πιὸ ζωηρὲς καὶ μανιώδεις, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ, γραμμὲς μὲ τὸ κραγιόνι. Καὶ μεταβάλλουν τὰ χείλη των σ' ἀνοιχτὲς πληγὲς πάθους...

◆◆

Τὸ βαμμένο στόμα εἶνε τὸ κόκκινο πανί, ποὺ ἐρεθίζει τὸν ταῦρο τοῦ ἀνδρικοῦ πόθου. Προκαλεῖ τὸ φιλί. Ἐκεῖ, μεταξὺ τῆς λευκότητος τῶν δοντιῶν καὶ τῆς ἐρυθρότητος τῶν χειλιῶν, πλανιέται ἡ φαντασία μας καὶ μεθᾶ καὶ λιγώνεται καὶ πλάθει ὄνειρα εὐδαιμονίας...

Ἕνα τέτοιο φλογερὸ στόμα, φανταζόμαστε, ὅτι θὰ κερνᾶ τὰ γλυκύτερα φιλιά. Αὐτὸ φανταζόμαστε. Ἀλλ' ἡ φαντασία εἶνε ἕνας λόγος ποὺ τρέπεται εἰς φυγὴν μπροστὰ στὸ λαγωνικὸ τῆς πραγματικότητος. Ὅταν δοκιμάσουμε φιλιὰ ἀπὸ ἕνα τέτοιο παραβαμμένο στόμα, θὰ διαπιστώσουμε ὅτι δὲν εἶνε δὰ καὶ γλυκύτατα. Προσωπικῶς ἀμφιβάλλω ἂν εἶνε καὶ ἁπλῶς γλυκά. Ἔχουν τὴν ἀρκετὰ κακὴ γεῦσι τῆς βαφῆς.

Καὶ δὲν εἶνε αὐτὸ μονάχα. Ἐξ αἰτίας τοῦ κραγιονιοῦ, τὸ φιλὶ μπαίνει στὸν κύκλο τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα μπορεῖ ν' ἀνακαλύψη ἡ ἀστυνομικὴ ἔρευνα. Ὡς νὰ ἦτο κακοποιὸς τὸ φιλὶ τῶν βαμμένων χειλιῶν, ἀφήνει ἀποτυπώματα... Ὁπότε, κατόπιν εἶνε εὔκολη ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἐνοχῆς.

Πόσα διαζύγια ἔχουν προκληθῆ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐρυθροῦ στίγματος, ποὺ ἀφήνουν τὰ μακιγιαρισμένα χείλη. Εἶνε ἕνα στίγμα, ποὺ προσάπτεται ἀπ' εὐθείας στὴν τιμήν. Πλεῖστες γυναῖκες ἔχουν πιάσει στὸ μαντήλι ἢ στὸ λαιμὸ τοῦ ἀνδρός των τὰ ἀποτυπώματα τῶν χειλιῶν τῆς καμαριέρας, τῆς δακτυλογράφου ἢ τῆς οἰκογενειακῆς φίλης.

Τὸ ρούζ εἶνε μονάχα καλό, ὅταν προορίζεται νὰ ὀμορφαίνη τὸ γυναικεῖο στόμα. Πέραν τούτου εἶνε ἐπικίνδυνον. Ἢ θὰ προκαλέση σκάνδαλον ἀφήνοντας κάπου τὰ ἴχνη του. Ἢ θὰ καταστήση ἄνοστα τὰ φιλιά.

Ὅταν τὰ χείλη πρόκειται ν' ἀναλάβουν... αἰσθηματικὴν ἐργασίαν, καλὸν εἶνε νὰ σκουπίζωνται προηγουμένως ἀπὸ τὸ ρούζ. Διότι τότε μόνον δὲν δημιουργοῦν τὸν κίνδυνον νὰ ὁδηγήσουν τοὺς ἐνόχους στὰ χείλη τῆς ἀβύσσου καὶ τῆς καταστροφῆς...

ΜΟΝΤΕΡΝΑ

Ἀφόρητοι κατέστησαν τῶν γυναικῶν οἱ πῖλοι
κι' ἂν κάποιος τὰς ἠπείλει
ἢ κάπως ἐπενέβαινε τῆς μόδας ὁ θεσμὸς
τῶν πίλων θὰ ἐξέλειπεν ὁ... συρρεαλισμός.
Διότι συρρεαλισμὸς ἡ μόδα τούτη λέγεται
καὶ τ' ἀσθενὲς τὸ φῦλο μας ἀπὸ τὸν πόθο φλέγεται
πῶς νὰ προσθέση τεχνητὰ στὰ φυσικά του κάλλη
γι' αὐτὸ κι' ἄνευ αἰδοῦς
προβάλλει στὰς ὁδούς.
φορῶντας στὸ κεφάλι του, χρωματιστὸ... τσουκάλι.

◆◆◆

Πολλὲς συχνὰ κυκλοφοροῦν μὲ πίλους τεραστίους
καὶ πρὸ παντὸς ἀστείους

Ἄλλες στοὺς δρόμους βγαίνουνε μὲ πίλους πανυψήλους
ποὺ τοὺς συζύγους πάντοτε ἀφίνουν, φεῦ... ἀφίλους.
Πρὸς χάριν δὲ τοιούτων
τῆς ἐποχῆς μας φρούτων
ποὺ προξενοῦν μὲν ἀφ' ἑνὸς στοὺς θεατὰς ναυτία
γιὰ νὰ κυκλοφοροῦν
αὐτὲς ποὺ τὰ φοροῦν.
ἐγκαίρως ἀφηρέθησαν οἱ τσίγκοι στὰ... Χαυτεῖα.

◆◆◆

Εἶνε κυρίες σοβαρές, ντυμένες στὸ μεταξί,
κυρίες μὲ προσχήματα
καὶ σ' ὅλα των ἐν τάξει
πλὴν ὅμως στὸ κεφάλι των φορᾶνε κάτι... σχήματα
ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσιν,

ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα στοὺς γείτονας νὰ εἴπωσιν
ὅτι τοὐλάχιστον, αὐτὴν τὴν νόστιμη γυναίκα
ὁ σύζυγος τὴν ἀπατᾶ κάθε φορὰ μὲ δέκα!

◆◆◆

Πολλὲς φορὲς καὶ χρήσιμος ὁ πῖλος ἀποβαίνει
κι' αὐτὸ συχνὰ συμβαίνει
ὁσάκις κάποια δεσποινὶς βλαμμένη μὲ πατέντα
φορεῖ καπέλλο.. τέντα
κι' ὁσάκις στὴν πρωτεύουσαν βροχὴ ραγδαία βρέχει
κάθε πολίτης τρέχει
κι' ἀπ' τὴν πολύωρη βροχὴν ἀρκούντως προφυλάσσεται
ἀλλὰ κι' ἀπ' τῆς... ὀμπρέλλας του τὸν κόπον ἀπαλλάσσεται!

Ἀπάνου εἰς τὴ γλυκειὰ θωριά σου ἐκείνη
Μαγευτικὴ χλωμάδα εἶνε χυμένη'
Στὰ φρύδια καὶ στὰ χείλη εἶνε γραμμένη
Ἁγνὴ τῆς παρθενιᾶς ταπεινωσύνη.

Ὁ στοχασμὸς τὴν κεφαλή σου κλίνει
Καὶ ἡ ψυχή σου μ' ἐσὲ μονάχη κραίνει,
Κι' ἂν σηκώσεις τὸ μάτι, αὐτοῦ προβαίνει
Ἀγγέλου ἀγάπη καὶ οὐρανοῦ γαλήνη.

Ἂν περπατῇς, τὸ μάτι ἐρωτεμένο
Εἰς ὅλα τὰ γλυκὰ κινήματά σου,
Τῆς ψυχῆς τὸ γλυκόγελο γνωρίζει.

Καὶ ἂν στὰ χείλη φωνὴ στείλ' ἡ καρδιά σου.
Δροσιὰ παρηγοριᾶς αὐτὴ ραντίζει
Μέσα σὲ κάθε στῆθος πονεμένο.

Ι. ΠΟΛΥΛΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ...

Ἡ θυμοσοφια τοῦ Μπέη τῆς Ταγγέρης

Στὸ στρατὸ τοῦ μπέη τῆς Ταγγέρης Χουσεΐν ὑπηρετοῦσε κάποτε, πιστὰ καὶ ἀφοσιωμένα, ἕνας στρατιώτης, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μεχμέτ. Ὅταν ἔληξε ἡ θητεία του, ὁ Μεχμὲτ ἀπολύθηκε, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ στρατολόγος τὸν συνέλαβε στὸ χωριό του καὶ τὸν ξανάστειλε διὰ τῆς βίας στὸ στρατῶνα του. Τότε ὁ φτωχὸς Μεχμὲτ παρουσιάσθηκε στὸ μπέη ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν κρίσι του, γιὰ να ζητήση τὸ δίκηό του.

— Μπέη μου, τοῦ εἶπε, ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου ἦταν πολὺ πλούσιος ἄλλοτε καὶ εἶχε πολλοὺς σκλάβους. Ἕναν ἀπὸ αὐτούς, ὁ πατέρας μου τὸν ἀγαποῦσε ξεχωριστὰ γιὰ τὴ φιλοπονία καὶ τὸ ζῆλο του. Γι' αὐτὸ στὸ τέλος μιὰ μέρα τὸν ἐφώναξε καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἐλευθερία του. Ἀπὸ τότε ὅμως, περίεργο πρᾶγμα, οἱ δουλειὲς τοῦ πατέρα μου δὲν πήγαιναν καθόλου καλά, ἔχασε τὴν περιουσία του καὶ πέθανε φτωχός. Ἔτσι ἐγὼ τώρα εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δουλεύω ἀπ' τὸ πρωὶ ἴσαμε τὸ βράδυ γιὰ νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου. Ἂν εἶχα ὅμως αὐτὸν τὸ σκλάβο ποὺ ἀπελευθέρωσε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου, θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω καλὰ γιατὶ θὰ τὸν ἔβαζα νὰ ἐργάζεται στὴ θέση μου. Ἦρθα λοιπὸν νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσης τὴν ἄδεια νὰ ξαναπάρω τὸ σκλάβο τοῦ πατέρα μου.

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη, ἀπάντησε ὁ μπέης. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀφήνεται μιὰ φορὰ ἐλεύθερος ἀπὸ τὸν ἀφέντη του, μένει ἐλεύθερος γιὰ ὅλη του τὴ ζωή.

— Μα τότε, μπέη μου, γιατὶ ἐσὺ δὲν κάνεις αὐτὰ ποὺ λές; εἶπε ὁ στρατιώτης.

Ὁ μπέης κατσούφιασε καὶ θύμωσε στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν αὐθάδεια τοῦ στρατιώτη. Ἔπειτα ὅμως σκέφθηκε ὅτι ὁ στρατιώτης θὰ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἀδικημένο γιὰ νὰ τοῦ τὰ λέη αὐτὰ καὶ τὸν διέταξε νὰ τοῦ πῆ τί τοῦ συμβαίνει.

Ὁ στρατιώτης τότε τοῦ διηγήθηκε τὴν ὑπόθεσί του καὶ ὁ μπέης τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ γυρίσης στὸ χωριό σου, ἐκτὸς ἂν θέλης νὰ μείνης στὸ στρατό μου μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ!

◆◆

Μιὰ μέρα ἕνας ὑπήκοος τοῦ μπέη πῆγε νὰ τοῦ παραπονεθῆ γιὰ μιὰ ἀδικία ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ἕνας ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ κράτους. Ὁ ὑπήκοος αὐτὸς ἦτανε γέρος καὶ μιλοῦσε τόσο μπερδεμένα, ὥστε ὁ μπέης βαρέθηκε πειὰ νὰ τὸν ἀκούη καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε μὲ πεῖσμα.

—Πήγαινε, δὲν ἔχεις δίκηο καὶ ὅ,τι ἔπαθες σοῦ ἄξιζε νὰ τὸ πάθης!

Ὁ γέρος σήκωσε τότε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται.

Ὁ μπέης τὸν κύτταζε μὲ ἀπορία.

— Τί ζητᾶς ἀπ' τὸν Προφήτη καὶ προσεύχεσαι; τὸν ρώτησε.

— Ζητῶ νὰ σὲ κρίνη μιὰ μέρα ὅπως ἐσὺ ἔκρινες ἐμένα τώρα, ἀποκρίθηκε ὁ γέρος.

Ὁ μπέης ἐσκέφθηκε τότε πῶς ἂν ὁ Προφήτης ἄκουγε τὴ δέηση τοῦ φτωχοῦ ὑπηκόου του, δὲν θὰ περνοῦσε καθόλου καλὰ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

—Γιὰ ξαναπές μου τὸ παράπονό σου εἶπε, ἴσως νὰ μὴν κατάλαβα καλὰ τὴν πρώτη φορά. Ἄνθρωποι εἴμαστε.

Ὁ γέρος ξαναδιηγήθηκε τότε τὴν ὑπόθεσή του καὶ αὐτὴν τὴ φορὰ ὁ μπέης τὸν ἐδικαίωσε.

ΚΑΠΕΛΛΑ

Δεσποινιδοῦλες τοῦ συρμοῦ κι' ἐκ τῶν ἐκκεντρικῶν
εἰς δρόμον κεντρικὸν
μὲ πίλους ἐμφανίζονται ποὺ ἕλικας θυμίζουν
κι' οἱ πόλισμεν ποὺ ἄγρυπνοι κάθε φορὰ ρυθμίζουν
τὴν τῆς τροχαίας κίνησιν
τοὺς ὑποβάλλουν... μήνυσιν
γιατὶ μὲ τὰ καπέλλα των ἐκεῖνα ποὺ φοροῦν
τὰ... τροχοφόρα σταματοῦν καὶ δὲν κυκλοφοροῦν

◆◆◆

Κι' ἡ γυναικούλα τοῦ λαοῦ μὲ τὰ πολλὰ μπαλώματα
λαμβάνει μέρος πάντοτε κι' αὐτὴ στὰ καπελλώματα
κι' ἀκολουθεῖ τῆς μόδας
τὴν λόξαν κατὰ πόδας.

Ἀλλὰ σὰν πλύστρα, φίλτατοι, στὸ τέλος τὰ... μουσκεύει
καὶ γιὰ μοντέλλα προτιμᾶ τοῦ... πλυσταριοῦ τὰ σκεύη

◆◆◆

Κάποια κυρία παρδαλὴ πρὸ χρόνου παντρεμμένη
ντυμένη καὶ βαμμένη
πρὸ καταπλήκτων καὶ χαζῶν
ἐπιβατῶν τε καὶ πεζῶν
ἀκκιζομένη περπατᾶ σὲ κάποιο πεζοδρόμιον
μ' ἕνα καπέλλο στρογγυλό, μὲ.. τούμπανο πανόμοιον
γιὰ νὰ τὴν σχολιάσουνε πάρα πολλαὶ γειτόνισσαι
ἐξ ὧν ἡ μία μάλιστα ὀρθὰ κοφτὰ τὸ τόνισε:

Ὅτι αὐτὴ ποὺ περπατᾶ
τὸν σύζυγόν της ἀπατᾶ
καὶ τὸ καπέλλο ποὺ φορᾶ
τὸν... γιαβουκλοῦ της ἀφορᾶ
χωρὶς καθόλου ὁ σύζυγος χαμπάρι νὰ τὸ πάρη
κι' ὁ κόσμος τὤχει τούμπανο κι' αὐτὸς κρυφὸ καμάρι.

◆◆◆

Κάθε κυρία σήμερα καὶ κάθε μιὰ κοπέλλα
καὶ μερικὲς παμπόγρηες δουλειὰ δὲν ἔχουν ἄλλη
παρὰ ν' ἀλλάζουν τακτικὰ καὶ διαρκῶς καπέλλα.
Ἀντί, φεῦ! νὰ φροντίσουνε νὰ βάλουνε... κεφάλι.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

...ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

Τό ρίμμελ

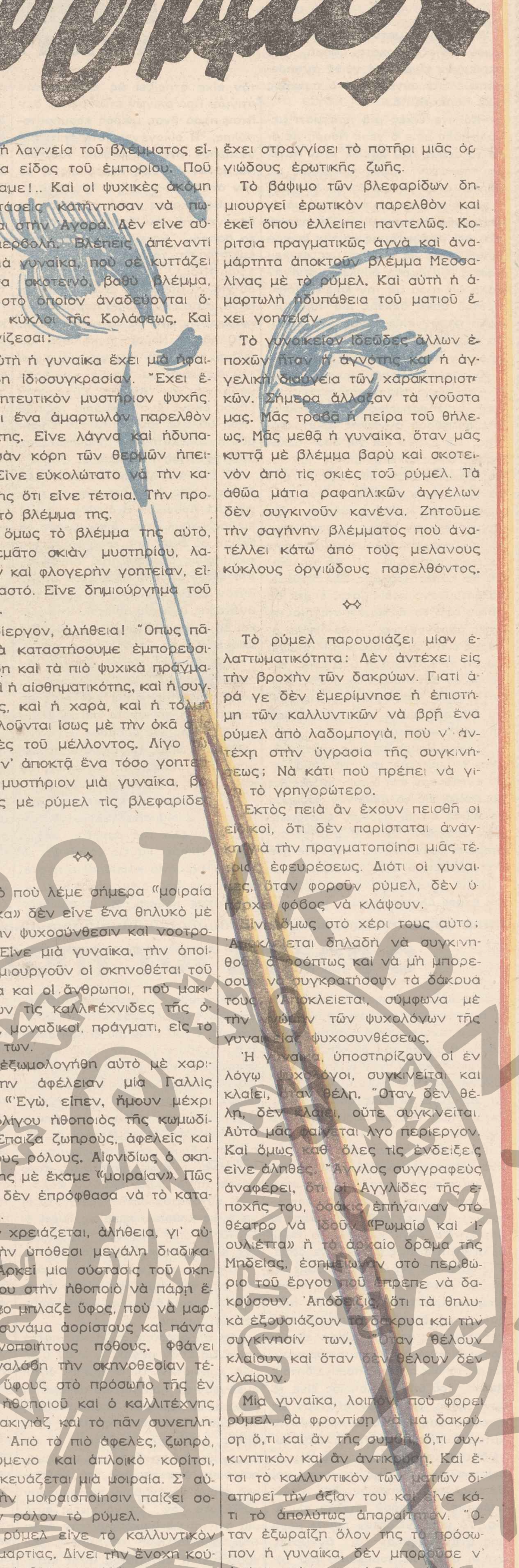

Καὶ ἡ λαγνεία τοῦ βλέμματος εἶνε ἕνα εἶδος τοῦ ἐμπορίου. Ποῦ ἐφθάσαμε!.. Καὶ οἱ ψυχικὲς ἀκόμη καταστάσεις κατήντησαν νὰ πωλοῦνται στὴν Ἀγορά. Δὲν εἶνε αὐτὸ ὑπερβολή. Βλέπεις ἀπέναντί σου μιὰ γυναίκα, ποὺ σὲ κυττάζει μὲ ἕνα σκοτεινό, βαθὺ βλέμμα, μέσα στὸ ὁποῖον ἀναδεύονται ὅλοι οἱ κύκλοι τῆς Κολάσεως. Καὶ διαλογίζεσαι:

— Αὐτὴ ἡ γυναίκα ἔχει μιὰ ἡφαιστειώδη ἰδιοσυγκρασίαν. Ἔχει ἕνα γοητευτικὸν μυστήριον ψυχῆς. Σέρνει ἕνα ἁμαρτωλὸν παρελθὸν πίσω της. Εἶνε λάγνα καὶ ἡδυπαθής, σὰν κόρη τῶν θερμῶν ἠπείρων. Εἶνε εὐκολώτατο νὰ τὴν καταλάβης ὅτι εἶνε τέτοια. Τὴν προδίδει τὸ βλέμμα της.

Καὶ ὅμως τὸ βλέμμα της αὐτό, τὸ γεμᾶτο σκιὰν μυστηρίου, λαγνείαν καὶ φλογερὴν γοητείαν, εἶνε πλαστό. Εἶνε δημιούργημα τοῦ ρύμελ.

Περίεργον, ἀλήθεια! Ὅπως πᾶμε, θὰ καταστήσουμε ἐμπορεύσιμα εἴδη καὶ τὰ πιὸ ψυχικὰ πράγματα. Καὶ ἡ αἰσθηματικότης, καὶ ἡ συγκίνησις, καὶ ἡ χαρά, καὶ ἡ τόλμη θὰ πωλοῦνται ἴσως μὲ τὴν ὀκᾶ στὶς Ἀγορὲς τοῦ μέλλοντος. Λίγο τὤχετε, ν' ἀποκτᾶ ἕνα τόσο γοητευτικὸν μυστήριον μιὰ γυναίκα, βάφοντας μὲ ρύμελ τὶς βλεφαρίδες της;

◆◆

Αὐτὸ ποὺ λέμε σήμερα «μοιραία γυναίκα» δὲν εἶνε ἕνα θηλυκὸ μὲ φυσικὴν ψυχοσύνθεσιν καὶ νοοτροπίαν. Εἶνε μιὰ γυναίκα, τὴν ὁποίαν δημιουργοῦν οἱ σκηνοθέται τοῦ σινεμὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ μακιγιάρουν τὶς καλλιτέχνιδες τῆς ὀθόνης, μοναδικοί, πράγματι, εἰς τὸ εἶδος των.

Τὸ ἐξωμολογήθη αὐτὸ μὲ χαριτωμένην ἀφέλειαν μία Γαλλὶς στάρ. «Ἐγώ, εἶπεν, ἤμουν μέχρι πρὸ ὀλίγου ἠθοποιὸς τῆς κωμῳδίας. Ἔπαιζα ζωηρούς, ἀφελεῖς καὶ ἀστείους ρόλους. Αἰφνιδίως ὁ σκηνοθέτης μὲ ἔκαμε «μοιραίαν». Πῶς ἔγινα δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὸ καταλάβω».

Δὲν χρειάζεται, ἀλήθεια, γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι μεγάλη διαδικασία. Ἀρκεῖ μία σύστασις τοῦ σκηνοθέτου στὴν ἠθοποιὸ νὰ πάρη ἕνα λίγο μπλαζὲ ὕφος, ποὺ νὰ μαρτυρῆ συνάμα ἀορίστους καὶ πάντα ἀνικανοποιήτους πόθους. Φθάνει νὰ ἀναλάβη τὴν σκηνοθεσίαν τέτοιου ὕφους στὸ πρόσωπο τῆς ἐν λόγῳ ἠθοποιοῦ καὶ ὁ καλλιτέχνης τοῦ μακιγιὰζ καὶ τὸ πᾶν συνεπληρώθη. Ἀπὸ τὸ πιὸ ἀφελές, ζωηρό, χαρούμενο καὶ ἁπλοϊκὸ κορίτσι, κατασκευάζεται μιὰ μοιραία. Σ' αὐτὴν τὴν μοιραιοποίησιν παίζει σοβαρὸν ρόλον τὸ ρύμελ.

Τὸ ρύμελ εἶνε τὸ καλλυντικὸν τῆς ἁμαρτίας. Δίνει τὴν ἔνοχη κούρασι στὰ βλέφαρα. Μιὰ γυναίκα μὲ μελανοὺς κύκλους γύρω ἀπὸ τὰ μάτια της, δίνει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἔχει τρυγήσει ὅλες τὶς ἡδονές, ὅτι ἔχει στραγγίσει τὸ ποτῆρι μιᾶς ὀργιώδους ἐρωτικῆς ζωῆς.

Τὸ βάψιμο τῶν βλεφαρίδων δημιουργεῖ ἐρωτικὸν παρελθὸν καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐλλείπει παντελῶς. Κορίτσια πραγματικῶς ἁγνὰ καὶ ἀναμάρτητα ἀποκτοῦν βλέμμα Μεσσαλίνας μὲ τὸ ρύμελ. Καὶ αὐτὴ ἡ ἁμαρτωλὴ ἡδυπάθεια τοῦ ματιοῦ ἔχει γοητείαν.

Τὸ γυναικεῖον ἰδεῶδες ἄλλων ἐποχῶν ἦταν ἡ ἁγνότης καὶ ἡ ἀγγελικὴ διαύγεια τῶν χαρακτηριστικῶν. Σήμερα ἄλλαξαν τὰ γοῦστα μας. Μᾶς τραβᾶ ἡ πεῖρα τοῦ θήλεως. Μᾶς μεθᾶ ἡ γυναίκα, ὅταν μᾶς κυττᾶ μὲ βλέμμα βαρὺ καὶ σκοτεινὸν ἀπὸ τὶς σκιὲς τοῦ ρύμελ. Τὰ ἄθῳα μάτια ραφαηλικῶν ἀγγέλων δὲν συγκινοῦν κανένα. Ζητοῦμε τὴν σαγήνην βλέμματος ποὺ ἀνατέλλει κάτω ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους ὀργιώδους παρελθόντος.

◆◆

Τὸ ρύμελ παρουσιάζει μίαν ἐλαττωματικότητα: Δὲν ἀντέχει εἰς τὴν βροχὴν τῶν δακρύων. Γιατί ἄρά γε δὲν ἐμερίμνησε ἡ ἐπιστήμη τῶν καλλυντικῶν νὰ βρῆ ἕνα ρύμελ ἀπὸ λαδομπογιά, ποὺ ν' ἀντέχη στὴν ὑγρασία τῆς συγκινήσεως; Νὰ κάτι ποὺ πρέπει νὰ γίνη τὸ γρηγορώτερο.

Ἐκτὸς πειὰ ἂν ἔχουν πεισθῆ οἱ εἰδικοί, ὅτι δὲν παρίσταται ἀνάγκη γιὰ τὴν πραγματοποίησι μιᾶς τέτοιας ἐφευρέσεως. Διότι οἱ γυναῖκες, ὅταν φοροῦν ρύμελ, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ κλάψουν.

Εἶνε ὅμως στὸ χέρι τους αὐτό; Ἀποκλείεται δηλαδὴ νὰ συγκινηθοῦν ἀπροόπτως καὶ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ συγκρατήσουν τὰ δάκρυά τους; Ἀποκλείεται, σύμφωνα μὲ τὴν γνώμην τῶν ψυχολόγων τῆς γυναικείας ψυχοσυνθέσεως.

Ἡ γυναίκα, ὑποστηρίζουν οἱ ἐν λόγῳ ψυχολόγοι, συγκινεῖται καὶ κλαίει, ὅταν θέλη. Ὅταν δὲν θέλη, δὲν κλαίει, οὔτε συγκινεῖται. Αὐτὸ μᾶς φαίνεται λίγο περίεργον. Καὶ ὅμως καθ' ὅλες τὶς ἐνδείξεις εἶνε ἀληθές. Ἄγγλος συγγραφεὺς ἀναφέρει, ὅτι οἱ Ἀγγλίδες τῆς ἐποχῆς του, ὁσάκις ἐπήγαιναν στὸ θέατρο νὰ ἰδοῦν «Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέττα» ἢ τὸ ἀρχαῖο δρᾶμα τῆς Μηδείας, ἐσημείωναν στὸ περιθώριο τοῦ ἔργου ποὺ ἔπρεπε νὰ δακρύσουν. Ἀπόδειξις, ὅτι τὰ θηλυκὰ ἐξουσιάζουν τὰ δάκρυα καὶ τὴν συγκίνησίν των. Ὅταν θέλουν κλαῖουν καὶ ὅταν δὲν θέλουν δὲν κλαῖουν.

Μιὰ γυναίκα, λοιπόν, ποὺ φορεῖ ρύμελ, θὰ φροντίση νὰ μὴ δακρύση ὅ,τι καὶ ἂν τῆς συμβῆ, ὅ,τι συγκινητικὸν καὶ ἂν ἀντικρύση. Καὶ ἔτσι τὸ καλλυντικὸν τῶν ματιῶν διατηρεῖ τὴν ἀξίαν του καὶ εἶνε κάτι τὸ ἀπολύτως ἀπαραίτητον. Ὅταν ἐξωραΐζη ὅλον της τὸ πρόσωπον ἡ γυναίκα, δὲν μποροῦσε ν' ἀφήση στὴν φυσικήν των κατάστασιν τὰ μάτια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὅπως λέγει τὸ τραγουδάκι, «πιάνεται ἡ ἀγάπη»...

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΩΤΛΑΝΤ ΓΥΑΡΝΤ

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΖΗ ΑΚΟΜΗ!

Ε΄

ΠΩΣ ΕΙΝΕ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΗ Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ συζήτησις μεταξὺ πατέρα καὶ γυιοῦ ὑπῆρξε ἀρκετὰ ζωηρή. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ γυιὸς ἀντιπροσώπευε τὴν σύνεσι ἐνῷ ὁ πατέρας εἶχε πάρει φωτιά.

—Κάποτε εἶχες μιὰ πράγματι μεγάλη ἰδέα εἶπε ὁ νέος Νουρὶ, μὲ ὅλο τὸ σέβας ποὺ ὤφειλε στὸν πατέρα του—ὅταν παρουσιάσθηκες ὡς μάρτυς στὴν δίκη Στένχαλϊλ.

»Αὐτὸ καὶ προσεκτικὴ δουλειὰ ἔπειτα μᾶς ἔκαναν μιὰ καλὴ περιουσία. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὴν διακινδυνεύσουμε μὲ παράτολμες ἐπιχειρήσεις. Οἱ μικρὲς δουλειὲς ἐπῆγαν καλὰ ὥς τώρα μὲ τὴν λαίδη Ντόϋλ. Προτοῦ ὅμως δεχθῇς μία τόσο μεγάλη παραγγελία χωρὶς κάλυμμα, θὰ ἔπρεπε νὰ ζητήσῃς πληροφορίες ἀπὸ τὴν λαίδη Γκρόθενορ.

Ὁ πατέρας Νουρί ἐθύμωσε.

— Νομίζεις πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ ζητήσῃ πληροφορίες στοὺς κύκλους τῆς ἀνωτέρας ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας; Θὰ ἔχανα καὶ τὶς δύο πελάτισσες. Κάθε ἐπιχείρησις ἂν πάῃ καλά, ἔρχεται μέρα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ ὅρια τὰ περιωρισμένα ποὺ εἶχε ἀρχικῶς καὶ λαμβάνει ἔκτασι. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν οἱ φαινομενικοὶ κίνδυνοι ἀποτελοῦν καὶ τὴ μεγαλείτερη ἀσφάλεια. Ἢ θὰ δηλώσω ὅτι τὸ κατάστημά μας δὲν διαθέτει τὰ ζητούμενα κοσμήματα, ὁπότε βεβαίως δὲν θὰ λάβωμε ποτέ πιὰ τέτοιες παραγγελίες. Ἢ θὰ στείλω ἀμέσως ὅ,τι μᾶς ζητοῦν καὶ θ' ἀποδείξω ὅτι τὸ κατάστημά μας εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀνταποκριθῇ καὶ στὶς δυσκολώτερες παραγγελίες. Προτιμῶ νὰ διακινδυνεύσω καὶ νὰ αὐξήσω τὴν καλή μας φήμη.

Ὁ νέος Νουρὶ ὑπέκυψε εἰς τὴν θέλησι τοῦ πατέρα του. Τὴν ἴδια μέρα ἐστάλησαν στὴ διεύθυνσι τῆς λαίδη Ντόϋλ εἰς τὸ Λονδῖνον κοσμήματα ἀξίας εἴκοσι περίπου ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Ἦταν ἕνα μικρὸ συστημένο δέμα ποὺ τὸ παρέδωσε στὸ Ταχυδρομεῖο ὁ ἴδιος ὁ Νουρί.

Μόλις ὅμως τὸ εἶχε παραδώσει καὶ ἔχασε ὅλο τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε στηρίξει ὡς ἐκείνην τὴν στιγμή. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μόλις, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας μικρὸς κοσμηματοπώλης. Ἡ οἰκογένεια στὸ σπίτι παρετήρησε τὴν στενοχώρια του, ἀλλὰ μόνον ὁ γυιός ἤξερε εἰς τί νὰ τὴν ἀποδώσῃ.

— Θὰ ἔκανες καλά, πατέρα, νὰ ἔφευγες γιὰ τὴν Ἀγγλία μὲ τὸ πρῶτο βαπόρι. Ἔστειλες μὲ ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη τὰ κοσμήματα εἰς τὴν λαίδη Ντόϋλ. Ἂν παρουσιασθῇς καὶ σὺ γιὰ νὰ μάθῃς ἂν εἶνε εὐχαριστημένη, αὐτὸ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὴν κολακεύσῃ, ἐνῷ θὰ σὲ καθησυχάσῃ.

Ὁ κύριος Νουρὶ ἀγκάλιασε καὶ φίλησε τὸν γυιό του γιὰ τὴν καλή του ἔμπνευσι καὶ ἔφυγε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴν Ἀγγλία. Εὐχαριστημένος ἔκανε ἕνα θαυμάσιο ταξεῖδι. Ἤδη ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του ἐπίσημον προμηθευτὴν τῆς πλουσιωτέρας ἀριστοκρατίας τοῦ κόσμου.

Κι' ἔτσι ἡ καλή του διάθεσις δὲν ἔπαυσε οὔτε ὅταν ἐπάτησε τό πόδι του στὸ Λοδνῖνο. Ἡ διεύθυνσις τῆς λαίδης Ντόϋλ ἦταν, ὅπως ἔμαθε ὁ Νουρί, σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀριστοκρατικώτερους δρόμους τοῦ Λονδίνου, στὸ Ἵτον Σκουέρ 382. Στὸν δρόμο αὐτὸν ἔμεναν διάφορα μέλη τῆς ἀνώτερης ἀγλικῆς ἀριστοκρατίας, ἐκεῖ δὲ εἶχαν καὶ τὰ μέγαρά τους διάφορες ξένες Πρεσβεῖες.

Τελείως ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν ἐπιχείρησί του εἶχε ξαπλώσει στὸ κάμπ ποὺ ἔτρεχε καὶ ἐκύτταζε μὲ εὐχαρίστησι τὰ ὡραῖα σπίτια δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου.

Μὲ μιᾶς ὅμως τὸ πρόσωπό του ἔχασε τὴν εὐχάριστη ἔκφρασί του καὶ ἄρχισε νὰ γίνεται σκυθρωπό.

Τὸ Λονδῖνον εἶνε μία περιεργη πόλις, ἡ ὁποία εἶνε τελείως διάφορη, στὴν ὅλη της σύνθεσι, ἀπὸ ὁ Παρίσι. Μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι εἶνε μία τεραστία κοσμόπολις ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορες μικρὲς ἐπαρχιακὲς πόλεις. Ἡ μεγαλείτερη πολυτέλεια εὑρίσκεται κοντὰ στὴ μεγαλείτερη ἀθλιότητα. Μακρεῖς δρόμοι οἱ ὁποῖοι ἀρχίζουν ὡς ἀριστοκρατιώτατοι καὶ πολυτελέστατοι τελειώνουν σὲ φτωχοσυνοικίες. Τέτοιος δρόμος εἶνε καὶ τὸ Ἵτον Σκουέρ.Μετὰ τὸν ἀριθμὸν 200 ἀρχίζουν τὰ λεγόμενα σλέμς ἕνα μίγμα δηλ. ἀποθηκῶν καὶ ἀθλιων συνοικιῶν.

Ὁ ἀριθμὸς 382 ἦτο μία ἀπαισία ξύλινη παράγκα, ὅπου βεβαίως ἦταν ἀδύνατον νὰ κάθεται ἡ λαίδη Ἄζατα Ντόϋλ, ἡ ὁποία ἔδινε στὴν κόρη της ὡς νυφικὰ κοσμήματα, διαμαντικὰ ἀξίας μισοῦ ἑκατομμυρίου λιρῶν. Ὁ Νουρὶ αἰσθάνθηκε ζάλη. Κατέβηκε μὲ τραυματισμένη καρδιὰ ἀπὸ τὸ κάμπ καὶ ἐζήτησε στὰ διάφορα χαμόσπιτα γύρω ἐὰν ἤξερε κανεὶς ποῦ ἔμενε ἡ λαίδη Ντόϋλ.

Κανεὶς ὅμως δὲν τὴν ἐγνώριζε. Ἐν τέλει ὁ Νουρὶ ἐπιστοποίησε μόνος του ἀπὸ τὸ γενικὸ βιβλίο διευθύνσεων τοῦ Λονδίνου ὅτι στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἀγγλίας δὲν ὑπῆρχε κἂν μιὰ λαίδη Ντόϋλ ποὺ νὰ λέγεται Ἄγατα.

◇◇

Ὅταν ὁ πατέρας Νουρὶ εὑρέθηκε πάλι στὸ Παρίσι ἀπέναντι στὸ γυιό του, ὁ νέος, παρὰ τὴν μεγάλη ζημία ποὺ εἶχαν ὑποστῆ γιὰ τὴν ἀπερισκεψία τοῦ πατέρα τους αἰσθάνθηκε μεγάλη λύπη γι' αὐτόν.

Ὁ κύριος Νουρὶ εἶχε τελείως καταπέσει καὶ ἤθελε νὰ ἀποδώσῃ τὸ ὅλο ἀτύχημά του εἰς τιμωρίαν τῆς τύχης γιὰ τὴν ἀλαζονείαν του. Ὁ γυιός ὅμως δὲν εἶχε καμμία διάθεσι νὰ δεχθῇ τὴν ἄποψι αὐτή. Ἡ δύναμις τῆς νεότητος ἐπαναστατοῦσε μέσα του κατὰ τῆς σκέψεως νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι μπρὸς σὲ μιὰ τέτοια ἀπάτη.

— Δὲν μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθεια τοῦ Σέρλοκ Χόλμς.

Ὁ πατέρας του ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό. Ἐνόμιζε πως ὁ γυιός του τὸν περιέπαιζε.

—Μὲ κοροϊδεύεις; Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Σέρλοκ Χόλμς δὲν εἶνε παρὰ ἕνα μυθιστορηματικὸ πρόσωπο.

Παρὰ τὸ θλιβερὸ τῆς ὑποθέσεως ὁ νέος Νουρὶ ἐχαμογέλασε.

— Ὁ Σέρλοκ Χόλμς μυθιστορηματικὸ πρόσωπο; Ζῆ καὶ βασιλεύει! Ἄλλο ἂν δὲν λέγεται Σέρλοκ Χόλμς.

Οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνομίας ἀποσύρονται ἐν γένει, ἔπειτα ἀπὸ ὑπηρεσίαν εἴκοσι ἐτῶν καὶ εἴτε γίνονται διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, εἴτε ἐργάζονται ὡς ἰδιωτικοὶ ντέτεκτιβ. Γνωρίζω εὐτυχῶς καλὰ τὸν ἀληθινὰ Σέρλοκ Χόλμς τῶν Παρισίων. Ἐξυπηρέτησε θαυμάσια ἕναν φίλο μου σὲ μιὰ πολὺ ὑμπερδεμένη ὑπόθεσι. Λέγεται Ρενὲ Κασελάρι. Ὁ πατέρας του ἦταν Ἰταλὸς καὶ ἡ μητέρα του Ἀγγλίδα, ἐμεγάλωσε δὲ στὴ Νότιο Γαλλία. Ἔτσι ἤξερε ἀπὸ παιδὶ τρεῖς γλῶσσες θαυμάσια. Μετὰ ἐταξίδευσε εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐγνώρισε τοὺς ἐγκληματίας ὅλων τῶν ἠπείρων. Ἔχει διαίσθησι γι' αὐτὰ τὰ πράγματα ὅπως ἔχεις ἐσὺ γιὰ τὰ χρυσαφικὰ καὶ τὰ διαμάντια. Μὴν κάνεις οἰκονομίες ἐκεῖ ποὺ δὲν πρέπει, ἀλλὰ ζήτησε ἀμέσως τὴν βοήθειά του.

Ἡ συζήτησις αὐτὴ ἔφερε τὸν κ. Κασελάρι μετὰ λίγες μέρες μὲ μιὰ ἀρκετὰ στρογγυλὴ ἐπιταγὴ στὴν τσέπη του, στὸ Λονδῖνο. Ἡ διαδρομὴ Γαλλίας'Αγγλίας καὶ ἀντιθέτως ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες στὴ ζωὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ἐν γένει οἱ ἐγκληματίαι τῶν δύο αὐτῶν χωρῶν προσπαθοῦν νὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ τὴ μία στὴν ἄλλη.

Ὁ Κασελάρι ἐγνώριζε ἐπίσης καλὰ καὶ ἕνα τρίτο πεδίον δράσεως τῶν διεθνῶν μεγάλων ἀπατεώνων καὶ ἐγκληματιῶν: Τὴν Κυανῆν Ἀκτήν. Ἐν γένει ἐκεῖ καταφεύγουν ὅλοι τους ἔπειτα ἀπὸ κάποια ἐπιτυχῆ ἐπιχείρησι γιὰ ν' ἀναλάβουν καὶ νὰ ἀναπαυθοῦν.

Ὅταν ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ τραῖνο στὸ σταθμὸ τοῦ Λονδίνου, ἤξερε ὅτι δὲν εἶχε στὴ διάθεσί του σχεδὸν τίποτε ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ βρῇ τὰ ἴχνη τῆς ὑποτιθεμένης λαίδης. Κανένας ἀπὸ τοὺς δύο Νουρὶ δὲν τὴν εἶχε δῆ ποτέ. Οἱ ἐπιταγὲς ἦσαν ἀπρόσωπες τραπεζιτικὲς ἐπιταγές. Τὸ μόνον πειστήριο ἦταν ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ὑποτίθεται ὅτι εἶχε γράψει εἰς τὸ κοσμηματοπωλεῖον Νουρί. Φυσικὰ αὐτὸ δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν βοηθήσῃ πολὺ διότι ἐὰν ἦταν κάποια διεθνὴς ἀπατεών, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι θὰ εἶχε βάλει κάποιο τρίτο πρόσωπο, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ δουλειὰ μὲ τὴ δικαιοσύνη, νὰ γράψῃ τὸ γράμμα. Ὁ Κασελάρι εἶχε ἀπόλυτα δίκηο, ὅταν ἔκανε αὐτὴ τὴ σκέψι. Στὴ Σκότλαντ Γυάρντ τὸν ἐδέχθησαν μὲ τὴ μεγάλη ἐγκαρδιότητα ποὺ προέρχεται ἀπὸ μιὰ μακρυὰ καὶ εἰλικρινῆ συνεργασία.Μεταξὺ ὅμως τῶν πολλῶν γραφικῶν χαρακτήρων ἀπατεώνων καὶ ἐγκληματιῶν τοῦ μεγάλου ἀρχείου τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας δὲν ὑπῆρχε ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένα τὰ γράμματα τῆς ὑποτιθεμένης Λαίδης Ντόϋλ. Οὔτε καμμιὰ ἄλλη ἔνδειξι μπόρεσαν νὰ τοῦ δώσουν στὴ Σκότλαντ Γυάρντ. Στοὺς καταλόγους της ὑπῆρχαν πολλοὶ Ντόϋλ, γυναῖκες καὶ ἄνδρες. Κανενὸς ὅμως ἡ διεύθυνσις δὲν ἦτο στὸ Ἵτον Σκουέρ. Ὁ Κασελάρι ἔστρεψε τότε ὅλη του τὴν προσοχὴ στὸ Ταχυδρομεῖο. Ἐζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸ Ταχυδρομικὸ Γραφεῖο τῆς συνοικίας, ὅπου πράγματι εἶχαν φθάσει ἀπὸ τὸ Παρίσι τέσσερα ταχυδρομικὰ δέματα στὸ ὄνομά της. Καὶ τὰ δικά της τὰ γράμματα γιὰ τὸ Παρίσι εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ ἴδιο γραφεῖο. Θὰ ἔπρεπε, φυσικά, νὰ εὑρίσκεται κάπου ἐκεῖ στὰ περίχωρα. Ἐν τούτοις τὸ Ταχυδρομικὸ Γραφεῖο δὲν μπόρεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ περισσότερο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ ΣΤ΄ μέρος.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΣΥΝΕΙΔΗΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

Εἶνε λάθος νὰ πιστεύῃ κανεὶς ὅτι ἡ συνειδητὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε πάντοτε ἡ αὐτὴ καὶ ὅτι μόνον ὁ ὕπνος τὴν διακόπτει. Ἀπὸ τὴν μίαν πρᾶξιν στὴν ἄλλη, ἄλλοτε ἰσχυροτέραν καὶ ἄλλοτε πιὸ ἀδύνατη, ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ἐξαφανίζεται ὅλως διόλου χωρὶς ὅμως να εὑρισκώμεθα εἰς κατάστασιν ὕπνου. Καὶ ἡ σκέψις ἀκόμη εὑρίσκεται συχνὰ εἰς τὸ πεδίον τοῦ ἀσυνειδήτου καὶ γι' αὐτὸ πολλὲς φορὲς ὅταν μᾶς ἐρωτοῦν τί σκεπτόμεθα, ἀπαντοῦμε: «Τίποτε» ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότηκα ἀντιλαμβανόμεθα πολὺ καλὰ ὅτι ἡ σκέψις δὲν ἔμεινε ἀδρανὴς ἔστω καὶ γιὰ ν' ἀπαντήσωμε αὐτὸ τὸ «τίποτε». Κάποτε πάλι, χωρὶς καμμία συνειδητὴ πρόσκλησι, προβάλλει καὶ ξετυλίγεται εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μας σειρὰ σκέψεων τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος εὑρίσκονται εἰς τὸ σκότος τοῦὑποσυνειδήτου. Μεταξὺ τοῦ ὕπνου ὁ ὁποῖος εἶνε τόσον βαθὺς, ὥστε δὲν φθάνουν ὥς τ' αὐτιά μας καὶ τὰ ἰσχυρότερα ἠχητικὰ κύματα, καὶ τῆς τελείας συνειδητῆς καταστάσεως κατὰ τὴν ὁποίαν εἴμεθα τελείως ξυπνητοὶ καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἐγρηγόρσει ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ὑπάρχουν πολλὰ κλιμάκια. Τὸ ὑποσυνείδητον παίζει μέσα μας ἕναν μεγάλον καὶ ἄγνωστον ἀκόμη στὶς λεπτομέρειες του ρόλον.

Βαδίζομεν π. χ. στοὺς δρόμους τῶν μεγαλοπόλεων, ἀποφεύγουμε τοὺς διαβάτας καὶ τοὺς κινδύνους τῶν αὐτοκινήτων, ἐνῷ ἡ σκέψις μας εἶνε τελείως ἀλλοῦ. Γδυνόμεθα τόσον ἀσυνείδητα, ὥστε δὲν ἐνθυμούμεθα κἂν ὅτι ἐγδυθήκαμε. Μέσα στὴν πιὸ ζωηρὴ συζήτησι, ἀνεβαίνουμε τὶς σκάλες ἢ στρέφουμε καὶ περνᾶμε τοὺς πιὸ ἀκανόνιστους δρόμους χωρὶς νὰ χάσουμε καθόλου τὴν κατεύθυνσίν μας. Ὅταν—αὐτὸ ἰδίως συμβαινει στὶς μεγάλες ἐκδρομὲς καὶ σὲ δύσκολους δρόμους— ἡ πορεία μας ἔχει γίνει τελείως αὐτόματος, τότε μόνον πηγαίνουμε ἀληθινὰ καλά.

Ἡ αὐτόματος αὐτὴ πορεία δὲν εἶνε ὅμως καθόλου εὔκολος, διότι ἐξαρτᾶται ἀπὸ διάφορες πολύπλοκες ἐνέργειες καὶ προσπάθειες.

Ὅλη μας τὴ ζωὴ θὰ εἴμαστε ἀδέξιοι σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἐὰν τὸ ὑποσυνείδητον δὲν ἐνεργοῦσε μέσα στὸ αὐτόματον.

Ἂς προσέξουμε τοὺς καπνιστας καὶ ἰδίως ἕναν μεγάλον, ἕναν μανιώδη καπνιστήν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐνεργοῦν ὡς πραγματικὰ αὐτόματα. Βάνουν τὸ χέρι στὴν τσέπη τους, ἐνῷ σκέπτονται τελείως, ἄλλα πράγματα, μελετοῦν, συζητοῦν ἢ καὶ ἐνεργοῦν ἀκόμη—βγάζουν τὸ κουτί, παίρνουν ἕνα τσιγάρο, τὸ βάζουν στὸ στόμα τὸ ἀνάβουν καὶ ρουφοῦν εὐχάριστα τὸν καπνὸ χωρὶς οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ διακόψουν τὴν ἄλλη τους ἀπασχόλησι. Πολλὲς φορὲς συμβαίνει ἡ αὐτόματος αὐτὴ κατάστασις νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ περιβάλλον ἢ ἀπὸ ἄλλην ἐσωτερικὴν ἢ ἐξωτερικὴν κατάστασιν. Οὕτω ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ξεχνοῦν νὰ καπνίσουν μόλις βρεθοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖό τους ἢ ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό τους.

Εἰς τὸ πεδίον αὐτὸ τῆς ἀσυνειδήτου καὶ αὐθορμήτου ἐνεργείας εἶνε ἀναμφισβητήτως ἀξιοθαύμαστα τα χέρια μας. Τὰ χέρια μας μοιάζουν μᾶλλον μὲ ἀνεξάρτητα ὄντα τὰ ὁποῖα εἶνε συνδεδεμένα διὰ τῶν νεύρων μὲ διάφορα κέντρα καὶ τὰ ὁποῖα τροφοδοτεῖ τὸ αἷμα γιὰ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐκτελοῦν ὅλες τὶς πράξεις καὶ τὶς κινήσεις σὰν τελειότατο μηχάνημα. Ἡ σύγκρισις αὐτὴ ἐν τούτοις δὲν εἶνε καθόλου ἐπιτυχὴς διότι καὶ τὸ τελειότερο ἀπὸ ὅλα τὰ μηχανήματα δὲν μπορεῖ, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν ζωήν. Οἱ φλέβες εἶνε ζωντανές, δὲν εἶνε νεκροὶ σωλῆνες.

Τὰ νεῦρα, οἱ μῦς, ὁμοίως καὶ τὰ χέρια ἐργάζονται, ἐνεργοῦν, ἐκτελοῦν σωρείαν πράξεων καὶ κινήσεων χωρὶς κἂν νὰ ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι διεβιβάσθη εἰς αὐτὰ σχετικὴ ἐντολή, χωρὶς κἂν νὰ ἐλέγχουμε τὴν ἐνέργειά τους αὐτή. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ἡ αὐτόματος ἐνέργεια, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὸ ὑποσυνείδητον, ἀναμφιβόλως ἡ ὅλη ζωή μας θὰ ἦτο πολὺ πιὸ δύσκολη.

Τὰ χέρια ἀντιδροῦν, προλαμβάνουν τακτοποιοῦν, διορθώνουν, σὰν νὰ ἦσαν συνειδητὰ αὐτὰ καθ' ἑαυτά.

Ὁ καλὸς πιανίστας παρακολουθεῖ βέβαια μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὴ σκέψι στὶς νότες, ἀλλὰ τὰ χέρια τρέχουν, ἀλλὰ τὰ χέρια τρέχουν ἐπάνω στὰ πλῆκτρα μὲ μίαν αὐτόματο κίνησι καὶ ταχύτητα τόση, ὅση δὲν φαντάζεται κανεὶς ὅτι ἡ σχετικὴ ἀντοχὴ κατορθώνει νὰ διαβιβασθῇ σὲ ἐλάχιστα κλάσματα χρόνου ἀπὸ τὸ μάτι στὸν ἐγκέφαλο καὶ ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο στὸ χέρι. Ταὐταχρόνως δὲ ἀναμιγνύεται εἰς τὸ κτύπημα τοῦ πλήκτρου σκέψις, ἐνθύμησις, συζήτησις αἴσθημα, τὰ ὁποῖα ,ὅλα μαζὺ χρωματίζουν καθὼς λένε, τὸ παίξιμο τοῦ καλλιτέχνου καὶ ὅλα αὐτὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἐλαφρότερο ἢ δυνατότερο κύπημα τοῦ χεριοῦ ἐπάνω στὰ πλῆκτρα, τοῦ χεριοῦ ποὺ πηδάει μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει περίπου μὲ τὴν κοπέλλα ποὺ γράφει στὴ γραφομηχανή. Τὰ χέρια μας ἔχουν τόσο πολὺ συνδεθῆ μὲ τὸ πνευματικό μας μέρος ὥστε κατορθώνουμε νὰ μιλοῦμε μὲ αὐτὰ καὶ νὰ ἐκφραζώμεθα. Συχνὰ συμβαίνει νὰ «βαρυοῦνται» τὰ χέρια. Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἔκφρασί τους. Ζητοῦν νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ κάτι νὰ κινηθοῦν. Τοτε παίζουν ταμποῦρλο ἀπάνω στὸ τραπέζι, κάνουν κομματάκια ἕνα σπίρτο τυλίγουν ἕνα χαρτὶ καὶ αὐτὲς εἶνε ἐνέργειες τῶν χεριῶν μας, ὄχι δικές μας. Γι' αὐτὸ μὲ μιᾶς ἀντιλαμβανόμεθα π.χ.ὅτι τὰ χέρια μας, αὐτομάτως καὶ ἀσυνειδήτως ἔσχισαν τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας ἢ τὸ εἰσιτήριο τοῦ τραίνου ποὺ θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ζητήσῃ ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἐπιθεωρητής.

Συχνὰ συμβαίνει νὰ συγκεντρώνωμε συνειδητὰ τὴν προσοχήμας ἐπὶ ὡρισμένων ἐνεργειῶν, τόσον ὥστε νὰ καθιστάμεθα τελείως ἀφηρημένοι. Στὸν πόλεμον π.χ. παρετηρήθη ὅτι οἱ στρατιῶτες οἱ ὁποῖοι ἦσαν συγκεντρωμένοι σὲ μιὰ ἐπίθεσι ἢ μιὰ ἄλλη πολεμικὴ ἐπιχείρησι δὲν ἀντελήφθησαν καθόλου ὅτι εἶχαν πληγωθῆ ἀρκετὰ βαρειὰ δὲ πολλὲς φορὲς καὶ ὅτι μόνον ὅταν ἔπαυσαν νὰ ἔχουν τὴν προσοχή τους ἐντεταμένη στὸ σκοπό ποὺ ἤθελαν νὰ ἐπιτύχουν, τὸ τραῦμα τους ἔγινε συνειδητό.

Ἕνα ἄλλο θαῦμα τῆς ὑποσυνειδήτου—αὐτομάτου ἐνεργείας εἶνε ὁ λόγος, ἡ τέχνη τῆς ὁμιλίας. Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ σκεφθοῦμε μία, μία χωρὶς τὴν βοήθεια τοῦ ὑποσυνειδήτου καὶ τοῦ αὐτομάτου εἰς λέξεις, εἰς ἐκφράσεις, τὰ ἐπιφωνήματα, τις συλλαβές ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀποτελοῦνται αὐτὲς καὶ τὰ γράμματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦνται οἱ συλλαβές, θὰ ἦταν ἀδύνατον καὶ νὰ ὁμιλήσωμεν ἀλλὰ πολὺ περισσότερον εἰς ἕνα ζήτημα νὰ πείσωμεν μὲ τὸν χείμαρρον τοῦ λόγου του ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ἀφάνταστον ποικιλίαν τόνου φωνῆς καὶ ἐκφράσεων ἕνα ἀκροατήριον πολλῶν χιλιάδων ἀνθρώπων. Ἡ γλῶσσα, ὁ λάρυγξ, τὸ στόμα τὰ δόντια, τὰ χείλια, ὅλα ἐργάζονται αὐτομάτως, μηχανικῶς, ὅπως τὰ δάκτυλα τοῦ πιανίστα καὶ τῆς δακτυλογράφου. Καὶ μόνο μὲ τὴν βοήθεια, τοῦ ὑποσυνειδήτου — αὐτομάτου ὅπως φαίνεται ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τα παραδείγματα, κατορθώνουμε — ἕνα θαῦμα καὶ αὐτὸ τοῦ ὁποίου μᾶς διαφεύγει ἡ πηγή, τὸ πραγματικὸν κένρον, ὁ μηχανισμός— νὰ ἀντεπεξέλθωμεν στὶς χίλιες ἀνάγκες τῆς ζωῆς..

ΜΕΓΑΘΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΑΜΟΥΘ

ΕΖΗΣΕ ΣΤΗΝ ΑΤΤΙΚΗ!

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΚΑΙ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΝΤΟΛΟΓΩΝ

Ἴσως νὰ μὴν ἦτο τὸ τελευταῖο εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ μεγαθήριο ἐκεῖνο ποὺ εἶχε χαθῆ στὴν κλεισόρια ἡ ὁποία πρὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν θὰ ἔφραζε τὸν δρόμον μεταξὺ Πεντέλης καὶ Ὑμηττοῦ, ἐκεῖ ὅπου σήμερα μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων τῶν δύο βουνῶν ὑπάρχει μία ἀνοικτὴ πεδιάδα 2 - 3 χιλιομέτρων. Ἐκεῖ, πιὸ ψηλά, στὸ σημερινὸ Πικέρμι, εἶχαν βρῆ προηγουμένως — καὶ ἡ γεωλογία καὶ ἡ παλαιοντολογία δὲν μποροῦν νὰ ὁρίσουν ἀκριβῶς πότε — τὸν θάνατον ἀρκετὰ ἄλλα τεράστια ζῶα τῆς προιστορικῆς ἐποχῆς. Σήμερα βρίσκουμε ἐκεῖ τοὺς σπονδύλους των, τοὺς χαυλιόδοντάς τους καὶ τὶς τεράστιες συαγόνες των. Τὸν παλαιότατο ἐκεῖνο καιρὸ κάποιο πέρασμα ἦταν ἐκεῖ ἀπὸ τὶς πεδιάδες τῆς Λευρεωτικῆς καὶ τοῦ Μαραθῶνα πρὸς τὸ λεκανοπέδιον τῆς Ἀττικῆς ποὺ συγκοινωνοῦσε πάλι ἀπὸ τὸ Δαφνὶ καὶ τὰ πέρα ὀρεινὰ περάσματα μὲ τὴν Πελοπόννησο καὶ τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα.

Ὁ μαμοὺθ ἐπροχωροῦσε μὲ κάποιο δισταγμὸ ἐπάνω στοὺς βράχους. Ἀπὸ ποὺ ἐρχότανε; Ποῦ ἐπήγαινε; Τὸν ἀρχαιότατο ἐκεῖνον καιρὸ οἱ μαμοὺθ ἦσαν διαδομένοι σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Οἱ τεράστιοι σκελετοί τους ποὺ βρίσκονται σήμερα στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴ Σιβηρία ὅπως καὶ σὲ διάφορες χῶρες τῆς Εὐρώπης ἀποδεικνύουν ὅτι γιὰ τὰ μεγάλα αὐτὰ ζῶα δὲν ὑπῆρχε ἰδιαίτερος τόπος διαμονῆς ἀλλ' ὅτι θὰ περιεφέροντο ἀπὸ τῆς μιᾶς ἠπείρου εἰς τὴν ἄλλην.Ἀργότερα,εἰς τὰ πλησιέστερα πρὸς τὴν ἐποχήν μας χρόνια, φαίνεται ὅτι ἔζησαν εἰς τὴν Εὐρώπην πολλὰ ἀπὸ τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα σήμερον μόνον εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἢ εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν συναντῶνται ἀκόμη.

Σκελετοὶ λεόντων, ἐλεφάντων καὶ ἄλλων μεγάλων θηρίων ἔχουν εὑρεθῆ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς ἄλλες πολὺ βορειότερες χῶρες τῆς Εὐρώπης. Γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στοὺς μαμοὺθ στὴ Σιβηρία, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔχουν βρεθῆ μέσα στοὺς πάγους πολλὰ ἀπὸ τὰ μεγαθήρια αὐτὰ ὁλόκληρα, ὅπως ἦσαν ὅταν ζοῦσαν πρὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν, τελείως διατηρημένα, μὲ τὸ κρέας τους, τὸ δέρμα τους, τὶς τρίχες τους καὶ ὁλόκληρους τοὺς τεράστιους χαυλιόδοντάς τους.

Ἦτανε σὰν νὰ εἶχε νοιώσει κάποιον κίνδυνον. Ἐστάθηκε μὲ μιᾶς καὶ ἐνέτεινε τὴν προσοχή του πρὸς τὰ βραχώδη τοιχώματα τὰ ὁποῖα ἔφραζαν τὸ δρόμο πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ πρὸς τὰ δεξιά. Τὰ μικρά του μάτια ἐκύτταζαν ἐπίμονα μπροστά του, ἀλλὰ καμμιὰ ἀνωμαλία δὲν μπόρεσαν νὰ διακρίνουν. Τὸ ζῶον ἐρχότανε ἀπὸ μακρυὰ καὶ θὰ εἶχε περιπλανηθῆ εἰς ἀνεύρεσιν ἄλλων μεγαθηρίων τῆς ράτσας του. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν ἀπομείνει πλέον πολλὰ ἐκείνη τὴν ἐποχή. Ἐκτὸς ἀπ' τοὺς κλιματολογικοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι σιγὰ σιγὰ ἐπέφεραν τὴν ἐξαφάνισί τους καὶ ἀπὸ τὶς γεωλογικὲς

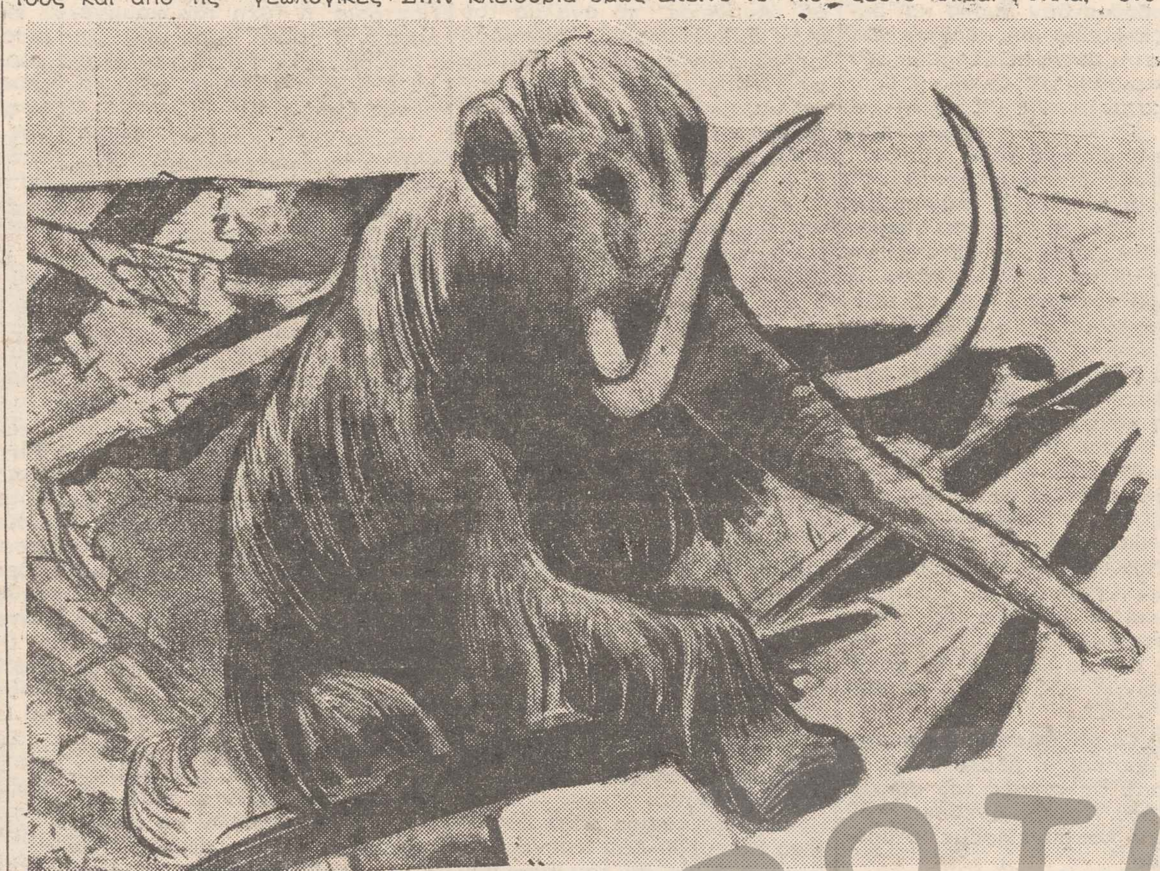

καταστροφὲς οἱ ὁποῖες συνέτειναν εἰς αὐτήν, εἶχε ἐμφανισθῆ ὀλίγο πρὶν ἕνας τρομερὸς ἐχθρός, πολὺ μικρὸς μέν, ἀλλὰ ὁ ὁποῖος δὲν ἔδειχνε κανένα φόβο καὶ ἤξερε νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὰ τρομερώτερα καὶ ἰσχυρότερα θηρία μὲ ἐπιτυχία: ὁ ἄνθρωπος.

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ πουθενὰ δὲν ἐφαίνετο ὁ μικροσκοπικὸς αὐτὸς ἐχθρὸς οὔτε καὶ τὸ μεγαθήριον εἶχε ἀνακαλύψει πουθενὰ ἴχνη του. Καὶ ὅμως τὸ ζῶον ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἀνήσυχο. Ἐσήκωσε ψηλὰ τὴν προβοσκίδα του ἀντίθετα πρὸς τὸν ἄνεμο καὶ ἐσήκωσε τὰ τεράστια αὐτιά του γιὰ ν' ἀντιληφθῇ καλλίτερα ἂν κάποιος κίνδυνος, ἂν κάποιος ἐχθρὸς τὸν ἀπειλοῦσε. Στὴν κλεισόρια ὅμως ἐκεῖνο τὸ πρωϊνὸ ἦτανε ἀπόλυτη σιωπή. Μόνον ὁ ἄνεμος ἐφυσοῦσε πάνω ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ μέσα στὰ δένδρα ψηλά. Ὁ γίγας ἐπροχώρησε καὶ πάλι διστακτικός. Εἶχε μέσα του τὴν ἔμφυτο δυσπιστία ἐκείνη ὅλων τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν ζώων τῶν ἐκτεταμένων πεδιάδων ὅταν εὑρίσκωνται σὲ ἄγνωστο καὶ ἀνώμαλο ἔδαφος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του ἕνας περίεργος θόρυβος ποὺ τὸν συνώδευαν φωνὲς πολλῶν ζώων. Μέσα στὰ δύο βουνὰ προχωροῦσε μιὰ μεγάλη ἀγέλη ἐλαφιῶν, τὰ ὁποῖα κατέβαιναν ἀπὸ τὶς βορεινότερες περιοχὲς πρὸς νότον γιὰ νὰ ξεχειμωνιάσουν, ὅπως τὰ ἀποδημητικὰ πτηνά, σὲ πιὸ ζεστὸ κλῖμα. Ψηλά, στὸ βορρηά, ὁ χειμώνας εἶχε ξεσπάσει δριμὺς καὶ οἱ πάγοι ἔζωναν τὴ γῆ.

Χιλιάδες ἦσαν τὰ ζῶα μὲ τὰ μεγάλα κέρατα στὸ κεφάλι καὶ χιλιάδες ὁπλὲς ἐκτυποῦσαν μὲ ζωηρὴ γοργότητα τοὺς σκληροὺς βράχους καὶ τὶς πέτρες μεταξὺ τῶν δύο βουνῶν. Ὁ μαμοὺθ ἐγύρισε ἥσυχος καὶ βέβαιος γιὰ τὴ δύναμί του. Τὰ πολλά, πολλὰ μικρὰ ζῶα, τῶν ὁποίων ἡ ἐμπροσθοφυλακή, ὅταν ἔφθασε σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπ' αὐτὸν ἐστάθηκε σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ ἀφήσῃ τὰ πρωτεῖα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι τα μικρὰ ἐλάφια ἀνεγνώριζαν τὸν γίγαντα ὡς ἀρχηγὸν ὅλων τῶν ζώων ποὺ ζοῦσαν τὸν καιρὸ ἐκεῖνο.

Προτήτερα ὑπῆρχαν οἱ δεινόσαυροι, οἱ βροντόσαυροι, οἱ κερατόσαυροι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τεράστια σαυροειδῆ ὄντα τῶν μερῶν, τῆς γῆς καὶ τοῦ ἀέρα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐπὶ χιλιάδες ἔτη ἐπιβάλει τὴν κυριαρχία τους ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ ἐποχὴ ὅμως τῆς βασιλείας τους εἶχε παρέλθει καὶ μετὰ εἶχαν κατακτήσει ὅλη τὴ γῆ οἱ τεράστιοι μαμούθ. Καὶ αὐτοὶ ὅμως δὲν ἦσαν προωρισμένοι νὰ παρατείνουν ἐπὶ πολὺ τὴν δική τους τὴν κυριαρχία ἐπάνω στὸν πλανήτη μας. Τὰ μικρότερα ὅμως ζῶα ἀνεγνώριζαν τὴν ὑπεροχή τους ἐφ' ὅσον ὑπῆρχαν καὶ ἐφ' ὅσον τὰ συναντοῦσαν εἰς τὸν δρόμον τους. Γι' αὐτὸ τὰ ἐλάφια εἶχαν σταθῆ καὶ ἐπερίμεναν. Τί θὰ ἀπεφάσιζε ὁ γίγας;

Ἡ παρουσία τῶν χιλιάδων ζώων γύρω του, τὰ ὁποῖα ἐπροχωροῦσαν στὴν αὐτὴ κατεύθυνσι, ποὺ ἐπήγαινε κι' αὐτός, καθησύχασε τὸν μαμούθ καὶ τοῦ ξανάδωσε τὸ συναίσθημα τῆς ἀσφαλείας ποὺ τὸ εἶχε χάσει γιατὶ τὸ βαθύτερο ἔνστικτό του τὸν εἶχε εἰδοποιήσει ὅτι διέτρεχε κάποιον κίνδυνο.

Ἔτσι τὸ τεράστιον ζῶον ἐπροχώρησε μὲ γρήγορο βῆμα γιὰ νὰ μὴν ἐμποδίσῃ τὴν ἀγέλη ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ πίσω του ἀπὸ τοῦ νὰ περάσῃ πάλι στὴν ἀνοικτὴ πεδιάδα. Ἐκεῖ ὅμως στὴν καμπὴ τῆς κλεισούρας, στὴν ἔξοδο, τὸν περίμενε ὁ ὄλεθρος τὸν ὁποῖον εἶχε διαισθανθῆ. Μὲ μιᾶς καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, τὰ πόδια του ἐπάτησαν εἰς τὸ κενὸν καὶ ὁλόκληρο τὸ τεράστιο σῶμα ἔπεσε σ' ἕνα μεγάλο λάκκο.

Ἡ ἀγέλη τῶν ἐλαφιῶν φοβισμένη ἐσκόρπισε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐπάνω στὶς πλαγιὲς καὶ ὅλα τὰ ζῶα ἔτρεξαν πρὸς τὴν ἔξοδο, ἐνῷ τὸ καθένα ἀπέφευγε νὰ περάσῃ κοντὰ στὸν λάκκο ὅπου εἶχε ἐξαφανισθῆ τὸ μεγαθήριον.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀντήχησαν φωνὲς — φωνὲς ἀνθρώπινες καὶ οἱ μικροὶ νάνοι κατέβηκαν τρέχοντας μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα, ἀπὸ ψηλά, πρὸς τὸ βάθος τῆς κλεισόριας. Τὸ τεράστιο ζῶο ἀποτελοῦσε γι' αὐτοὺς μιὰ πολύτιμη λεία. Ὅλα ἦσαν χρήσιμα: τὸ κρέας του, τὸ δέρμα του,τὰ κόκκαλά του, οἱ χαυλιόδοντές του. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ μικρὸς καὶ ἀδύνατος, ὁ ἄοπλος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἶχε ἀρχίσει στηριζόμενος πάνω στὸ φοβερὸ ὅπλο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεός, στὴν ἀνώτερη διανοητικὴ δύναμι, στὴν ἀντίληψι καὶ τὴ σκέψι, τὸν πόλεμο κατὰ τῶν μεγαλειτέρων γιγάντων, τὸν πόλεμον ἐκεῖνο ποὺ ἐπρόκειτο σιγὰ - σιγὰ νὰ τὸν φέρῃ στὴν κυριαρχία ὅλης τῆς γῆς.

Ρ. Κ.

ΚΥΝΟΔΡΟΜΙΑΙ ΚΑΙ ΛΑΓΩΝΙΚΑ...

Εἰς ὅλα τὰ σπόρ ταχύτητος ποὺ εἶνε προωρισμένα νὰ ἀναδείξουν νικητὴν τὸν «πρῶτον» ποὺ θὰ φθάσῃ εἰς ἕνα τέρμα.Εἴτε διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως μηχανῶν (αὐτοκινήτου, ἀεροπλάνου, ποδηλάτου), εἴτε διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως ζώων (ἵππων), δὲν κατωρθώθη ἀκόμη νὰ μὴ εἶνε ἀπαραίτητος ἡ μεσολάβησις τῶν ἀνθρώπων... Θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ἕνας ὁδηγός, ἢ ἕνας πιλότος, ἢ ἕνας τζόκεϋ—δηλ. ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θὰ κανονίζῃ τὸ μέτρον τῆς ταχύτητος, τὸν χειρισμὸν καὶ τοὺς ἑλιγμούς.

Ἔτσι, ἡ ταχύτης, παραμένει αἰχμάλωτος τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως.

Ἡ εἰκὼν τῆς «καθαρᾶς ταχύτητος» γίνεται ἀντιληπτὴ μόνον εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς ἁμίλλης καὶ τοῦ συναγωνισμοῦ εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ζῶα ἀφήνονται μόνα των μέσα εἰς τὸν στίβον, μὲ ὁδηγὸν τὸ ἔνστικτον πάθος των. Καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ μίαν ὁλωσδιόλου «εἰδικὴν» καὶ ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν λαγωνικῶν—τῶν εἰδικευμένων δηλ. σκύλλων δι' ἀγῶνας ταχύτητος.

Οἱ σκύλλοι ποὺ λαμβάνουν μέρος εἰς τοιούτους ἀγῶνας εἶνε ἀπὸ διαλεχτὲς ράτσες καὶ διαιτῶνται μὲ μεθοδικὰς προφυλάξεις καὶ σύστημα συνεχῶς ἀσκούμενοι ἀπὸ πεπειραμένους «ἐπιστάτας», οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν τὴν δίαιταν, τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἐξέλιξιν πάσης προόδου των, ὅπως οἱ θεράποντες ἰατροὶ τοὺς ἀσθενεῖς των, τηροῦντες ἰδιαίτερον «δελτίον» δι' ἕνα ἕκαστον.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ὑφίσταται ἕνα μοναδικὸν Κυνοτροφεῖον ,εἰς Σὰν—Ζέμμ, ὅπου, μέσα εἰς ἕνα ἐκτεταμμένον χῶρον, μὲ ὑψηλὴν μάνδραν ποὺ τοῦ δίδει τὴν ἐντύπωσιν μοναστηριακοῦ συγκροτήματος, ὑπάρχουν ἐπιστημονικῶς κατεσκευασμένα καταλύμματα, ἀσκητήρια, ἐκπαιδευτήρια καὶ θεραπευτήρια, ἀκόμη, διὰ τὰ λαγωνικὰ ταχύτητος.

Τὰ καλλίτερα ἐξ αὐτῶν εἶνε δύο εἰδῶν: 1ον) «σλοῦγκι» λευκὰ μὲ μακρὺ τρίχωμα καὶ 2ον) σγουρὰ μικρόσωμα μὲ πλατὺ κεφάλι. Καὶ τὰ δύο εἴδη χαρακτηρίζονται μὲ τὴν κοινὴν ὀνομασίαν «λαγωνικὰ» καὶ εἶνε τὰ πιὸ ἐπιτήδεια δι' ἀγῶνας ταχύτητος καὶ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των ἀποκαλοῦνται «σάπλιγκ» κατὰ τὸ πρῶτον έτος ποὺ θὰ τρέξουν στὶς κοῦρσες, «πιούππυ» κατὰ τὸ δεύτερον καὶ κατόπιν, ἁπλῶς «σκυλλιά».

Καθένα ἀπὸ τὰ λαγωνικὰ αὐτὰ ποὺ διαιτῶνται μέσα εἰς τὸ εἰδικὸν Κυνοτροφεῖον τοῦ Σὰν—Ζέμμ, ἔχει ἴδιον «ἀτομικὸν πινάκιον» δηλ. «δελτίον ταυτότητος» περιλαμβάνον κάθε δυνατὴν λεπτομέρειαν σχετική, μὲ τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ χρῶμα, τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως καὶ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά του

Τὸ βάρος τῶν σκύλλων αὐτῶν εἶνε 25 ἕως 35 χλγρ. διὰ τὰ ἄρρενα καὶ 20 ἕως 28 χλγρ. διὰ τὰ θήλεα.

Ἐὰν τὸ βάρος ἑκάστου λαγωνικοῦ ὑπερβῇ τὰ 750 γραμμάρια ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν προηγουμένην «κοῦρσαν» μέχρι τῶν παραμονῶν τῆς νέας τοιαύτης, τότε, ἀποκλείεται νὰ μετάσχῃ εἰς αὐτήν.

Ἡ σταδιοδρομία τῶν «δρομέων» αὐτῶν σκύλλων εἰμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ἀπὸ ἕνα ἕως ὀκτὼ χρόνια. Ἡ δὲ ἀξία των ποικίλλει ἀπὸ 2 ἕως 4 χιλιάδας γαλλικὰ φράγκα, ἐξαιρέσει τῶν «τσάμπιον», τῶν ὁποίων ἡ ἀξία εἶνε πολὺ μεγαλυτέρα καὶ ἀνάλογος πρὸς τὸν ἀριθμὸν νικῶν ποὺ ἐσημείωσε καθένα.

Διεθνεῖς κυνοδρομίαι δὲν ἤρχισαν ἀκόμη, νὰ γίνωνται συχνά, καθόσον ἡ Ἀγγλία εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ πρώτιστον, λόγον εἶνε διαδεδομένον αὐτὸ τὸ σπόρ δὲν στέλλει ἔξω τῶν ὁρίων της τοὺς ἐξησκημένους «δρομεῖς» της, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ δεχθῇ τοὺς γαλλικοὺς σκύλλους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους της ἀξιοῖ νὰ τοὺς ὑποβάλῃ πρῶτα, εἰς ἑξάμηνον κάθαρσιν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ μακρὸν αὐτὸ χρονικὸν διάστημα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συνεχίζεται ἡ δίαιτα καὶ ἡ ἄσκησις, ὅπως μέσα εἰς τὸ Κυνοτροφεῖον τῆς Σὰν—Ζέμμ, εἶνε φυσικὸν δὲ νὰ λησμονοῦν τὰ λαγωνικὰ καὶ ὅσα ἐδιδάχθησαν, διὰ τοῦτο αἱ συναντήσεις ἀγγλικῶν σκύλλων μὲ γαλλικοὺς τοιούτους εἰς ἀγῶνας ταχύτητος ἢ δὲν γίνονται καθόλου ἢ εἶνε πολὺ σπάνιαι.

Εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου ὑπάρχουν ὀκτὼ διάφορα εἰδικὰ «Κυνοδρόμια» ὅπου γίνονται τακτικώτατα καὶ σχεδὸν ἀνὰ πᾶσαν ἑβδομάδα, ἐνίοτε δὲ καὶ δὶς τῆς ἑβδομάδος κυνοδρομίαι μὲ πολυάριθμον φιλοθέαμον κοινὸν τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖ μὲ ἐνδιαφέρον τὸ σπόρ καὶ πληρώνει τὸ εἰσιτήριόν του ἀκριβά. Εἰς τὸ τελευταῖον Ντέρμπυ 97.000 ἄτομα παρηκολούθησαν τὶς κοῦρσες τῶν λαγωνικῶν.

Οἱ «τσάμπιον» τῶν κυνοδρομιῶν τῆς Ἀγγλίας εἶνε ὁ «Μίτς-δῆ-Μίλλερ» καὶ ὁ «Ἀταξίας». Ἀλλὰ τὰ ὀνομαστότερα λαγωνικὰ—δρομεῖς τῆς Εὐρώπης εἶνε ὁ Γκρεντὲν, ὁ Ἀταξίας καὶ ὁ Ντίκ. Ἐξ αὐτῶν, ὁ Γκρεντὲν καὶ ὁ Ντὶκ εἶνε «γάλλοι», ὁ Ἀταξίας εἶνε «ἄγγλος».

Ὁ Ντὶκ «γάλλος» εἶνε υἱὸς τοῦ «Μίτς-δῆ-Μίλλερ» «ἄγγλου» καὶ ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ τελευταίου πρωταθλητοῦ τῆς Ἀγγλίας εἶνε κάπως περίεργη... Πρὸ ἓξ περίπου ἐτῶν ἕνας πάστωρ τὸν ἠγόρασεν ἀπὸ ἕνα χωρικὸν ἀντὶ μιᾶς ἀγγλικῆς λίρας. Ἦτο, τότε ὁ «Μίτς» ἡλικίας μόλις ἑνὸς ἔτους.

Ὁ πάστωρ δὲν ἐφαντάζετο ποσῶς ὅτι τὸ σκυλλὶ ποὺ ἀγόρασεν ἠδύνατο νὰ ἐξελιχθῇ εἰς δρομέα, πολὺ δὲ περισσότερον ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῇ καὶ νὰ κερδίσῃ. Παρετήρησεν, ὅμως, ὅτι εἰς τοὺς μακρυνοὺς ἐξοχικοὺς περιπάτους, ὁ σκύλλος του ἔτρεχε μὲ τρόπον καταπληκτικόν. Τοῦτο, ἐπροκάλεσε καὶ τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων, μερικοὶ δ' ἐξ αὐτῶν παρώτρυναν τὸν πάστορα νὰ βάλῃ τὸ λαγωνικόν του νὰ μετρηθῇ μὲ τὰ ἄλλα ποὺ μετεῖχον εἰς τὰς κυνοδρομίας.

Ἔτσι, εὐθὺς ἀμέσως ὁ «Μίτς-δῆ-Μίλλερ» ἀνεδείχθη ἀσυναγώνιστος καὶ ἐντὸς ἑνὸς ἑξαμήνου κατεῖχεν ἀδιαμφισβητήτως, πλέον, τὸν τίλτον τοῦ «τσάμπιον» τῆς Ἀγγλίας. Αἱ ἀλλεπάλληλοι νῖκαι του ἔδωσαν μέχρι στιγμῆς εἰς τὸν πάστωρα κέρδη ὑπερβαίνοντα κατὰ πολὺ τὸ ἓν ἑκατομμύριον γαλλικῶν φράγκων.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΣΤΟΝ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Πῶς ἀνατρέφεται τὸ μωρὸ ἑνὸς πιθήκου

Ὥς πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὸ Ζόντερμπουντ ἦταν ὁ κυνηγετικὸς παράδεισος τῶν Ἰνδιῶν. Μ' ὅλο ποὺ τὸ μεγάλο κυνῆγι ἔχει ἐξολοθρευθῆ, ἐν τούτοις, ζοῦν ἀκόμη ἐκεῖ ἀρκετὲς τίγρεις, λεοπαρδάλεις καὶ ἄλλα θηρία. Χιλιάδες μαϊμοῦδες περιφέρονται στὰ πυκνὰ δένδρα καὶ ἀπὸ κάτω τριγυρίζουν ἀγριογούρουνα, ζαρκάδια καὶ φίδια κάθε εἴδους. Ὅσο γιὰ τοὺς κροκοδείλους, ὅπου ὑπάρχει νερό, βλέπει κανεὶς ὁλόκληρα κοπάδια.

Ὁ Λὰλ καὶ ἐγώ, ταξιδεύοντας μὲ ἕνα ἀραμπᾶ, γιατὶ ἄλλο μέσον συγκοινωνίας δὲν μποροῦσε νὰ κυκλοφορήσῃ στὰ βαλτώδη καὶ πυκνοφυτεμένα μέρη, προχωρήσαμε ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα καὶ εἴχαμε νὰ κάνουμε ἀκόμη ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μίλια, ὥσπου νὰ φτάσουμε στὸ παραποτάμιο σπίτι ἑνὸς «σικαρί», ποὺ μᾶς εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ μᾶς προμήθευε τοὺς κροκοδείλους ποὺ χρειαζόμαστε. Ἂν ἐπρόκειτο νὰ πάω νὰ βρῶ κανένα ἄλλο θηρίο στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ μου θὰ εὕρισκα πολὺ πιὸ εὐχάριστη τὴ διαδρομή. Ἡ ἰδέα ὅμως ὅτι θὰ ἔκανα πάλι τὸν ἴδιο δρόμο, μὲ φορτωμένα στὸν ἀραμπᾶ δυὸ ἀποκρουστικὰ ἑρπετά, μ' ἔκανε νὰ θεωρῶ τὸ ταξίδι σὰν ἀγγαρεία καὶ νὰ μὴν βλέπω τὴν ὥρα πότε νὰ τελειώσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ διαδικασία.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εὕρισκα κι' ὅλας ὅτι τὸ ἁμάξι μας προχωροῦσε μὲ ἀπελπιστικὴ βραδύτητα μ' ὅλο ποὺ ὁ καϋμένος ὁ ἁμαξᾶς μας ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ φτάσῃ ὅσο τὸ δυνατὸ γρηγορώτερα.

◆◆

Ἔξαφνα, ἐνῷ περνούσαμε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου ἡ ζούγκλα ἦταν λιγώτερο πυκνή, ἄκουσα τὸν ἁμαξᾶ νὰ λέῃ δυνατὰ μιὰ βλαστήμια ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς τῆς ἰνδοστάνικης διαλέκτου καὶ νὰ σταματήσῃ ἀπότομα τὸν ἀραμπᾶ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσα θόρυβο ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ κλαριὰ νὰ σπάζουν. Κι' ὕστερα εἶδα μιὰ μαϊμοῦ νὰ πηδάῃ ἀπάνω σ' ἕνα δένδρο ποὺ ἅπλωνε τὰ κλαριά του πάνω στὸν δρόμο καὶ ὅταν ἔφτασε στὸ τελευταῖο κλαρὶ νὰ πηδάῃ πάλι στὴ μέση τοῦ δρόμου, σχεδὸν μπρὸς στὰ πόδια μας. Τὸ ζῶο φαινόταν τρομοκρατημένο κ' ἔτρεχε μ' ὅλη του τὴ γρηγοράδα γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου. Συγχρόνως φάνηκε καὶ ὁ διώκτης του ποὺ πλησίαζε μὲ μεγάλα πηδήματα: μιὰ λεοπάρδαλις. Ἡ δυστυχισμένη μαϊμοῦ διπλασίασε τὶς προσπάθειές της, ἀλλὰ πρωτοῦ προκάμῃ νὰ φτάσῃ τὰ ἀντικρυνὰ δέντρα καὶ νὰ ἐξασφαλισθῆ στὴν κορυφὴ κανενὸς ἀπ' αὐτὰ ἡ λεοπάρδαλις μ' ἕνα πελώριο πήδημα τὴν ἔφτασε. Μιὰ φωνὴ ἀγωνίας ἀκούστηκε καὶ μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο ἡ φυλὴ τῶν μαϊμούδων ἐλαττώθηκε κατὰ ἕνα μέλος.

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἡ λεοπάρδαλις πηδοῦσε ἐπάνω στὴν μαϊμοῦ καὶ πρωτοῦ τὴν ἁρπάξῃ καὶ χαθῆ μαζὶ μὲ τὸ κυνῆγι της στὰ βάθη τῆς ζούγκλας, μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα ἕνα σκοῦρο πρᾶγμα νὰ πετάγεται στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου. Δὲν εἶχα ἰδέα τί ἦταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα — κατὰ βάθος δὲν ἤμουν καὶ βέβαιος ἂν εἶχα ἰδῆ πραγματικῶς τίποτε — μὰ ἡ περιέργειά μου εἶχε κεντηθῆ σὲ μεγάλο βαθμό. Εἶπα στὸν ἁμαξᾶ νὰ σταθῆ καὶ μαζὺ μὲ τὸν Λὰλ κατεβήκαμε νὰ ψάξουμε ἕνα γῦρο.

Ἔψαξα κάμποσα λεπτὰ στὴ μέση καὶ στὶς ἄκρες τοῦ δρόμου μὰ ἡ ἔρευνές μου ἦταν ἄκαρπες. Ἑτοιμαζόμουν νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ψάξιμο καὶ νὰ πάψω νὰ γυρεύω πράγματα ποὺ τὰ εἶχα ἰδῆ μόνον μὲ τὴν φαντασία μου, ὅταν τὴν τελευταία στιγμὴ διέκρινα ἀνάμεσα στὸ γρασίδι ἕνα μικροσκοπικὸ πραγματάκι ποὺ μόλις κουνιῶταν: ἦταν ἕνα μικρὸ μαϊμουδάκι λίγο μεγαλείτερο ἀπὸ μιὰ σπιθαμή. Τὸ σήκωσα ἀπὸ χάμω καὶ τὸ κύτταξα καλά. Ἦταν νεογέννητο, τὸ πολὺ μιᾶς βδομάδος. Τὸ κεφάλι του ἦταν μεγάλο ὅσο μιὰ σφαίρα μπιλλιάρδου, τὸ μουτράκι του καὶ τὰ χεράκια του ἦταν τριανταφυλλιὰ καὶ οἱ τρίχες του ἦσαν ἀραιὲς καὶ κοντές, φανερὸ δεῖγμα πὼς μόλις εἶχε βγῆ στὸν κόσμο.

Τύλιξα τὸ μωρουδάκι στὸ μαντῆλι μου καὶ τὸ ἔβαλα μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τσέπες τοῦ σακκακιοῦ μου. Ὕστερα ἀνέβηκα στὸν ἀραμπᾶ καὶ συνεχίσαμε τὸ δρόμο μας.

Ἤμουν ταραγμένος βαθύτατα. Σκεπτόμουν ὅτι ἡ τελευταία σκέψις τῆς μητέρας ἐκείνης ἐνῷ ἔνοιωθε τὴ θερμὴ ἀνάσσα τῆς λεοπάρδαλις ἀπὸ πίσω της ἦταν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ παιδί της.

Ἡ μαϊμοῦδες ἔχουν ἐντελῶς ἰδιαίτερο τρόπο γιὰ νὰ κρατοῦν τὰ παιδιά τους. Τὸ μωρὸ κρέμεται ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς μάννας του καὶ μὲ τὰ δυὸ χεράκια του τὴν κρατάει ἀγκαλιασμένη σφιχτά. Ἡ μητέρα μετακινεῖται, πηδάει ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ψάχνει γιὰ τροφὴ καὶ τὸ μαϊμουδάκι μένει κρεμασμένο διαρκῶς. Ὅταν ἡ ἡρωῒς τῆς τραγικῆς σκηνῆς ποὺ διαδραματίσθηκε ἐμπρός μας εἶδε ὅτι ὁ θάνατός της ἦταν βέβαιος ξεκόλλησε τὸ παιδί της ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ πέταξε γιὰ νὰ τὸ σώσῃ.

◆◆

Στὸ πρῶτο σπίτι ποὺ βρήκαμε στὸν δρόμο μας κατέβηκα καὶ πῆρα λίγο κατσικίσιο γάλα, μὲ τὸ ὁποῖον τάϊσα μὲ μεγάλη δυσκολία τὸ μικρὸ ὀρφανό. Σὰν φτάσαμε στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ μας συνάντησα τὸν «σικάρι» καὶ ἔκλεισα ἀμέσως τὴ συμφωνία γιὰ τοὺς κροκοδείλους ποὺ μοῦ εἶχε ἕτοιμους.

Τὸ μαϊμουδάκι μου μεγάλωσε καὶ ἀνεπτύχθη θαυμάσια καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ μου στὴν Ἀμερική, ἦταν ἡ πιὸ ἀγαπητή μου ἀπασχόλησις. Κοιμῶταν στὴν καμπίνα μου καὶ ὅταν μ' ἔβλεπε μὲ ἀγκάλιαζε κι' στὴν δική μου. Τὸ εἶχα συμπαθήσει... ἔτριβε τὴν μουρίτσα του ἐπάνω θέσει τόσο ὥστε δὲν μοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ τὸ ἀποχωρισθῶ, ἀλλὰ στὸ ἑπόμενο ταξίδι μου σκέφθηκα ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸ κουβαλήσω μαζύ μου στὴν Ἀσία.

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν φροντίδα καὶ τὴν περιποίησι ποὺ τοῦ χρειαζόταν, ἦταν νὰ τὸ βάλω κάπου ὅπου θὰ γνώριζαν πῶς νὰ τὸ περιποιηθοῦν.

Ἔτσι τὸ χάρισα στὸν Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Σὰν Ντιέγκο. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἀποχωρίστηκα ἔνοιωσα τὰ μάτια του νὰ βουρκώνουν κι' ἔφυγα βιαστικὰ δίχως νὰ γυρίσω πίσω νὰ τὸ ξαναϊδῶ.

ΦΡΑΝΚ ΜΠΟΥΚ

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΟΥ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΥΠΕΔΑΦΟΥΣ

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΥΣΟΡΥΧΕΙΑ

Η ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΟΥ ΤΑ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ΚΑΙ ΑΠΕΘΑΝΕ ΠΤΩΧΟΣ

Πάει ἕνας χρόνος ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε στὸ νοσοκομεῖο Σαὶν—Πὼλ τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ ὁ Πέτερ Τζαίημς Χάρισσον. Ἐθάφτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κοιμητηρίου τῶν φτωχῶν. Μὰ ἡ ἀνθρωπότης, ποὺ τόσα τοῦ ὀφείλει, δὲν τὸν ξέχασε. Ἀνήγειρε τὸ ἄγαλμά του στὸ Γιοχάνεσμπουργκ σὰν φάρο εὐγνωμοσύνης στὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ποὺ χάρισε τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐημερία στὸ Γιοχάνεσμπουργκ καὶ γενικὰ σ' ὅλη τὴν Νότιο Ἀφρική.

◆◆

Ὁ Χάρισσον εἶχε γεννηθῆ στὴ Μελβούρνη στὰ 1856. Ἀπὸ παιδὶ σχεδὸν ἀκόμα ἔδειξε τὴν τυχοδιωκτική του κλίσι ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τοὺς προγόνους του, μετανάστες τῆς Αὐστραλίας.

Σὲ ἡλικία εἴκοσι μόλις χρόνων εἶχε τριγυρίσει ὅλο τὸ αὐστραλιανὸ ἀρχιπέλαγος κάνοντας κάθε λογῆς δουλειά. Τὸ μοῦτσο, τὸν ἔμπορο, τὸν ἁλιέα μαργαριταριῶν, τὸν ναύτη.

Τριγύριζε ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, ἀντιμετωπίζοντας χίλιους δυὸ κινδύνους, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα προδιαγεγραμμένο σχέδιο. ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ κερδίζῃ τίποτα.

Καὶ μιὰ μέρα, στὰ 1887, μέσα στὶς ἄσκοπες περιπλανήσεις του ἀνάμεσα στοὺς δρόμους τοῦ Πρετόρια, ἡ τύχη τοῦ χαμογέλασε γιὰ πρώτη φορά.

Νὰ πῶς εἶχε διηγηθῆ ἀργότερα ὁ ἴδιος τὴν κρίσιμη αὐτὴ φάσι τῆς ζωῆς του.

—Εἶχα βγῆ, χειμῶνα καιρό, γιὰ νὰ περιπλανηθῶ στὴν ὕπαιθρο λίγες μέρες. Διασχίζοντας μιὰ κοιλάδα κουράστηκα καὶ αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθῶ. Ἄναψα φωτιά. Καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς θερμότητος μιὰ πέτρα σχίστηκε καὶ εἶδα μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὴν κατάπληξι, φλίδες κιτρινωπές. Ἤμουν ἀρκετὰ πεπειραμένος πάνω στὸ ζήτημα αὐτό, ὥστε νὰ καταλάβω πὼς ἐπρόκειτο γιὰ χρυσάφι. Ἔκαμα τὸν γῦρο τῆς κοιλάδας καὶ παντοῦ βρῆκα ἴχνη τοῦ κιτρίνου μετάλλου. Ἔνοιωσα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ περιουσία ὁλόκληρη... Κόντευα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν χαρά μου. Ἐξηκολούθησα τὶς ἔρευνές μου κάμποσες μέρες. Ἀλλὰ τὰ τρόφιμά μου ἐξηντλήθησαν καὶ ἀναγκάστηκα νὰ γυρίσω στὸ Λαγγκλάντ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ Τρανσβαὰλ περνοῦσε μέρες ἀγωνίας. Στὰ νότιο οἱ Μπόερς ἐξακολουθοῦσαν νὰ μάχωνται κατὰ τῶν Ἄγγλων στρατιωτῶν γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ἀνεξαρτησία, ποὺ εἶχαν κερδίσει λίγα χρόνια πρὶν ὕστερα ἀπὸ τὴν μάχη τοῦ Μαγιούμπα.

Ἡ κυβέρνησις ἦταν ἀπησχολημένη, ὥστε νὰ μὴν τῆς μένῃ καθόλου καιρὸς νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὶς χίμαιρες ἑνὸς τυχοδιώκτη.

Ἀλλὰ ὁ Χάρισσον ἐπέμενε. Ἡ αἴτησίς του ἔπεσε κάποτε εἰς τὰ χέρια ἑνὸς εὐσυνειδήτου ὑπαλλήλου καὶ ἡ ἄδεια τοῦ δόθηκε (ἱστορικὴ ἡμέρα) στὶς 19 Αὐγούστου 1887.

Μὲ τὴν ἄδεια στὸ χέρι ὁ Χάρισσον ξαναγυρίζει στὰ περίχωρα τοῦ Λάνγκλαντ γιὰ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὸ ὀρυχεῖο του μόνος, Δὲν ἦταν ὅμως πεπειραμένος στὴ δουλειὰ αὐτὴ καὶ ἡ μέθοδος ἐργασίας του ἦταν τελείως πρωτόγονη. Ἔκαμε προσπάθειες ἀπελπισμένες, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Οἱ βράχοι δὲν παρέδιδαν τὸ χρυσό τους. Μόνον ἡ ἄμμος τοῦ ποταμοῦ τοὔδωσε λίγα ψιχία χρυσοῦ, ὡς ἀνταμοιβὴν μιᾶς ὑπεράνθρωπης δουλειᾶς ποὺ θὰ τοῦ εἶχε ἀποδώσει ἀσυγκρίτως περισσότερα ἂν ἦταν συστηματικωτέρα.

Τοῦ κάκου ὁ Χάρισσον τοὺς ἔδειχνε τὶς πέτρες ποὖχαν φλέβες χρυσοῦ, κανεὶς δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὶς ἀγοράσῃ κάν.

Καὶ ὁ δυστυχισμένος εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀπελπίζεται ἤδη, ὅταν παρουσιάστηκε κάποιος, ὁ ὁποῖος δέχτηκε νὰ ἀγοράσῃ τὶς πολύτιμες πέτρες γιὰ 110 λίρες.

Ὁ Χάρισον ἦταν κατενθουσιασμένος. Ἦταν πλούσιος. Θὰ μποροῦσε ἐπιτέλους νὰ ἀνοίξῃ τὸ καμπαρὲ ποὺ ὀνειρευόταν.

Σὲ λίγους μῆνες ὁ κόσμος εἶχε μάθει ὅτι στὶς περιοχὲς τοῦ Ραὶντ εἶχαν ἀνακαλυφθῆ κοιτάσματα χρυσοῦ. Καὶ ἄρχισε μιὰ τρελλὴ μετανάστευσις πρὸς τὴν περιοχὴ τοῦ Λανγκλαντ. Ἱδρύθησαν ὀρυχεῖα, σπίτια καὶ σὲ λίγο ἀπ' τὸ μηδὲν ξεπετάχτηκε ἡ ὑπέροχη πολιτεία τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ.

Ὅλα αὐτὰ χάρις στὸν Χάρισσον.

Ἐκεῖνος ὅμως, τί ἔκαμε στὸ διάστημα αὐτό;

Οἱ 110 λίρες τοῦ ἐχρησίμευσαν ὡς βάσι τῆς περιουσίας του. Ὁ κόσμος ἐκέρδιζε ἀμύθητα ποσά. Καὶ τὸ καμπαρὲ τοῦ Χάρισσον ἦταν πάντα γεμᾶτο.

Μιὰ νύχτα τοῦ ἐπετέθηκαν κάτι κλέφτες. Ὑπερασπίσθηκε ἡρωϊκὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ πληγώθηκε στὴν κοιλιά. Βδομάδες ὁλόκληρες πάλεψε ἀνάμεσα σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατο. Στὸ τέλος ὁ γερὸς ὀργανισμός του νίκησε τὸ κακό. Ἅμα ἔγινε καλὰ ἐτοποθέτησε τὰ λεπτά του σὲ μιὰ Τράπεζα. Ἀλλὰ ἡ Νότιος Ἀφρικὴ διήρχετο κρίσι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ ἡ Τράπεζα, στὴν ὁποία ὁ Χάρισσον εἶχε καταθέσει τὶς οἰκονομίες του ἐχρεωκόπησε

Τὸ καμπαρὲ τοῦ Χάρισσον βγῆκε στὸ σφυρί. Καὶ ἕνας γεροντᾶκος μὲ ράχι καμπουριασμένη, βρέθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου ρακένδυτος καὶ ἀξιολύπητος...

Ὅσο τὸν κρατοῦσαν τὰ πόδια του, ὁ Χάρισσον ἔβγαζε τὸ ψωμί του, τριγυρίζοντας ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καὶ ζητιανεύοντας. Ὕστερα, ἅμα ἀρρώστησε, μπῆκε στὸ νοσοκομεῖο Σαὶν—Πώλ.

Τώρα, ποὔχει πεθάνει, τὸ ἄγαλμά του ὑψοῦται περήφανο στὸ ὡραιότερο πάρκο τῆς πόλεως, πάνω σ' ἕνα βάθρο ψηλὸ 45 μέτρα.

Μὰ τὸ κορμί του, στὸ κοιμητήριο, ἀναπαύεται στὴν συνοικία τῶν ἀπόρων.

ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΡΑΙΗΛ

Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἀμαζονίου, ἡ ἀποστολὴ Ραΐυντμοντ, τὴν ὁποίαν χρηματοδοτεῖ ἡ διεύθυνσις τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου, ἠχμαλώτισε ἕνα σπανιώτατον εἶδος ζώου, τοῦ οἱ ἰθαγενεῖς τὸ ἀποκαλοῦν «μαγκοῦ». Τὸ περίεργον αὐτὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον παρὰ τὴν τερατώδη του ὄψιν εἶνε μᾶλλον ἀβλαβές, εἶνε ἀμφίβιον, τρέφεται δὲ μὲ χόρτα, μὲ ψάρια καὶ μὲ αὐγὰ τῶν χελωνῶν.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ...

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ

Ἕνα περίεργον φαινόμενον ποὺ κατέπληξε τὸν κόσμον

Ὅλα τὰ παράξενα δὲν συμβαίνουν μόνον εἰς τὴν Ἀμερικήν, πρὸ παντὸς ὅταν ἐπεμβαίνει ἡ φύσις, ὁ μεγάλος αὐτὸς θαυματοποιὸς ποὺ κάμνει τὰ καταπληκτικώτερα πράγματα.

Ἀκούσατε λοιπὸν τί ἔγινε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ Κουρδιστάν: οἱ ὀρεινοὶ κάτοικοι τῆς χώρας αὐτῆς, ὅταν ἐξύπνησαν κατὰ τὰ ξημερώματα εἶδαν τὸν ἥλιον νὰ ἀνατέλλῃ ἀπὸ τὴν ὀροσειρὰν τοῦ Πὶρ Ὀμὰρ καὶ κατεπλάγησαν. Διότι ἡ ἀνατολὴ ἐκείνη παρουσίαζε ἕνα πολὺ περίεργον φαινόμενον: ὁ ἥλιος ἐφαίνετο ὅπως τὸν βλέπομεν ἡμεῖς κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐκλείψεως. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε γίνει ἔκλειψις ἡλίου. Τί συνέβαινε λοιπόν;

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γεροντωτέρους κατοίκους τοῦ μέρους ἐκείνου ἔδοσαν τὴν ἐξήγησιν. Τὸ φαινόμενον αὐτό, εἶπαν, ποὺ λέγεται εἰς τὴν τοπικὴν γλῶσσαν «σιὰχ γκουνέση» δηλαδὴ μαῦρος ἥλιος, ἐπαναλαμβάνεται πάρα πολὺ σπανίως καὶ εἶνε ἀπόδειξις ὅτι κάποιο μεγάλο κακὸ πρόκειται νὰ συμβῆ εἰς τὴν χώραν.

Εἰς τὴν ἀρχήν, οἱ μετεωρολόγοι ποὺ ἐξήτασαν τὸ φαινόμενον, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ παρακολουθήσουν ἐκ τοῦ πλησίον, εἶπαν ὅτι τοῦτο ὀφείλεται εἰς μίαν ὁμαδικὴν ὀφθαλμαπάτην τῶν κατοίκων, οἱ ὁποῖοι ἐνόμιζαν ὅτι ἔβλεπαν τὸν ἥλιον νὰ μαυρίζῃ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ συμβαίνῃ τέτοιο πρᾶγμα.

Ἔπειτα εἶπαν ὅτι αἱ παράδοξοι ἀντανακλάσεις τῆς λίμνης Βάν, εὑρισκομένης ὄχι πολὺ μακρὰν τοῦ μέρους ὅπου παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον αὐτό, ἐπροκάλεσαν τόσον ἔντονα παιγνίδια τοῦ φωτός, ὥστε νὰ δημιουργηθῆ τὸ περίεργον ἐκεῖνο «σιὰχ γκουνέση».

Ἀλλὰ οὔτε καὶ ἡ ἐξήγησις αὐτὴ δὲν ἐφάνη ἀπολύτως ἱκανοποιητικὴ εἰς τοὺς μετεωρολόγους, ποὺ ἀνεζήτησαν τὴν πραγματικὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου. Σημειωτέον δέ, ὅτι ὁ ἥλιος δὲν φαίνεται σκοτεινὸς μόνον πλησίον τῆς λίμνης Βαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς χώρας, πολὺ ἀπομεμακρυσμένα ἀπὸ τὴν λίμνην.

Μερικοὶ λοιπὸν μετεωρολόγοι μετέβησαν εἰς τὸ Κουρδιστὰν διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ φαινόμενον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπαναλαμβάνεται τακτικὰ μέχρι τέλους Μαρτίου. Διότι τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συνέβη καὶ πρὸ 32 ἐτῶν, ὁπότε τὸ φαινόμενον ἤρχισε κατὰ τὸ τέλος Φεβρουαρίου καὶ ἐπανελήφθη κατὰ διαστήματα μέχρι τέλους Μαρτίου.

Χωρὶς ὅμως νὰ ἀναμείνωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτῶν ἐρευνῶν εἰμποροῦμεν κάλιστα νὰ βασισθοῦμε εἰς τὴν ἐξήγησιν τὴν ὁποίαν ἔδοσεν ὁ Σπσύρ. Εἶπε δηλαδὴ ὅτι τὸ φαινόμενον ὀφείλεται εἰς ἕνα παιγνίδι τοῦ φωτός, ποὺ γίνεται ὅταν τοῦτο διέρχεται ἀπὸ τὰ παγωμένα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας.

Τὰ κρυστάλλινα μόρια ποὺ εὑρίσκονται διάχυτα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τὰ ὁποῖα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο συγκεντρώνονται εἰς πυκνὰ στρώματα ἀντανακλοῦν τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς μία κατεύθυνσι ποὺ δὲν ἐπιτρέπει νὰ φθάσουν ἕως τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς.

Εἶνε εὔκολον λοιπὸν νὰ φαντασθῆ κανεὶς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀντανακλάσεως αὐτῆς. Ὁλόκληρος ἡ περιοχὴ στερεῖται τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἂν ὄχι ὁλοσχερῶς, πάντως ὅμως μὲ τὴν ἔντασιν μὲ τὴν ὁποίαν φθάνουν συνήθως μέχρις ἡμῶν.

Πῶς ὅμως ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῆ τὸ βάσιμον τῆς θεωρίας αὐτῆς; Μόνον κατὰ δύο τρόπους: ὁ παρατηρητὴς ἔπρεπε νὰ ἀνέλθῃ ἢ εἰς τὴν κορυφὴν κανενὸς ὑψηλοῦ ὄρους ἢ εἰς ἕνα ἀερόστατον, τὸ ὁποῖον νὰ ὑψωθῆ ὑπεράνω τοῦ στρώματος ἐκείνου τῶν παγωμένων κρυσταλλίνων μορίων ποὺ δημιουργοῦν τὸ φαινόμενον.

Τοῦτο ὅμως, μέχρι τινός, ἦτο ἀκατόρθωτον. Τὰ βουνὰ εἶνε τόσον ἀπόκρημνα εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἰδίως πρὸς τὴν κορυφὴν των, ὥστε κανένας ἐπιστήμων δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἀνέλθῃ ἕως ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ τὸ ἀερόστατον ἀπαιτοῦσε μίαν τεραστίαν δαπάνην τὸ βάρος τῆς ὁποίας κανεὶς δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀναλάβῃ.

Ἐπὶ τέλους ὅμως, εὑρέθησαν δύο ἐπιστήμονες, ὁ Μπαρρὰλ καὶ ὁ Μπίζη, ποὺ ἀπεφάσισαν νὰ ὑποστοῦν τὴν δαπάνην αὐτὴν διὰ νὰ ἐξιχνιάσουν τὸ μυστήριον καὶ νὰ ἐξακριβώσουν τέλος πάντων περὶ τίνος πρόκειται.

Βοηθούμενοι οἰκονομικῶς καὶ ἀπὸ μίαν ἐπιστημονικὴν ἑταιρίαν, οἱ δύο αὐτοὶ κατεσκεύασαν ἕνα ἀερόστατον καὶ τὴν 27η Ἰουλίου 1850, ὁπότε ἀσυνήθως διὰ τὴν ἐποχὴν ἐδημιουργήθη πάλιν τὸ φαινόμενον αὐτό, ἀνῆλθαν μὲ τὸ ἀερόστατόν τους εἰς τόσον ὕψος' ὥστε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ στρῶμα ἐκεῖνο τῆς ἀτμοσφαίρας ποὺ ἐδημιουργοῦσε τὸ φαινόμενον.

Τότε εἶδαν τὸν ἥλιον λαμπρότατον, ἀλλ' ἀμαυρούμενον ὅμως εἰς μερικὰ σημεῖα καὶ κατ' ἀραιὰ διαστήματα, ὡσὰν νὰ ἐμεγάλωναν αἱ κηλῖδες του καὶ νὰ κατελάμβαναν τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς ἐπιφανείας του. Καὶ ὠνόμασαν τὸ φαινόμενον «ψευδήλιον».

Τώρα, ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶνε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν λύσιν αὐτὴν καὶ μία νέα ἀποστολὴ ἀστρονόμων καὶ μετεωρολόγων ἀνεχώρησεν διὰ τὸ Κουρδιστάν, ἐφωδιασμένη μὲ τὰ τελειότερα ὀπτικὰ ὄργανα, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα θὰ δοθῆ ἴσως ἡ πραγματικὴ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου.

ΣΑΣ ΟΜΙΛΕΙ ΜΙΑ ΑΚΤΙΣ ΦΩΤΟΣ

ΤΟ ΙΛΙΓΓΙΩΔΕΣ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΓΗΣ...

Νύχτα τοῦ Γενάρη, κρύα καὶ παγερή. Τὸ στερέωμα λάμπει μὲ ὅλα του τὰ φῶτα. Μόνος, κάτω ἀπὸ τὸν θόλο τοῦ μικροῦ του παρατηρητηρίου, ἕνας ἐρασιτέχνης ἀστρονόμος ἔχει τὸ ἕνα μάτι κολλημένο στὸν φακὸ τοῦ μικροῦ τηλεσκοπίου του.

Μικρὸ τὸ ὀπτικὸ ὄργανο, ἀλλὰ μεγάλο τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγνώστου μελετητοῦ τοῦ ἀπείρου, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ νὰ ὑψωθῆ πρὸς τὰ μεγάλα μυστήρια τοῦ Ἀπείρου.

Τώρα ἔχει στρέψει τὸ τηλεσκόπιόν του πρὸς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς τὸ μεγάλο σπειροειδὲς νεφέλωμα τῶν Κυνῶν καὶ τὸ παρακολουθεῖ στὸ στερέωμα.

Βλέπει ὅμως πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα φαίνονται μὲ τὸ τηλεσκόπιο, γιατὶ γνωρίζει πολὺ καλὰ τὶς ὑπέροχες φωτογραφίες ποὺ ἔχουν ληφθῆ μὲ πόζα πολλῶν ὡρῶν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀστεροσκοπεῖα τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ οἱ φωτογραφίες αὐτὲς εἶνε ψυχρὲς καὶ ἄψυχες, ἐνῷ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο μέρος τοῦ στερεώματος ποὺ βλέπει τὸ τηλεσκόπιο ἀποτελεῖ μίαν ὑπέρλαμπρη πραγματικότητα.

Καὶ μέσα στὸ γιγαντιαῖο ἐκεῖνο στροβίλισμα τῶν ἡλίων καὶ τῶν μακρυνῶν κόσμων, ποὺ κινοῦνται ἰλιγγιωδῶς ἀπὸ ἄγνωστες τρομακτικὲς δυνάμεις, ὁ νοῦς του χάνεται, ἡ σκέψις του σταματάει.

Ξάφνου, νομίζει πὼς μιὰ φωνὴ διακόπτει τὴν ἀπόλυτη ἐκείνη σιγὴ τοῦ Ἀπείρου.

—Τί ἀτυχία, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τόσο μεγάλο ταξίδι νὰ καταντήσω μέσα σ' αὐτὸν τὸν σκοτεινὸν σωλῆνα, ὅπου καὶ θὰ σβύσω!...

Εἶνε μιὰ ἀχτίδα φωτός, ποὺ μιλάει. Καὶ συνεχίζει:

—Ἐξεκίνησα ἀπὸ τὸ νεφέλωμά μου ἐδῶ καὶ δέκα ἑκατομμύρια χρόνια καὶ διέσχισα τὸ Ἄπειρον μὲ τὴν μεγαλείτερη ταχύτητα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ, δηλαδὴ 300.000 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτο. Ὑπολόγισε τώρα μόνος σου πόσο δρόμο ἔκανα γιὰ νὰ φθάσω ὡς ἐδῶ.

»Ὅταν ἐξεκίνησα, ἀπὸ τὴν ἤπειρον ὅπου βρίσκεσαι τώρα δὲν ἐφαίνονταν παρὰ οἱ ψηλότερες κορυφὲς τῶν Ἄνδεων, τῶν Ἀπενίνων καὶ τοῦ Καυκάσου. Ὅλα τὰ ἄλλα ἦταν σκεπασμένα ἀπὸ μιὰν ἀπέραντη θάλασσα. Ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶχε ἀκόμη φανῆ ἐπάνω στὸν πλανήτη σου. Καὶ ὅλη ἡ ζωή, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τώρα, ἐπέρασε κατὰ τὸ διάστημα ποὺ ἐγὼ ἔκανα μικρὸ μέρος τῆς διαδρομῆς μου.

»Σκέψου τώρα τί καταπληκτικὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα κινηματογραφικὴ ταινία θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ προβληθοῦν στὴν ὀθόνη τὰ ὅσα εἶδα κατὰ τὸ διάστημα αὐτό.

»Θὰ μποροῦσα νὰ γίνω γιὰ σένα ἕνας μεγάλος διδάσκαλος γιατὶ γνωρίζω τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς μου, τὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο νεφέλωμα, ποὺ ἐβγῆκε μὲ ἑκατομμύρια ἄλλων ἀπὸ τὸ χάος, γνωρίζω τὴν ἀπέραντη καὶ ἀνεξιχνίαστην ἄβυσσο τοῦ Ἀπείρου καὶ ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ χρόνου!»

—Λέγε, ἀφηγήσου τὴν καταγωγή σου, τὸ ταξίδι σου, πές μου ποιὰ τύχη σὲ περίμενε ἂν δὲν κλεινόσουν μέσα σ' αὐτὸ τὸ τηλεσκόπιο!

—Πάρα πολλὰ πράγματα θὰ ἤθελα νὰ εἰπῶ, ἀλλὰ ἡ δύναμί μου σβύνει ἢ μᾶλλον μετατρέπεται ἀφοῦ μ' αἰχμαλώτισες. Τὸ ἄστρο ποὺ μ' ἐξακόντισε στὸ ἄπειρο ἐσχηματίσθηκε μὲ μυριάδες ἄλλα, ὅταν τὸ νεφέλωμα ἄρχισε νὰ συμπυκνώνεται καὶ νὰ χωρίζεται σὲ ἄπειρα κομμάτια ποὺ ἐστριφογύριζαν μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

»Τὸ νεφέλωμα αὐτὸ εἶνε ἕνας ὁλόκληρος κόσμος, ὅπως ὁ δικός σας Γαλαξίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ὁ ἥλιός σας. Καὶ οἱ κόσμοι αὐτοί, τὰ ἀπέραντα συγκροτήματα ἡλίων εἶνε κατεσπαρμένα στὸ ἄπειρον, πολὺ μακρυὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὴν ἱστορία τῆς ἐξελίξεώς των οἱ ἀστρονόμοι θὰ τὴν μάθουν κάποτε, καθὼς καὶ τὶς διάφορες μορφὲς τῶν πιὸ μακρυνῶν νεφελωμάτων.»

Ὁ ἀστρονόμος ἄκουσε μὲ ἔκστασι καὶ θαυμασμὸ τὸν οὐράνιον αὐτὸν ἀφηγητήν. Δὲν τοῦ ἔλεγε πράγματα νέα καὶ ἄγνωστα, ἀλλὰ φαινόνταν τώρα πιὸ ἐκπληκτικὰ καὶ πειστικά. Αἰσθανόνταν δηλαδὴ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς Δημιουργίας.

—Θὰ ἦταν ὑπέροχο τὸ ταξίδι σου, λέει στὴν ἀχτίνα, τὸ ταξίδι σου στὸν χρόνο καὶ στὸ διάστημα, χωρὶς κανένα ἐμπόδιο, ἀφοῦ δὲν συνάντησες παρὰ τὸ ἀπόλυτο κενόν.

—Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο δὲν εἶσαι καλὰ πληροφορημένος, ἀπάντησεν ἡ ἀχτίνα. Πῶς εἶνε δυνατὸν τὸ διάστημα νὰ εἶνε ἀπολύτως κενόν, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν πρωταρχικὴν ὕλη τοῦ χάους ποὺ ἦταν κατεσπαρμένη παντοῦ ἐσχηματίσθηκαν τὰ νεφελώματα καὶ ἀπὸ αὐτὰ οἱ ἥλιοι; Λίγη σκόνη ἀπὸ τὴν ὕλην αὐτὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἔμεινε στὸ χάος.

»Καὶ πραγματικά, συνήντησα στὸν δρόμο μου, ἔστω καὶ πολὺ ἀραιά, ἄτομα σοδίου καὶ ἀσβεστίου, ποὺ ἐσχημάτιζαν σὲ μερικὰ σημεῖα μιὰ λεπτότατη ὁμίχλη. Καὶ μοῦ ἀφαίρεσαν κάτι, ὥστε δὲν εἶμαι πιὰ ὅπως τὴ στιγμὴ ποὺ ἐξεκίνησα.

»Ἂν οἱ ἀστρονόμοι σας ἀναλύσουν καλὰ τὸ φῶς μου καὶ τὸ ἀνατάμουν θὰ ἰδοῦν ὅτι ἔχουν σβύσει σχεδὸν μερικὰ κύματα ποὺ μοῦ τἄκλεψαν τὰ ἄτομα ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσυναντήθηκα στὸ ἄπειρον. Καὶ ἡ δική σας ἀτμόσφαιρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀναγκαστικῶς ἐπέρασα, μοῦ ἀφαίρεσε κι' αὐτὴ ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ συστατικά μου. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι τὸ ταξίδι μου ἦταν ἀρκετὰ περιπετειῶδες!

»Ὁπωσδήποτε τὸ ὄνειρό μου διελύθηκε! κατέληξε μελαγχολικὰ ἡ ἑτοιμοθάνατη ἀχτίνα. Ἤθελα νὰ ἰδῶ ἂν εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὸ «διάστημα—χρόνος» ὅπως τὸ λέτε σεῖς, εἶνε περιωρισμένο ἐν ἀναλογίᾳ πάντα μὲ τὴν ἐπιφάνεια τῆς σφαίρας. Γιατὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ μποροῦσα νὰ κάμω τὸν γῦρον τοῦ Σύμπαντος, ὅπως κάνετε σεῖς τὸν γῦρον τοῦ κόσμου καὶ νὰ ἐπιστρέψω στὸ μέρος ἀπὸ ὅπου ἐξεκίνησα, δηλαδὴ στὸ νεφέλωμά μου, ἔπειτα ἀπὸ 600 ἑκατομμύρια χρόνια. Ἀλλὰ μ' ἐσταμάτησες καὶ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ προχωρήσω...»

ΣΥΝΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Ἕνα νέον λαμπρὸν ἄστρον ποὺ ἀνεκαλύφθη στὴν Ἀμερική

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀνεκαλύφθη ἕνα νέον ἄστρον, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν «ὑπερνέων».

Τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν ἀνακάλυψιν τὴν ἔκαμεν ὁ καθηγητὴς Φρὶτζ Σβίκυ, μελετητὴς τῆς ἀστροφυσικῆς, ἀπὸ τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ ὄρους Παλομάρ, εἰς τὴν Καλιφορνίαν. Καὶ ἐξηκρίβωσεν ἀκόμη, ὅτι τὸ νέον αὐτὸ ἄστρον εὑρίσκεται πολὺ πλησίον ἑνὸς νεφελώματος, ἔξω τοῦ Γαλαξίου, τὸ ὁποῖον σημειοῦται μὲ τὸν ἀριθμὸν 4636 εἰς τὸν κατάλογον τοῦ Ντράπερ.

Τὸ ἄστρον δηλαδὴ αὐτὸ δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἰδικόν μας κόσμον, ποὺ ἔχει ὡς σύνορά του τὸν Γαλαξίαν καὶ τὰ ἄλλα μικρὰ νεφελώματα ποὺ εὑρίσκονται γύρω του.

Τὸ ἀνακαλυφθὲν αὐτὸ ἄστρον εἶνε τὸ δέκατον ὄγδοον τῆς κατηγορίας αὐτῆς ἀπὸ ὅσα ἀνεκαλύφθησαν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἐννοεῖται, ὅτι λόγῳ τῆς ἀποστάσεως, τὸ ἄστρον αὐτὸ δὲν φαίνεται μὲ γυμνὸν ὀφθαλμόν, ἀλλὰ μόνον μὲ ἰσχυρότατον τηλεσκόπιον. Ἡ λάμψις του ὅμως, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, εἶνε μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου κατὰ μερικὰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων φοράς.

Τὰ λεγόμενα, νέα, ἄστρα δὲν εἶνε ἐντελῶς νέα, δὲν δημιουργοῦνται δηλαδὴ τὴν στιγμὴν ποὺ τὰ ἀνακαλύπτουν οἱ ἀστρονόμοι μὲ τὸ τηλεσκόπιον. Ἀλλὰ συμβαίνει τὸ ἑξῆς: κατόπιν μιᾶς ἀναστατώσεως ποὺ γίνεται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὴν ἐπιφάνειάν τους, ἡ λαμπρότης των αὐξάνει ἀποτόμως καὶ ἐνῷ προηγουμένως δὲν ἦσαν ὁρατὰ οὔτε μὲ τὰ ἰσχυρότερα τηλεσκόπια, ἔξαφνα φαίνονται τόσον καθαρὰ εἰς τὸ στερέωμα ὥστε νὰ εἶνε ὁρατὰ καὶ μὲ τηλεσκόπια μικρᾶς σχετικῶς δυνάμεως.

Ἡ λαμπρότης τῶν ἄστρων αὐτῶν αὐξάνει διαρκῶς, μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον. Ἔπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀρχίζουν πάλιν νὰ χάνουν τὴν λαμπρότητά των καὶ τέλος ἐπανέρχονται εἰς τὴν προτέραν των κατάστασιν.

Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς συνέβη καὶ μὲ τὸ νέον ἄστρον τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψεν ὁ καθηγητὴς Σβίκυ. Μόνον ὅτι δὲν ἔχει ἀκόμη ἐξακριβωθῆ ἐὰν ἔφθασεν ἀκόμη εἰς τὸ σημεῖον τῆς μεγαλειτέρας λαμπρότητός του ἢ ἐὰν πρόκειται νὰ γίνῃ ἀκόμη λαμπρότερον, ὥστε νὰ φαίνεται καὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

Τὰ νέα ἄστρα τὴν στιγμὴν τῆς μεγαλειτέρας ἐντάσεως τοῦ φωτός των ἔχουν μιὰν λαμπρότητα ἀνωτέραν ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου μερικὰς δεκάδας χιλιάδων φοράς, μὲ ἕνα ἐλάχιστον ὅριον 10 χιλιάδων καὶ ἓν ἀνώτατον 50 χιλιάδων.

Τὰ ὑπερνέα ὅμως, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὁποίων, καθὼς εἴπαμεν, ἀνήκει τὸ τελευταίως ἀνακαλυφθὲν ἄστρον, λάμπουν μὲ μίαν ἔντασιν κατὰ μερικὰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων φορὰς μεγαλειτέραν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἄστρα εἶνε ἐξαιρετικῶς σπάνια, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον εὑρίσκονται εἰς τὰ ἔξω τοῦ Γαλαξίου νεφελώματα, δηλαδὴ ἔξω τοῦ ἀστρικοῦ μας συστήματος.

Εἶνε προϊόντα μεγάλων κατακλυσμῶν ποὺ γίνονται εἰς τὸ ἄπειρον εἰς ἀποστάσεις τόσον ἀπομακρυσμένας ἀπὸ τὸν πλανήτην μας, ὥστε οὔτε κἂν λαμβάνομεν γνῶσιν αὐτῶν παρ' ὅλα τὰ τελειοποιημένα ὀπτικὰ ὄργανα ποὺ διαθέτομεν. Καὶ εἰς μερικὰς μόνον περιπτώσεις γνωρίζομεν τὰς συνεπείας.

Ἄλλοτε πάλιν συμβαίνουν ἐκρήξεις ἐπὶ τῶν ἀστέρων αὐτῶν ποὺ δημιουργοῦν μίαν νέαν διαμόρφωσιν τῆς ἐπιφανείας των. Εἶνε ἐκρήξεις τρομακτικαὶ τὴν ἔντασιν τῶν ὁποίων εἶνε τελείως ἀδύνατον νὰ φαντασθοῦμε, διότι ποτὲ δὲν ἔγιναν ἐπὶ τῆς γῆς, τουλάχιστον ἀπὸ τὸν καιρὸν ποὺ ἐνεφανίσθη ὁ ἄνθρωπος ἐπ' αὐτῆς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τρομακτικῶν αὐτῶν ἐκρήξεων ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ ἄστρου ἐκτοξεύονται εἰς τὸ ἄπειρον διάφορα ἀέρια μὲ ταχύτητα μερικῶν χιλιάδων χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον. Αἱ ἐκρήξεις αὗται κατὰ τὸν Σβίκυ καὶ τὸν συνάδελφόν του Μπλάντε δημιουργοῦν τὰς κοσμικὰς ἀκτῖνας ποὺ ἔχουν τόσον μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ζωῆς μας.

Τώρα ἐρχόμεθα εἰς τὸ ἐκπληκτικώτερον σημεῖον τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, εἰς τὴν ἀπόστασιν δηλαδὴ ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸ τελευταίως ἀνακαλυφθὲν ὑπερνέον ἄστρον. Ἡ ἀπόστασις αὐτὴ εἶνε πέντε ἑκατομμύρια ἔτη φωτός.

Καὶ ξεύρετε τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι μία ἀκτὶς φωτὸς ἐξεκίνησε πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἀπὸ τὸ ἄστρον αὐτὸ καὶ ἔπειτα ἀπὸ πέντε ἑκατομμύρια ἔτη ἔφθασεν εἰς τὸν πλανήτην μας. Μὲ τὴν ταχύτητα λοιπὸν ποὺ ἔχει τὸ φῶς, ἀντιλαμβάνεσθε τώρα ποιὰ εἶνε ἡ ἀπόστασις αὐτή.

Τὸ φαινόμενον λοιπὸν τὸ ὁποῖον περιέρχεται μόλις τώρα εἰς τὴν ἀντίληψίν μας ἔγινε τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ πλανήτης μας εὑρίσκετο ἐν ἀναστατώσει. Ἔπειτα λοιπὸν ἀπὸ τόσες χιλιάδες αἰώνων, χάρις εἰς τὸ φῶς, γνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς τὸ φαινόμενον αὐτό.

ΠΟΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΘΛΗΤΗΣ;

ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΛΦΡΕΝΤ ΣΤΡΟΥΜΠ, ΠΑΑΒΟ ΝΟΥΡΜΙ, ΤΖΕΣΣΕ ΟΟΥΕΝΣ.

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

ΣΚΕΦΘΗΚΑΤΕ ποτὲ νὰ ρωτήσετε, ποῖος εἶνε ὁ μεγαλείτερος ἀθλητὴς τῶν νεωτέρων χρόνων, ποῖος επραγματοποίησε τὰ μεγαλείτερα ἀθλητικὰ κατορθώματα, ποῖος τέλος, ἐδημιούργησε τὰ περιφημότερα ρεκόρ, ὥστε νὰ δικαιοῦται τὸν τίτλον «ὁ μεγαλείτερος ἀθλητὴς τῶν νεωτέρων χρόνων;»

Μιὰ τέτοια ἐρώτησις θὰ μᾶς ἔφερε εἰς πολὺ δύσκολη θέσι. Τὰ παγκόσμια ρεκὸρ ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα καταρρίπτονται, τὰ παλαιὰ ὑποχωροῦν, σβύνονται, τὰ νέα μόλις γνωσθοῦν γίνονται ἀμέσως παλαιά. Αὐτὰ τὰ δύο ἢ τρία δέκατα τοῦ δευτερολέπτου τῶν ἀγωνισμάτων τῶν δρόμων ἢ τὰ δύο ἢ τρία ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου τῶν ἁλμάτων καὶ τῶν ρίψεων, ποὺ οἱ νέοι ἀθληταὶ καταρρίπτουν τὰ ρεκὸρ τῶν παλαιῶν, συγκινοῦν χιλιάδες χιλιάδων τοὺς φιλάθλους ὅλου τοῦ κόσμου, δὲν μᾶς δείχνουν ὅτι ὁ νέος πρωταθλητὴς εἶνε ἀνώτερος τοῦ παλαιοῦ διότι ὑπερέβη τὴν ἐπίδοσιν ἐκείνου κατὰ 2 ἢ 3 δέκατα τοῦ δευτερολέπτου. Διότι οἱ παλαιοὶ ἀθληταὶ ἔχουν ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ὅτι ἡ προπόνησις καὶ τὰ μέσα τῆς προετοιμασίας των ὑστεροῦσαν πολὺ τῶν σημερινῶν. Εἶνε σὰν νὰ θέλουμε νὰ ἐρωτήσουμε. Ποῖος ἀξίζει νὰ τιμηθῇ περισσότερον. Ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος ποὺ ἔφκιαξε τὸ πρῶτον ὅπλον μὲ μιὰ μυτερὴ πέτρα ἢ ὁ, σημερινός, ἐκεῖνος ποὺ ἔφκιαξε τὸ ἐπαναληπτικὸ πιστόλι μπράουνιγκ. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ σύγκρισις. Καὶ οἱ δύο ὑπῆρξαν φαινόμενα.. στὴν ἐποχή τους.

Καὶ ὅμως... Στὸν ἀθλητισμὸ θὰ μπορούσαμε νὰ ξεχωρήσουμε τὸν ἀθλητὴ ποὺ θὰ ἄξιζε τὸν τίτλο τοῦ «καλλιτέρου τῶν νεωτέρων χρόνων».

Μάγιερς, Στροὺμπ, Κολεμάϊνεν, Νοῦρμι, Μέκι, Ὄουενς.

Εἶνε τὰ ὀνόματα τῶν ἐνδόξων πρωταθλητῶν ποὺ δὲν θὰ λησμονηθοῦν εὔκολα.

Ὁ Μάγιερς εἶνε ὁ Ἀμερικανὸς πρωταθλητὴς τῶν δρόμων ἡμιαντοχῆς, τῶν πρὸ τοῦ 1900 χρόνων, ποὺ ἐκράτησεν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν τοὺς τίτλους τοῦ πρωταθλητοῦ. Ὁ Ἄλφρεντ Στρούμπ εἶνε ὁ περίφημος Ἄγγλος τῶν πρὸ τοῦ μεγάλου πολέμου χρόνων, ὁ ὁποῖος τὴν 5 Νοεμβρίου 1904 τρέχων τὸν ἀγῶνα δρόμου μιᾶς ὥρας κατέρριψεν ὅλα τὰ ἐνδιάμεσα ρεκὸρ τοῦ κόσμου τῶν δρόμων 3, 7, 9 καὶ 10 μιλίων καὶ ἐπεσφράγισε τὸ κατόρθωμά του καταρρίψας καὶ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ δρόμου μιᾶς ὥρας, εἰς τὸν στίβον τοῦ Χότσπουρ πὰρκ τῆς Γλασκώβης. Ἂν δὲ οἱ Ἄγγλοι ἐχρονομετροῦσαν κατὰ τὸν ἴδιον ἀγῶνα καὶ τὰς ἀποστάσεις τῶν 2, 5, 10 καὶ 15 χιλιομέτρων ὁ Στροὺμπ εἰς μίαν ὥραν ὄχι μόνον θὰ κατέριπτε 5 ρεκὸρ παγκόσμια, ἀλλὰ 10.

Ὁ Κολεμάϊνεν εἶνε ὁ Φινλανδὸς πρωταθλητὴς καὶ Ὀλυμπιονίκης τῶν δρόμων ἀντοχῆς καὶ τοῦ Μαραθωνείου μετὰ τὸ 1910.

Ο ΠΑΑΒΟ ΝΟΥΡΜΙ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀθλητοῦ αὐτοῦ θὰ σταματήσουμε περισσότερον. Ὁ Φινλανδὸς δρομεὺς, ὁ ἐπωνομασθεὶς «ἄνθρωπος — μηχανὴ» δικαίως κερδίζει τὸν τίτλον τοῦ «μεγαλειτέρου ἀθλητοῦ τῶν νεωτέρων χρόνων».

Ὄχι μόνον διότι καὶ σήμερον ἀκόμη διατηροῦνται ἰδικά του ρεκόρ, ποὺ μένουν ἀκλόνητα, ὄχι διότι ὁ ἴδιος μὲ τὰ κατὰ καιροὺς κατορθώματά του συνεκλόνισε τοὺς φιλάθλους ὅλου τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε ὁ πρῶτος ἀθλητὴς ποὺ ἐδημιούργησε τὴν σύγχρονον μέθοδον προπονήσεως καὶ ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἀθλητὰς τῶν δρόμων, ἀλλὰ δι' ὅλους τοὺς ἀθλητὰς γενικῶς.

Δύο εἶνε τὰ γεγονότα, ποὺ ἀναβιβάζουν τὸν Νοῦρμι εἰς τὸν λαμπρὸν ἀθλητικὸν θρόνον.

Τὸ πρῶτον: Εἰς τὰ 1925 ἐπεχείρησε περιοδείαν εἰς Ἀμερικήν, ὅπου εἶχε κληθῆ διὰ νὰ συναγωνισθῇ τοὺς Ἀμερικανοὺς πρωταθλητὰς εἰς ἀγῶνας ἐντὸς κλειστῶν, χειμερινῶν στίβων.

Ὁ Νοῦρμι περιώδευσε ἐπὶ τρεῖς μῆνας εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἔλαβε μέρος εἰς 56 ἀγῶνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐκέρδισε τοὺς 54. Ρεκὸρ ποὺ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ κανένα ἀθλητήν. Τὸ δεύτερον εἶνε ἀκόμη περίφημον.

Κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῶν Παρισίων τοῦ 1924, οἱ Γάλλοι διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν νίκην τοῦ πρωταθλητοῦ των Λαντουμὲγκ, εἰς τὰ 1500 μ., ἔπρεπε νὰ ἀχρηστεύσουν τὸν φοβερὸν Νοῦρμι. Πρὸς τοῦτο καθώρισαν καὶ ἄλλο ἀγώνισμα δρόμου, τὴν «σπεσιαλιτὲ» τοῦ Νοῦρμι ἀπόστασιν τῶν 5000 μ. ὄχι μόνον τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ ὥρισαν τὴν διεξανωγὴν τῶν δύο τελικῶν εἰς διάστημα μιᾶς περίπου ὥρας.

Ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἀθλητὴς θὰ παρητῆτο τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο δρόμων.

Ὁ Νοῦρμι ἠσθάνθη ὅτι μοναδικὴ τοῦ παρουσιάζετο εὐκαιρία νὰ μεγαλώσῃ τὴν φήμην καὶ τὴν δόξαν του, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπογοητεύσῃ τοὺς Γάλλους.

Εἰργάσθη μὲ πεποίθησιν ἐπὶ τὴν νίκην. Ἔφθασε τὸν Μάρτιον ὀλίγους μῆνας πρὸ τῶν Ὀλυμπιακῶν νὰ γυμνάζεται τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν. Τὴν 20ην Ἰουνίου ἐπεχείρησε τὴν μεγάλην δοκιμήν. Ἔτρεξε τὰ 1500 μ. εἰς χρόνον 3:52.6 (400 μ. 53.7, 800 μ. 2:01, 1200 μ. 3:06) καὶ μετὰ 50 λεπτῶν ἀνάπαυσιν καὶ χωρὶς ὑπολογίσιμον ἀντίπαλον κατέρριψε τὸ παγκόσμιον ρεκὸρ τῶν 5.000 μ. μὲ χρόνον 14:28.2. Ἡ δοκιμὴ εἶχεν ἐπιτύχει. Τὸ κατόρθωμα ἐπανελήφθη ἐνώπιον τῶν καταπλήκτων θεατῶν καὶ τῶν εἰδικῶν ὅλου τοῦ κόσμου κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῶν Παρισίων, ὅπου ὁ Νοῦρμι, ἐκτὸς τῶν δύο αὐτῶν ἀγωνισμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκέρδισεν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας καὶ εἰς διάστημα 40 λεπτῶν τῆς ὥρας, ἐκέρδισεν ἀκόμη τοὺς δρόμους 3000 μ. μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων καὶ 10.000 μ. Κανεὶς ἐκ τῶν συγχρόνων ἀθλητῶν — εἶνε βέβαιον — δὲν εἶνε εἰς θέσιν σήμερον νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς ἄθλους τοῦ Νοῦρμι.

Ὁ καταπληκτικὸς μαῦρος δρομεὺς ὀλυμπιονίκης Ὄουενς

Ο ΟΟΥΕΝΣ

Τὸν καταπληκτικὸν Φινλανδὸν ἀθλητὴν συνηγωνίσθη, ὄχι βεβαίως εἰς τὰ ἴδια ἀγωνίσματα, ἀλλ' εἰς ἀθλητικὰς ἐπιτυχίας σημαντικάς, ὁ περίφημος Ὀλυμπιονίκης τοῦ Βερολίνου Νέγρος Τζέσσε Ὄουενς.

Ὁ Νέγρος αὐτὸς ἀγαλματώδης ἀθλητὴς ἐπέτυχεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου τέσσαρας Ὀλυμπιακὰς νίκας. Εἰς τὰ 100 καὶ 200 μέτρα, τὸ ἅλμα εἰς μῆκος καὶ εἰς τὴν σκυταλοδρομίαν 4Χ100 μ.

Ὁ Ὄουενς ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν του τὸ ὅτι ἐντὸς 90 λεπτῶν τῆς ὥρας κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἀμερικανικῶν Πανεπιστημίων εἰς τὸ Ἂνν Ἄρμορ τὴν 25ην Μαΐου τοῦ 1935 ἐπέτυχεν εἰς 4 ἀγωνίσματα, ἰσάριθμα παγκόσμια ρεκόρ. Ἔτρεξε πρῶτον τὸν δρόμον 100 γυαρδῶν μὲ ἰσοφάρισιν τῆς παγκοσμίου ἐπιδόσεως 9.4. Ἔπειτα μετέσχεν εἰς τὸ ἅλμα εἰς μῆκος. Μὲ τὸ πρῶτον ἅλμα 7.92 μ. ἐξησφάλισε τὴν νίκην. Ἔκαμεν οἰκονομίαν δυνάμεων διὰ τὰ δύο ἄλλα ἀγωνίσματα. Ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ πηδήσῃ καὶ τὸ τελευταῖον ἅλμα. Μὲ θυελλώδη ταχύτητα ἐξώρμησε καὶ ἐπέταξε πρὸς τὸ σκάμμα. Ἐπήδησεν 8.13 μ. Νέον παγκόσμιον ρεκόρ.

Κατόπιν ἔλαβε θέσιν εἰς τὴν ἀφετηρίαν τοῦ δρόμου 220 γυαρδῶν μετ' ἐμποδίων. Κυριώτερος ἀντίπαλός του, ὁ περίφημος ἐμποδιστὴς Χάρδιγκ. Ὁ Ὄουενς, τερμάτισε πρῶτος μὲ 22.6. Νέον Παγκσμιον ρεκόρ. Ἔμεινε τὸ ἀγώνισμα τοῦ ἁπλοῦ δρόμου 200 γυαρδῶν. Καταλάβαινε ὅτι ἦτο ἀρκετὰ κουρασμένος. Ἔβαλεν ὅλας του τὰς δυνάμεις. Πρῶτος μὲ 20.3. Εἶχεν ἐπιτύχει τὸ τέταρτον παγκόσμιον ρεκὸρ ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας καὶ εἶχε κουρελιάσει τοὺς ἀντιπάλους του τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰς τὰς ἐπιδόσεις τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς θεωρουμένων ταχυτέρων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου Πάντοκ, Τόλαν, Βάϊκοφ, Μέτκαλφ.

Ἀλλ' ὁ ἀτυχήσας Ὀλυμπιονίκης, ὁ ὁποῖος ἐξέπεσεν εἰς βαθμὸν ἀφάνταστον μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου, μεταπηδήσας εἰς τὸν ἐπαγγελματισμὸν καὶ περιφερόμενος τώρα ρακένδυτος εἰς τοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διεκδικήσῃ τὸν τίτλον τοῦ «μεγαλειτέρου συγχρόνου ἀθλητοῦ» ἀπὸ τὸν καταπληκτικὸν Φινλανδὸν Πάαβο Νοῦρμι, τὸν ἐπωνομασθέντα ὁ «ἄνθρωπος μηχανὴ», εἶνε ὅμως ἀληθὲς ὅτι ὁ Ὄουενς πρέπει νὰ ταχθῇ ἀμέσως μετὰ τὸν Νοῦρμι καὶ νὰ θεωρηθῇ ὡς εἷς ἀπὸ τοὺς καταπληκτικωτέρους ἀθλητὰς τοῦ αἰῶνος μας.

ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΤΕΝΝΙΣ

Πρὸ δεκαπέντε ὁλοκλήρων ἐτῶν ὁ Ζὰν Μπυρότρα, ἀνεδείχθη πρωταθλητὴς τοῦ λόουν-τέννις καὶ ἐξακολουθεῖ, ἔκτοτε, νὰ διατηρῇ τὸν τίτλον αὐτὸν καὶ συνάμα ὅλην τὴν εὐχέρειαν, τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν εὐκινησίαν, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν πρωτοαπέκτησε. Εἶναι, τώρα, 40 ἐτῶν καὶ, ὅμως, ἐξακολουθεῖ νὰ καταπλήσσῃ τοὺς πάντας καὶ νὰ εἶναι, διαρκῶς, τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τοῦ ἐνθουσιώδους καὶ ἀφωσιωμένου ἀνθρώπου εἰς τὸ θαυμάσιον αὐτὸ σπόρ. Νὰ τὶ μπορεῖ νὰ κάμῃ ἡ θέλησις, ἡ εὐσυνειδησία καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ ἔργον.

Τὴν πρώτην μεγάλην του ἐπιτυχίαν εἰς τὸ τέννις κατήγαγε τῷ 1921. Τότε ἐνίκησε τὸν Γκομπὲρ, πρωταθλητὴν τῆς Γαλλίας εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Πεντηκοστῆς. Δηλαδὴ, πρὸ δεκαεπτὰ χρόνων καὶ ἦτο τότε ἡλικίας 23 ἐτῶν!

Ἀπὸ τότε καὶ μέχρι σήμερον, χάρις εἰς τὴν σώφρονα τακτικὴν τῆς ζωῆς του, τὴν ἐγκράτειάν του, τὴν καλὴν δίαιταν, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, πάντοτε, ὁ ἴδιος καὶ, σήμερον ἀκόμη εἰς τὴν ἡλικίαν ὅπου οἱ ἄλλοι ἀθληταὶ «σβύνουν» τελείως.

Ἡ ζωή του δὲν γνωρίζει τρέλλες, τίποτε ὑπερβολικὸ, τίποτε παράλογο, μακρυὰ ἀπὸ καταχρήσεις καὶ, ὅμως, ἡ ζωή του αὐτὴ ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν πραγματικῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν.

Θέλετε τὴν ἀπόδειξιν;... Ὁ Ζὰν Μπυρότρα, τοῦ ὁποίου τὸ ἀνάστημα εἶναι 1 μέτρον καὶ 78 ἑκατοστὰ ζυγίζει 71 χιλιόγραμμα. Δὲν εἶναι πολὺ ἀλλὰ τοῦ εἶναι ἀρκετόν. Αὐτὸ εἶναι τὸ βάρος ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ, τὸ «ὠφέλιμον βάρος» του. Καὶ διατηρεῖται εἰς αὐτό... ἐπὶ δεκαπέντε συνεχῆ ἔτη, χωρὶς καμμίαν σημαντικὴν αὐξομείωσιν, καὶ σήμερον ἀκόμη, ἐξακολουθεῖ νὰ ζυγίζῃ 71 χιλιόγραμμα!

Ὕστερα ἀπὸ τὴν τόσον ἐνδιαφέρουσαν καὶ περίλαμπρον σταδιοδρομίαν του, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας σύμπασα ἡ φίλαθλος ὑφήλιος ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ προσηλωμένα τὰ βλέμματά της εἰς τὸν θαυμάσιον αὐτὸν πρωταθλητὴν τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας, ἡ μικρολεπτομέρεια αὐτὴ σχετικῶς μὲ τὸ πανομοιοτύπως διατηρηθὲν βάρος τοῦ σώματός του, ἀποτελεῖ τὸ καλλίτερον σύμβολον τῆς φρονήσεως καὶ τῆς μεμετρημένης διαίτης τοῦ πρωταθλητοῦ. Εἰς αὐτὰ στηρίζονται αἱ πραγματικαὶ ἐπιτυχίαι καὶ, ἰδίως, ἐκεῖναι ποὺ διαρκοῦν ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Καὶ διὰ νὰ ἀντιληφθῆτε καλλίτερον τοῦτο δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ρίψετε ἕνα βλέμμα εἰς τὸν κατωτέρω καταπληκτικὸν πίνακα τῶν δαφνῶν τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὸν κόσμον αὐτοῦ πρωταθλητοῦ. Διότι, ὁ Ζὰν Μπυρότρα, ἀπὸ τοῦ 1921 μέχρι σήμερον, ἀνεδείχθη:

58 φορὰς πρωταθλητὴς τῆς Γαλλίας.

19 φορὰς πρωταθλητὴς τῆς Ἀγγλίας.

8 φορὰς πρωταθλητὴς τῆς Ἀμερικῆς (Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς).

3 φορὰς πρωταθλητὴς τῆς Αὐστραλίας.

Ἐπὶ πλέον, ἀνεδείχθη 2 φορὰς νικητὴς εἰς τὸ ἁπλοῦν πρωτάθλημα τοῦ Γουΐμπλεντον — ἕνα πραγματικὸν παγκόσμιον πρωτάθλημα, 3 φορὰς νικητὴς τοῦ διπλοῦ καὶ μίαν τοῦ μικτοῦ.

Ὁ γηραιὸς βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Γουστάβος Ε΄ μανιώδης, ἄλλοτε, καὶ αὐτὸς λοουντεννίστας ἀγαπᾷ τὸν Μπυρότρα σὰν πραγματικὸς πατέρας του καὶ δὲν παύει, οὔτε στιγμὴν, ἀπὸ τοῦ νὰ τοῦ ἐκδηλώνῃ μὲ κάθε τρόπον τὴν στοργήν του. Ἡ δὲ βασιλομήτωρ τῆς Ἀγγλίας, Μαρία, τὸν «λατρεύει» κυριολεκτικῶς, ὅπως ὅλες οἱ Ἀγγλίδες, καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας εἰς τοὺς ὁποίους ἔλαβε μέρος καὶ ἐδοξάσθη, ἡ βασίλισσα Μαίρη ἦτο, πάντοτε, μεταξὺ τῶν πρώτων θεατῶν!

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ σύστημα τῆς διαίτης του καὶ τὴν καλὴν διατήρησιν τῆς ὑγείας του εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ὅτι, ὁ Ζὰν Μπυρότρα, δὲν πίνει ποτέ του καφέ. Πίνει μόνον κρασὶ καὶ αὐτὸ εἰς ἐλαχίστην δόσιν. Οὐδέποτε κάμνει χρῆσιν οἰνοπνευματωδῶν! Οὔτε σταγόνα!

Δὲν τρώγει ποτὲ ὑπερβολικὰ καὶ «προσπαθεῖ» νὰ κοιμᾶται ὀκτὼ ὥρας κάθε νύκτα...

ΕΝΑ ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΥΠΟ Π. ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Γεώργιος Συμιακὸς διορίζεται δάσκαλος σ' ἕνα μικρὸ χωριό, τὸ Γενῆ Λιμάνι, τῆς Σμύρνης, ὅπου ζῆ ὁλομόναχος ζωὴ ἀσκητικὴ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ μάννα του καὶ τὰ τρία ἀδερφάκια του, ποὺ ζοῦν στὴ Χίο. Ἐκεῖ ἐρωτεύεται τὴν κόρη τοῦ προεστοῦ τὴν ὡραία Μαριγούλα, ποὺ ἀνταποκρίνεται κι' αὐτὴ στὸν ἔρωτά του. Τὶς ἴδιες μέρες ὅμως φθάνει στὸ χωριὸ ἕνας Τοῦρκος πασᾶς μὲ τὸ χαρέμι του. Μιὰ ἀπὸ τὶς σκλάβες του ἐρωτεύεται παράφορα τὸν δάσκαλο καὶ καταφέρνει νὰ τὸν παρασύρῃ στὸ σπίτι της, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν θέλει νὰ προδώσῃ τὴν ἀγάπη τῆς Μαριγούλας. Ἐκεῖ μεταχειρίζεται διάφορα τεχνάσματα καὶ μὲ τὰ θέλγητρά της τὸν καταφέρνει νὰ δεχθῇ τὸν ἔρωτά της.

Ὁ δάσκαλος ἀφίνει τὸν ἑαυτό του νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ ὅταν ἡ ὡραία χανούμισσα τοῦ προτείνει νὰ φύγουν δὲν βρίσκει τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῇ καὶ φεύγει μαζί της. Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ χωριὸ ξεσπάει μεγάλο σκάνδαλο μὲ τὴ φυγὴ τοῦ δασκάλου, ἡ δὲ Μαριγούλα εἶνε ἀπαρηγόρητη.

14ον

— Μὲ διώχνεις;

— Ναί, σὲ διώχνω.

— Πρόσεξε μὴ τὸ μετανοιώσῃς.

— Ποτέ.

— Τότε ἀντίο.

Καὶ τρικλίζοντας ἀπὸ τὸ μεθύσι ἡ ἔκφυλη γυναῖκα σηκώθηκε, φόρεσε τὸ καπέλλο της καὶ βγῆκε ἔξω. Ἤξερε ποῦ θὰ συναντοῦσε τὸν Τοτὸ, γιατὶ τὸν Ντιντὴ τὸν εἶχε πιὰ βαρεθῆ...

Ὁ Συμιακὸς ἔνοιωθε δυὸ ἀντίθετα ψυχικὰ αἰσθήματα ὅταν εἶδε τὴ γυναῖκα του νὰ ξεπορτίζῃ. Τὸ πρῶτον αἴσθημα ἦτο ἡ χαρὰ, ἡ ἱκανοποίησις διότι ἐτιμωροῦσε ἔτσι σὰν τίμιος ἄνδρας τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ δεύτερον ἦτο τὸ αἴσθημα τῆς μονώσεως.

Ἔμεινε καὶ πάλιν μόνος! Ἐξ αἰτίας τῆς Ζεκιριὲ, εἶχεν ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του. Τοὺς ἀντικατέστησεν ὅλους μὲ τὴν ὡραία καὶ ἡδυπαθῆ αὐτὴ γυναῖκα. Ἡ Ζεκιριὲ ἦτο, ἀφ' ὅτου τὴν ἐγνώρισε, ἡ μητέρα του, ἡ ἀδελφή του, ἡ ἐρωμένη του, οἱ συγγενεῖς του, τὸ πᾶν τέλος. Καὶ νὰ τώρα, μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ, ἔχανε τὸ πᾶν. Ἔκανε βόλτες μέσα στὸ σαλόνι του, ὄχι ὅμως μὲ νευρικότητα, ἀλλὰ ἤρεμα. Καὶ ἔκανε διάφορους συλλογισμοὺς καὶ στὸ τέλος κατέληξε στὸ συμπέρασμα πὼς ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πειὰ γι' αὐτὸν κανένα λόγον ὑπάρξεως. Γιατὶ νὰ ζῇ δηλαδή; Ὅ,τι ἀγάπησε στὸν κόσμο τὸ ἔχασε. Ἔχασε τὴν οἰκογένειά του, ἐπρόδωσε τὸν ἁγνὸν ἔρωτα τῆς Μαριγούλας καὶ τώρα τὸν ἐπρόδιδε μὲ τὴ σειρά της ἡ γυναῖκα ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἔχασε τὴν οἰκογένειά του καὶ ἐπρόδωσε τὸν ἁγνὸν ἔρωτά του. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν κανένας λόγος νὰ ζῇ. Ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ. Ἀλλὰ πῶς; Νὰ πεθάνῃ μόνος; Νὰ μείνῃ ἡ Ζεκιριὲ μὲ τὸν ἐραστή της καὶ νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν αὐτοκτονία του μὲ εἰρωνικὰ γέλια; Ἄ! Ὄχι! Αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ποτέ. Ὄχι τόση ἠλιθιότης. Ἔπρεπε νὰ συναποθάνῃ μαζί του ὁ κλέπτης τῆς εὐτυχίας του. Ἔπρεπε νὰ φονευθῇ πορηγουμένως ὁ ἐραστὴς τῆς συζύγου του. Ὅσο γιὰ τὴ Ζέκιριὲ, θὰ τὴν ἄφηνε νὰ ζῇ ὄχι ἀπὸ οἶκτον ἢ ἀπὸ ἀγάπην, ἀλλὰ ἀπὸ περιφρόνησιν. Ἔπρεπε μὲ τὸ δρόμο ποὺ πῆρε νὰ ζήσῃ, γιὰ νὰ τιμωρηθῇ στὴ ζωὴ πολύ. Γιατὶ τὤβλεπε, ὅτι ἡ Ζεκιριὲ θὰ κατανοῦσε σὲ κακὰ χάλια, ὅτι θἄφτανε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, ποὺ φθάνουν οἱ φιλήδονες γυναῖκες, οἱ γυναῖκες ποὺ ὑπακούουν στὴ φωνὴ μονάχα τῆς σάρκας των, ποὺ δὲν ἔχουν ψυχὴ μέσα στὰ στήθη των, στὸ σημεῖο τέλος ἐκεῖνο, ποὺ καταντοῦν οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ ἀτιμάζουν τὴν συζυγικὴν τιμήν. Γιατὶ τὶς γυναῖκες αὐτὲς τὶς παραδέρνει ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὄνειδος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ περιφρόνησις τῶν παιδιῶν τους ἀκόμη.

Καίτοι ὑπωπτεύετο ὁ Συμιακὸς ποιὸς ἦταν ὁ ἐραστὴς τῆς συζύγου του, ἐν τούτοις γιὰ νὰ εἶνε ποιὸ σίγουρος ἐφώναξε τὴν ὑπηρέτριά του.

— Μαρία, τῆς λέγει, ξέρεις μὲ ποιὸν τὰ ἔχει ἡ κυρία σου;

— Κύριε...

— Μίλα ἐλεύθερα. Ἄλλως τε δὲν θὰ τὴν ξαναδῇς πειὰ ποτέ.

— Δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ πειὰ ἡ κυρία;

— Ὄχι. Καὶ σὺ ἀπὸ αὔριο τὸ πρωῒ εἶσαι ἐλεύθερη. Θὰ σοῦ πληρώσω τρεῖς μισθοὺς παραπάνω ἀπὸ ὅ,τι ἔχεις νὰ λάβῃς. Πές μου τώρα, ποιὸς εἶνε ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας σου;

Ἡ ὑπηρέτρια, ἀφοῦ ἐπείσθη ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσῃ πλέον ἡ Ζεκιριὲ, ἀπήντησε:

— Ἡ κυρία ἔβγαινε πάντα μὲ τὸν Ντιντῆ.

— Τὸ περίμενα... ψιθύρισε ὁ Συμιακός.

Καὶ τραβῶντας τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ πιστόλι του, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη καὶ βγῆκε ἔξω. Χωρὶς κανένα δισταγμὸ τράβηξε στὸ σπίτι τοῦ προϊσταμένου του κ. Ζαροπούλου, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ κανονίσῃ τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὸν ἔκφυλο γυιὸ τοῦ προϊσταμένου του εὐθὺς ἀμέσως ἐκείνη τὴ νύκτα καὶ μέσα στὸ σπίτι του μάλιστα. Ἐπίστευε, ἀφελὴς ὅπως ἦταν, ὅτι ἡ Ζεκιριὲ θὰ πῆγε ἐκεῖ γιὰ νὰ βρῇ τὸν ἐρωμένο της.

Ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι τοῦ Ζαροπούλου ἡ ὥρα ἐπλησίαζε τὶς 12. Ὅλοι μέσα ἐκοιμῶντο. Ἐχρειάσθη νὰ κτυπήσῃ δυνατὰ δυὸ-τρεῖς φορὲς ἕως ὅτου ξυπνήσῃ μιὰ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία ὅταν ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ εἶδε τὸν Συμιακὸ, ἐξεπλάγη.

— Πῶς τέτοια ὥρα, κ. Συμιακέ; Τί συμβαίνει;

— Κοιμοῦνται τ' ἀφεντικά σου;

— Τώρα! Ἀπὸ τὶς 10 πλαγιάσανε. Μάλιστα ὁ κ. Ντιντῆς ἦλθε πολὺ νωρὶς καὶ πλάγιασε γιατὶ ἦταν ἀδιάθετος. Τοῦ βάλαμε κοῦπες. Θέλετε νὰ ξυπνήσω κανένα;

— Ὄχι, δὲν εἶνε τόση βία, ἀπήντησε ὁ Συμιακὸς καὶ ἔφυγε μὲ ἀργὰ βήματα σκεπτικός.

— Ὁ Ντιντῆς ἔπεσε ἀπὸ νωρὶς καὶ εἶνε ἄρρωστος. Ἄρα ἡ Ζεκιριὲ δὲν εἶνε μὲ τὸν Ντιντῆ. Θἄχῃ, ὡς φαίνεται, καὶ ἄλλους ἐρωμένους. Θὰ πῆγε νὰ βρῇ κανέναν ἀπ' αὐτούς. Ὥστε πῆρε γιὰ καλὰ τὸν κατήφορο. Καὶ τώρα τί νὰ κάμω; Ποιὸν νὰ πρωτοσκοτώσω;

Καὶ τὸ κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου Συμιακοῦ βούϊζε σὰν ἀτμολέβητας. Τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς καὶ ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες περπατοῦσε ἄσκοπα μέσα στοὺς ἔρημους δρόμους σὰν μεθυσμένος. Δὲν ἤξερε ποὺ πάει, δὲν ἤξερε ποὺ πρέπει νὰ πάῃ.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καλὰ καλὰ βρέθηκε στὸ Φασουλᾶ καὶ ἀπὸ κεῖ, παίρνοντας ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνώνυμα στενοσόκακκα, βγῆκε στὴν προκυμαία, ἡ ὁποία ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν ἔρημη. Ὁ φρέσκος θαλασσινὸς ἀέρας τοῦ ἐδρόσισε τὸ φλογισμένο πρόσωπο καὶ ἄθελά του ὁ δυστυχὴς ἄνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερο μυρωμένο θαλασσινὸν ἀέρα. Στὸν ὡραῖο κῆπο τοῦ περιφήμου «Καφὲ—Παρὶ» καθόντουσαν ἀκόμη λίγοι ξενύχτηδες, λίγοι ἐρασταὶ τοῦ ὑπαίθρου, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πᾶνε στὰ κρεββάτια των πρὶν ἀναπνεύσουν τὸν ἀέρα τῆς αὐγῆς. Ὁ Συμιακὸς ἀσυναίσθητα πῆγε καὶ κάθησε, καθὼς ἦταν κουρασμένος καὶ τσακισμένος ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, σ' ἕνα κάθισμα καὶ παρήγγειλε μιὰ μπύρα. Καὶ βυθίστηκε σὲ συλλογισμοὺς πάλι.

— Ἂς ἤξερα σὲ τίνος ἀγκαλιὰ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ ἄπιστη, νὰ τρέξω νὰ τοὺς σκοτώσω καὶ τοὺς δυὸ», μονολογοῦσε.

Ἀλλὰ πάλιν ἔκανε τὶς ἑξῆς σκέψεις: «Πῶς τὴν ἐγνώρισα τὴ Ζεκιριὲ; Παντρεμένη καὶ μάλιστα εἶχε ἄνδρα πασσᾶ. Μήπως ἐπεδίωξα τὴν κατάκτησί της; Ὄχι. Αὐτὴ μὲ δόλο μὲ παρέσυρε σ' ἕνα σπίτι καὶ μοῦ παραδόθηκε μὲ λύσσα καὶ μὲ πάθος. Γιατί; Μ' ἀγάπησε; Ὄχι. Γιατί διψοῦσε σαρκικὸν ἔρωτα. Ἔ! ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω, ὅτι σὲ πρώτη εὐκαιρία θὰ ριχνόταν στὴν ἀγκαλιὰ οἱουδήποτε. Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πρώτου ἄνδρα ποὺ θἄβρισκε μπροστά της μόλις ἔφευγα ἀπὸ κοντά της. Ὅσο φταίω ἐγὼ διότι ἀπάτησε τὸν πρῶτο της ἄνδρα, ἄλλο τόσο φταίει ὁ Ντιντῆς καὶ οἱ ἄλλοι ἐρωμένοι της, στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ὁποίων τὴ στιγμὴ αὐτὴ σφαδάζει. Ἄρα; Ἄρα νὰ τὴ στείλω στὸ διάβολο καὶ νὰ παύσω νὰ τὴν σκέπτωμαι. Ἂς πάῃ στὸ διάβολο, δὲν ἀξίζει νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς γιὰ μιὰ τέτοια παληογυναῖκα...»

Καὶ μὲ ψυχὴ ξαλαφρωμένη παρήγγειλε ἄλλη μιὰ μπύρα.

— Ὤχ, ἀδελφέ! Νὰ πεθάνω ἐγὼ γιὰ μιὰ παληογυναῖκα! Ζήτω ἡ ζωή!

Καὶ καθὼς ρουφῶντας τὴ δεύτερη μπύρα του, σήκωσε τὸ κεφάλι του, βλέπει ἀντίκρυ μακρυὰ στὸ πέλαγος νὰ διαγράφεται ἡ ἐπιβλητικὴ σιλουέττα τοῦ Καραμπουρνοῦ. Ἀμέσως ἔνοιωσε μέσα στὴν ψυχή του ἕνα τράκ.

— Τί νὰ κάνῃ ἆρά γε ἡ φτωχὴ Μαριγούλα, ἡ ἁγνὴ καὶ ἀθῶα παρθένα, ποὺ τὴν ἐγλύτωσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακούργων γιὰ νὰ τὴν μπλέξω στὰ δίκτυα τοῦ ἔρωτα καὶ ὕστερα νὰ τὴν ἐγκαταλείψω τόσο ἄστοργα καὶ τόσο σκληρὰ, γιὰ χατῆρι αὐτῆς τῆς παληογυναίκας; Τί νὰ γίνεται ἡ εὐγενικὴ καὶ ὑπέροχη ἐκείνη ψυχή; Ἄ! θὰ μοῦδωσε, ὡς φαίνεται, πολλὲς κατάρες γιὰ νὰ πάθω αὐτὲς τὶς συμφορὲς ποὺ ἔπαθα. Φτωχὴ κόρη... Θἄδινα τὴ ζωή μου ἂν μποροῦσα νὰ πάω νὰ τὴ δῶ, νὰ πέσω στὰ πόδια της καὶ νὰ τῆς ζητήσω νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Μὰ ποῦ καὶ πῶς νὰ πάω; Μόλις μὲ ἰδοῦν νὰ βγαίνω ἀπὸ τὸ βαποράκι, θὰ πέσουν νὰ μὲ κυνηγοῦν μὲ τὶς πέτρες. Ἂς ἀφήσουμε ποὺ θὰ μὲ συλλάβουν ἀμέσως καὶ θὰ μὲ ρίξουν στὶς φυλακὲς γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Ζεκιριέ. Ἂν τῆς ἔγραφα τῆς Μαριγούλας θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε ἆρά γε;

Καὶ δός του κι' ἔπινε ἀδιάκοπα μπύρες, μέχρι τὶς τρεῖς τὸ πρωῒ, ὥσπου τὸ κατάστημα ἔπρεπε πειὰ νὰ κλείσῃ. Μεθυσμένος κυριολεκτικῶς ἐσηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ πλησιέστερο παραλιακὸ ξενοδοχεῖο καὶ ζήτησε ἕνα δωμάτιο. Ξάπλωσε στὸ κρεββάτι χωρὶς νὰ βγάλῃ τὰ ροῦχα του καὶ βυθίστηκε σὲ ἕναν ὕπνο ποὺ ἦταν μᾶλλον λήθαργος.

◆

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὸ γραφεῖο του πολὺ ἀργά. Οἱ ὑπάλληλοι ἅμα εἶδαν τὴ σκοτεινὴ ὄψι του ἀμέσως κατάλαβαν πὼς κάτι σοβαρὸ τοῦ συμβαίνει. Ὁ Συμιακὸς, ἀφοῦ χαιρέτησε ψυχρὰ τοὺς συναδέλφους του, τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ κ. Ζαροπούλου. Ὁ ἀγαθὸς προϊστάμενός του κατάλαβε κι' αὐτὸς πὼς κάτι ἔχει ὁ Συμιακὸς, ἔχοντας μάλιστα καὶ τὸ προηγούμενο ὅτι ἀπὸ τὸ βράδυ τὸν ἐζήτησε σπίτι του καὶ γι' αὐτὸ μόλις τὸν εἶδε τὸν ἐρώτησε ἀνήσυχος:

— Τί σοῦ συμβαίνει, κ. Συμιακέ; Σὲ βλέπω ταραγμένον καὶ μάλιστα χθὲς μὲ ζήτησες ἀργὰ στὸ σπίτι. Ἐκείνη ἡ ὑπηρέτριά μου, τὸ ζῶον, δὲν ἔτρεξε νὰ μὲ ξυπνήσῃ. Τῆς ἔκαμα παρατηρήσεις σήμερα τὸ πρωῒ μόλις μοῦ τὸ εἶπε.

— Ἐγὼ δὲν τὴν ἄφησα νὰ σᾶς ἀνησυχήσῃ, κ. Ζαρόπουλε. Ἄλλως τε ὅ,τι εἶχα νὰ σᾶς πῶ χθὲς σᾶς τὸ λέω σήμερα.

— Τί τρέχει, τί σᾶς συμβαίνει;

— Τίποτε. Ἁπλούστατα, σᾶς ὑποβάλλω τὴν παραίτησί μου.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν τελευταίων λέξεων τοῦ Συμιακοῦ, ὁ Ζαρόπουλος ἀνεπήδησε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Τί; Τί ἔκαμε λέει; Ὑποβάλλεις τὴν παραίτησί σου; Καὶ γιατί; Μήπως βρῆκες ἀλλοῦ θέσι μὲ μεγαλύτερο μισθό; Ἂν συμβαίνῃ αὐτὸ, εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ προσφέρω ὅ,τι θέλεις. Δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ κατάστημά μου. Ἅμα φύγῃς ἐσὺ θὰ δεθοῦν τὰ χέρια μου. Ὄχι, δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς. Μὴ μοῦ τὸ κάμῃς αὐτὸ τὸ κακό.

Ὁ Συμιακὸς συνεκινήθη ἀπὸ τὸ δεῖγμα αὐτὸ τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ προϊσταμένου του. Ἐν τούτοις ἡ ἀπόφασίς του ἦτο ἀμετάκλητος.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ ἑπόμενον.

Μία ὁμὰς Ἐλβετῶν ὀρειβατῶν ἐπέτυχε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ὑψηλοτέραν καὶ ἐν πολλοῖς ἀπάτητην κορυφὴν τοῦ ὄρους Μὸν Μπλάν. Ἀνωτέρω μία φωτογραφία χαρακτηριστικὴ τῶν μεγάλων δυσχερειῶν ποὺ ἀντιμετώπησαν οἱ ὀρειβάται.

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

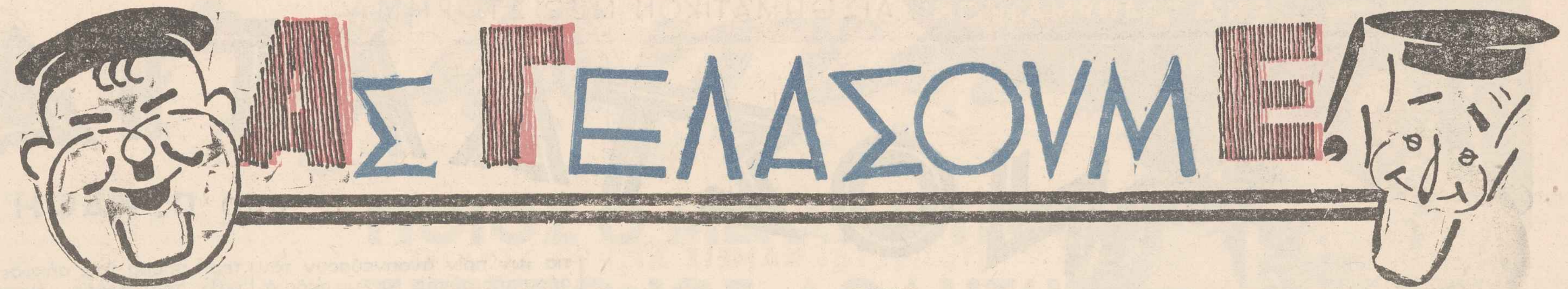

ΤΟ ΜΕΛΩΔΡΑΜΑ

—Ὁ κ. Μελᾶς γράφει δρᾶμα.

—Ἡ «Ἀΐντα», ὡς διεπιστώθη, εἶνε κρητικῆς καταγωγῆς καὶ ὠνομάσθη ἔτσι ἐκ τοῦ ὅτι εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ λέγῃ σ' ὅποιον συναντοῦσε: Ἄ, ἴντα κάνεις, σύντεκνε;..

—Διὰ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἔχει ἀναγγελθῆ παράστασις τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλλης». Ὑπάρχει ὅμως περίπτωσις, νὰ ἀπαγορεύσῃ ἡ ἀστυνομία τὴν παράστασιν τοῦ ἐν λόγῳ «κουρέως», διότι τὴν Κυριακὴν τά... κουρεῖα εἶνε κλειστά.

ΠΡΟΧΩΡΕΙΤ' ΕΜΠΡΟΣ!...

(Ἄρθρον τοῦ... ἐξαρθρωθέντος ἐξ ἀνατροπῆς τρὰμ συντάκτου μας)

Ὑπὲρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, ἐπιβαινόντων εἰς τρὰμ καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν! Εἶνε, εἶπον, αἱ Ἀθῆναι κόμβος συγκοινωνιῶν. Περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς πρόκειται. Δηλαδὴ ὁ κόμβος ἔφθασεν εἰς τὸ χτένι. Ἂν οἱ Γάλλοι ἔχουν μίαν γραμμὴν Μαζινό, ἡμεῖς ἔχομεν πολλὰς γραμμὰς Πάουερ, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἱκαναὶ νὰ ἐξοντώσουν χιλιάδας ἐχθρῶν καὶ φίλων.

Χοῦς εἶ καὶ εἰς χοῦν ἀπελεύσῃ, εἶπεν ὁ μέγας ἱεροεξεταστής, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐξήταζεν ἱερὰν ἱστορίαν εἰς τὰ μαθητικά μας χρόνια. Χοῦς εἶ καὶ εἰς χοῦν ἀπελεύσῃ, ὅπερ μετέφρασεν οὕτω ὁ κ. Καζαντζάκης: Τρὰμ εἶσαι καὶ στὸν πάτο τοῦ Ἰλισσοῦ θὰ πᾷς.

Ἀλλ' ἂς εἶνε. Περὶ τίνος ἐλέγομεν; Ὢ, ναί! Περὶ τοῦ Γεωργίου Ὀνέ. «Μὴν ὁμιλῆτε εἰς τὸν ὁδηγόν», εἶπεν οὗτος. Ἀλλ' ἀφήσατε τὸν ὁδηγὸν νὰ σᾶς μιλῇ διαρκῶς.

Κατὰ τί διαφέρει, παρακαλῶ, ἕνα τρὰμ ἀπὸ μίαν ἐφημερίδα; Κατ' οὐδέν, ἀπολύτως. Ἂς ἴδωμεν. Ἀνέρχεσαι ἐπὶ πλήρους τρὰμ διὰ τρόπου ἀγρίου. Εὑρίσκεσαι «ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου». Στρέφει τὸ στρὰμ τὴν καμπὴν τοῦ Ἰλισσοῦ μὲ φόρα: «Τελευταία ὥρα»!

Ἑτοιμάζεσαι νὰ πτύσῃς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἀλλὰ ἡ Πάουερ σὲ προλαμβάνει: «Ἀπαγορεύεται τὸ πτύειν, σοῦ λέγει. Ἄλλη ταμπέλλα ἀπαγορεύει τὸ καπνίζειν. Καὶ πῶς θὰ πληροφορηθῶ ἐγὼ τί «καπνὸν φουμάρει» ἡ διπλανή μου νέα; Συνωστισμὸς εἶνε, συσσωμάτωσις ἔχει πραγματοποιηθῆ ἐντὸς τοῦ ὀχήματος, τί θέλετε λοιπὸν νὰ πράξωμεν; Ἐν τῇ παλάμῃ λοιπὸν καὶ ὅ,τι βουτήξωμεν καὶ οὕτω βοήσωμεν: Μὴν... προχωρῆτ' ἐμπρός.

Η. Ε. Μ.

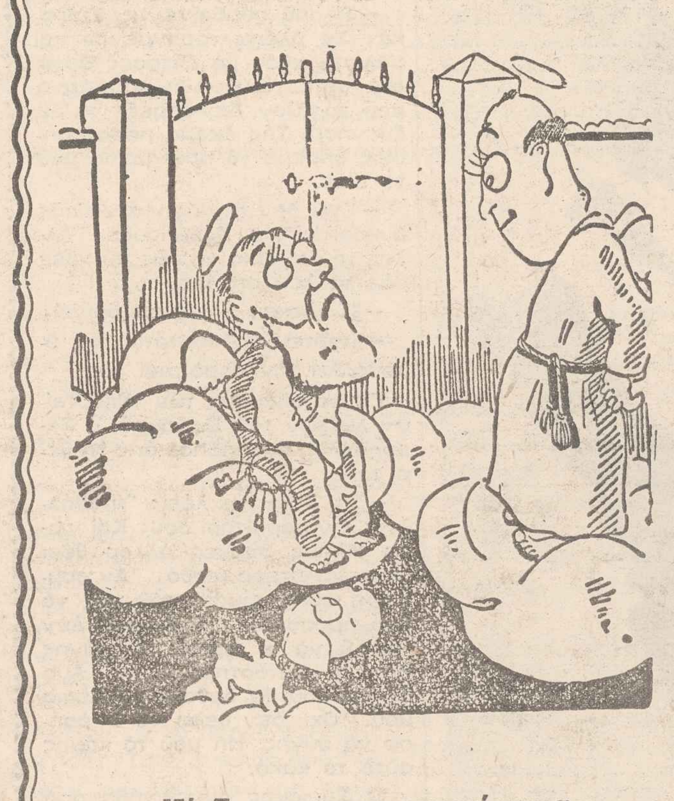

Κίνδυνος μηχανοποιήσεως

—Μ' αὐτὲς τὶς νέες ἐφευρέσεις κινδυνεύω κι' ἐγὼ νὰ χάσω τὴ θέσι μου. Γρήγορα θὰ βάλουν μιὰν αὐτόματη πόρτα στὸν Παράδεισο.

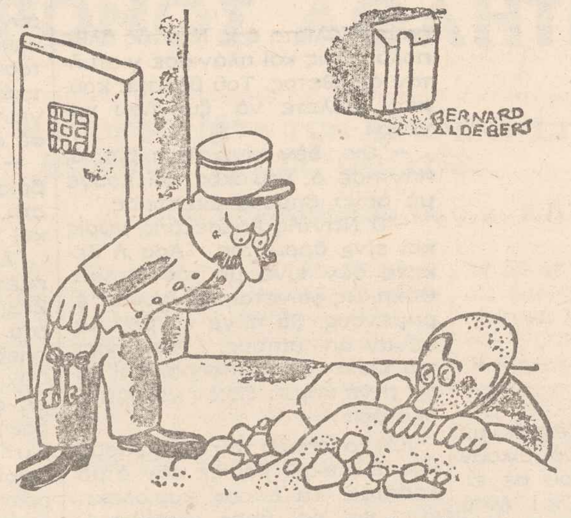

Πρόχειρος δικαιολογία

—Περίεργο πρᾶμα! Δὲ βρῆκα πουθενὰ τὸ κουτάλι μου.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Ὅλα τὰ πράγματα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον τὸν ἐφήμερον
ποὺ εἴτε μᾶς χαροποιοῦν, εἴτε καὶ μᾶς πληγώνουν
μὲ τρόπον λίγο ἄγριον ἢ καὶ ἀρκούντως ἥμερον
μιὰ μέρα τελειώνουν.
Ἔτσι λοιπὸν κι' ὁ πόλεμος στῶν Ἰσπανῶν τὴν χώρα
στὸ τέλος βαίνει τώρα.

◆

Τί ἐξέλιξι παίρνουνε τὰ πάντα στὴν φορά των!
Καὶ πόσον εἶνε ἀπρόοπτον τὸ τέλος τῶν πραγμάτων!

◆

Αἴφνης πηγαίνεις κάποτε μὲ φίλους στὴν ταβέρνα
κι' ἀπὸ τὸ «κέρνα-κέρνα»
ἀνάβουνε τὰ αἵματα ἀπ' τοῦ ποτιοῦ τὴν ζέσι
καὶ γίνεσθε ὅλοι φέσι.
Τότε καὶ ἡ ἀσήμαντη προκύπτει ἀφορμή.
Καρέκλες ἐκτινάσσονται καὶ πιάτα στὴ γραμμή.
Καὶ οὕτω πῶς τὸ φιλικὸν τὸ γλέντι πάει πρίμα.
Ἔχει ἀρχὴ στὸ καπηλειὸ
καὶ τέλος... εἰς τὸ τμῆμα.

◆

Ἕνας δανδῆς μίαν μικρὰν στὰ δίκτυα του τυλίγει.
Τὴν ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ τὴν καταπλήξῃ
εἰς μπὰρ ἀριστοκρατικὸν ὅπου πηγαίνουν λίγοι
θέλων μ' αὐτὴν τὴν μέθοδον τὸν πλούσιον νὰ δείξῃ.
Ἡ νεαρὰ ἐκπλήσσεται κι' αἰσθάνεται μιὰ ζάλη.
Θαρρεῖ πὼς ἔχει ὁ νεαρὸς παρᾶ μὲ τὸ τσουβάλι.
Μὰ βλέπει πὼς γελάστηκε ὕστερ' ἀπὸ λιγάκι.
Γιατὶ ὁ ἔρως της αὐτὸς
ὁ τόσον λατρευτὸς
εἶχε ἀρχὴ σὲ μπὰρ τρὲ σὶκ καὶ τέλος... στὸ παγκάκι.

◆

Καὶ ἕνας νέος ποιητὴς περνάει τὸν καιρό του
λατρεύοντας τὴν ποίησι, ποὺ εἶνε τὸ ὄνειρό του
Γράφει πολλὰ ποιήματα, ποτέ του δὲν ἀδειάζει
ἀλλ' ὅσα γράφει ὁ δυστυχὴς κανεὶς δὲν τὰ διαβάζει.
Καὶ ἔτσι οἱ ἐμπνεύσεις του οἱ πάντα θαυμαστές,
ποὺ ἀπ' τὸν νοῦ του βγαίνουνε ὑπέροχες, ζεστές,
ἔχουν ἀρχή τους βέβαια στ' ὡραῖο του κεφάλι
καὶ τέλος... στὸ μπακάλη.

◆

Τί ἐξελίξεις παίρνουνε τὰ πάντα στὴ φορά των!
Καὶ πόσον εἶν' ἀπρόοπτον τὸ τέλος τῶν πραγμάτων!

Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

Ἀπ' τὸ Λονδῖνον ἔρχεται ἴσως αὐτὸν τὸν μῆνα
ἕνας μεγάλος θίασος νὰ παίξῃ στὴν Ἀθῆνα.
Κάνει ὁ θίασος αὐτὸς πρωτότυπη δουλειά:
Παίζει μὲ ροῦχα σύγχρονα τὰ ἔργα τὰ παληά.
Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε, σὰν παίζει τὸν Ὀθέλλο
τὸν ἐμφανίζει ἀπὸ σκηνῆς μὲ... φράκο καὶ καπέλλο.

◆

Ἴσως νὰ γίνῃ αὐτὸς συρμὸς γιὰ κάθε ἀρχαῖο δρᾶμα
καὶ ἰδοῦμε καὶ τὸν Σοφοκλῆ μὲ... ἐξαντρὶκ πυτζάμα.
Ἐπίσης ἴσως νὰ παιχθῇ μὲ σὶκ μοντέρνους τρόπους
κι' ὁ «Προμηθεὺς» ποὺ ἔφερε τὸ πῦρ εἰς τοὺς ἀνθώπους.
Ἴσως τὸν δοῦμε καὶ αὐτὸν μὲ σμόκιν καὶ κολλάρο
νὰ μᾶς προσφέρῃ τὴν φωτιὰ καὶ νά ζητᾷ... τσιγάρο.

◆

Ἴσως ἰδοῦμε προσεχῶς καὶ τὸν Ἀριστοφάνη
μὲ κομπολόγι καὶ τζογὲ τὸν μάγκα νὰ μᾶς κάνῃ.
καὶ τὴν Ἠλέκτρα τὴν γνωστὴ δὲν θὰ εἰπῶ: «ἀπόρρησα»
ἂν τὴν ἰδῶ στῆς Πάουερ ντυμένην εἰσπρακτόρισσα.
Τέτοια θὰ ἰδοῦμε πιθανὸν καὶ ἄλλα στὴ σειρὰ
καὶ τὸν Οἰδίπουν τύραννον ντυμένον... σταθερά.

Γ.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ἂν ἔχῃς μοῖρα διάβαινε καὶ φίλο... γύρευε δανεικά.

—Ὅποιος σκάβει τὸν λάκκο τοῦ ἄλλου... εἶνε νεκροθάφτης.

—Τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἡ... κρεββατοκάμαρα.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

—Ὁ καλύτερος τρόπος νὰ προφυλάξετε τὰ ψάρια ἀπὸ τὸ νὰ μυρίσουν, εἶνε... νὰ κόψετε τὶς μύτες σας.

—Ἡ καλύτερη ὥρα γιὰ ν' ἀνοίξετε ἕνα μαγαζὶ εἶνε τό... μεσονύκτιον.

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ

ΚΙΝΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Συνήντησα μετὰ πολλὰς περιπετείας τοὺς Ἰάπωνας στὰ βάθη τῆς Κίνας. Ἀναζητοῦσαν νὰ βροῦν ἕνα χάνι, διὰ νὰ καταλύσουν. Χάνι ὅμως δὲν ἀνεύρισκαν πουθενά, διότι ἡ Κίνα, ὅπως ξέρετε, εἶνε ἀ-χανὴς χώρα.

—Μὴ χειρότερα! ἀνέκραξεν ἕνας Ἰάπων, ὅταν ἄκουσε τὸ ἀνωτέρω καλαμπούρι.

—Γνωρίζετε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν; τὸν ἠρώτησα.

—Τὴν Ἑλληνικὴν τὴν γνωρίζω, μοῦ ἀπήντησε. Ἀλλὰ τί νὰ τὴν κάνω; Θὰ προτιμοῦσα νὰ γνωρίζω... ποῦ βρισκόμαστε αὐτὴν τὴν στιγμήν.

—Ἐχάσατε τὰ νερά σας;

—Ἔτσι φαίνεται. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ Κινέζοι, ἐπειδὴ μᾶς ἀγαποῦν πολύ, σπᾶνε τὰ φράγματα τῶν ποταμῶν, γιὰ νά... ξανάβρουμε τὰ νερά μας.

—Καὶ τὰ ξαναβρίσκετε;

—Μπᾶ! Ἐξακολουθοῦμε νὰ τἄχουμε χαμένα..

—Μὴ μοῦ τὸ λές!

—Ἄστα! Νομίζεις ὅτι πολεμᾶμε ἐδῶ ποὺ εἴμαστε;

—Ἀλλὰ τί κάνετε; Σεῖς διαρκῶς προελαύνετε.

—Προελαύνουμε ψάχνοντας νά... βροῦμε τὸ δρόμο, γιὰ νὰ γυρίσουμε πίσω.

—Μὴ μοῦ τὸ λές!

—Νὰ σὲ χαρῶ!..

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ καὶ ἐμπράκτως τὴν χαρά του, ἔκαμε χαρα-κίρι.

ΧΑΡΑΜΗΣ

ΙΑΤΡΟΙ

—Δ. Π. Ὠτολαρυγγολόγος, δέχεται 3–4. Χτυπᾶτε δυνατὰ τὴν πόρτα του, διότι ὑποφέρει ἀπὸ τ' αὐτιά του.

—Κ. Ρ. στομαχολόγος, δέχεται μόνον τὸ πρωΐ, διότι τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὸ φαΐ, ὑποφέρει ἀπὸ τὸ στομάχι του.

Περιττὴ καλαισθησία

—Νὰ ἰδῇς, παπού, τί ὡραία ποὺ θὰ σοῦ δέσω τὴ γραββάτα σου.

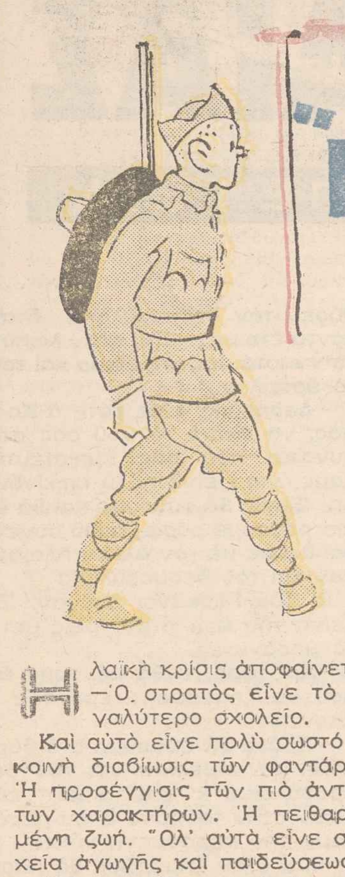

ΚΑΛΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ..

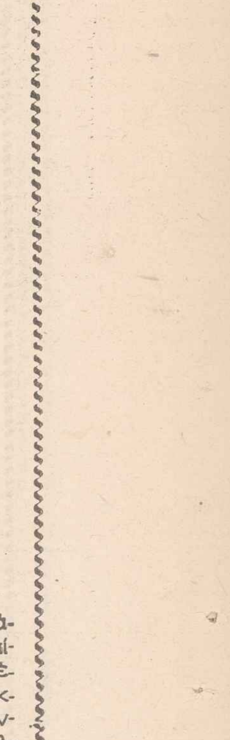

ΟΤΑΝ ΑΠΟΛΥΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΑΠ' ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ...

Ἡ λαϊκὴ κρίσις ἀποφαίνεται:

—Ὁ στρατὸς εἶνε τὸ μεγαλύτερο σχολεῖο.

Καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ σωστό. Ἡ κοινὴ διαβίωσις τῶν φαντάρων. Ἡ προσέγγισις τῶν πιὸ ἀντιθέτων χαρακτήρων. Ἡ πειθαρχημένη ζωή. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε στοιχεῖα ἀγωγῆς καὶ παιδεύσεως.

Ὅλοι γυρίζουν ἀπὸ τὸν στρατὸ διαφορετικοί. Νέοι ἀσυλλόγιστοι καὶ ἀτίθασοι ἐπιστρέφουν φρόνιμοι καὶ λογικευμένοι. Πλεῖστοι βρίσκουν στὸν στρατῶνα τοὺς ἑαυτούς των. Εἶνε μ' ἕνα λόγο ἀναμφισβήτητον, ὅτι εἶνε σταθμὸς στὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρὸς ἡ ἐκπλήρωσις τῶν στρατιωτικῶν του ὑποχρεώσεων.

Ἡ θητεία ἀφήνει τὰ ἴχνη της. Καὶ ὅταν ὁ φαντάρος ἀπολυθῆ, διατηρεῖ ἐπὶ πολὺ καιρὸ τὶς συνήθειες τοῦ στρατῶνος.

—Καλὸς πολίτης! Εὔχονται σ' ἕναν, ποὺ ἄφησε τὸ χιτώνιο καὶ φόρεσε τὰ πολιτικά.

Ἀλλὰ τὰ ράσσα, λέγει ἡ παροιμία, δὲν κάνουν τὸν παπᾶ. Καὶ ὑπὸ τὴν πολιτικὴν ἐνδυμασίαν ὁ νεοαπολυθεὶς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε, γιὰ ἀρκετὸν καιρόν, φαντάρος.

◆

Βαδίζεις μαζὶ μὲ ἕναν φίλον σου ἢ ἁπλῶς γνωστόν σου στὸ δρόμο. Ἐσὺ πηγαίνεις ἀμέριμνος. Ἐκεῖνος ὅμως προσπαθεῖ νὰ συνταυτίσῃ τὸ βῆμα του μὲ τὸ δικό σου.

Μὰ ἐπίτηδες τὸ κάνει; σκέφτεσαι. Τὸν παρακολουθεῖς προσεκτικώτερα. Σοῦ μιλάει γιὰ σπουδαῖα ζητήματα καὶ φαίνεται ἀπορροφημένος ἀπὸ αὐτά, ποὺ λέγει. Συνάμα ὅμως δὲν παραλείπει ν' ἀλλάξῃ τὸ βῆμα του, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἴδιο ρυθμὸ τοῦ δικοῦ σου βαδίσματος.

Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι τὸ κάνει σχεδὸν ἐξ ἐνστίκτου. Τοῦ ἔχει γίνει βαθειὰ συνήθεια, νὰ τηρῇ τὸ ἴδιο βῆμα μ' αὐτούς, μὲ τοὺς ὁποίους συμβαδίζει. Τὴν παραφωνία στὸ βάδισμα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀνεχθῇ.

Μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν πάει πολὺς καιρός, ποὺ ἀπελύθη ἀπὸ τὸ στρατό.

◆

Βλέπετε στὸ δρόμο ἕναν πολίτην, νὰ βαδίζῃ λίγο ἀφηρημένος. Ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος ἔρχεται ἕνας ἀξιωματικός.

Ὁ πολίτης, μόλις τὸν ἀντιλαμβάνεται, δοκιμάζει ἕνα μικρὸ ξάφνιασμα. Σηκώνει τὸ χέρι καὶ εἶνε ἕτοιμος νὰ τὸ φέρῃ στὸ μέτωπο, γιὰ νὰ χαιρετίσῃ στρατιωτικά.

Ἀλλ' αἰφνιδίως μετανοεῖ. Κατεβάζει τὸ χέρι καὶ ἀντιπαρέρχεται μ' ἕνα ἀδιόρατο μειδίαμα στὸ πρόσωπο. Εἶνε σὰν νὰ λέγῃ στὸν ἑαυτό του:

—Πάλι τὴν ἔπαθες, βλάκα!

Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι εἶνε ἕνας νεοαπολυθεὶς ἀπὸ τὸν στρατό. Θὰ περάσουν ἀρκετὲς ἡμέρες γιὰ νὰ ξεσυνηθίσῃ τὸν ὀφειλόμενο στοὺς πρώην ἀνωτέρους του χαιρετισμό. Αὐτὸ εἶνε κοινὸ πάθημα ὅλων τῶν ἀπολυομένων. Στὴ θέα ἀξιωματικοῦ σπεύδουν νὰ σταθοῦν προσοχὴ καὶ νὰ χαιρετίσουν.

Βάζει τὴν ὀμπρέλλα ἐπ' ὤμου καὶ περπατᾷ μὲ ὕφος στρατιωτικόν...

Ὅταν περιμένει τὴν ἀγαπημένη του, κρατᾷ τὴν ἀνθοδέσμη σὰν ὅπλο ὑπὸ μάλης...

◆

Ὁρίστε καὶ ἄλλος ἕνας καταφανῶς νεοαπολυθείς. Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ καταλάβετε, ὅτι μέχρι προχθὲς κρατοῦσε τὸ ὅπλο. Τώρα φορεῖ πολιτικὰ καὶ κρατεῖ μιὰ ἀνθοδέσμη. Ἀλλὰ γιὰ ἰδέστε πῶς τὴν κρατεῖ. Τὴν ἔχει κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του στραμμένην πρὸς τὰ κάτω. Σὰν νὰ κρατᾷ δηλαδὴ τὸ ὅπλον «ὑπὸ μάλης».

◆

Νὰ καὶ ἄλλος νέος, ὁ ὁποῖος τηρεῖ μίαν ἄλλην συνήθειαν τοῦ στρατιωτικοῦ του βίου.

Βαδίζει στὸ πάρκο μὲ τὴν φίλην του. Φαίνεται, ὅτι δὲν τὰ πᾶνε καὶ τόσο καλά. Προχωροῦν σιωπηλοὶ καὶ στενοχωρημένοι.

Ὑποπτεύεται κανεὶς εὔκολα, ὅτι τὰ ἔχουν χαλάσει. Ἴσως αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ των νὰ εἶνε τὸ τελευταῖον. Καὶ μ' αὐτόν τους τὸν μελαγχολικὸν περίπατον κηδεύουν τὸν ἔρωτά τους. Ἐκείνη βαδίζει μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι. Καὶ αὐτὸς ἐφαρμόζει μίαν πολὺ κατάλληλη γιὰ τὴν περίστασι στρατιωτική του συνήθεια: Προχωρεῖ μὲ τὸ βῆμα τῶν στρατιωτῶν ὅταν συνοδεύουν κηδεῖαν...

◆

Περιμέναμε μιὰ μέρα ἀρκετὸς κόσμος ἔξω ἀπὸ τὸ ταμεῖο ἑνὸς θεάτρου νὰ βγάλουμε εἰσιτήριο. Εἴχαμε σχηματίσει τὴν λεγομένην «οὐράν».

Καθὼς λοιπὸν εἴχαμε παραταχθῆ σὲ μιὰ μακρὰ σειρά, ἡ ὁποία ἐκινεῖτο πολὺ σιγὰ πρὸς τὴν θυρίδα τοῦ ταμείου, ἀκούω πίσω μου κτυπητὰ βήματα στὸ λιθόστρωτο. Στρέφω καὶ βλέπω ἕναν νέον, ὁ ὁποῖος ἔκανε... «βῆμα σημειωτόν».

Ἀπὸ τὴν ἀπότομη στροφὴ τῆς κεφαλῆς μου πρὸς αὐτὸν συνῆλθε καὶ σταμάτησε τὸν βηματισμόν.

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἄρχισε νὰ λέγῃ. Ἤμουν λιγάκι ἀφηρημένος...

—Πότε ἀπολυθήκατε ἀπὸ τὸν στρατό; τὸν ἐρώτησα.

—Πρὸ εἴκοσι ἡμερῶν, μοῦ ἀπήντησε.

◆

Στὸ σπίτι, ποὺ κατοικῶ, ἔφεραν σοβατζῆδες ν' ἀσβεστώσουν. Ἦσαν τρεῖς. Οἱ δύο ἀρκετὰ ἡλικιωμένοι καὶ ὁ ἕνας νέος.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀκολουθοῦσε ἕναν πολὺ περίεργο τρόπο στὴ δουλειά του. Ἐβουτοῦσε τὴν βούρτσα στὸν ἀσβέστη καὶ τὴν ἐτίναζε μὲ δύναμιν στὸν τοῖχο.

—Πλάφ!..

Ὁ πιὸ ἡλικιωμένος μάστορης τοῦ ἔκαμε ἐπανειλημμένως συστάσεις:

—Σιγώτερα, παιδί μου, τὸν ἀσβέστη. Ὄχι τόσο δυνατά.

Ὁ νέος συμμορφωνότανε πρὸς στιγμὴν μὲ τὶς ὑποδείξεις. Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ λίγο τὶς ξεχνοῦσε καὶ ἐτίναζε πάλι μὲ δύναμι τὴ βούρτσα στὸν τοῖχο. Ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβουν οἱ ἄλλοι μαστόροι αὐτὴν τὴν παραξενιά του. Τὴν ἐξήγησεν ὅμως ὁ ἴδιος.

—Μοῦ φαίνεται, τοὺς εἶπε, ὅταν πιάνω τὴ βούρτσα, ὅτι κρατὸ στὸ χέρι μου χειροβομβίδα. Καὶ ὅτι πρόκειται νὰ τὴν πετάξω μακρυά...

Εἶχε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν βγάλει τὸ χακί.

◆

Ἡ οἰκογένεια ἔχει καθήσει νὰ φάῃ. Ὁ μεγάλος γυιὸς κρατεῖ τὸ μαχαίρι μὲ ἕναν ἀφύσικο τρόπο.

—Ἀντώνη, κράτησε ἀνθρωπινὰ τὸ μαχαίρι σου, τοῦ εἶπεν ἡ μαμά.

Ὁ νέος ἐντράπηκε. Καὶ ἔσπευσε νὰ διορθώσῃ τὸ ἄτοπον. Θέλετε νὰ μάθετε πῶς τὸ κρατοῦσε τὸ μαχαίρι του πρίν; Ἁπλούστατα, σάν... ξιφολόγχη! Λὲς καὶ ἦταν ἕτοιμος, ὄχι νὰ φάῃ, ἀλλὰ νά... καρφώσῃ τὸν ἐχθρὸ μέσα στὸ χαράκωμα...

Ἦταν μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν φαντάρος.

Καὶ μιὰ ἄλλη περίπτωσις, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ γνώσεις τῆς πολεμικῆς τακτικῆς χρησιμοποιοῦνται καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης.

Ὅταν βάφει τὸ σπίτι του νομίζει πὼς πετᾷ χειροβομβίδες...

Ὁ νεοαπολυθεὶς εἶνε παντρεμένος. Ἔχει σύζυγον καὶ πεθεράν. Ἀπολύεται ἀπὸ τὸν στρατὸν καὶ ἐπιστρέφει στὸ σπίτι του, νὰ ἀπολαύσῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης. Ἀλλ' ἡ εἰρήνη, ὅπως μεταξὺ τῶν κρατῶν, ἔτσι καὶ μεταξὺ συζύγων, εἶνε μία χίμαιρα. Δὲν ἀργεῖ λοιπὸν νὰ ξεσπάσῃ ἡ πολεμικὴ θύελλα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νεοαπολυθέντος ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ.

Πεθερὰ καὶ σύζυγος ἑνώνουν τὰς δυνάμεις των καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ γαμπροῦ. Ἀλλ' ἐκεῖνος πλέον δὲν εἶνε ὁ πρὸ διετίας ἄπειρος νεανίας. Εἶνε πλέον ἐμπειροπόλεμος ἀνήρ, γνωρίζων ὅλες τὶς φάσεις μιᾶς μάχης ἐκ τοῦ συστάδην.

Γνωρίζει λοιπὸν πῶς ν' ἀμυνθῇ κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς συζύγου καὶ τῆς πεθερᾶς. Πέφτει πρηνηδόν, ὀχυρώνεται πίσω ἀπὸ τὰ ἔπιπλα, προκαλύπτεται πίσω ἀπὸ μίαν καρέκλα. Κάνει ἑλιγμοὺς γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ ἐκσφενδονιζόμενα πιάτα, τὶς παντοῦφλες καὶ τ' ἄλλα βλήματα.

Δείχνει δηλαδὴ μὲ τὴν ὅλην του τακτικήν, ὅτι τὸν ὠφέλησε πολὺ ἡ στρατιωτικὴ του ἐκπαίδευσις.

Καὶ ποιὸς δὲν φεύγει ὠφελημένος ἀπὸ τὸ στρατό; Κάποια χρήσιμη γνῶσιν θὰ ἀποκτήσῃ κατὰ τὴν στρατιωτικήν του θητείαν. Καί, τὸ σπουδαιότερο, θὰ σκληραγωγηθῇ γιὰ τὴ ζωή, ἡ ὁποία δὲν εἶνε, παρὰ ἕνας διαρκὴς πόλεμος...

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Πέφτει ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του κρατῶντας τὴν ὀμπρέλλα ὡς ἀλεξίπτωτο

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΡΑΪΓ

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ μιας ΩΡΑΙΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα ==

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

—Ναί. Αὐτὸ ποὺ εἶχε τὸ παράθυρο στὸ ποτάμι.

—Ἀκριβῶς. Αὐτὸ τὸ κελλὶ εἶνε ἄδειανὸ πρὸς τὸ παρόν, καὶ στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ πύργου δὲν ὑπάρχει φρουρός.

—Περίφημα.

—Τὸ πρωΐ, λοιπόν, κατὰ τὰ ξημερώματα, θὰ πάω νὰ κλειστῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ κελλί. Καὶ ἂν ἡ κόρη σας ἔχει βρῆ ἐν τῷ μεταξὺ τὰ λεφτά, θὰ περάση ἀπὸ ἐκεῖ μιὰ βάρκα καὶ ὁ βαρκάρης θὰ μοῦ πετάξη ἕνα χαρτὶ ἀπὸ τὸν φεγγίτη. Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ σύνθημά μας.

—Καὶ τότε θὰ εἶμαι ἐλεύθερος; ἔκανε ὁ γέρος μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησι.

—Ὄχι ἀκόμη.

—Γιατί; Τί ἄλλο χρειάζεται; Δὲν τὰ συμφωνήσαμε ὅλα;

—Δὲν ἐσκεφτήκαμε τὸ σπουδαιότερο. Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι βγαίνετε ἀπ' ἐδῶ καὶ εἶσαστε ἐλεύθερος στὸ Βορδῶ. Μόλις μάθουν τὴν ἀπόδρασί σας θὰ σᾶς ξαναπιάσουν ἀμέσως κ' ἐμένα θὰ μὲ ντουφεκίσουν. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀμέσως ἀπὸ τὴν πόλι

—Σύμφωνοι, ἀλλὰ πῶς θὰ γίνη.

—Πρέπει νὰ περιμένουμε νὰ φύγη κανένα καράβι γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τότε νὰ βγῆτε ἀπὸ ἐδῶ μέσα.

—Καὶ τώρα δὲν ὑπάρχει κανένα τέτοιο καράβι στὸ λιμάνι'...

—Εἶνε ἕνα ἀγγλικό, ἀλλὰ δὲν μπορέσαμε νὰ συνεννοηθοῦμε ἀκόμα μὲ τὸν πλοίαρχο...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ φρουρὸς ποὺ βρισκόνταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου ἐγύρισε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ κεφάλι του καὶ ὁ δεσμοφύλακας ἀναγκάστηκε νὰ κλείση βιαστικὰ τὸ παραθυράκι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες ὁ δεσμοφύλακας ἔμπαινε στὸ κελλί, ποὺ εἶχε τὸ φεγίτη ἀπάνω στὸ ποτάμι. Ἐκρεμάστηκε κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ σίδερα αὐτουνοῦ τοῦ φεγγίτη καὶ ἐπερίμενε.

Ἔξω τὸ σκοτάδι ἦταν πίσσα ἀκόμη. Τὰ νερὰ τοῦ ποταμιοῦ κυλοῦσαν ἤρεμα. Ὁ παραμικρὸς κρότος δὲν ἀκουόνταν.

Πέρασε κάμποση ὥρα ἔτσι. Ἔπειτα ξαφνικὰ ὁ δεσμοφύλακας ἄκουσε ἕνα μακρυνὸ πάφλασμα κι' ἔτεινε τὴν ἀκοή του. Ἦταν κουπιὰ ποὺ χτυποῦσαν ἀπάνω στὸ νερό.

Σὲ λιγάκι μιὰ βάρκα ἐφάνηκε ἀμυδρὰ στὸ σκοτάδι, ἐπέρασε γρήγορα μπροστὰ ἀπὸ τὸ κελλί, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ κάτι ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ δεσμοφύλακα ριγμένο ἀπ' ἔξω.

Ὁ δεσμοφύλακας τὸ ἐπῆρε, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του κ' ἐτράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ δωμάτιό του.

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν ἀκριβῶς δίπλα ἀπὸ τὸ διαμέρισμα ποὺ εἶχεν ἄλλοτε ὁ κόμης Φίλιππος ντὲ Μπλοσάκ. Καὶ γιὰ νὰ βγῆ κανεὶς ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, ἔπρεπε ἀναγκαστικῶς νὰ περάση ἀπ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα.

Ὁ κόμης ντὲ Μποσάκ, ὅσο καὶ ἂν συμπαθοῦσε τὸν κρατούμενον δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ τὸν φυγαδεύση. Ἀλλὰ ὁ δεσμοφύλακας ὑπελόγιζε στὶς νυκτερινὲς ἀπουσίες τοῦ κόμητος γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ σχεδίου του.

Τώρα λοιπόν, ποὺ ὁ κόμης ἦταν στὴ φυλακὴ καὶ τὸ διαμέρισμά του ἀκατοίκητο, ἡ δραπέτευσις τοῦ Σαὶντ Ἐρμὶν ἦταν ἀκόμη πιὸ εὔκολη.

Ἀνέβηκε λοιπὸν ὁ δεσμοφύλακας στὸ δωμάτιό του καὶ ἐκλείστηκε μέσα.

Τότε ἔλυσε τὸ πακέττο. Ἦταν ἕνα σωρὸ κουρέλια σφιχτοδεμένα καὶ στὸ τέλος ἕνα χαρτάκι ποὺ ἦταν γραμμένα τὰ ἑξῆς μὲ μολύβι:

«Στὶς ἐννέα τὸ πρωΐ νὰ εἶσαστε στὴν ταβέρνα ποὺ βρίσκεται στὴ γωνία τοῦ Σαπὼ Ροὺζ μὲ τὴν ὁδὸν Ἁγίας Αἰκατερίνης. Ὅλα ἐν τάξει».

—Αὐτὸ σημαίνει ὅτι βρῆκαν τὰ λεφτά, σκέφτηκε ὁ δεσμοφύλακας. Ἀλλὰ ποιὸν θὰ στείλη τὸ κορίτσι; Γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ ἔρθη ἡ ἴδια στὴν ταβέρνα!...

Ἔπειτα ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸν πάρη ὁ ὕπνος. Καὶ ὀνειρεύτηκε πὼς ἦταν στὴν Ἀμερική, πάμπλουτος καὶ συνέταιρος ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο ν' ἀπελευθερώση.

Στὶς ὀκτὼ τὸ πρωΐ ξύπνησε καὶ στὶς ἐννιὰ ἦταν στὴν ταβέρνα. Ἐλάχιστοι πελάτες ἦταν ἐκείνη τὴν ὥρα. Δυὸ ναῦτες κουβέντιαζαν σὲ μιὰ γωνιά. Καὶ σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι, στὸ βάθος, ἕνας ἀστὸς ἄδειαζε μὲ τὴν ἡσυχία του μιὰ μπουκάλα κρασί.

Ὁ δεσμοφύλακας δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ ποτὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, οὔτε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶδε ἄλλη φορὰ τὸν δεσμοφύλακα. Μόλις ὅμως ὁ ταβερνιάρης ἐκάλεσε τὸν τελευταῖον αὐτὸν μὲ τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ τὸν ρωτήση ἂν θέλη κρασί, ὁ ἄγνωστος τοῦ ἔκλεισε πονηρὰ τὸ μάτι καὶ τὸν ἐκάλεσε στὸ τραπέζι του.

Ὅταν ἐκάθησε κοντά του τοῦ εἶπε σιγά:

—Εἶμαι σταλμένος ἀπὸ μιὰ νέα ποὺ περιμένει τὸν πατέρα της. Τὰ λεφτὰ εἶνε ἐν τάξει.

—Καλά, ἔκανε ὁ δεσμοφύλακας. Κ' ἐγὼ εἶμαι ἐν τάξει!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 35ον

Ἀφοῦ ἐκλείδωσαν τὴν μαρκησίαν στὸ ὑπόγειο, ὁ Κοαρὰς καὶ ὁ φίλος του Κλοντιὸν ἀνέβηκαν στὴν δεσποινίδα ντὲ Σαὶντ Ἐρμὶν ποὺ ἦταν ἀκόμη συγκινημένη.

—Δεσποινίς, τῆς εἶπε τότε ὁ Κοαράς, νὰ μᾶς συγχωρεῖτε ποὺ μεταχειριστήκαμε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ σπίτι σας, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ γυναῖκα μποροῦσε νὰ μᾶς καταστρέψη ὅλα τὰ σχέδια ἂν ἔμενε ἐλεύθερη.

—Κύριοι, ἀπήντησε ἡ νέα, τὴν γνωρίζω πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Εἶνε θανάσιμος ἐχθρά μας. Αὐτὴ ἐνήργησε ὥστε νὰ φυλακισθῆ ὁ πατέρας μου.

—Περίφημα! ἔκανε ὁ Κλοντιόν. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε τὸ ἐνδιαφέρον μας σᾶς λέμε ὅτι εἴμαστε φίλοι τοῦ κόμητος ντὲ Μπλοσάκ, τὸν ὁποῖον θὰ ἀπελευθερώσουμε μαζὺ μὲ τὸν πατέρα σας.

—Μὰ ποῦ τὴν βρήκατε αὐτὴν τὴν γυναῖκα; Καὶ πῶς μπορέσατε νὰ τὴν πιάσετε;

Ὁ Κοαρὰς τῆς ἀφηγήθηκε τότε ὅλα τὰ συμβάντα ποὺ ξέρουμε. Ἡ νέα τὸν ἄκουσε μὲ θαυμασμό. Καὶ ὅταν τελείωσε τοῦ εἶπε:

—Καὶ δὲν ἐσκεφθήκατε τὶς τρομερὲς συνέπειες αὐτῆς τῆς περιπετείας; Ὅλη ἡ πόλις θὰ ἀναστατωθῆ γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς μαρκησίας, θὰ ψάξουν παντοῦ καὶ στὸ τέλος θὰ τὴν βροῦν.

—Πολὺ πιθανόν, ἀλλὰ θὰ εἶνε πολὺ ἀργά. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔχουμε φύγει ἀπὸ τὸ Βορδῶ μὲ τὸν κόμητα ντὲ Μπλοσὰκ καὶ ὅλους τοὺς φίλους του.

Λέγοντας αὐτά, ὁ Κοαράς, ἔδειξε τῆς νέας τὸ γράμμα, ποὺ εἶχε γράψει ἡ μαρκησία ὅταν τὴν συνέλαβαν.

—Καθὼς βλέπετε, εἶπε, ἔχουμε ὀκτὼ μέρες καιρὸ μπροστά μας. Ὅσο πρέπει δηλαδὴ γιὰ νὰ φύγουμε.

Ἔπειτα ἐσυμφώνησαν νὰ στείλουν ἕνα σημείωμα στὸν δεσμοφύλακα, τὸν ὁποῖον θὰ ἔβλεπε ὁ Κοαρὰς γιὰ νὰ συνεννοηθῆ. Τὸ γράμμα τῆς μαρκησίας θὰ τὸ ἔστελναν μὲ κάποιον ἄλλον εἰς τὸν διοικητή.

—Καλά, εἶπε ὁ Κλοντιόν. Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ὅλα πηγαίνουν καλὰ καὶ ὅτι ὁ κόμης μὲ τὸν βαρῶνον ἐλευθερώνονται. Ἡ Σάρρα ὅμως μὲ τὸν Ραοὺλ καὶ τοὺς δύο φίλους μας βρίσκονται ἀκόμη μακρυά. Ποιὸς θὰ τοὺς εἰδοποιήση;

—Θὰ πᾶς ἐσύ. Τὰ ξημερώματα θὰ καβαλλήσης ἕνα καλὸ ἄλογο καὶ θὰ φύγης. Ὁ Ραοὺλ εἶνε γνωστικός. Θὰ τοῦ πῆς ὅλα τὰ καθέκαστα, καθὼς καὶ τί πρέπει νὰ κάμη.

—Κ' ἐσύ; ἐρώτησε ὁ Κλοντιόν.

—Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ κανονίσω τὴν ἀπόδρασι τοῦ Σαὶντ Ἐρμίν.

—Καὶ ὁ κόμης;

—Ἐμεῖς ἐφροντίσαμε γιὰ τὴν ἐλευθερία του. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἂς κάμη ὅ,τι θέλει

—Φαντάζομαι ὅτι ὁ κόμης ντὲ Μπλοσὰκ θὰ προτιμήση νὰ πάη κι' αὐτὸς στὴν Ἀμερικὴ μὲ τὴν γυναῖκα του, εἶπε ἡ νέα

Ὁ βαρκάρης ποὺ θὰ εἰδοποιοῦσε τὸν δεσμοφύλακα ἦταν πάντα ἕτοιμος. Ἔγραψαν λοιπὸν τὸ γνωστό μας σημείωμα καὶ τοῦ τὸ ἔστειλαν.

—Δεσποινίς, εἶπε τότε ὁ Κοαράς, νὰ ἔχετε τὸ νοῦ σας στὴ γυναῖκα ποὺ σᾶς ἐμπιστευτήκαμε, γιατὶ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνη. Ἐμεῖς θὰ φύγουμε καὶ θὰ ἐπιστρέψουμε αὔριο, ἀφοῦ συνεννοηθοῦμε μὲ τὸν ἄλλον πλοίαρχον καὶ τὸν δεσμοφύλακα

Οἱ δύο Γασκῶνοι ἔφυγαν. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

—Καὶ τώρα, τί θὰ κάνουμε ὥς ποὺ νὰ ξημερώση; ἐρώτησε ὁ Κλοντιόν.

—Πρῶτα θὰ δώσουμε στὸ βαρκάρη τὸ σημείωμα γιὰ τὸν δεσμοφύλακα, κ' ἔπειτα κατ' εὐθεῖαν στὴν ταβέρνα ὅπου περάσαμε τὴν περασμένη νύχτα.

—Καὶ ὅταν ξημερώση θὰ πάρω ἕνα ἄλογο καὶ δρόμο! κατέληξεν ὁ Κλοντιόν.

Ἐπῆγαν στὸ σπίτι τοῦ βαρκάρη κ' ἐσφύριξαν συνθηματικά, κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά του. Σὲ λιγάκι ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ἕνας νέος μὲ ροῦχα ναυτικοῦ.

—Πάρε αὐτὸ τὸ πακέττο, τοῦ εἶπε ὁ Κοαρὰς ὅταν ἐβεβαιώθηκε πὼς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ βαρκάρης.

—Ὥστε τελείωσε ἡ δουλειά; ἠρώτησε αὐτός.

—Ἐν τάξει!

Τὰ μάτια τοῦ νέου ἔλαμψαν ἀπὸ χαρά. Φαινόνταν πολὺ συγκινημένος.

—Ἐπὶ τέλους! ἐφώναξε. Ἔτσι τοὐλάχιστον θὰ μπορέσω νὰ ἐκδικηθῶ τὸν πατέρα μου!

Ὁ Κλοντιὸν ἐκύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸν Κοαράς.

—Αὐτὸς ὁ νέος, τοῦ ἐξήγησε ὁ Κοαράς, εἶνε παιδὶ τοῦ ναυτικοῦ ἐκείνου ποὺ ἤθελε νὰ βοηθήση τὸν Σαὶντ Ἐρμὶν γιὰ νὰ ἀποδράση καὶ σκοτώθηκε ἀπὸ τὴ φρουρά.

Ὁ νέος ἐπῆρε τὸ πακέττο καὶ ἔκανε νὰ φύγη. Ἀλλὰ ὁ Κλοντιὸν τὸν ἐκράτησε.

—Ἐγώ, τοῦ εἶπε, πρέπει νὰ πάω στὸν πύργο τοῦ Μπλοσάκ. Καὶ βιάζομαι πολύ. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν πόλι προτοῦ ξημερώση;

—Πῶς! Ἐλᾶτε μαζύ μου καὶ θὰ σᾶς βγάλω ὥς τὸ λιμάνι.

—Κ' ἐκεῖ, ἐρώτησε ὁ Κοαράς, ποῦ θὰ βρῆς ἄλογο γιὰ νὰ συνεχίσης τὸν δρόμο σου;

—Ξέρεις τί σκέφτομαι; Νὰ πάω πεζῆ ὥς τὸ πανδοχεῖο τῶν «Τριῶν Λαγῶν». Ἐκεῖ θὰ βρῶ ἀσφαλῶς ἕνα καλὸ ἄλογο καὶ θὰ μάθω νέα γιὰ τοὺς φίλους μας.

—Πρώτης τάξεως ἰδέα! ἔκανε ὁ Κοαράς.

Ἔπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ εἶχε ἀφήσει ἡ Σάρρα καὶ τὰ μοιράστηκε μὲ τὸν Κλοντιόν. Μετὰ ἐσφίξανε τὰ χέρια καὶ χωρίστηκαν.

Ὁ βαρκάρης ἔδωσε τοῦ Κλοντιὸν ἕναν παληὸ μουσαμᾶ γιὰ νὰ φανῆ σὰν ναυτικὸς καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὴν πύλη χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήση κανείς.

Ὁ Γασκῶνος ὅμως δὲν ἔφυγε ἀμέσως.

—Γιὰ δέκα λεπτά, ἐσκέφθηκε, δὲν χάνεται ὁ κόσμος. Καὶ διψῶ τόσο πολύ!...

Ἔκανε λοιπὸν μιὰ μικρὴ στροφὴ κ' ἔφθασε μπροστὰ στὴν ταβέρνα ἐκείνη ποὺ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη καὶ ὅπου λίγες μέρες πρὶν οἱ τέσσαρες Γασκῶνοι ἐπερίμεναν ν' ἀνοιχτοῦν οἱ πύλες τοῦ Βορδῶ γιὰ νὰ μποῦνε στὴν πόλι.

Ἡ ταβέρνα ἦταν γεμάτη κόσμο.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: ἡ συνέχεια.

Εἶναι τὰ ἴδια χέρια;

Κανεὶς δὲν θὰ ἀναγνωρίση αὐτὰ τὰ χέρια, ὅταν τὸ βράδυ τόσον εὐκίνητα γλυστροῦν ἐπάνω στὶς νότες τοῦ πιάνου, ὅτι εἶναι τὰ ἴδια, τὰ ὁποῖα τὸ πρωΐ ἔκαμαν ὅλες τὶς χονδροδουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ

Ἡ Κρέμα NIVEA περιέχει τὴν EUCERIT, οὐσία συγγενὴ πρὸς τὸ δέρμα, εἰσέρχεται βαθειὰ εἰς τοὺς ἱστοὺς τοῦ δέρματος καὶ τρέφει τὸ δέρμα

NIVEA CREME

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΝΕΟΤΗΣ

Ἡ γρήγορη ἐξέλιξις τῆς ζωῆς κατὰ τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια, ἐδημιούργησε μεγάλας διαφορὰς μεταξὺ παλαιᾶς καὶ νέας γενεᾶς, μὲ ἀποτέλεσμα ἀμοιβαίας παρεξηγήσεις καὶ ψυχρότητας κάποτε.

Ἂς προσπαθήσουν, νέοι καὶ ἡλικιωμένοι, νὰ καταλάβουν οἱ μὲν τοὺς δέ. Ἂς φροντίζουν οἱ πρῶτοι νὰ μὴ θίξουν τοὺς δευτέρους εἰς τὰς ἀντιλήψεις των, διαφορετικὰς ἀπὸ τὰς δικάς των. Ἂς ἐκτιμοῦν τὴν φρόνησιν, τὴν εὐγένειαν, τὴν πνευματικὴν λεπτότητά των.

Καὶ ἐκεῖνοι ἂς θαυμάζουν τὴν ἁπλότητα, τὸ θάρρος, τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀξίαν τῶν νέων. Τοὺς εὑρίσκουν ὀλίγον τραχεῖς; Μὰ εἶνε ἴσως ἀνάγκη αὐτό, γιὰ τὴν ζωὴν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

Ἂς μὴ τοὺς λέγουν: «Ὅλα ἦσαν καλύτερα στὸν καιρό μου!» Εἶνε ἀνακριβὲς καὶ ἐπικίνδυνον.

Ἂς μὴν ἐκπλήττωνται μὲ τὴν οἰκειότητα ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερα μεταξὺ νέων καὶ κοριτσιῶν. Τὴν δημιουργοῦν αἱ κοιναὶ σπουδαί, ἡ ἐργασία καὶ τὰ σπόρ.

Ἔτσι, ἐπιτρέπονται πολλὰ πράγματα. Οἱ τίτλοι «Κύριος» καὶ «Δεσποινὶς» καταργοῦνται συχνά. Οἱ νέοι καὶ τὰ κορίτσια μιλοῦν μεταξύ των μὲ τὸ μικρὸν ὄνομα, ἢ τὸ ἐπίθετόν των, φλυαροῦν ἐλεύθερα, ἀλλὰ ἁγνά, κυρίως γιὰ τὸ ἐπάγγελμά των, ἢ γιὰ τὰς σπουδάς των.

◆

Σχηματίζονται συνήθως συντροφιὲς νέων καὶ κοριτσιῶν, ποὺ συναντῶνται, χορεύουν, κάμνουν ἐκδρομάς, κολυμβοῦν μαζί. Ἐννοεῖται, ὅμως, ὅτι ἡ συνήθεια αὐτὴ παρουσιάζει τοὺς κινδύνους της...

Γιατὶ νὰ μὴ τοὺς προλάβουν οἱ γονεῖς; Γιατὶ νὰ τὴ διοργανώσουν π.χ. χορευτικὰς συγκεντρώσεις καὶ ἐκδρομὰς γιὰ τὴν νεολαίαν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ καλέσουν μόνον πρόσωπα καθὼς πρέπει, τίμια, ἠθικά;

Πολλοὶ γονεῖς ἀμελοῦν νὰ προμηθεύσουν σχέσεις εἰς τὰ παιδιά των. Καὶ ἐκεῖνα τὰς εὑρίσκουν ὁπουδήποτε, χωρὶς νὰ ξεύρουν νὰ τὰς διαλέξουν μὲ φρόνησιν.

Εἶνε, ἐννοεῖται, δύσκολη ἡ ἐπίβλεψις τῶν γνωριμιῶν ποὺ κάμνουν. Διότι τώρα οἱ νέοι καὶ τὰ κορίτσια ἀποκτοῦν καινούργιους γνωρίμους εἰς τὸ πανεπιστήμιον, ἢ εἰς τὸ γραφεῖον, ἢ εἰς τὸ κατάστημα ὅπου ἐργάζονται. Ἐξ ἄλλου, δὲν συνηθίζουν πιὰ νὰ διηγοῦνται πῶς ἐπέρασαν τὴν ἡμέραν των. Οἱ φρόνιμοι ὅμως γονεῖς προσπαθοῦν νὰ ἐμπνεύσουν ἀπὸ ἐνωρὶς τόσην ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ παιδιά των, ὥστε νὰ τοὺς συμβουλεύωνται, ἁπλὰ καὶ φυσικά, γιὰ τὰς φιλίας των.

◆

Η ΕΥΛΥΓΙΣΙΑ

Αἱ ἀσκήσεις ποὺ ὑποδεικνύομεν πιὸ κάτω, συντελοῦν εἰς τὴν εὐλυγισίαν τῆς μέσης, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος. Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν καθεμιᾶς, τεντώνετε τοὺς μῦς ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον.

1) Βαδίζετε εἰς τὴς μύτες τῶν ποδιῶν, μὲ συγχρόνους κάμψεις καὶ τάσεις τῶν χεριῶν πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Φροντίζετε νὰ μὴ λυγίζετε καθόλου τὰ νεφρά σας καὶ νὰ μὴ μαζεύετε τοὺς ὤμους σας.

2) Στηριχθῆτε σὲ ἕνα ἔπιπλον καὶ φέρετε τὸ ἀριστερὸν πόδι, τεντωμένον, ὁρμητικὰ πρὸς τὰ πίσω. Γέρνετε συγχρόνως τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω, προσπαθῶντας νὰ τὸ ἐγγίσετε μὲ τὸ πόδι σας. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν κίνησιν μὲ τὸ δεξιὸν πόδι.

3) Ἂν θέλετε νὰ ἐπιτύχετε τὸ λεγόμενον «γκρὰντ - ἐκὰρ» τῶν χορευτριῶν, δηλαδὴ τὸ ἄνοιγμα τῶν σκελῶν τόσον, ὥστε νὰ ἐφάπτωνται μὲ τὸ πάτωμα καὶ νὰ εὑρίσκωνται σὲ μιὰν γραμμήν, κάθετα πρὸς τὸν κορμόν, χρειάζεται μία βαθμιαία προγύμνασις. Σιγὰ - σιγά, θὰ κατορθώνετε νὰ ἀνοίγετε περισσότερον τὰ πόδια σας. Ἀφοῦ ἐπιτύχετε, ἐπὶ τέλους, τὸ «γκρὰντ - ἐκάρ», προσπαθήσετε κατόπιν βαθμηδὸν νὰ γύρετε τὸ σῶμα σας πρὸς τὰ πίσω, τόσον, ὥστε τὸ κεφάλι σας νὰ ἐγγίση τὸ πόδι σας.

Γιὰ τὰ μαλλιά σας
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΠΟΜΠΕΪΑ

Ἡ Μόδα

ΚΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΥΨΗΛΕΣ

Πῶς μποροῦν οἱ κυρίες νὰ διορθώνουν τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀναστήματός των

Πραγματικὴ κομψὴ γυναῖκα εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία ξεύρει νὰ ντύνεται σύμφωνα μὲ τὴν σιλουέττα της. Ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μᾶς ἐπιβάλλει ἡ μόδα, πρέπει νὰ γνωρίζωμε νὰ διαλέγωμε ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ταιριάζουν. Ἐὰν εἶσθε κοντή, πρέπει νὰ ἐκλέξετε σχέδια νεανικά, λεπτά, «γυναικεῖα».

Ἡ κοντὲς γυναῖκες — καὶ ὅταν λέμε κοντὲς δὲν ἐννοοῦμε βέβαια τὶς ἐξαιρετικὰ κοντές, ἀλλὰ τὶς μέτριες, τὶς μικροκαμωμένες, — εἶνε συνήθως χαριτωμένες καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βροῦν μοντέλλα, ποὺ νὰ τονίζουν τὴν κομψότητά των.

Φυσικά, ὀφείλουν νὰ ἀποφύγουν ὅλα τὰ σχέδια ποὺ κονταίνουν τὴν σιλουέττα: δίχρωμα κοστούμια, φαρδειὲς γραμμές, πολὺ κοντὰ σόρτ, μακρειὲς ζακέττες, πολὺ κοντὲς φοῦστες. Θὰ ἀποφύγουν ἐπίσης τὰ πολὺ ἴσια καπέλλα, μὲ τὴς ἀνύπαρκτες καλόττες καὶ μὲ τὰ ὁλόϊσα μπὸρ αὐτὰ δηλαδὴ ποὺ μᾶς προτείνει ἡ ἐφετεινὴ μόδα.

Θὰ προτιμήσουν φορέματα χωρὶς ζώνη, ἢ μὲ στενὲς ζῶνες καὶ γαρνιρισμένα μὲ πιέττες, ἢ νερβύρ, καθέτως.

Ἐπίσης ἡ κοντὲς ἂς ἀποφύγουν τὶς ἀνοικτόχρωμες κάλτσες, καθὼς καὶ αὐτὲς ποὺ εἶνε καμωμένες ἀπὸ φυτικὴ μέταξα καὶ ἔχουν ἀραιοὺς πόντους, διότι δείχνουν χονδρύτερα τὰ πόδια.

Ἡ ὑψηλὲς πάλιν ἂς ἀποφύγουν κάθε τι ποὺ θὰ τὴς δείξη πιὸ ὑψηλὲς καὶ ἑπομένως θὰ βλάψη τὴν ἁρμονία τῆς γραμμῆς. Ἂς διαλέξουν φορέματα μὲ ὁριζόντιες γαρνιτοῦρες, φοῦστες ἂν φὸρμ, φαρδειὲς ζῶνες ντραπαρισμένες. Ἡ ὑψηλὲς βρίσκουν εὐκολώτερα ἐκεῖνο ποὺ πρέπει, διότι τὰ περισσότερα μοντέλλα εἶνε καμωμένα γι' αὐτές. Ἡ ζακέττες τῶν ὑψηλῶν πρέπει νὰ εἶνε μᾶλλον μακρειές, τὰ κορσὰζ τῶν φορεμάτων ντραπὲ καὶ τὰ σόρτ των κοντά. Τὰ καπέλλα των ἠμπορεῖ νὰ εἶνε ἴσια, χωρὶς γαρνιτοῦρα ὑψηλή.

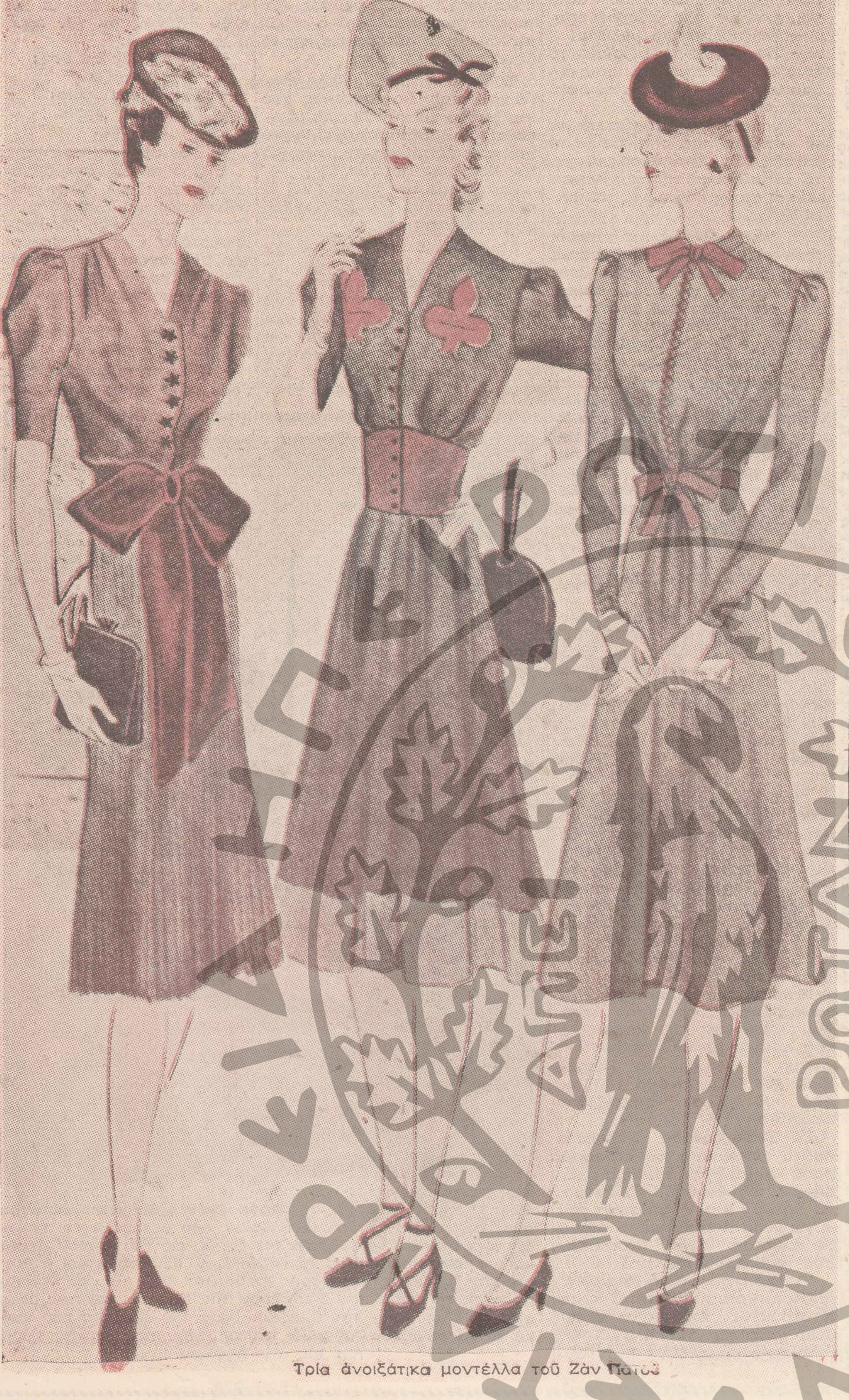

Τρία ἀνοιξιάτικα μοντέλλα τοῦ Ζὰν Πατοῦ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Τώρα ποὺ πλησιάζει τὸ καλοκαῖρι, μὲ τὰ θαλάσσια μπάνια, ξαναδημιουργεῖται ἕνα σοβαρὸν πρόβλημα γιὰ πολλὲς γυναῖκες: Πῶς θὰ ἐξαλείψουν τὴς περιττὲς τρίχες, ποὺ ἀσχημίζουν τὰ μπράτσα των, τὰ πόδια των;... Πῶς θὰ ἀπαλλάξουν τὸ δέρμα των ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν χνοῦδι;

Αἱ μέθοδοι τῆς ἀποτριχώσεως εἶνε τριῶν εἰδῶν: μηχανικαί, χημικαὶ καὶ ἠλεκτρικαί.

Τὰ ἁπλούστερα μηχανικὰ μέσα καταστροφῆς τῶν τριχῶν εἶνε τὸ ξύρισμα καὶ τὸ τρίψιμον μὲ ἐλαφρόπετρα. Τὸ δεύτερον σύστημα ἐχρησιμοποιεῖτο πολὺ εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ γίνεται κατάχρησίς του, διότι, μαζὶ μὲ τὴς τρίχες, φθείρει καὶ τὸ δέρμα. Μὴ μεταχειρίζεσθε ἰδίως ποτὲ τὴν ἐλαφρόπετρα εἰς τὸ πρόσωπόν σας, διότι θὰ τὸ ἐρεθίσετε καὶ θὰ τὸ κοκκινίσετε ἀντιαισθητικώτατα.

◆

Σοβαρώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον ἀπὸ τὰ προηγούμενα εἶνε τὸ σύστημα τοῦ ξερριζώματος τῶν τριχῶν μὲ κερί, ἀρκετὰ διαδεδομένον καὶ τελειοποιημένον σήμερα. Ὑπάρχουν εἰς τὰ μυροπωλεῖα φύλλα εἰδικοῦ κεριοῦ γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἁπλωμένου ἐπάνω ἀπὸ ἕνα λεπτὸν πανί. Χλιαραίνετε ἕνα τέτοιο ἐπάνω εἰς τὸ σκέπασμα μιᾶς κατσαρόλας μὲ βραστὸ νερὸ — πρέπει νὰ ἐφάπτεται εἰς τὸ σκέπασμα τῆς κατσαρόλας ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ πανιοῦ — καὶ ὅταν τὸ ἰδῆτε νὰ ἀρχίση νὰ λυώνη, τὸ ἐφαρμόζετε καλὰ εἰς τὸ μέρος ποὺ θέλετε νὰ ἀποτριχώσετε, ἀκολουθῶντας τὴν κατεύθυνσιν τοῦ φυτρώματος τῶν τριχῶν.

Τὸ πιέζετε, γιὰ νὰ κολλήση, τὸ ἀφήνετε νὰ κρυώση καὶ τὸ τραβᾶτε ἀπότομα, ἀντιθέτως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ φυτρώματος τῶν τριχῶν. Συγχρόνως, κρατᾶτε μὲ τὸ ἕνα χέρι σας τὸ δέρμα σας καλὰ τεντωμένον. Θὰ πονέσετε ἔτσι ὀλιγώτερον.

Μαζὶ μὲ τὸ κερί, βγαίνουν ὅλαι αἱ τρίχες, ἀκόμη δὲ καὶ οἱ βολβοὶ τῶν ἀσθενεστέρων ἀπὸ αὐτάς.

Μὲ κάθε λοιπὸν τέτοιαν ἀποτρίχωσιν, αἱ τρίχες ὀλιγοστεύουν, γίνονται σπανιώτεραι καὶ ἡ ἀνάπτυξίς των ἐπιβραδύνεται.

Ἂν δὲν ἔχετε τὰ εἰδικὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα περιέχουν καὶ ἄλλας οὐσίας, γιὰ νὰ φέρουν καλύτερον ἀποτέλεσμα, μεταχειρισθῆτε κοινὸν κερί.

Ὁ μικρότερος ἢ μεγαλύτερος πόνος ποὺ θὰ αἰσθανθῆτε κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐπιτηδειότητά σας. Ἰδίως, τὸ ξερρίζωμα πρέπει νὰ γίνεται μὲ μιὰν ἀπότομην κίνησιν.

◆

Γιὰ τὴς τρίχες τῆς μασχάλης, μεταχειρίζεσθε τὸ ξυράφι, ὄχι ὅμως συχνά. Τὸ ξερρίζωμα καὶ τὰ ἀποτριχωτικὰ φάρμακα προκαλοῦν συχνὰ φλόγωσιν τῶν πολυαρίθμων ἀδένων, ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ σώματος. Ἐνῷ, μὲ τὸ ξυράφι, δὲν ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος.

Τὰ χημικὰ μέσα ἀποτριχώσεως σκόνες, κρέμες, καὶ ὑγρά, ἔχουν σχεδὸν ὅλα τὸ μειονέκτημα νὰ ἐρεθίζουν τὸ δέρμα, μὲ τὴν μακρὰν χρῆσιν των, καὶ νὰ χονδραίνουν τὶς τρίχες. Οἱ κίνδυνοι ὅμως αὐτοὶ εἶνε μικρότεροι, ὅταν μεταχειρίζεσθε προϊόντα καλῆς ποιότητος. Ἀποφεύγετε τὰ πολὺ δραστήρια φάρμακα, ποὺ προκαλοῦν μεγάλον ἐρεθισμόν, ἰδίως εἰς τὸ πρόσωπον.

◆

Ὅσον γιὰ τὰς ἠλεκτρικὰς μεθόδους, εἶνε αἱ μόναι πράγματι ἀποτελεσματικαί, διότι καταστρέφουν ὁριστικὰ τὸν βολβὸν τῆς τριχός, ἡ ὁποία δὲν ξαναφυτρώνει ποτὲ πιά. Ἀπαιτοῦν ὅμως εἰδικὸν ἰατρόν, πολλὴν ὑπομονὴν καὶ μίαν ἀρκετὴν χρηματικὴν δαπάνην.

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΑΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ τραπεζίτης Μορῶ, ποὺ ἔκαμε τὴν περιουσία του λῃστεύοντας τὸν κόσμο, λαβαίνει ἕνα γράμμα μὲ τὴν μυστηριώδη ὑπογραφὴν «Ἐκδικητής», ποὺ τὸν διατάζει νὰ μοιράση τὴν περιουσία του στοὺς φτωχούς. Δὲν συμμορφώνεται φυσικά, καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀναγγείλη ἐπισήμως τοὺς γάμους τῆς κόρης του Ζακελίνας μὲ τὸν μαρκήσιον ντὲ Λὰ Ριζερντέν, πέφτει κεραυνόπληκτος. Ἡ κόρη του μαθαίνει ὅλην τὴν ἀλήθεια καὶ ἀποφασίζει να μοιράση ὅλην τὴν περιουσίαν της στοὺς φτωχούς. Κατόπιν φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου πέφτει στὰ χέρια κακοποιῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὴν σώζει ὁ μυστηριώδης «Ἐκδικητής». Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μορῶ, ποὺ ἔχει ἐπανέλθει στὴ ζωὴ μὲ ἕνα φάρμακο ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ «Ἐκδικητὴς» βρίσκεται φυλακισμένος. στὸν «Κόκκινο Πύργο». Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ μάννα τοῦ «Εδκδικητοῦ» ἐπισκέπτεται τοὺς δυὸ γυιούς της — τὸν «Ἐκδικητὴ» καὶ τὸ Ρογῆρο — καὶ τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληρώσουν τὸν ὅρκό τους, νὰ σκοτώσουν δηλαδὴ τὸν Μορῶ, ποὺ ἄλλοτε εἶχε γίνει αἴτιος, τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς καὶ τῆς αὐτοκτονίας τοῦ ἀνδρός της.

14ον

Εἶχε διαρκῶς μπροστὰ στὰ μάτια του τὴν εἰκόνα τῆς Ζακελίνας καὶ ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς νεαρῆς γυναῖκας νὰ προφέρη τὴν τρομερὴν ἀπόφασιν:

«Δὲν θέλω πιὰ νὰ προφερθῇ προστά μου αὐτὸ τὸ ὄνομα».

Περσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἐκαταλάβαινε τώρα πόσο ἦταν τραγικὴ ἡ κατάστασις ἐκείνη ποὺ τοῦ εἶχεν ἐπιβάλει ὁ νόμος τῆς ἐκδικήσεως, ὅταν ἀντήχησε τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου ποὺ τὸν συνέδεε ἀπ' εὐθείας μὲ τὸν Κόκκινον Πύργον.

Ὁ Ἐκδικητὴς ἅρπαξε τὸ ἀκουστικό. Τοῦ τηλεφωνοῦσε ὁ Ρογῆρος.

— Ὁ Μοραλὲς ἐπέστρεψε, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι θέλει νὰ μιλήση μὲ τὸν πατέρα του. Ἐπειδὴ τὸν ὑποπτεύθηκα ἀπὸ τὴν ταραχή του, ἐπῆγα νὰ ξυπνήσω τὸν Λαβέν, ποὺ κοιμόνταν στὸ κελλὶ τοῦ Μορῶ. Ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκα. Μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ χλωροφορμίου μέσα στὸ κελλὶ μοῦ ἔδωσε ἀμέσως νὰ καταλάβω τὶ εἶχε συμβῆ.

»Ἡ πόρτα ποὺ κλείνει τὸν κύριον διάδρομον καὶ ἀνοίγει μόνον μὲ τὸν μυστικὸν μηχανισμὸν εἶχε μείνει ἀνοιχτή. Ἐπέστρεψα μέσα γιὰ νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Μοραλές, ἀλλὰ εἶχε κι' αὐτὸς ἐξαφανισθῆ. Τὸν ἀνεζήτησα παντοῦ ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μᾶς ἐπρόδωσε, καὶ ἦρθε νὰ μᾶς πάρη τὸν Μορῶ...»

Χωρὶς νὰ χάση στιγμὴ ὁ Ἐκδικητὴς ἐτηλεφώνησε στὸ πλησιέστερο γκαρὰζ νὰ τοῦ στείλουν ἕνα γερὸ αὐτοκίνητο ποὺ τ' ὡδηγοῦσε πάντα ἕνας σωφὲρ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του. Καὶ ἔσπευσε ἀμέσως στὸ σπίτι τῆς Διάνας μὲ τὴν ἀπόλυτην βεβαιότητα ὅτι ἐκεῖ θὰ εἶχαν μεταφέρει τὸν γέρω Λαβέν.

Οἱ πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔδινε τώρα ὁ Περιλὺ ἐπιβεβαίωναν τοὺς φόβους του. Ὁ Λαβὲν βρισκόταν στὸ σπίτι τῆς Διάνας. Καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν σώση χωρὶς νὰ χάση στιγμή.

— Κύριε Περιλύ, εἶπε τότε ἀποτεινόμενος στὸν ἰδιώτην ἀστυνομικόν. Εἴσαστε ὡπλισμένος;

— Καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα!

— Ἐμπρὸς λοιπόν! Πρέπει νὰ ἐλευθερώσουμε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακούργων.

Ἔκαμαν νὰ προχωρήσουν γιὰ νὰ μποῦνε στὸ σπίτι ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ αὐτοὶ μόλις ἐπρόφθασαν νὰ κρυφτοῦν στὴ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κ' ἐβγῆκε πρῶτος ὁ Κρεμὰρ ποὺ ἀνέβηκε ἀμέσως στὸ αὐτοκίνητο. Ἔπειτα ὁ γιατρὸς καὶ ἕνας τρίτος ποὺ μετέφεραν στὸ αὐτοκίνητο τὸν γέρω Λαβὲν καλὰ δεμένον καὶ τέλος ὁ Ἀμορὺ ποὺ ἐκάθησε δίπλα στὸν σωφέρ.

Μόλις τὸ αὐτοκίνητο ἐξεκίνησε, ὁ Ἐκδικητὴς χωρὶς καθόλου νὰ χάση καιρὸ ἐπήδησε στὸ δικό του, παίρνοντας μαζύ του καὶ τὸν ἀστυνομικὸν, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπε:

— Ἐλπίζω, ἀγαπητὲ κύριε Περιλύ, ὅτι θὰ σᾶς παρασύρω σὲ μιὰ περιπέτεια ὄχι καὶ τόσο συνειθισμένη.

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ

Τὸ αὐτοκίνητο τῶν κακοποιῶν ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο, τοῦ Ἐκδικητοῦ, τὸ παρακολουθοῦσε χωρὶς δυσκολία ἀπὸ μιὰν ὡρισμένην ἀπόστασι, πάντα τὴν ἴδια. Καὶ δὲν δυσκολευόνταν κανεὶς νὰ πιστέψη ὅτι ὁ σωφέρ, ὅταν ἤθελε, μποροῦσε νὰ τὸ φθάση καὶ νὰ τὸ προσπεράση ἀκόμη.

Ἔτσι λοιπὸν, τὰ δύο αὐτοκίνητα, ἀφοῦ ἐπέρασαν τὴν πύλην Μαγιὸ καὶ διέσχισαν τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ἐπροχώρησαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Σηκουάνα, στὰ νερὰ τοῦ ὁποίου οἱ κακοῦργοι ἐπρόκειτο νὰ ἐκσφενδονίσουν τὸν ἀτυχῆ Λαβέν.

Ἀλλὰ ὁ Ἐκδικητὴς δὲν θὰ τοὺς ἄφινε νὰ ἐκτελέσουν τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιό τους.

Ἐνῷ τὰ δύο αὐτοκίνητα ἔτρεχαν ὁλοταχῶς πρὸς τὴν μεγάλην λεωφόρον ποὺ κατεβαίνει στὸ ποτάμι, ἔρημην ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ἰάκωβος ντὲ Τρεμὲζ εἶπε μιὰ λέξι μονάχα τοῦ σωφέρ, ποὺ αὔξησε ἀμέσως τὴν ταχύτητα.

Σὲ λιγάκι ἔφθασε δίπλα στὸ πρῶτο αὐτοκίνητο, τὸ ἐπροσπέρασε καὶ μὲ ἕναν ἀπότομον χειρισμὸν τοῦ ἔφραξε τὸ δρόμο. Ὁ Κρεμὰρ γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν σύγκρουσι ἐσταμάτησε ἀπότομα σὲ ἀπόστασι λίγων ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο.

Ὁ Ἐκδικητὴς καὶ ὁ Περιλὺ ἐπήδησαν τότε κάτω, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἕτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν ἀντιπάλων.

Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἦταν ἄνθρωποι διατεθειμένοι νὰ παραδοθοῦν χωρὶς νὰ προβάλουν ἀντίστασι.

Ὁ Ἀμορὺ ἐπήδησε πρῶτος ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ὥρμησε ἐναντίον τους, ἀδιάζοντας τὸ πιστόλι του πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἐκδικητοῦ, ἐνῷ ἀντηχοῦσαν πολλοὶ ἀκόμη πυροβολισμοί.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Ὁ Περιλὺ δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ ἄρχισε νὰ πυροβολεῖ κι' αὐτός. Μιὰ σφαῖρα μάλιστα φαίνεται ὅτι δὲν ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ της, ἀφοῦ ὁ Ἀμερὺ κυλίστηκε στὸ χῶμα μὲ τὸ μέτωπο αἱματωμένο, ἐνῷ ὁ γιατρὸς καὶ ὁ συνένοχός του τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια.

Ὁ Κρεμὰρ δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ μείνη μόνος του. Καὶ τοὺς ἀκολούθησε στὸ σκοτάδι, ἀφίνοντας τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ δέμα ποὺ εἶχε μέσα.

Ὁ Ἐκδικητὴς δὲν ἤθελε τίποτε καλύτερο. Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν σωφὲρ καὶ τὸν Περιλὺ μετέφερε τὸν Λαβὲν στὸ αὐτοκίνητό του ποὺ ἐξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὸν Κόκκινον Πύργον.

Στὸ δρόμο τὸν ἔλυσε καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τὸν ἐπαναφέρη στὶς αἰσθήσεις του.

Σὲ λιγάκι, ὁ πατέρας τοῦ Μοραλὲς ἄνοιξε τὰ μάτια. Καὶ μόλις εἶδε τὸν Ἰάκωβον κοντά του μιὰ ἔκφρασις μακαριότητος ἐφώτισε τὸ πρόσωπό του. Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως μιὰ ὀδυνηρὴ καὶ θανάσιμη ἀγωνία ἄρχισε νὰ τὸν βασανίζη καὶ ἕνα ὄνομα, μιὰ κραυγή, ἕνας στεναγμός, ἐβγῆκαν ἀπὸ τὰ κάτασπρα χείλη του:

— Τὸ παιδί μου!

— Ἡσύχασε φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Ἐκδικητὴς μὲ καλωσύνη. Ὁ Μορῶ βρίσκεται πάντα στὰ ὑπόγεια τοῦ Κόκκινου Πύργου.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Λαβὲν ἐφάνηκε σὰν νὰ ἡσύχασε. Τὸ χέρι του ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ Ἐκδικητοῦ, ἔπειτα τὰ βλέφαρά του ἔκλεισαν πάλι καὶ φάνηκε σὰν νὰ ἔπεσε πάλι σὲ βαθειὰ νάρκη.

— Τὸν δυστυχῆ! ἔκαμε ὁ Ἰάκωβος. Πόσο θὰ ὑποφέρη ὅταν μάθη τὴν ἀλήθεια!...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΥΠΟΧΩΡΕΙ

Κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωῒ ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὴν κυρίαν εἴσοδο μιᾶς πλουσίας ἐπαύλεως, κοντὰ στὸν κολπίσκον τοῦ Ἁγίου Μαξίμου.

Ἕνας νέος μὲ ἀριστοκρατικὴν ἐμφάνισι ἔτρεξε κοντὰ στὸν ὁδηγὸν καὶ τὸν ἐρώτησε μ' ἐνδιαφέρον:

— Λοιπὸν ἀδελφέ μου;

— Ὅλα ἐν τάξει.

— Κανένα ἐπεισόδιο;

— Ἀπολύτως τίποτε.

— Καὶ Ἐκεῖνος;

— Ὅσο πάει καὶ καλυτερεύει.

Ἐνῷ ὁ σωφὲρ, δηλαδὴ ὁ Ρογῆρος, ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ὁ Ἐκδικητὴς ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βρισκόνταν μπροστὰ σ' ἕνα μεσόκοπον ἄντρα μὲ γένεια ποὺ τοὔδειχνε κάποιον ἄλλον, πιὸ ἡλικιωμένον ἀκόμα, ξαπλωμένον στὸ βάθος τοῦ αὐτοκινήτου, μὲ ταξειδιωτικὴ περιβολὴ καὶ κασκέτο στὸ κεφάλι.

— Βλέπετε κύριε, ὅτι ἐκτελέσαμε κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες σας καὶ ἐφέραμε τὸν αἰχμάλωτόν σας σὲ πολὺ καλύτερη κατάστασι.

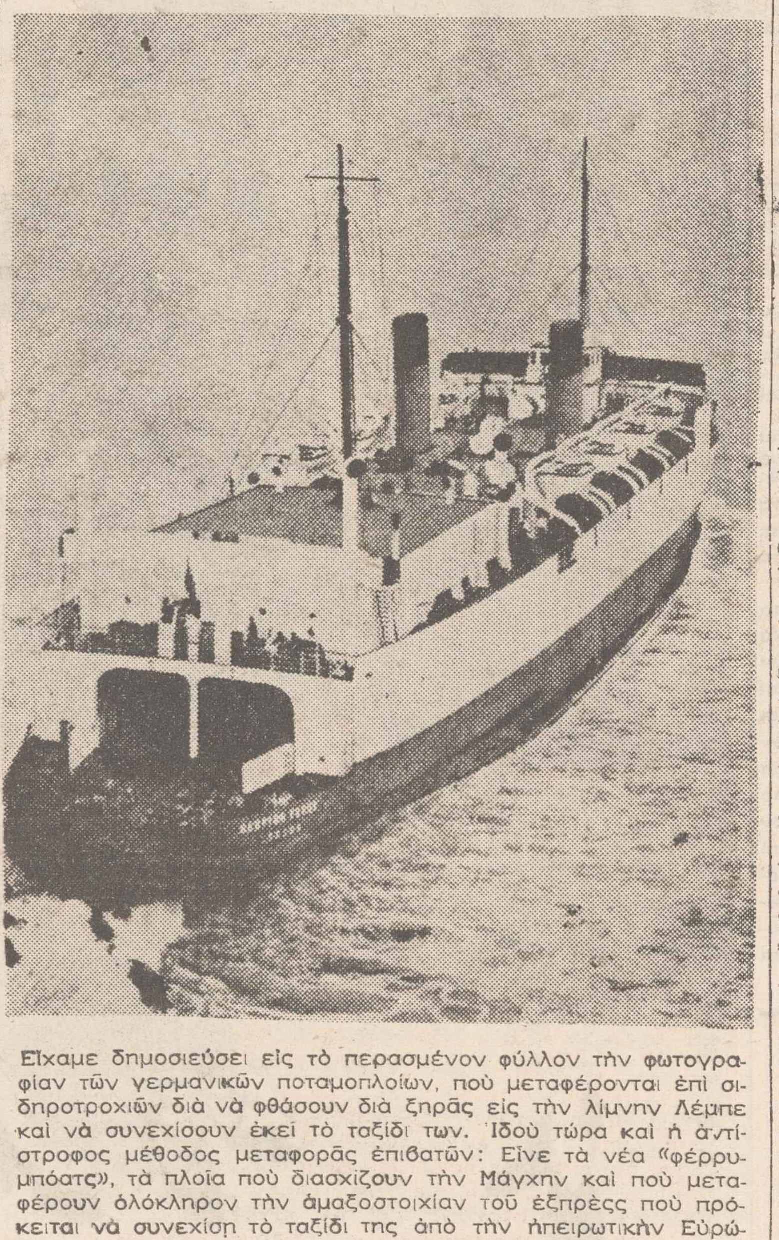

Εἴχαμε δημοσιεύσει εἰς τὸ περασμένον φύλλον τὴν φωτογραφίαν τῶν γερμανικῶν ποταμοπλοίων, ποὺ μεταφέρονται ἐπὶ σιδηροτροχιῶν διὰ νὰ φθάσουν διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν λίμνην Λέμπε καὶ νὰ συνεχίσουν ἐκεῖ τὸ ταξίδι των. Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἀντίστροφος μέθοδος μεταφορᾶς ἐπιβατῶν: Εἶνε τὰ νέα «φέρρυμπόατς», τὰ πλοῖα ποὺ διασχίζουν τὴν Μάγχην καὶ ποὺ μεταφέρουν ὁλόκληρον τὴν ἁμαξοστοιχίαν τοῦ ἐξπρὲςς ποὺ πρόκειται νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι της ἀπὸ τὴν ἠπειρωτικὴν Εὐρώπην εἰς τὴν Ἀγγλίαν

— Μὲ τὸν ἀδελφό μου καὶ μὲ σένα, Λαβέν, εἶμαι πάντα ἥσυχος.

Ἀφοῦ ἔδειξε τὸν Μορῶ, ποὺ ἦταν τώρα πολὺ περιποιημένος στὴν ἐμφάνισι, ὁ πρώην μυλωνᾶς ἐπρόσθεσε:

— Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔκλαψε ἔγινε ἐντελῶς ἄλλος ἄνθρωπος. Πολλὲς φορὲς συνέρχεται καὶ δὲν θυμώνει πιά. Μᾶς ἐρώτησε μονάχα ἂν πρόκειται νὰ ξαναϊδῆ γρήγορα τὸ ἐγγονάκι του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μορῶ ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ ὅταν εἶδε τὸν Ἐκδικητὴν ἀνατρίχιασε καὶ φοβήθηκε.

— Ἐφθάσαμε κύριε Μορῶ, τοῦ εἶπε ὁ Λαβὲν εὐγενικά.

— Ἐφθάσαμε, ἐπανέλαβε ὁ τρελλὸς παρατηρῶντας τὸν Ἐκδικητὴν μὲ περισσότερο τρόμο.

— Ἡσυχάστε, τοῦ εἶπε τότε ὁ Ἰάκωβος. Δὲν πρόκειται νὰ πάθετε κανένα κακό. Τουναντίον, θὰ σᾶς περιποιηθοῦσε πολύ. Μάθετε μόνο ὅτι ὀφείλετε τὴ ζωή σας στὴν αὐτοθυσία τῆς κόρης σας καὶ τὴν βελτίωσι τῆς θέσεώς σας στὴν τρυφερότητα τοῦ μικροῦ σας ἐγγόνου.

— Γιαννάκη! ἔκανε ὁ αἰχμάλωτος ἑνώνοντας τὰ χέρια.

— Ἐλάτε! διέταξε ὁ Ἰάκωβος ντὲ Τρεμέζ.

Ὁ Μορῶ ἐκατέβηκε τότε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἀκολούθησε τὸν Ἐκδικητὴν καὶ τὸν Λαβὲν εἰς τὸν κῆπον ὅπου ἦταν ἕνα ὡραῖο περίπτερο. Ἐκεῖ μέσα ἐμπῆκαν ὅλοι μαζύ.

Ἐκεῖ ὁ Ἐκδικητὴς ἀφοῦ ἐξήγησε εἰς τὸν Λαβὲν ὅτι ἡ μεταφορὰ τοῦ Μορῶ ἔγινε γιὰ νὰ μπορέση νὰ ζήση κάπως ἀνετώτερα, τοῦ ὑπέδειξε ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε ὅπως πάντα αὐστηρὸς στὴν ἐπιτήρησι.

— Οἱ διαταγές σας θὰ ἐκτελεσθοῦν ὅπως πάντα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λαβέν. Ὅσο μεγάλο καὶ ἂν εἶνε τὸ μίσος ποὺ μοῦ ἐμπνέει αὐτὸς ὁ λῃστής, ἡ ἀφοσίωσίς μου σὲ σᾶς θὰ μὲ κάνη νὰ σᾶς ὑπακούω πάντα τυφλά. Καὶ ἐλπίζω ἔτι ἔτσι θὰ ξεχαστῆ ἡ ἄτιμη προδοσία τοῦ παιδιοῦ μου!...

— Τὸ παιδί σας, ἀπάντησε ὁ Ἐκδικητής, εἶνε περισσότερο δυστυχισμένο παρὰ ἔνοχος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε ὁ Ρογῆρος μὲ τὴ μητέρα του.

— Παιδί μου, εἶσαι εὐχαριστημένος; ἔκανε ἡ κόμησσα μὲ χαϊδευτικὴ φωνὴ πρὸς τὸν Ἰάκωβον.

— Καὶ σεῖς μητέρα;

Ἡ Γυναῖκα μὲ τὰ Μαῦρα ἐσήκωσε τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ὁ πατέρας σου θὰ μὲ κρίνη! ἀπάντησε. Καὶ ὁ Μορῶ;

— Εἶνε κάπως πιὸ ἥσυχος, ἂν καὶ δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴν ἀντίληψη γιὰ τὸ παρὸν ἢ τὸ παρελθόν. Μόνον ὅταν ἀκούει τὸ ὄνομα τοῦ ἐγγονοῦ του συνέρχεται λιγάκι καὶ κλαίει.

— Ἐκρατήσατε μυστικὴ τὴν μεταφορά του ἐδῶ πέρα;

— Ἀπολύτως... Καὶ τώρα, μητέρα, πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιατὶ μὲ ἀπαλλάξατε ἀπὸ μιὰν ὑποχρέωσι ποὺ μοῦ ἐσπάραξε τὴν ψυχή.

— Καὶ ἐγὼ, ἐπρόσθεσε ὁ Ρογῆρος, σᾶς εὐγνωμονῶ...

Ἡ Ἰουλία Ὀρσένι ἔμεινε μιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλή. Ἔπειτα εἶπε μὲ βαρειὰ φωνή:

— Ἀπατήθηκα! Ἔπρεπε νὰ ἐμπιστευθῶ μοναχὰ στὸν ἑαυτόν μου τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σκοποῦ μου. Μόνο μιὰ καρδιὰ κλειστὴ στὸν ἔρωτα ὅπως ἡ δική μου θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ τὸ κάνη αὐτό. Σήμερα πληρώνω τὶς συνέπειες τῆς πλάνης μου καὶ πρέπει νὰ ὑποκύψω στὸ μοιραῖον. Μιὰ ἐνδόμυχη φωνὴ μοῦ εἶπε: «Γιὰ νὰ ἐκδικήσῃς τὸν ἄντρα σου δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ βασανίζῃς τὰ παιδιά σου!» Καὶ ἐγὼ ὑποχώρησα, καθὼς βλέπετε...

— Μὴ βασανίζεσθε μητέρα, τῆς εἶπε ὁ Ρογῆρος. Ἡ στοργή σας γιὰ μᾶς σᾶς ἀφώπλισε καὶ τὸ φιλὶ τοῦ μικροῦ Γιαννάκη σᾶς κατέκτησε. Καὶ τώρα, ποὺ νοιώθετε τόσην εὐπλαχνία μέσα σας, πρέπει νὰ ὑποφέρετε λιγώτερο.

Ἡ κόμησσα ἐδάκρυσε. Καὶ τὰ δάκρυα αὐτὰ τὴν ἀνακούφισαν πολύ.

Ἔπειτα ἐστράφηκε πρὸς τὸν Ἐκδικητὴν καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Καὶ τώρα, ποιὰ θὰ εἶνε ἡ στάσις σου πρὸς τὴν νεαρὴν ἐκείνη γυναῖκα;

— Σᾶς φαντάζεται ὡς ἀδελφὴν τοῦ Φεράλ.

— Δὲν νομίζεις ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο, πρὸ παντὸς γιὰ σένα;

— Ἐγὼ θὰ ἀναγκάσω τὴν καρδιά μου νὰ σωπάση. Μπορεῖ ὅμως νὰ μάθη κάποτε ἡ Ζακελίνα ὅτι εἶμαι παιδί σας. Τότε ἡ θέσις ὅλων μας ἀπέναντί της θὰ γίνη πολὺ λεπτὴ καὶ δύσκολη. Καὶ θὰ ἀνησυχήση ἀσφαλῶς. Ἀλλὰ ποτὲ καὶ γιὰ κανένα λόγο δὲν θέλω νὰ μάθη ὅτι εἶμαι ὁ Ἐκδικητής! Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία χάρι ποὺ σᾶς ζητῶ, ἀγαπημένη μου μητέρα. Μὴ μοῦ τὴν ἀρνηθῆτε!...

— Ἰάκωβε, θέλεις νὰ σ' ἀγαπήση! Αὐτὸ καταλαβαίνω. Μὴ μοῦ τὸ κρύβης! Ἐλπίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ κατορθώσης νὰ μὲ μαλάξης;

Ὁ Ἐκδικητὴς ἔσφυξε τὴ μητέρα του στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἀπάντησε μὲ μιὰ μονάχα λέξι:

— Ἴσως!

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΙ ΖΑΚΕΛΙΝΑ

Καθισμένη σ' ἕνα παγκάκι κάτου ἀπὸ τὰ μεγάλα φοινικόδεντρα τῆς ἐπαύλεως Τρεμέζ, ἡ Ζακελίνα κεντοῦσε καὶ ἐπέβλεπε τὰ τρελλὰ παιγνίδια τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Γλυκόρριζα. Καὶ κάθε τόσο χαμογελοῦσε.

Πραγματικὰ, ἐθεωροῦσε τώρα τὸν ἑαυτόν της πολὺ εὐτυχισμένον, ἀνάμεσα στοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, καὶ τὸ παρελθὸν ἄρχισε νὰ σβύνη σιγὰ σιγὰ στὴ μνήμη της.

Ὁ Ἰάκωβος ἦταν ἐπίσης γεμᾶτος ἐλπίδες.

Βλέποντας τὴ μητέρα του νὰ καταπραΰνεται κάθε μέρα καὶ πιὸ πολὺ, συλλογιζόνταν:

— Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν γίνη κάποτε τὸ μεγάλο θαῦμα!

Καὶ εἶχε δίκηο νὰ ἐλπίζη, γιατὶ ἡ κόμησσα δὲν ἀπέφευγε πιὰ τώρα τὴν Ζακελίνα.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ κατέβηκε στὸν κῆπο ἀκριβῶς γιὰ νὰ τὴν συναντήση. Μόλις τὴν εἶδε ἡ Ζακελίνα σηκώθηκε ἀμέσως κ' ἐπῆγε νὰ τὴν προαπαντήση.

— Καλημέρα ἀγαπητὴ κυρία, εἶπε ἡ κόμησσα μὲ ἀρκετὴν οἰκειότητα.

Ἀφοῦ ἐχάϊδεψε τὸν Γιαννάκη καὶ τὸν Γλυκόρριζαν ποὺ διέκοψαν ἀμέσως τὰ παιγνίδια τους γιὰ νὰ πετάξουν στὴν ἀγκαλιά της, ἐπρόσθεσε:

— Ἀγαπητὴ κυρία, ἦρθα νὰ σᾶς ἀναγγείλω μιὰν εὐχάριστην εἴδησι... Ὁ υἱός μου Ἰάκωβος ποὺ λείπει καιρὸ στὸ ἐξωτερικὸ, μᾶς ἦρθε ξαφνικά...

— Καὶ θὰ εἴσαστε πολὺ εὐτυχισμένη, ἀπάντησε ἡ Ζακελίνα μ' ἕνα χαμόγελο.

— Πραγματικὰ, ἔκανε ἡ κυρία δὲ Τρεμέζ. Ὁ Ἰάκωβος εἶνε ἐξαιρετικὸ παιδὶ ποὺ μ' ἀγαπάει καὶ μὲ σέβεται ὑπερβολικά... Μοῦ ζήτησε μάλιστα νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσω.

— Θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής!

Ὁ Ἐκδικητής, ποὺ βρισκόνταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ φοινικιά, παρουσιάστηκε τότε καὶ ὑποκλήθηκε βαθειὰ μπροστὰ στὴν Ζακελίνα.

Ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου τοῦ ἔδοσε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ σᾶς γνωρίζω ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὅπου μὲ περιποιοῦνται καὶ μ' ἀγαποῦν τόσο πολύ..

Ἔξαφνα ὅμως ἐσταμάτησε. Καθὼς ἔβλεπε τὸν Ἰάπωβον ἕνα ἐρώτημα γεννιόνταν μέσα της ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ γίνη πραγματικὴ ὑποψία.

— Ποῦ λοιπὸν τὸν εἶχε ξαναϊδῆ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

Ἡ κόμησσα ἐμάντεψε τὴν ταραχή της καὶ ἀπὸ τὸν φόβον μήπως ἀναγνωρίση τὸν Ἰάκωβον, ἐπενέβη.

— Τί ἔχετε κόρη μου; εἶπε.

— Μοῦ συμβαίνει κάτι τὸ πολὺ ἀνεξήγητον, ἀπάντησε ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου μὲ ἑτοιμότητα. Ἐνόμιζα ὅτι δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βλέπω τὸν κύριον...

— Ἐγὼ, ἀπάντησε ὁ Ἐκδικητὴς μὲ τὴν ψυχραιμία ποὺ τὸν ἐχαρακτήριζε, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω. Γιατὶ ἂν σᾶς εἶχα ξαναϊδῆ δὲν θὰ τὸ ξεχνοῦσα ποτέ.

— Τότε κύριε θὰ ἀπατῶμαι, ἀπάντησε ἡ Ζακελίνα. Ἴσως ἀπὸ τὶς περιγραφὲς ποὺ μοῦ ἔκαμε ἡ μητέρα σας ἐνόμιζα ὅτι σᾶς ἔχω ξαναϊδῆ.

Ὁ Ἐκδικητὴς καθησύχασε τότε καὶ ὑποκλίθηκε, ἐνῷ ἡ Ζακελίνα ἐξακολουθοῦσε:

— Πρέπει νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ παιδί μου καὶ τὸν μικρόν μου φίλον... Γιαννάκη, Γλυκόρριζα, ἐλάτε παιδιά μου νὰ χαιρετήσετε τὸν κύριον Ἰάκωβον δὲ Τρεμέζ.

Εἰς τὸ Παρίσι παίζει κατ' αὐτὰς ἕνας θίασος νάνων, τοῦ ὁποίου αἱ παραστάσεις παρακολουθοῦνται ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἂς σημειωθῇ ὅτι ὁ πρωτότυπος αὐτὸς θίασος παίζει συνήθως δραματικὰ ἔργα τῆς παλαιᾶς σχολῆς, ὅπως π.χ. τὴν «Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας» τὰς «Δύο Ὀρφανάς» κλπ Εἰς τὴν φωτογραφίαν ὁ πρωταγωνιστὴς καὶ ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου, καὶ εἰς τὸ μέσον ὁ σκύλος των, ποὺ δίδει μίαν ἰδέαν τοῦ μεγέθους τῶν κυρίωντου.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἔτρεξαν κοντά της. Καὶ αὐτὸ ἐσήμαινε μιὰ δεύτερη καὶ πιὸ μεγάλη δοκιμασία γιὰ τὸν Ἐκδικητήν.

Ὁ Γλυκόρριζας μὲ τὴν συνειθισμένη θρασεῖαν ἀφέλεια ἔτρεξε πρῶτος κοντά του καὶ τὸν ἐχαιρέτησε μὲ ἕνα θορυβῶδες:

— Καλημέρα κύριος!

Ὁ Ἐκδικητὴς τὸν ἐφίλησε. Ἔπειτα ἐσήκωσε τὸν Γιαννάκην στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Φαίνεται πὼς εἶσαι πολὺ φρόνιμος.

— Μάλιστα κύριε, ἀπάντησε ὁ μικρός.

Ἔπειτα τὸν ἐφίλησε κι' αὐτὸν καὶ τὸν ἄφησε. Καὶ μόνον ὅταν τὰ δυὸ παιδιὰ ἀπομακρύνθηκαν πάλι γιὰ νὰ παίξουν, ὁ Ἐκδικητὴς αἰσθάνθηκε κάποιαν ἀνακούφισι.

Ἀλλὰ ὅταν ἡ Ζακελίνα τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα, τῆς ξανάρθε ἡ προηγουμένη σκέψις. Στὴ μνήμη της ὅμως, ποὺ τὴν ἐβασάνιζε τόσην ὥρα, τίποτε τὸ θετικὸ δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ.

— Ἀσφαλῶς ἀπατῶμαι! ἦταν ἕτοιμη νὰ πῆ, ὅταν ἦρθε τρέχοντας ὁ Γιαννάκης καὶ τῆς εἶπε:

— Μαμᾶ, αὐτὸν τὸν κύριον ποὺ ἦρθε τώρα δὰ καὶ μᾶς ἐχαιρέτησε, τὸν γνωρίζω ἐγώ...

Ἡ Ζακελίνα ἀνατρίχιασε.

— Ποῦ τὸν γνωρίζεις; ἐρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Τὸν ἔχω ἰδῆ...

Ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρησε. Ἡ μητέρα του ἐπροσπάθησε νὰ τὸν βοηθήση:

— Λέγε λοιπόν! Ποῦ τὸν εἶδες; Προσπάθησε νὰ θυμηθῆς.

Ὁ μικρὸς ἐπῆρε ὕφος σοβαρὸ καὶ ἔκανε μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ θυμηθῆ, ἀλλὰ τοῦ κάκου.

— Δὲν ξέρω... δὲν θυμᾶμαι μαμᾶ, εἶπε τέλος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸν ἐφώναξε ὁ Γλυκόρριζας καὶ ὁ μικρὸς ἔσπευσε κοντά του, ἐνῷ ἡ Ζακελίνα ἔμενε σκεφτική. Τέλος ἐψιθύρισε:

— Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἐκεῖνος! Ἀσφαλῶς ἀπατήθηκα... Καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Γιαννάκης κάποιον θὰ εἴδαμε ποὺ τοῦ μοιάζει καὶ τὴν ἐπάθαμε.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ἐπλησίασε πάλι ὁ Ἐκδικητὴς ποὺ τῆς εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο:

— Φαίνεται ὅτι μένετε πολὺ εὐχαριστημένη ἐδῶ, κυρία.

— Πῶς νὰ μὴν εἶμαι εὐχαριστημένη μὲ αὐτὴν τὴν ὑπέροχη φύσι, μ' αὐτὸν τὸν ἥλιον καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὴν παρουσία τοῦ παιδιοῦ μου, τὴν ὁποίαν ἐστερήθηκα τόσον καιρό... Ἔπειτα, πῶς νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὸν ἀγαπητόν σας θεῖον Φεράλ;...

— Ἔμαθα ἀπ' αὐτὸν ὅλα τὰ βάσανά σας, ἐξακολούθησεν ὁ Ἰάκωβος. Μοῦ τἄγραφε ὅλα, λεπτομερῶς καὶ γι' αὐτὸ αἰσθάνθηκα τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς προτοῦ ἀκόμη σᾶς γνωρίσω.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Ἰάκωβε.

—Θὰ εἶμαι εὐτυχής, κυρία μου, ἂν συντελέσω κ' ἐγὼ εἰς τὸ νὰ λιγοστέψουν τὰ βάσανά σας.

—Τί μεγαλόψυχος ποὺ εἴσαστε! εἶπεν ἡ Ζακελίνα, καθὼς τὸν κυττοῦσε μ' ἕνα βλέμμα, ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ τὸν κάμῃ νὰ γονατίσῃ μπροστά της.

Ἀλλὰ ἡ κόμησσα, ποὺ φοβόταν πάντα μήπως τὸ παιδί της παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ πάθος του, ἐπρόφθασε νὰ ἐπέμβη.

—Ἀγαπητὴ κυρία, εἶπε τῆς Ζακελίνας, θὰ μᾶς συγχωρήσετε ἂν σᾶς ἀφήσουμε λιγάκι. Ἔχουμε τόσα νὰ ποῦμε μὲ τὸ παιδί μου ποὺ λείπει τόσον καιρόν.

—Σᾶς, παρακαλῶ, κυρία! ἀπήντησεν ἡ Ζακελίνα. Εἶνε τόσο μεγάλη ἡ καλωσύνη σας!... Καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔκανα γιὰ νὰ γίνω ἄξια τόσης καλωσύνης!

— Τί ἐκάνατε! ἐφώναξεν ὁ Ἐκδικητής. Ὁ κύριος Φεράλ, ποὺ σᾶς ἀγαπάει τόσο πολὺ καὶ μὲ τὸ δίκηο του, μᾶς τὰ εἶπε ὅλα. Γι' αὐτὸ ἡ μητέρα μου, ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ σᾶς θεωροῦμε ὄχι μονάχα ὡς τὴν εὐγενέστερη γυναῖκα, ἀλλὰ σὰν ἕνα πλάσμα ἐξαιρετικό.

—Κύριε Ἰάκωβε!...

—Ἀφῆστε με νὰ τὸ πῶ! Ἡ ὑπέροχη χειρονομία σας εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ σβύνουν κάθε ἀδικία, ποὺ ἀφοπλίζουν κάθε ὀργή. Εἴσαστε εὐσεβής, δὲν εἶνε ἔτσι;

—Μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου!

—Ἐξακολουθήσατε λοιπὸν νὰ πιστεύετε καὶ νὰ ἐλπίζετε. Δὲν ἔχει ὁ οὐρανὸς τὸ μονοπώλιον τῶν ἱκανοποιήσεως Καὶ ἡ γῆ μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ μᾶς προσφέρη πολλὲς εὐχαριστήσεις.

—Κανεὶς ἕως τώρα δὲν μοῦ ἐμίλησε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔκαμεν ἡ Ζακελίνα χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι.

—Καὶ ὁ Φεράλ; ἔκαμεν ὁ Ἰάκωβος, ἐνῷ ἕνα γλυκύτατο χαμόγελο ἄνθιζε στὰ χείλη του.

Ἡ Ζακελίνα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀπαντήσῃ: «Οὔτε ὁ Φεράλ!...» Πόσο τὴν συγκινοῦσε ὅμως ἡ εἰλικρινὴς καὶ αἰσθηματικὴ ἐκείνη φωνή!...

Ἔξαφνα ὅμως συνῆλθε καὶ θυμήθηκε ὅτι πρέπει νὰ εἶνε μονάχα μητέρα. Καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐπρόσθεσε:

—Ἂν πρέπει νὰ ζητήσω κάποιαν ἱκανοποίησιν σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, δὲν θέλω παρὰ νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένο τὸ παιδί μου.

—Θὰ ζήσῃ! ἔκαμεν ὁ Ἐκδικητής, φιλῶντας τὸ χέρι τῆς Ζακελίνας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ δυὸ παιδάκια ἐπλησίασαν μὲ ὕφος σοβαρό, σάμπως ἐπρόκειτο νὰ ζητήσουν κάτι τὸ πολὺ σπουδαῖο.

—Κύριε, ἄρχισε ὁ Γλυκόρριζας, ποὺ ἦταν πιὸ τολμηρὸς ἀπὸ τὸν Γιαννάκη καὶ μιλοῦσε πάντα πρῶτος. Θέλουμε νὰ σᾶς ζητήσουμε μιὰ χάρι.

—Νὰ τὴν ἀκούσουμε! ἔκανε ὁ Ἰάκωβος.

Τότε τὰ δυὸ παιδάκια συνεκέντρωσαν ὅλο τους τὸ θάρρος καὶ ἐφώναξαν μαζύ:

—Θέλουμε τὸν Περιλί!

—Τὸν Περιλί; ἐπανέλβαεν ὁ Ἰάκωβος κάνοντας πὼς δὲν καταλαβαίνει.

—Ὁ κ. Περιλί, ἔσπευσε νὰ ἐξηγήσῃ ἡ Ζακελίνα, εἶνε ἰδιωτικὸς ἀστυνομικὸς κ' ἐφάνηκε πολὺ ἀφωσιωμένος στὰ δύο μικρά. Κάποτε μάλιστα τοὺς ἔσωσε τὴν ζωή. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸν ἀγαποῦνε.

—Θαυμάσια! Θὰ τὸν δεχθοῦμε λοιπὸν μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ αὐτὸν τὸν κύριο καὶ θὰ τὸν παρακαλέσουμε νὰ μείνῃ μερικὲς ἡμέρες μαζύ σας.

—Σᾶς εὐχαριστοῦμε, κύριε! ἀπάντησαν ἐνθουσιασμένα τὰ δύο παιδάκια.

Καὶ ἔφυγαν γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ παιγνίδι τους.

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΚΟΠΙΑ

Ὁ Ἐκδικητὴς ἦταν ἀπολύτως βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ προδοθῇ ἀπὸ τὸν Περιλί.

Ἔσπευσε λοιπὸν νὰ τὸν καλέσῃ στὴν ἔπαυλι τῶν Φοινίκων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Περιλὶ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀσχολῆται μὲ τὴν ἀποστολή του. Ἀλλὰ ἔχασε τελείως τὰ ἴχνη τῆς τυχοδιώκτιδος καὶ τῶν συνενόχων της. Καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ σκεφτῇ: Μήπως ἐξακολουθοῦσαν τὶς μηχανορραφίες τους ἢ ἐβαρέθηκαν καὶ ἐγκατέλειψαν τελείως τὰ ἐγκληματικά των σχέδια;

Ὁ Περιλὶ ἐπίστεψε τὸ δεύτερο καὶ ἔσπευσε νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Ἐκδικητήν. Καὶ ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἔστειλε τοῦ Περιλὶ ἕνα τηλεγράφημα ποὺ τὸν καλοῦσε στὴν ἔπαυλι.

Ὁ Ἰάκωβος τὸν ἐπερίμενε εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Ἂν καὶ ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἀπόλυτην ἐχεμύθειά του, ὡστόσο δὲν παρέλειψε νὰ τοῦ κάμῃ τὶς ἀπαραίτητες συστάσεις.

—Στὸ σπίτι μας, τοῦ εἶπε, θὰ βρῆτε τὴν Ζακελίναν μὲ τὸ παιδάκι της καὶ τὸν Γλυκόρριζαν.

—Ἀλήθεια;

—Τὰ παιδάκια σᾶς ἐζήτησαν. Καὶ σᾶς ἐτηλεγράφησα ἀμέσως νἄρθῆτε γιατὶ ξέρω ὅτι μπορῶ νὰ βασίζομαι στὴν ἐχεμύθειά σας καὶ ἴσως σᾶς χρειαστῶ.

—Θὰ εἶμαι πάντα στὰς διαταγάς σας.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΟΙΞΗ 'Η ΧΕΙΜΩΝΑΣ;

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

Ὁ γέρω Χειμώνας ἔφυγε, ὁ γέρω Χειμώνας πέρασε, καὶ πέρασε ἥσυχος, καλὸς χωρὶς κρύα, πάγια, χιόνια. Σὰ νὰ μᾶς χάϊδεψε στὸ πέρασμά του μὲ τὸ κατάψυχρο χέρι του. Ἀλλὰ τώρα;...

Καὶ θυμήθηκα τὰ λόγια τοῦ γέρο Μίγκα τοῦ ταβερνιάρη ποὺ ἔκανε τὸ σοφό, μὰ ἦταν καὶ σοφός. Κ' ἔλεγε αὐτὸς ὅταν ἔβλεπε τὸ Χειμώνα νὰ περνᾶ καὶ νὰ φεύγει χωρὶς κρύα, καὶ χιόνια, ἀλλὰ μὲ λαμπρὲς ἡμέρες:

— Πίσω ἔχει ἡ ἀχλάδα τὴν οὐρά!... Μὴ χαιρόσαστε! Ὁ χειμώνας ἔχει μιὰ φοβερὴ καὶ τρομερὴ οὐρὰ καὶ μακρυὰ τόσο, ποὺ ὅταν αὐτὸς ἔχει περάσει πιά, αὐτὴ ἡ οὐρὰ βρίσκεται ἀκόμα στὴν ἄνοιξη. Καὶ πρὸ πάντων στὸ Μάρτη.

Καὶ τὴν οὐρά του αὐτὴ εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴ τὴν κουνήση τότε, ἀπὸ θυμὸ ἢ ἀπὸ χαρά. Ἀλλὰ τί γίνεται ὅμως μ' αὐτὸ τὸ κούνημα; Ἄνεμοι ἔρχονται μὲ μιᾶς βοριάδες, χιόνια, παγωνιὲς, τρικυμίες!

Καὶ Μάρτη εἶχε ναυαγήσει καὶ ὁ γέρο Μίγκας, Μάρτη τὸν πέταξε ἡ θάλασσα στὴ στεριά. Καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε στὴ στεριά.

Καὶ θυμήθηκα μ' αὐτό, πολλὰ τοῦ γέρο Μίγκα.

Εἶχε καΐκι καὶ ὀνειρευότανε νὰ γεννήση τὸ καϊκάκι βαποράκι, καὶ τὸ βαποράκι, βαπόρι μεγάλο! Χρόνια πάλευε. Τὸ καΐκι του εἶχε παλιώσει μὰ δὲ γεννοῦσε! Καὶ μιὰ μέρα Μαρτιάτικη ἡ θάλασσα τ' ἅρπαξε ἀγριεμμένη καὶ τ' ὅρριξε ἔξω στὴ στεριά. Εὐτυχῶς σὲ ἀμμουδιά.

— Ἡ θάλασσα μοὔδειξε τὸ δρόμο μου, λιγάκι ἀργά, μά... ἔλεγε.

Καὶ σταματοῦσε σ' αὐτό, στὸ «μὰ» καὶ σήκωνε λίγο τοὺς ὤμους.

Εἶχε ὅμως καὶ ἕνα κομπόδεμα, πού, ἂν ἡ τύχη τοῦ τὸ φούσκωνε πολύ, θ' ἀγόραζε τὸ βαποράκι, ἀλλά...

Σταματοῦμε καὶ μεῖς ὅπως ἔκανε κι' αὐτός.

Στὴ στεριὰ ὅμως τί νὰ ἔκανε ἕνας ναυτικός; Καὶ μάλιστα περασμένος στὰ χρόνια;

Σκέφτηκε, σκέφτηκε κ' ἐπὶ τέλους βρῆκε. Θἄνοιγε ταβέρνα! Ἦταν τὸ μόνο ποὺ πήγαινε σ' ἕνα ναυτικό.

Ἡ ταβέρνα μοιάζει καὶ μὲ καράβι, ἔχει τὶς φουρτοῦνες της. Οἱ πελάτες σὰν τοὺς ἐπιβάτες τοῦ καραβιοῦ, ζαλίζονται κάνουν κι' ἐμετό. Κι' αὐτὸ ἔκανε. Μὰ ὁ γέρο Μίγκας ἦτανε σοφὸς ἄνθρωπος κ' ἔτσι τὸν ξέρανε ὅλοι!

◆

Ἀγόρασε οἰκόπεδο σὲ ἀκροθαλασσιά, σήκωσε τοίχους τὸ σκέπασε, πῆρε βαρέλια καὶ τὰ γέμισε μοῦστο.

Σὰ σοφὸς ἄνθρωπος ἔκανε κ' ἕνα ἄλλο: Σ' ἕνα μεγάλο βαρέλι παλνό, θἄρριχνε τ' ἀποπιόματα καὶ τὰ χαλασμένα κρασιά. Εἶχε ἀκούσει τί λέγαν γιὰ κάποιον ταβερνιάρη Πειραιώτη, εἶχε μάθει τί ἔκανε καὶ τί ἔπαθε.

Αὐτὸς ὁ ταβερνιάρης εἶχε κι' αὐτὸς μιὰ ταβέρνα σὲ μιὰ ἀκροθαλασσιὰ τοῦ Πειραιᾶ. Ἤτανε γέρος καὶ παλνὸς ψαρᾶς Ἀποπιόματα καὶ ὅσα κρασιὰ τοῦ χαλοῦσαν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ ξοδέψει τἄρριχνε σ' ἕνα μεγάλο βαρέλι γιὰ νὰ γίνουν ξύδι.

Τὴ βαρέλα αὐτὴ τὴν εἶχε ἀποφασίσει γι' αὐτὴ τὴ δουλιά, γιατὶ τοὖχε πεῖ ὁ παλνὸς κύριός της, πὼς χαλᾶ τὰ κρασιά.

Μιὰ βραδυὰ βλέπει καὶ μπαίνουν ψαράδες Μαλτέζοι ἀπὸ ἀνεμότρατες. Ζητοῦσαν κρασὶ ρετσινάτο.

— Ποῦ ξέρουν αὐτοὶ ἀπὸ ρετσινάτο, εἶπε στὴν παρέα του, καὶ γιὰ νὰ δῆτε τί θὰ τοὺς δώσω!...

Καὶ πάει καὶ τοὺς γεμίζει τὴ γαλόνα, ποὖχαν φέρει, κρασὶ ἀπ' τὴν παλιοβαρέλα.

Τοὺς τὄδωσε ὅμως φτινὰ σὰ νἆταν ξύδι...

Δὲν πέρασε ὅμως καὶ πολὺ ὥρα καὶ νάτοι πάλι. Ζητοῦσαν πάλι κρασί. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχαν φέρει μιὰ στάμνα!

Τοὺς τὴ γέμισε κι' αὐτοὶ ἔφυγαν μισοτρέχοντας.

— Ρουφοξιδιάδες εἶνε οἱ παλιάνθρωποι! εἶπε στὴν παρέα του ὁ γέρο ταβερνιάρης.

Δὲ θὰ πέρασε μιὰ ὥρα καὶ πάλι παρουσιάστηκαν μὲ δυὸ στάμνες μεγάλες.

Τοὺς ἔβαλε κρασί, πλήρωσαν κ' ἔφυγαν.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἀντὶ νὰ πάει νὰ καθίση κοντὰ στὴν παρέα του, στάθηκε σκεπτικός.

— Μωρὲ γιὰ νὰ δῶ! εἶπε ἔπειτα.

Παίρνει ἕνα ποτήρι καὶ πάει στὴν κάνουλα καὶ βάζει λίγο.

Τὸ φέρνει στὴ μύτη του, τὸ μυρίζει καλό...

— Μπά, μπά! κάνει.

Τὸ πίνει.

— Ἄ, μὰ τ' εἶνε αὐτό!...

— Ὤ, Θεούλη μου!

Καὶ ἀρχίζει νὰ λέει δυνατά:

— Ἄ, τοὺς κανάγιδες, τοὺς λωποδύτες, μοὔπιανε τὸ καλύτερό μου κρασί! Ἄ, τοὺς κανάγιδες! Κ' ἐγὼ ὁ παλιάνθρωπος ἔδινα τὸ βάλσαμο γιὰ ξύδι!...

Ὁ γέρο Μίγκα δὲ θὰ τὸ πάθαινε ποτὲ αὐτὸ γιατὶ θὰ δοκίμαζε πρῶτα νὰ δεῖ τί λέει τὸ κρασί...

Ἕνα καλό, ἢ κακὸ ἔκανε ὅμως τότε, ποὺ ἔγινε μαγαζάτορας ὁ γέρο Μίγκας. Παντρεύτηκε! Καὶ πῆρε μιὰ νέα καὶ ἀφράτη γυναίκα, ἐνῷ αὐτὸς ἦταν περασμένος στὰ χρόνια.

Οἱ φίλοι, αὐτοὶ ποὺ τὸν θαύμαζαν γιὰ σοφὸ ἄνθρωπο, στραβώσανε τὰ μοῦτρα τους. Μὰ αὐτὸ ἦτανε σοφὸ ποὺ ἔκανε;... Ποτὲ δὲν τὸ πίστευαν νὰ κάνει τέτοιο πράμμα.

Αὐτὸς ὅμως τὸ δικαιολόγησε:

— Ὅταν κοιμᾶται ὁ γέρος, ἄς ποῦμε ὅτι εἶμαι γέρος! Ὅταν κοιμᾶται μὲ νειάτα ὁ γέρος, παίρνει, ρουφᾶ τὸ σῶμα του νειάτα!... Αὐτὴ πάλι παίρνει γεράματα!...

◆

Ἔκανε κ' ἕνα ἄλλο ὁ γέρο Μίγκας, ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμα τότε γέρος, ἀλλὰ πλησίαζε νὰ γίνει: Ἔδωσε ὀνόματα σὲ ὅλα του τὰ βαρέλια. Παρηγοριά, λησμονιά, φουρτούνα. Βάκχος, Διόνυσος καὶ ἄλλα. Τὸ βαρέλι, ἢ τὴ βαρέλα ὅμως ποὖχε, ἢ ποὺ ἔρριχνε τ' ἀποπιόματα τὴν ἔβγαλε Νότα! Τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του.

Ἡ παρέα του οἱ φίλοι πελάτες γέλασαν. Καὶ μερικοὶ ποὖχαν θάρρος μαζί του, τὸν ρώτησαν μήπως ἄρχισε ἐκείνη πρώτη νὰ ξυδιάζει. Ὅλοι ὅμως τὸ βρῆκαν ἔξυπνο, καὶ πολὺ σοφό!

Καὶ μόνον ἡ γυναῖκα του, ποὖχε γίνει μιὰ ὡραία καλοδεμένη γυναίκα, φάνηκε νὰ ταράζεται, Τὰ μάτια της, ποὺ πάντα ἦταν γαλήνια σὰν τὰ νερὰ τῆς θάλασσας, ὅταν ἡσυχάζει, καὶ ποὺ εἶχαν καὶ τὸ ἴδιο χρῶμα, ἄστραψαν σὰν ἀπὸ κάποια ἀστραπὴ μπόρας...

Ἐδῶ ὁ σοφὸς τὴν παθαίνει!

◆

Πέρασε λίγος καιρός. Δύο τρία, τέσσερα χρόνια. Ὁ κὺρ Μίγκας ἄρχισε νὰ γίνεται γέρο Μίγκας. Πάντα ὅμως νὰ λέει τὰ σοφά του τὰ λόγια.

Μὰ γιατὶ ἕνα πρωΐ ὅμως, ἡ ταβέρνα δὲν ἄνοιξε, ἀλλὰ μένει κλειστή; Ὅλοι ἀποροῦσαν. Τί νὰ συμβαίνει;

Καὶ πῆγαν καὶ χτύπησαν.Καμμιὰ ἀπάντηση.

Τὸ ἀπόγευμα ἄνοιξε γιὰ λίγο. Κ' ἔτρεξαν νὰ δοῦνε καὶ νὰ μάθουν. Κ' ἔμαθαν γιὰ νὰ ἀρχίσουν οἱ γλῶσσες τους νὰ λένε, νὰ λένε...

Ἡ γυναῖκα τοῦ γέρο Μίγκα ἡ Νότα εἶχε χαθῆ ξαφνικά. Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴ ζητήσουν στὴ θάλασσα, οὔτε σὲ πηγάδι, γιατί, γιατὶ μαζί της εἶχε χαθεῖ καὶ τὸ καλὸ κομπόδεμα τοῦ γέρο Μίγκα καὶ ὅτι χρυσαφικὸ εἶχαν.

Μὲ κάποιον, κάποιον θἄχε φύγει! Μὰ κ' ἔπειτα κάποιοι τοὺς εἶχαν ἰδεῖ νὰ φεύγουν...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΤΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ὅλοι μας γνωρίζουμε, ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα καὶ ἀπὸ τὶς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον πιστὲς περιγραφές, οἱ ὁποῖες μᾶς δίνουν μίαν ἀναπαράστασι τῆς «κυρίας» πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν, πρὸ ἑξῆντα, πρὸ πενῆντα, πρὸ σαράντα καὶ τριάντα ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἰδίας ἀντιλήψεως, τὴν γυναῖκα τῆς περασμένης καὶ τῆς προπερασμένης γενεᾶς. Ὅλοι μας γνωρίζουμε ἀκόμη ἢ ἐγνωρίσαμε τὶς μητέρες μας, τὶς θεῖες μας, τὶς γιαγιάδες μας, οἱ ὁποῖες ἦσαν καὶ εἶνε ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῆς ἐποχῆς τους καὶ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὑπάρχει ἀρκετὴ διαφορὰ μεταξὺ τῆς κυρίας τοῦ 1880 καὶ τῆς προπολεμικῆς ἀκόμη καὶ τῆς σημερινῆς γυναίκας.

Εἰς τὸν παλαιότερον καιρόν, ἡ γυναῖκα ἀκολουθοῦσε, εἰς τὴν ἀστικὴν τάξιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν χωρικῶν καὶ τῶν χειροτεχνῶν, μίαν ὡρισμένην κατεύθυνσιν, τῆς ὁποίας τὰ στάδια ἦσαν ὅλα ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένα καὶ γνωστά. Ἡ μέλλουσα «κυρία» εἶχε τὴν νταντᾶ της καὶ ἔπειτα τὴν παιδαγωγὸ ἢ τὴν μπόνα, εἶχε τὰ μαθήματα τοῦ πιάνου ἢ τοῦ βιολιοῦ, εἶχε τὸ γκρούπ ποὺ θὰ ἐμάθαινε χορὸ εἴτε στὸσπίτι τῶνγονέων της, εἴτε σὲ ἄλλο φιλικὸ σπίτι, ἔπειτα θὰ εἶχε τὸν πρῶτο χορό, τὴν «εἴσοδόν» της εἰς τὴν κοινωνία, γιὰ νὰ φθάση στὸν ἀρραβῶνα, πολλὲς φορὲς μὲ ἕναν ἄγνωστό της ἄνθρωπο, καὶ κατόπιν στὸν γάμο, μετὰ τὸν ὁποῖον θὰ συνέχιζε εἰς τὸ σπίτι της πλέον, τὴν ἴδια ζωὴ ποὺ ἔκανε πρὶν ἀπὸ αὐτὴν ἡ μητέρα της,ἡ γιαγιά της καὶ ἡ προμάμμη της. Ἕνα πλαίσιον κανονισμῶν, συνηθειῶν, διατάξεων καὶ ἐθιμοτυπιῶν, τὴν ἐπροφύλαγε ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον καὶ «οἱ κίνδυνοι τοῦ νέου κοριτσιοῦ» ἢ «οἱ κίνδυνοι τῆς γυναίκας», τοὺς ὁποίους ἄκουγε νὰ ἀναφέρωνται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἦσαν, ἐκτὸς ἐξαιρετικῶν τελείως περιστάσεων, ἄγνωστοι καὶ μακρυνοὶ σὰν θρῦλοι Τὴν ἐποχὴν ἐκείνη καὶ τὰ βιβλία ποὺ ἐδιάβαζε μία «κυρία» συμπεριλαμβάνοντο εἰς ὡρισμένον κατάλογον, πέραν τοῦ ὁποίου δύσκολα θὰ ἐζητοῦσε ἡ ἴδια «κυρία» ἄλλα βιβλία.

Ὡρισμέναι δεξιώσεις τὴν ἑβδομάδα ἢ τὸν μῆνα, μερικοὶ χειμωνιάτικοι χοροί, κάποιο ταξεῖδι ἀναψυχῆς τὸ καλοκαῖρι, ἂν ἦτο δυνατόν, ὀλίγη μουσικὴ καί, φυσικά, ἡ φροντίδα τοῦ συζύγου καὶ τῶν παιδιῶν ἐγέμιζαν τὴν ζωή της.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ δὲν εἶνε ὑπερβολική. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἔζησαν ἑκατοντάδες χιλιάδων γυναικῶν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετίαν. Τὸ κορίτσι ἐλάμβανε ὀλίγη μόρφωσι, τόση ὅση τοῦ ἐχρειάζετο γιὰ νὰ μπορέση νὰ κρατήση μιὰ συζήτησι στὸ σαλόνι, ἐργόχειρο, μουσική, ἐλάχιστη φαντασία εἰς τὴν τέχνην του. Ἐξόδευαν χρήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν πῶς κερδίζονται, οἱ κομψὲς φιγοῦρες τῶν λογχοφόρων καὶ τῆς κανδρίλλιας μαζὶ μὲ τὴν κάπως τολμηρὴ πόλκα καὶ τὸ τολμηρότερο βάλς, ἦσαν τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια διὰ νὰ εἶνε ἀπολύτως ἥσυχη μία «κυρία» ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ εἶνε «κυρία» καὶ νὰ ἐκπληρώση τὸν προορισμό της.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ ἐξωτερικὲς αὐτὲς συνθῆκες τῆς ζωῆς, οἱ ὁποῖες ἀναμφιβόλως ἐπηρεάζουν καὶ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν γυναικῶν τῶν περασμένων ἐποχῶν, δὲν ἐσκότωσαν ὅμως μέσα τους τὴν ψυχή, οὔτε κατώρθωσαν νὰ τοὺς σκληρύνουν τὴν καρδιὰ καὶ νὰ τοὺς ἀφαιρέσουν τὴν καλωσύνη καὶ τὴν τρυφερότητα. Ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν φιλανθρωπίαν, πρὸς τὴν περίθαλψιν τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων, ὀφείλεται, κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν γυναῖκα καὶ ἡ συμβολή της εἰς τὴν ἐλευθερώτερη διαμόρφωσι τῆς ζωῆς εἶνε μεγίστη.

Ἐκείνη, ἡ ὁποία ὑπέφερε ἀπὸ τὴν κάπως κατὰ συνθήκην ζωὴν ποὺ περιγράψαμεν ἀνωτέρω, εἶνε αὐτὴ αὐτὴ ἡ γυναῖκα.

Σήμερον, παρ' ὅλες τὶς κατακραυγές, παρ' ὅλες τὶς αὐστηρὲς ἐπικρίσεις τῶν «ἠθικολόγων» καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἰδίως ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, εἴτε εἰς τὴν περασμένη γενεὰ ἀνήκουν, εἴτε στὴ δική μας, θέλουν νὰ ἔχουν τὶς ἐλευθερίες μόνον γιὰ τὸν ἑαυτόν τους καὶ ὄχι γιὰ τοὺς ἄλλους, ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας εἶνε πιὸ ἀληθινή, πιὸ πραγματική, ἀλλὰ καὶ πιὸ καλὴ γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας συσχέτισις τῶν τάξεων καὶ τῶν φύλων κατήργησε κάποιαν ὑποκρισίαν, ἀλλὰ καὶ ταυτοχρόνως τὴν δειλίαν, ποὺ ὑπῆρχε ἄλλοτε ἐμπρὸς εἰς τὴν ζωή. Ἡ σημερινὴ γυναῖκα θὰ μορφωθῆ ὅπως καὶ ὅσο θέλει, θὰ μάθη νὰ γνωρίζη τὸν ἑαυτό της καὶ τὸν προορισμόν της καὶ θὰ μπορῆ νὰ διαλέξη, ἐργαζομένη ἢ ὄχι, ἐὰν ἡ ἐργασία δὲν τῆς εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαία, τὴν ζωὴν ποὺ θέλει, τὴν ζωὴ ποὺ τῆς ταιριάζει καλλίτερα. Ἡ γυναῖκα σήμερα δὲν εἶνε πλέον γιὰ τὸν ἄνδρα μία κατάκτησις, μία ἀναγκαία ἀπόκτησις,ἕνα γλυκὸ βάρος, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ σηκώνη σ' ὅλη τουτὴ ζωή.Εἶνε ἡ εὐσυνείδητος σύζυγος τῶν ἐλευθεριῶν του καὶ τῶν καθηκόντων του. Τὸ ὡραῖον εἶνε ὅτι ἡ μεταβολὴ αὐτή, ἡ ὁποία ἄνοιξε εἰς τὴν γυναῖκα ὅλες τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς ποὺ τῆς ἦσαν ἄγνωστες πρῶτα — τὴν ἐλευθερίαν της, τὴν εὐθύνην τῶν πράξεών της, τὴν μόρφωσιν, τὴν κίνησι, τὸν ἀθλητισμὸ στὶς χίλιες του ἐκδηλώσεις, τὴν ἐλεύθερη δρᾶσι τῆς ἐργασίας καὶ τῆς δημιουργίας — δὲν τῆς ἀφήρεσε τίποτε ἀπὸ τὴν χάρι της, τίποτε ἀπὸ ὅ,τι τῆς ἔδινε πρῶτα τὸ δικαίωμα εἰς τὸν τίτλον τῆς «κυρίας». Ἡ γυναῖκα διετήρησε ὅλη της τὴν γοητεία, ὅλην τὴν γυναικότητα, ἡ ὁποία ὄχι μόνον ἑλκύει τὸν ἄνδρα, ὅπως εἶπε ὁ ποιητής, τὸν φέρνει ψηλά. Ἡ σημερινὴ γυναῖκα ὄχι μόνον διατηρεῖ, ἀλλὰ πύξησε ὅλες τὶς χάρες της καὶ βαδίζει συνειδητὰ στὴ ζωή, μὲ τὸ γέλιο καὶ τὴ χαρὰ ποὺ εἶνε φυσικὸ νὰ δίνη ἡ πληρέστερη ἐκπλήρωσις τῶν ἐπιθυμιῶν της, πρὸς τὴν πραγματοποίησι τῶν ὑψηλῶν της καθηκόντων καὶ τῆς ὡραίας ἀποστολῆς της.

ΚΥΤΤΑΤΕ ΓΥΡΩ ΣΑΣ;

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 9)

σημειώσατε, τότε, ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ σας τὸν βαθμὸν 1.

Κατόπιν, ἀφοῦ τελειώσουν καὶ αἱ ἐννέα περιπτώσεις, προσθέσατε ὅλους τοὺς βαθμούς, ποὺ πῆρε ὁ.. ἑαυτός σας καί, ἂν δῆτε ὅτι τὸ ἄθροισμα, μετὰ δυσκολίας φθάνει τὸν ἀριθμὸν 9 ἢ 10 ... τότε, νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι ζῆτε ὡς ἀόματος καὶ τυφλὸς καὶ πρέπει ν' ἀνοίξετε καλὰ τὰ μάτια σας!

Ἐὰν τὸ ἄθροισμα φθάση εἰς τοὺς 14 ἢ 16 βαθμούς, σημαίνει ὅτι ἔχετε μὲν κάποιαν ἱκανότητα καὶ εὐχέρειαν νὰ παρατηρῆτε, ἀλλὰ πρέπει νὰ καλλιεργήσητε τὴν παρατηρητικότητά σας καὶ ν' ἀναπτύξετε ἔτι περισσότερον τὴν προσοχήν σας.

Κατὰ φυσικὸν λόγον, ἐὰν ἡ γενικὴ βαθμολογία τοῦ ἑαυτοῦ σας ἀποδώση ἕνα σύνολον ἀθροίσεως αὐτῶν 20 ἢ καὶ 22 βαθμῶν, τότε θὰ πῆ ὅτι ἡ παρατηρητικότης σας εἶνε πολὺ ἀκονισμένη, ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην ἄσκησιν καὶ εὑρίσκεται εἰς πολὺ καλὸν σημεῖον.

Ἐὰν δὲ «ἀριστεύσετε» εἰς ὅλα καὶ δώσετε, ἀμέσως καὶ χωρὶς κανένα δισταγμόν, εἰς πάσας ἀνεξαιρέτως τὰς σημειουμένας διὰ τῶν εἰκόνων μας περιπτώσεις, ἀπαντήσεις σαφεῖς καὶ κατηγορηματικάς, ποὺ νὰ μὴ σφάλουν εἰς καμμίαν ἀπολύτως λεπτομέρειαν αὐτῶν, τότε, σημαίνει ὅτι ἡ παρατηρητικότης σας εἶνε ἄριστα ἀνεπτυγμένη καὶ σᾶς... συνιστῶμεν (διὰ νὰ βεβαιωθῆτε περισσότερον περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας) νὰ ξαναρχίσητε τὸ ἔργον μὲ ἀναλόγους ἐρωτήσεις δι' ἄλλα μικροζητήματα ἐξ ἴσου χαρακτηριστικά, ἀλλὰ καὶ... ἀσήμαντα!

Η ΣΕΛΙΣ τῶν παιγνιδιῶν

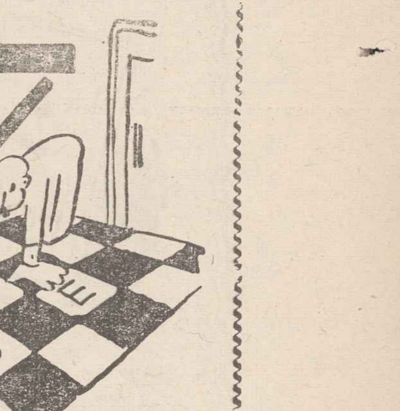

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

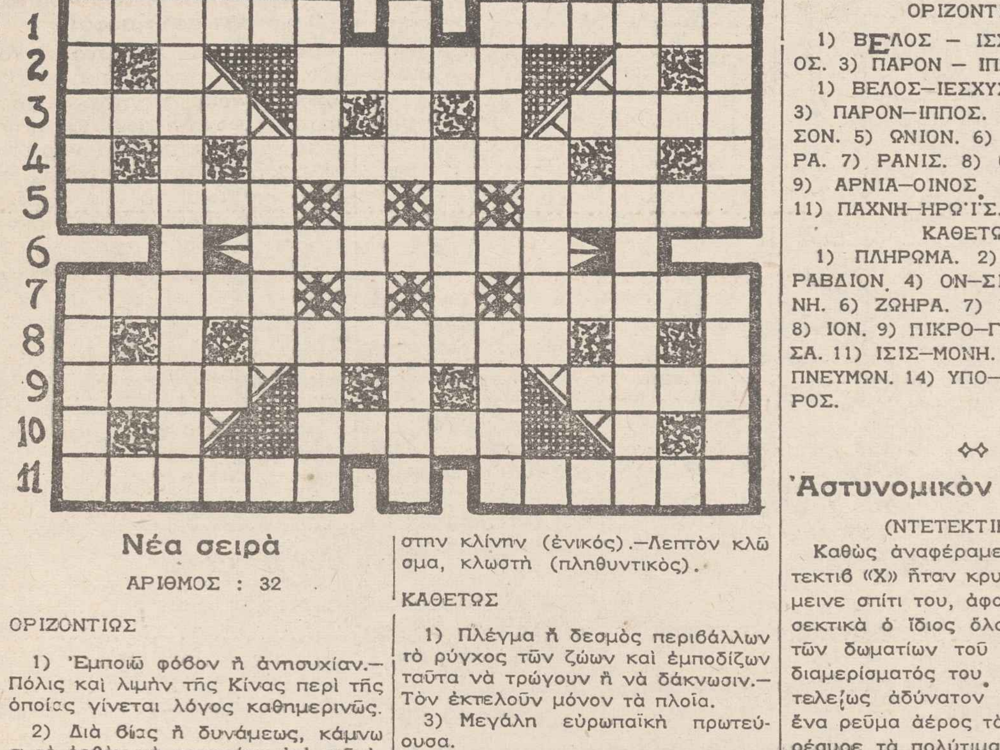

Νέα σειρὰ

ΑΡΙΘΜΟΣ : 32

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἐμποιῶ φόβον ἢ ἀνησυχίαν.— Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Κίνας περὶ τῆς ὁποίας γίνεται λόγος καθημερινῶς.

2) Διὰ βίας ἢ δυνάμεως, κάμνω τι τὸ ὀρθὸν νὰ καταπέση ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

3) Προϊὸν τῶν μελισσῶν.—Διάταξις, συμφωνία, κανὼν (πληθυντικός).

4) Κτυπῶ τι ὥστε νὰ φύγῃ ἡ ἐπ' αὐτοῦ κόνις.

5) Γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.— Ἔνδυμα ἐφθαρμένον καὶ ξεσχισμένον, ὡς καὶ τεμάχιον παλαιοῦ ὑφάσματος.

6) Μέγα περίστροφον· ἀλλὰ καὶ παλαιὸν νόμισμα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἱσπανοῖς καὶ ἄλλοις εὐρωπαϊκοῖς λαοῖς (λέξις Ἰταλική).

7) Γνώμη ἢ δοξασία ἐσφαλμένη, λάθος.— Μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ χρυσόμαλλον δέρας.

8) Τὰ μὴ ἀγαπῶντα τὴν φλυαρίαν.

9) Ἑρπετὸν ἐπίμηκες καὶ ἄπουν. —Αὐτό, ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ τελευταίου Πάπα τῆς Ρώμης.

10) Μεγάλη θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

11) Δύο εἶνε ἀπαραίτηται εἰς ἑκάστην κλίνην (ἑνικός).—Λεπτὸν κλῶσμα, κλωστὴ (πληθυντικός).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Πλέγμα ἢ δεσμὸς περιβάλλων τὸ ρύγχος τῶν ζώων καὶ ἐμποδίζων ταῦτα νὰ τρώγουν ἢ νὰ δάκνωσιν.— Τὸν ἐκτελοῦν μόνον τὰ πλοῖα.

3) Μεγάλη εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

5) Οἱ περισσότερον φημισμένοι εἶνε οἱ Περσικοὶ καὶ οἱ Τουρκικοὶ (ἑνικός).

6) Ὑποδιαιρέσεις τῆς ἡμέρας.— Μέγα ὀροπέδιον τῆς Ἀσίας, ὑπαγόμενον πολιτικῶς εἰς τὴν Περσίαν, τὸ Ἀφγανιστὰν καὶ τὸ Βελουχιστάν.

7) Κεντῶ δι' ὀξέος ὀργάνου.

8) Ἀριθμητικόν.— Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.

9) Τὸ ὁμοιόμορφον καὶ διακριτικὸν ἔνδυμα ὅπερ φέρουσιν οἱ ἀνήκοντες εἰς ὡρισμένην τινὰ τάξιν.

10) Ἀκέραιος, ἀβλαβής, ἄρτιος.— Ποσοτικὸν ἐπίρρημα.

11) Ἡ θέλγουσα τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν ψυχήν.

13) Συνθηματικὴ γλῶσσα τῶν ἀγυϊοπαίδων τῶν ἀλητῶν κλπ. καθ' ἣν παρεμβάλλονται μεταξὺ τῶν συλλαβῶν τῶν λέξεων ἄλλαι ἄσημοι συλλαβαί.

15) Οὐράνιον σῶμα, σπανίως ὁρατὸν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς.—Γένος νηκτικῶν πτηνῶν.

Λ. ΔΕΠ.

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 31

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΒΕΛΟΣ — ΙΣΧΥΣ. 2) ΙΣΑΞΙΟΣ. 3) ΠΑΡΟΝ — ΙΠΠΟΣ. 4) ΑΝΑΖΩ 1) ΒΕΛΟΣ—ΙΕΣΧΥΣ. 2) ΙΣΑΞΙΟΣ. 3) ΠΑΡΟΝ—ΙΠΠΟΣ. 4) ΑΝΑΖΩ—ΡΑΣΟΝ. 5) ΩΝΙΟΝ. 6) ΡΟΔΟΠΗ—ΙΣΧΥΡΑ. 7) ΡΑΝΙΣ. 8) ΟΣΜΑΝ—ΚΑΜΝΩ. 9) ΑΡΝΙΑ—ΟΙΝΟΣ 10) ΝΕΟΓΝΟΝ. 11) ΠΑΧΝΗ—ΗΡΩΪΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΛΗΡΩΜΑ. 2) ΕΥΑ—ΡΕΑ. 3) ΡΑΒΑΙΟΝ. 4) ΟΝ—ΣΙ. 5) ΣΙΝΑ—ΜΑΝΗ. 6) ΖΩΗΡΑ. 7) ΣΑΠΩΝ—ΑΝΘΟΣ. 8) ΙΟΝ. 9) ΠΙΚΡΟ—ΓΚΑΝΗ. 10) ΑΝΙΣΑ. 11) ΙΣΙΣ—ΜΟΝΗ. 12) ΠΟ—ΝΙ. 13) ΠΝΕΥΜΩΝ. 14) ΥΠΟ—ΟΧΙ. 15) ΣΟΒΑΡΟΣ.

◆

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

(ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ «Χ»)

Καθὼς ἀναφέραμε, πειδὴ ὁ Ντέτεκτιβ «Χ» ἦταν κρυολογημένος, ἔμεινε σπίτι του, ἀφοῦ ἔκλεισε προσεκτικὰ ὁ ἴδιος ὅλα τὰ παράθυρα τῶν δωματίων τοῦ πολυτελεσάτου διαμερίσματός του. Συνεπῶς, ἦταν τελείως ἀδύνατον νὰ σχηματισθῇ ἕνα ρεῦμα ἀέρος τὸ ὁποῖον θὰ παρέσυρε τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα χαρτιὰ τοῦ «Ντέτεκτιβ «Χ»... Δικαως δὲ ὁ τελευταῖος ὑποπτεύθηκε τὸν κύριον Ὕποπτον!...

◆

Τὰ σπίτια

Κατὰ σειρὰν τὰ τπίτια ἀνῆκαν εἰς τοὺς ἀκολούθους φίλους:

Ἀλβέρτος, Ἐλευθέριος, Δημήτριος, Ἰωάννης, Γεώργιος καὶ Βασίλειος.

Εἰς αὐτὴν καὶ μόνην τὴν λύσιν ἀνταποκρίνονται οἱ ὁρισμοὶ ποὺ ἀναφέραμεν εἰς τὸ προηγούμενο φύλλο μας.

◆

Οἱ κύκλοι

Ἔπρεπε νὰ μετρήσετε 19 κύκλους.. φυσικά, διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ δὲν ἐχρειάζετο τίποτε ἄλλο ἀπὸ ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ παρατηρητικότητα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ὅταν ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐπαρουσιάσθη στὸν ἀρχηγό του, ὁ τελευταῖος τὸ ὑεζήτησε νὰ τοῦ ἀναφέρῃ ὅλην τὴν ὑπόθεσι μὲ λίγα λόγια.

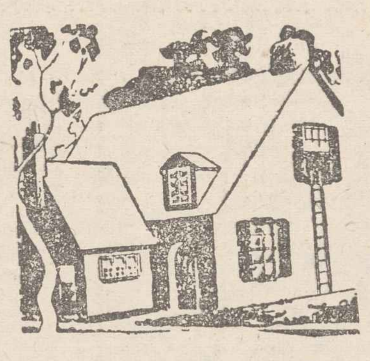

— Ἰδο ὑτί συνέβη : Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Ντιζὰρ ἰσχυρίζεται ὅτι τὴν νύκτα ἄκουσε θόρυβο στὸ δωμάτιο οτῦ θείου του κοντὰ στὸν ὁποῖον ἐζοῦσε χρόνια τώρα. Ἦσαν μόνοι στὴν ἀπομεμονωμένην αὐτὴν ἔπαυλι, ὁ θόρυβος αὐτὸς τοῦ ἐφάνη πολὺ περίεργος, γι' αὐτὸ ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τοῦ θείου του καὶ τὸν εὑρῆκε εἰς ἀθλίαν κατάστασιν... Ἦταν ἐξαπλωμένος καταγῆς καὶ ἀναίσθητος... Ὅταν ἐπλησίασε, διεπίστωσεν ὅτι ὁ θεῖος του ἦταν νεκρός...

Τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοικτό... ἔτρεξε λοιπὸν κοντὰ σ' αὐτὸ καὶ εἶδε τότε ἕναν ἄνθρωπο νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ μιὰ σκάλα ποὺ ἐστηρίζετο στὸν τοῖχο... Τότε, χωρὶς νὰ ἀγγίζῃ τίποτε, ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία... Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἐλήφθη ἀπὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας μας, ἴσως νὰ μᾶς χρειασθῇ.

— Τὴν ἐκυττάξατε αὐτὴν τὴν φωτογραφία προσεκτικ;

—Μάλιστα καὶ κάτι ἐκατάλαβα!

—Τί ἐκατάλαβε λοιπὸν ὁ ἐπιθεωρητής ;

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Ἔξ φίλοι ἀπεφάσισαν νὰ γευματίσουν μίαν ἡμέραν μαζὶ τὰ ὀνόματά τους εἶνε τὰ ἀκόλουθα:

Ἰάκωβος, Ἰωάννης, Πέτρος, Γεώργιος Ἀντώνιος καὶ Κάρολος.

Τὰ ἕξ ἐπαγγέλματά τους, τὰ ἑξῆς :

Κρεοπώλης, ἀρτοποιός, πιλοποιός, παντοπώλης, δερματοπώλης καὶ ὑποδηματοποιός.

Ὁ Γεώργιος χωρίζεται διὰ μιᾶς μόνο θέσεως ἀπὸ τὸν Πέτρο. Ὁ δερματοπώλης ἔχει τὸν ὑποδηματοποιὸν ἀριστερά του. Δεξιὰ ἀπὸ τὸν κρεοπώλην κάθεται ὁ Κάρολος.

Ὁ Πέτρος δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὸν παντοπώλην παρὰ διὰ μιᾶς μόνο θέσεως. Ἀπέναντι στὸν τελευταῖο κάθεται ὁ Γεώργιος καὶ ἀπέναντι στὸν παντοπώλην ὁ Ἀντώνιος. Γνωρίζοντες τώρα ὅλα αὐτά, μήπως ἠμπορεῖτε νὰ ἀνακαλύψετε τὴν θέσιν ἑκάστου προσώπου καὶ τὸ ὄνομα ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ κάθε ἐπάγγελμα.

Πρέπει νὰ ἀνακλύψετε τοὐλάχιστον τὸ ὄνομα τοῦ ἀρτοποιοῦ!

Κινηματογραφικὰ ἔργα

1) Τ—Δ—Α—Α—Η—Σ—Γ—Α—Σ
2) —Ο—Ε—
3) Γ—Ο—Ν—Ο—Ι—Φ—Α—Ι
4) Α—Τ—Ο—Ι—Π—Ν—Α
5) Α—Κ—Τ—Α—
6) Η—Ι—Ρ—Ν—Σ—Μ—Ι—
7) Λ—Υ—Η—Α—Ι—Ι—Σ—
8) Τ—Τ—Ι—Β—Λ—
9) Σ—Λ—Β—Ι—Ο—Μ—Σ—Υ—Σ
10) Ο—Α—Κ—Η—
11) Ε—Ο—Ο—Ο—Η—Ι—
12) Ε—Θ—Μ—Ι—Υ—Ο—Ε—Ο—
13) Τ—Ρ—Κ—Ν—Β—
14) Μ—Ο—Μ—Κ—Σ—Γ—Π—Σ
15) Μ—Σ—Σ—Ι—Φ—Ο—Ε—
16) Σ—Ν—Ο—Ι—Α
17) Ο—Ρ—Σ—Ο—Μ—Ρ—Η
18) Τ—Φ—Σ—Α—Η—Ο—Ε—Α—
19) Μ—Ρ—Χ—
20) Τ—Α—Θ—Ω—Ι—ΟΤ—Ν—Σ

Τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενο παιγνίδι εἶνε γιὰ τοὺς φίλους τοῦ κινητογράφου—καὶ θὰ εἶνε—ἀσφαλῶς ἄφθονοι οἱ ἀναγνῶσται μας οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτήν. Τα διάφορα ἀνωτέρω δημοσιευόμενα γράμματα, ἄνευ οὐδεμιᾶς σημασίας, ἀντιπροσωπεύουν τὰ ὀνόματα 20 μεγάλων κινηματογραφικῶν ἔργων τὰ ὁποῖα προεβλήθησαν εἰς τοὺς μεγάλους κινηματογράφους τῆς πρωτευούσης. Οἱ ἀναγνῶσται μας τῶν ἐπαρχιῶν, κάτι θὰ ἔχουν διαβάσει ἢ ἀκούσει γιὰ τὰ ἔργα αὐτά, τὰ ὁποῖα τόσον παταγωδῶς διαφημίζονται στὸν καθημερινὸ τύπο.

Ἡ κάθε παῦλα ἀντιπροσωπεύει καὶ ἕνα γράμμα. Ἀντικαταστήσατέ την λοιπὸν μὲ τὸ ἀντίστοιχον γράμμα γιὰ νὰ ἀνακαλύψετε τὰ 20 ὀνόματα τῶν μεγάλων κινηματογραφικῶν ἔργων, πολλὰ ἐκ τῶν ὁποίων παίζονται εἰς τὴν πρωτεύουσα κατὰ τὴν διάρεκια τῆς τρεχούσης ἑβδομάδος.

Λ. Δ.—

Ὁ τάπης

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον σχέδιον σᾶς παρουσιάζει ἕναν τάπητα ποὺ ἐκάλυπτε τὸ πάτωμα ἑνὸς δωματίου τοῦ παραδόξου αὐτοῦ σχήματος.

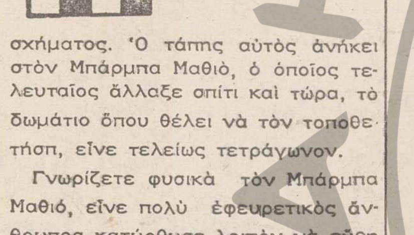

Ὁ τάπης αὐτὸς ἀνήκει στὸν Μπάρμπα Μαθιό, ὁ ὁποῖος τελευταῖος ἄλλαξε σπίτι καὶ τώρα, τὸ δωμάτιο ὅπου θέλει νὰ τὸν τοποθετήση, εἶνε τελείως τετράγωνον.

Γνωρίζετε φυσικὰ τὸν Μπάρμπα Μαθιό, εἶνε πολὺ ἐφευρετικὸς ἄνθρωπος κατώρθωσε λοιπὸν νὰ εὕρῃ ἕναν τρόπον οὕτως ὥστε μὲ τρεῖς ψαλιδιὲς εἰς εὐθεῖαν γραμμήν, νὰ ἀποκτήση τεμάχια τὰ ὁποῖα συναρμολογούμενα θὰ τοῦ δώσουν ἕνα τετράγωνον τάπητα τελείως κανονικόν, δηλαδὴ τὰ λευκὰ καὶ μαῦρα τετραγωνίδια θὰ εὑρίσκωνται εἰς τὴν κανονικήν των θέσιν.

4Ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

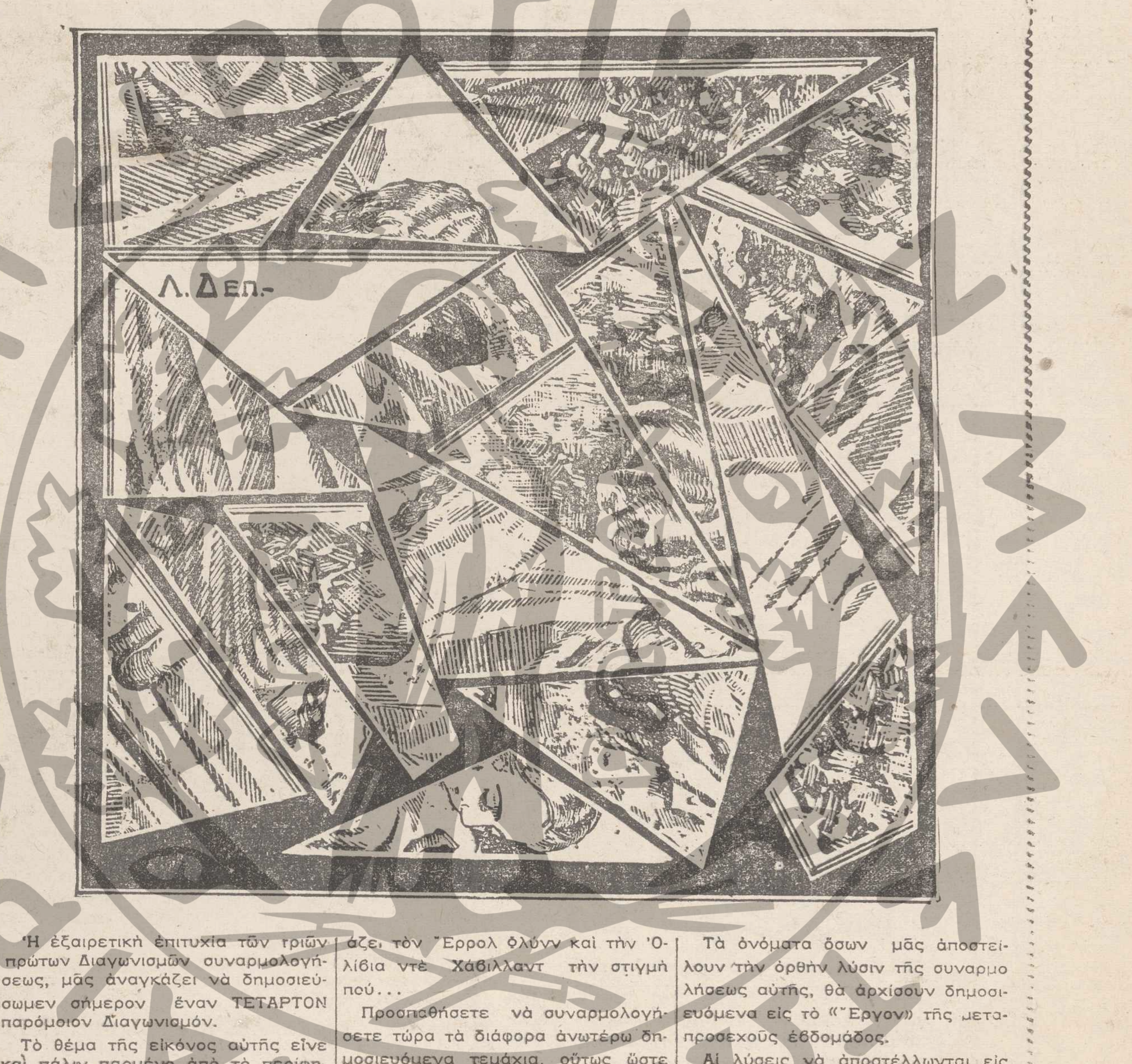

Ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τῶν τριῶν πρώτων Διαγωνισμῶν συναρμολογήσεως, μᾶς ἀναγκάζει νὰ δημοσιεύσωμεν σήμερον ἕναν ΤΕΤΑΡΤΟΝ παρόμοιον Διαγωνισμόν.

Τὸ θέμα τῆς εἰκόνος αὐτῆς εἶνε καὶ πάλιν παρμένο ἀπὸ τὸ περίφημο κινηματογραφικὸν ἔργον «ὁ Ρομπὲν τῶν Δασῶν», καὶ μᾶς παρουσιάζει τὸν Ἔρρολ Φλύνν καὶ τὴν Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ τὴν στιγμὴ πού...

Προσπαθήσετε νὰ συναρμολογήσετε τώρα τὰ διάφορα ἀνωτέρω δημοσιευόμενα τεμάχια, οὕτως ὥστε νὰ σχηματίσετε καὶ πάλιν τὴν ζητουμένην σκηνήν.

Τὰ ὀνόματα ὅσων μᾶς ἀποστείλουν τὴν ὀρθὴν λύσιν τῆς συναρμολήσεως αὐτῆς, θὰ ἀρχίσουν δημοσιευόμενα εἰς τὸ «Ἔργον» τῆς μεταπροσεχοῦς ἑβδομάδος.

Αἱ λύσεις νὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΡΓΟΝ» (Τμῆμα Διαγωνισμῶν), Σταδίου 23, Ἀθῆναι.